

JEZIKOSLOVNI ZAPISKI

srebro-ra	Silber.	xrebé beta das Füllen.
steklo-la	Glas.	xveplo-la Schwefel.
sterníce-sa	Stoppelfeld.	testo-ta der Teig.
stopálo-la	der Tritt.	veselje-ja Freude.
sunce-ca	die Sonne.	30.1 (2024)
sykno-na	das Tuch.	vino-na Wein.
silo-la	Ahle des Schusters.	vrautvo-va Arzney.
zdravje-ja	Gesundheit.	vreče-ča der Sac.
zerno-na	Getreidkern.	vyho-ha das Ohr.
zlato-ta	Gold.	vreme-mena Witterung.
xelézo-za	Eisen.	qelo-la die Stirne.
xito-ta	das Korn.	qeslo-la der Zepter.
xivinqe-četa	Biehstück.	qrevo-va der Darm.

U n h a n g.

Einige Hauptwörter haben nur den Singular, als:

1. Die Nahmen der Tugenden, Laster, Alter, Metalle und alle Sammelnahmen: Podloxnost die Unterwürfigkeit, sramota die Schande, serost das Greisenalter, ocel der Stahl, ocet der Essig, nát Blätter an Nüben und Saaten.

2. Die eine Menge gleichartiger Dinge bedeuten. Sie endigen sich fast alle auf je, als: Hrastje eine unbestimmte Anzahl Eichbäume, kolje eine Menge Pflöcke, roxje die Nebenmenge, deca die Kindermenge.

Viele haben nur einen Plural: Hlače, hláy das Beinkleid, jasla, jásel die Krippe, jetra, játer die Leber, pleča, pléč die Schulter, plýča, plýč die Lunge, rasohe, rasoh oder vile, vil die Heugabel, ogledi, ogled die Brautbesichtigung, snoboki, snobokov die Brautwahl, zaročki, zaročkov das verlobniš, toplice, toplice

Jezikoslovni zapiski 30.1 (2024)

ISSN 0354-0448

Urednica **Alenka Jelovšek**
Uredniški odbor **Hubert Bergmann, Metka Furlan, Nataša Jakop,
Mateja Jemec Tomazin, Karmen Kenda-Jež,
Hana Mžourková, Alenka Šivic-Dular, Peter Weiss,
Andreja Žele**

Prevod izvlečkov in povzetkov v angleščino **Donald Reindl, DEKS, d. o. o.**

Naslov uredništva **Znanstvenoraziskovalni center Slovenske akademije
znanosti in umetnosti (ZRC SAZU)
Inštitut za slovenski jezik Franca Ramovša
Novi trg 4, SI-1000 Ljubljana, Slovenija
+386 1 4706 160
alenka.jelovsek@zrc-sazu.si, isj@zrc-sazu.si
<http://ojs.zrc-sazu.si/jz>**

Izdal **ZRC SAZU, Inštitut za slovenski jezik Franca Ramovša**
Založila **Založba ZRC**
Zanju **Oto Luthar, Kozma Ahačič**
Glavni urednik **Aleš Pogačnik**

Prelom **Petra Jerič Škrbec**
Oblikovanje **Evita Lukež**
Tisk **Birografika Bori**
Naklada **200 izvodov**

Letna naročnina **10 €**
Letna naročnina za študente **8 €**
Cena posamezne številke **7 €**
Cena dvojne številke **12 €**
Naročila sprejema **Založba ZRC, p. p. 306, SI-1001 Ljubljana, Slovenija**
Telefon **+386 1 4706 464**
zalozba@zrc-sazu.si

Revija izhaja s podporo
Javne agencije za raziskovalno dejavnost Republike Slovenije.

Jezikoslovni zapiski so uvrščeni v mednarodne zbirke podatkov
MLA International Bibliography of Books and Articles on the
Modern Languages and Literatures, New York, ZDA; Bibliographie
linguistique / Linguistic bibliography, The Hague, Nizozemska;
IBZ, K. G. Saur Verlag, Osnabrück, Nemčija; New Contents Slavistics,
Staatsbibliothek zu Berlin, Nemčija.

To delo je na voljo pod pogoji slovenske licence Creative Commons 2.5, ki ob priznavanju avtorstva dopušča nekomercialno uporabo, ne dovoljuje pa nobene predelave.

JEZIKOSLOVNI ZAPISKI

srebro-ra Silber.	xrebé beta das Füllen.
steklo-la Glas.	xveplo-la Schwefel.
sternise-sa Stoppelfeld.	testo-ta der Teig.
stopálo-la der Tritt.	veselje-ja Freude.
sunce-ca die Sonne.	vino-na Wein.
sykno-na das Tuch.	vrautvo-va Arzney.
silo-la Ahle des Schusters.	vreqe-qa der Sad.
zdravje-ja Gesundheit.	vyho-ha das Ohr.
zerno-na Getreidkern.	vreme-mena Witterung.
zlato-ta Gold.	qelo-la die Stirne.
xelézo-za Eisen.	qeslo-la der Zepter.
xito-ta das Korn.	qrevo-va der Darm.
xivinqe-jeta Biehstück.	

30.1 (2024)

A n h a n g.

Einige Hauptwörter haben nur den Singular, als:

1. Die Nahmen der Tugenden, Laster, Alter, Metalle und alle Sammelnahmen: Podloxnost die Unterwürfigkeit, sramota die Schande, serost das Greisenalter, ocel der Stahl, ocet der Essig, nát Blätter an Nüben und Saaten.

2. Die eine Menge gleichartiger Dinge bedeuten. Sie endigen sich fast alle auf je, als: Hrastje eine unbestimmte Anzahl Eichbäume, kolje eine Menge Pflöcke, roxje die Nebenmenge, deca die Kindermenge.

Viele haben nur einen Plural: Hlaqe, hláy das Beinkleid, jasla, jásel die Krippe, jetra, játer die Leber, pleqa, pléy die Schulter, plýqa, plýy die Lunge, rasohe, rasoh oder vile, vil die Heugabel, ogledi, ogled die Brautbesichtigung, snoboki, snobokov die Brautwahl, zaroúki, zaroúkov das Elverlobniš, toplice, toplic m-

KAZALO

RAZPRAVE IN ČLANKI

7 Miha Sušnik

Razvoj ujemalnih tipov samostalnikov srednjega spola v slovenščini

49 Dejan Gabrovšek

Položaj naslonskega niza v vezniškem stavku v slovenski zloženi povedi

65 Ivana Matas Ivankačić – Goranka Blagus Bartolec

Prijedložno-padežni izrazi u koordinaciji u hrvatskome

85 Branimir Belaj – Darko Matovac

O kognitivnim temeljima distribucije i alternacije prijedloga *u* i *na*
u hrvatskome jeziku

109 Nikolina Hršak – Ines Čarović

Glasnik /v/ između aproksimanta i frikativa u kajkavskom govoru Jurjevca

131 Mitja Trojar

Ustaljevanje slovenske jezikoslovne terminologije v slovenskih slovnicih
1768–2017

153 Novica Vujović

Zakonski osnovi i filološka argumentacija u prilog zaštiti crnogorskih govora

SLOVENSKI GOVORI NA VZHODNEM ROBU (3)

173 Jožica Škofic

Fonološki opis govora kraja Zibika (SLA T334)

195 Tjaša Jakop

Fonološki opis govora kraja Dobovec pri Rogatcu (SLA T339)

IZ SVETOVALNIC

219 Simon Atelšek – Tanja Fajfar – Mateja Jemec Tomazin – Jera Sitar – Mojca Žagar Karer

Pobude za terminološke intervencije v Terminološki svetovalnici

OCENE IN Poročila

239 Tjaša Jakop

*Slovenski istrski lingvistični atlas (SiLA) 1: vremenske razmere,
geomorfologija, običaji in institucije, telo in bolezni* (2024)

JUBILEJI

245 Alenka Jelovšek

»Kdor čas svoj prav obrne, se s čednostjo ogrne«: ob življenjskem jubileju dr. Jožice Narat

V SPOMIN

251 Helena Dobrovoljc

In memoriam akad. Janez Orešnik (12. december 1935 – 1. april 2024)

257 Halid Bulić

In memoriam prof. dr. Senahid Halilović (1958–2023)

Recenzenti

Előd Dudás
Metka Furlan
Dejan Gabrovšek
Januška Gostenčnik
Marc L. Greenberg
Luka Horjak
Mateja Jemec Tomazin
Domen Krvina
Mojca Kumin
Nina Ledinek
Andreja Legan Ravnikar
Mija Michelizza
Vlado Nartnik
Irena Stramlič Breznik
Jožica Škofic
Drago Unuk
Andreja Žele

RAZPRAVE IN ČLANKI

MIHA SUŠNIK

RAZVOJ UJEMALNIH TIPOV SAMOSTALNIKOV SREDNJEGA SPOLA V SLOVENŠČINI

Cobiss: 1.01

[HTTPS://DOI.ORG/10.3986/JZ.30.1.01](https://doi.org/10.3986/JZ.30.1.01)

V prispevku je najprej eksplisitno predstavljen teoretični pristop k slovničnemu spolu tako z vidika istodobnega opisa kot razvoja spolskih sistemov, v drugem delu pa so preko t. i. ujemalnih tipov (tj. tipov zvez samostalnika in ujemalnih besed glede na njihove oblikovne in oblikoskladenjske značilnosti) opisane osnove silnice razvoja srednjega spola v slovenskem jeziku. Čeprav lahko marsikatero rešitev zgolj ponovimo po Oblaku (1888; 1890), Tesniéru (1925b) in Ramovšu (1935; 1952), ostaja nerešenih vprašanj o razvoju srednjega spola v slovenščini kljub večji količini danes dostopnega gradiva še veliko.

Ključne besede: slovenični spol, zgodovinska slovnica, slovenska narečja, tipologija, oblikoskladenjski vzorci

The Development of Agreement Types of Neuter Nouns in Slovenian

This article first lays out an explicit theoretical approach to grammatical gender, separately examining both the synchronic and diachronic perspectives. It then describes so-called agreement types of (original) neuters (i.e., types of noun phrases containing agreeing words with regard to their morphological and morphosyntactic properties), which serve as representations of the main paths of development of the neuter gender in Slovenian. Although the works of Oblak (1888; 1890), Tesnière (1925b), and Ramovš (1935; 1952) have already provided several solutions, many issues regarding the development of the neuter gender in Slovenian still remain unresolved.

Keywords: grammatical gender, historical grammar, Slovenian dialects, typology, morphosyntactic patterns

1 UVOD

Razvoj srednjega spola v slovenščini¹ je bil na več mestih (Tesnière 1925b: 162; Priestly 1984b: 357) prepoznan kot zapleten problem, ki bi zaslužil posebno mo-

Miha Sušnik ■ ZRC SAZU, Inštitut za slovenski jezik Frana Ramovša, Ljubljana –

Univerza v Ljubljani, Filozofska fakulteta ■ miha.susnik@zrc-sazu.si ■

DOI: <https://orcid.org/0000-0001-7014-3312>

Besedilo je nastalo v okviru raziskovalnega programa P6-0038 *Slovenski jezik v sinhronem in diachronem razvoju*, ki ga financira ARIS.

- 1 Praslovenske oblike zapisujem s tremi naglasnimi znamenji (ˇ Ÿ za dolga in ˇˇ za edini kratki naglas), dvanajstimi zložniškimi znaki (i e e ə o o u ʊ r, pri čemer ə označuje izhodiščni *e, o dolgi izhodiščni *o, o pa kratkega) in 22 nezložniškimi znaki (p b t d ˇt k g c s z č ž h m n n’ r l l’ v, pri čemer imajo h, j, v, t, n’, l’ vrednosti [x], [i], [u], [t], [n], [l’]; temna vrednost l v položaju ne pred samoglasnikom je označena z l), prim. Logar 1981; Furlan 2013: 100.

nografsko obdelavo (Smole 2006: 127). Prvi je različne vidike razvoja srednjega spola v slovenščini natančneje obravnaval Oblak (1888; 1890), najbolj podroben, argumentiran in sistematičen prikaz pa je (predvsem pri samostalniški, manj pri predvniški in zaimenski morfologiji) kljub osredotočanju na dvojino podal Tesnière (1925b: 134–176), čigar analize ni nadaljevala nobena izmed kasnejših študij, ki so bile omejene na kak narečni govor (Priestly 1984a; 1984b o govoru Sel na Rožu) ali na določeno morfološko kategorijo (Smole 2006 o samostalnikih na *-o*; Dovjak 2011 o samostalnikih na *-e*). Kot Oblak je posamezne vidike te problematike na različnih mestih obravnaval Ramovš (1918–1920; 1935; 1952), celostno, a le pregledno in površinsko pa Stankiewicz (1965; 1986). Ker danes razpolagamo z več narečnega gradiva, novimi morfološkimi opisi posameznih govorov² ter bolj natančno in eksplicitno teorijo slovničnega spola (Corbett 1991), je čas pravi, da se nadaljuje delo na novi sintezi razvoja srednjega spola v slovenščini (Smole 2006: 129), ki je potrebna za preučevanje tudi drugih tematik iz zgodovinske slovnice slovenskega jezika.

V prispevku skušam očrtati glavne silnice razvoja srednjega spola, ki so predstavljene preko t. i. ujemalnih tipov, ponazorjenih z dvobesedno zvezo pridevnika ali števnika ter samostalnika v imenovalniku. Čeprav je končni cilj raziskovanja, v katero se vključuje pričujoča raziskava, osvetliti razvoj srednjega spola v slovenščini, je vsebina prispevka namenjena predvsem kot ogrodje za nadaljnje raziskovanje te problematike v slovenskih narečjih in zgodovinskih virih. Razčlemba na ujemalne tipe bo omogočila obravnavo posameznih podproblemov z jasnim mestom v širši sliki, kar gotovo pomeni tudi postopno izboljševanje te slike. Uporabljeno gradivo izhaja v veliki meri iz narečne gradivske zbirke za SLA³ ter drugih dialektoloških del, v manjši meri pa neposredno iz historičnih virov in zapisanih narečnih besedil. Obravnavo začenjam s predstavitvijo teoretičnih izhodišč z novim izrazjem, ki predstavlja boljši temelj za opisovanje slovničnega spola oz. njegovih oblikoskladenskih vidikov. Sledi seznam ujemalnih tipov samostalnikov (izvorno) srednjega spola, prikazanih v poknjiženi obliki in razvrščenih po slovničnih številih. Zaradi preglednosti je vsak tip predstavljen le z bistvenimi

-
- 2 Izstopa opis govora Krope (Škofic 2019 kot nadgradnja Škofic 1996), v katerem je dovolj natančno predstavljena morfologija in oblikoskladnja, da je mogoče pridobiti jasno sliko o slovničnem spolu znotraj tega jezikovnega sistema. V večini primerov obstoječi opisi takega vpogleda ne omogočajo, sliko lahko tedaj dopolnjujemo le na podlagi gradiva sorodnih sistemov s pomočjo primerjalnojezikoslovnega pristopa.
  - 3 Gradivo iz zbirke za SLA (o ureditvi prim. Benedik 1999) je citirano z imenom kraja, točko in številko vprašanja, pri katerem se gradivo pojavlja, npr. *uđas* (Vidra vas, SLA T038 V001). Če točka ni del aktualne mreže in ima staro številko, je navedena ta (npr. Drtija, SLA X199a), sicer je podatek izpuščen. Podatki se vselej nanašajo na zapis v zvezku; le pri zapisih, ki so bili oddani samo na listkih, se nanašajo na le-te. V primeru sklicevanja na listek, ko obstaja zapis v zvezku, je številki vprašanja dodan L (npr. Skrilje, SLA T128 V810bL). Če citirano gradivo ni v vprašalnici za SLA, temveč v opisu krajevnega govorja, je namesto številke vprašanja zapisana beseda *opis*. Pri navajanju večje količine gradiva iz istega zapisu številke vprašanj niso navedene. Različni zapisi za isti kraj so po potrebi označeni z navedbo letnice zapisu ali imena zapisovalca.

informacijami, tj. približni areal, nekaj ponazarjalnega gradiva ter njegovo razmerje do ostalih tipov oz. diahrona razлага, ki tip umešča v skupno razvojno sliko.

2 TEORIJA SLOVNIČNEGA SPOLA

V tem razdelku uvajam teoretični pristop k slovničnemu spolu, ki se v svojem bistvu ujema s konceptom *agreement class* (ru. *согласовательный класс*), ki ga je uvedel Zaliznjak (1964) in nadgradil Corbett (1991: 147). Zaradi drugačnega zornega kota se razlikuje izrazje, ki nekoliko drugače zajame relevantne koncepte, na kar je na ustreznih mestih opozorjeno.

2.1 Slovnični spol s sinhronega vidika

Slovnični spol je oblikoskladenjska kategorija samostalnika,⁴ ki določa obliko **ujemalnih besed**,⁵ tj. pregibnih besednih vrst, ki se z njim ujemajo (v slovenščini so to pridevni in pridevniški zaimki, deležniki ter nekateri števni).⁶ Čeprav je nosilec te slovnične kategorije samostalnik, je za pojav slovničnega spola bistven obstoj različnih oblik ujemalnih besed znotraj iste slovnične kategorije (npr. *dóbør : dóbra* : *dóbro* v im. ed.), katerih distribucija je odvisna le od posameznega samostalnika, s katerim se beseda ujema.⁷ Ker gre za imanentno lastnost samostalnika, je oblika ujemalne besede odvisna od samostalnika v celotnem sklanjatvenem vzorcu; paradigma ujemalne besede, ki se ujema z določenim samostalnikom, imenujem (**besedni**) **ujemalni vzorec** (npr. *lép, lépega, lépemu* ... za samostalnik *stól*). Če združimo ujemalne vzorce vseh ujemalnih besed za posamezni samostalnik, dobimo t. i. **splošni ujemalni vzorec**⁸ tega samostalnika (npr. *tâ, lêp, vêčji* ... – *tegù, lépega, vêčjega* ... – *temù, lépemu, vêčjemu* ... za samostalnik *stól*).

4 Za t. i. nesamostalnički spol prim. 2.1.1.

5 Corbett (1991) uporablja izraze *agreeing elements* oz. *items* in *agreement targets*, ki pomenijo isto.

6 Tukaj zanemarjam glagol, ki v indoevropskih jezikih praviloma ne izraža spola (deležnike razumem kot imensko besedno vrsto glagolskega izvora), čeprav se to lahko v njih pojavlja kot inovacija, prim. nar. sln. 1. os. dv. *sva šlá* (m. sp.) : *sve šlë* (ž. sp.). S povedkovnikom kot netradicionalno besedno vrsto ne operiram.

7 Tak pogled na slovnični spol v slovenistikni ni nezznan, prim. »Spol je značilnost samostalniških besed sploh [...] Sploh bi bilo treba spol tudi definirati: verjetno kot imanentno lastnost samostalniških besed, razodevajočo se v prilastkovnem [...] in povedkovnem [...] delu besedne zvezne oz. stavka« (Toporišič 1981: 80, kar se ne odraža v Toporišič 1976: 202, 211–212; 2000: 266, 276–277), »spol samostalnika določa ujemanje s pridevnikik« (Priestly 1984b: 338 o primeru rož. *wəsəw nów létə*, Slovenji Plajberk).

8 Corbett (1991) izraz *agreement pattern* uporablja splošneje pri opisovanju ujemanja v različnih jezikih, bolj specifičen pomen pa ima izraz *consistent agreement pattern* (Corbett 1991: predvsem 176–184), kjer se *consistent* nanaša na dejstvo, da iz nabora ujemalnih skupin izključuje tiste, kjer maloštevilni samostalniki kažejo izjemne primere ujemanja. Ti so navadno povezani z obliko samostalnika, v slovenščini npr. *lépo okô* : mn. *lépe oči*, *vélik kíno* : mn. *velíka kína*, *dôlg separát* : mn. *dôlga separáta* (prim. Toporišič 2000: 301), ali pa gre za primere z neustaljenim ujemanjem, ki je navadno posledica nasprotovanja med oblikovnim in pomenskim ali pragmatičnim vidikom, npr. *novi NUK* : *nova NUK* (Narodna in univerzitetna knjižnica).

Samostalniki z enakim⁹ splošnim ujemalnim vzorcem tvorijo t. i. **ujemalne skupine** (= *agreement class*), pripadnost posamezni ujemalni skupini pa ustrezata slovenčni kategoriji spola.¹⁰ Prim.:

ujemalni vzorec pridevnika <i>lēp</i>	ujemalna skupina
<i>lēp, lēpega, lēpemu, lēp ...</i>	<i>stôl, pôr, stôbôr ...</i>
<i>lépa, lépe, lépi, lépo ...</i>	<i>góra, besêda, riba ...</i>
<i>lépo, lēpega, lēpemu, lépo ...</i>	<i>město, sônce, drevô ...</i>

Iz zgornjih primerov je razvidno, da se pri ujemalnih besedah lahko pojavlja sinkretizem,¹¹ npr. rod. ed. *lēpega mostû* (m. sp.) = *lēpega města* (s. sp.). Z vidika splošnih ujemalnih vzorcev je mogoče razlikovati med naslednjimi tipi sinkretizma: **splošni medvzorčni sinkretizem**, kjer v isti oblikoskladenjski kategoriji (npr. v orod. mn.) vse ujemalne besede izkazujejo sinkretizem z obliko iz drugega splošnega ujemalnega vzorca, npr. orod. mn. *trémi lédimi besédami* (ž. sp.) = *trémi lédimi městi* (s. sp.); **besedni medvzorčni sinkretizem**, kjer v isti oblikoskladenjski kategoriji (npr. v im. mn.) zgolj posamezna ujemalna beseda izkazuje sinkretizem z obliko iz drugega splošnega ujemalnega vzorca, npr. im. mn. *trí lèpe besêde* (ž. sp.) ≠ *trí lèpa města* (s. sp.); **splošni znotrajvzorčni sinkretizem**, kjer znotraj istega splošnega ujemalnega vzorca (npr. za s. sp.) vse ujemalne besede izkazujejo sinkretizem oblik za dve različni oblikoskladenjski kategoriji, npr. im. ed. *tô stáro město* = tož. ed. *tô stáro město*; **besedni znotrajvzorčni sinkretizem**, kjer znotraj istega splošnega ujemalnega vzorca (npr. za ž. sp.) zgolj posamezna ujemalna beseda izkazuje sinkretizem oblik za dve različni oblikoskladenjski kategoriji, npr. im. dv. *tê stári žéni* ≠ im. mn. *tê stáre žéne*.

9 Pri enačenju ujemalnih vzorcev se pojavi vprašanje, kako obravnavati nepopolne ujemalne vzorce (pri Corbettu (1991: 175) *defective nouns*), npr. singularia in pluralia tantum. V knjižnem sistemu so *dolge hlače* lahko samo ženskega, *velika vrata* samo srednjega spola, v narečjih s tipom *velike města* (prim. 3.3.1) pa se pojavi dilema, saj je razlika med ženskim in srednjim splošnim ujemalnim vzorcem omejena na ednino. Zaliznjak (1964) je samomnožinske samostalnike v ruščini, ki pozna sovpad ujemalnih vzorcev za vse tri spole v množini (splošni medvzorčni sinkretizem, gl. spodaj), obravnaval kot posebno ujemalno skupino. Corbett (1991: 175) njegovo rešitev zavrača in predlaga neoznačenost za spol (v slovenščini to zaradi ohranjenosti posebnih oblik za im. mn. m. sp. ne pride v poštev), arbitramo določitev spola ali določitev spola na podlagi morfologije samostalnika. Ta problem bi bilo v slovenščini mogoče reševati še s hierarhično ureditvijo sloveničnih spolov z osnovno delitvijo moški : nemoški slovnični spol. V jeziku obstajajo tudi še bolj defektivne besede, pri katerih se pojavlja isti problem, npr. *na vse kriplje* (Toporišič 2000: 301). Slovnični spol torej s sinhronega vidika ni vedno enoznačno določljiv.

10 Razlikovanje med spoli in podspoli za nadaljnjo razpravo ni bistveno in je zato zanemarjeno. O podspolih v tem kontekstu piše Corbett (1991: 161–168).

11 Čeprav nekateri jezikoslovci zagovarjajo rabo izraza *sinkretizem* le za tiste primere enakozvočja znotraj oblikotvorja, ki niso posledica fonetičnih dejavnikov, izraz tukaj rabim v skladu s pomenom ob njegovi uvedbi, tj. za vse primere enakozvočja znotraj oblikotvornih vzorcev ne glede na izvor (prim. Baerman idr. 2005: 3–7). Samo tako je namreč izraz lahko rabljen opisno.

2.1.1 Dva, trije ali štirje spoli?

V prejšnjem razdelku je bilo rečeno, da je slovnični spol immanentna kategorija samostalnika, ki določa obliko ujemalnih besed v celotni paradigm. Nekatere primeri, ki bi po zgoraj predstavljenem pristopu predstavljali splošni medvzorčni sinkretizem, bi bilo mogoče obravnavati tudi kot menjavo spola v delu paradigm. Posebej privlačen je ta pristop v primeru sistemov, ki jih ponazarja stanje v govoru Kroke:¹²

im. ed.	<i>tó:pu cè:gu</i>	<i>tó:pla zí:ma</i>	<i>tó:pu lé:t</i>
im. mn.	<i>tó:plə cè:glo</i>	<i>tó:ple zí:me</i>	<i>tó:ple lè:ta</i>

S pristopom iz 2.1 bi prišli do zaključka, da imamo v tem govoru tri splošne ujemalne vzorce in zato tri spole, čeprav tretji spol nima v nobeni kategoriji samo njemu lastnih oblik ujemalnih besed. V narečeslovni literaturi je verjetno zaradi tega dejstva velikokrat govor o moškem spolu v ed. in ženskem spolu v mn. (npr. Smole 2006: 127; Jakop 2019: 256; Škofic 2019: 123). Corbett (1991: 151) v takih primerih razlikuje med spolom samostalnika (*controller gender*) in spolom ujemalnih besed (*target gender*), kar pa ni noproblematično.¹³ Spol zato razumem izključno kot immanentno kategorijo samostalnika, ki se znotraj paradigm sistematično ne spreminja,¹⁴ ujemanje oblik v sistemih, kot je kroparski, pa razumem kot sinkretizem.¹⁵

Prvotne oblike za im. – tož. s. sp. se v kroparskem govoru ne ohranajo samo kot prislovi, temveč tudi kot pridevniki oz. deležniki v povedkovem določilu, in sicer (a) v stavkih brez (imenovalniškega) osebka, npr. *Temnò: i rà:tal* (Škofic 2019: 232), in (b) kadar je v osebku eden izmed samostalniških zaimkov *tò:*, *tò:le*, *tì:st*, *u'se*, *'ko* ‘káj’, npr. *Madò:na, i tò:le močnò:* (Škofic 2019: 137, 176, 179, 232); gre torej za posebno obliko ujemalnih besed, kadar gre za nesamostalniški

¹² Gradivo na podlagi Škofic 2019. Podoben sistem pozna romunščina, katere spolski sistem je bil predmet številnih razprav, prim. Corbett 1991: 150–152 z literaturo.

¹³ Na prvi pogled elegantna rešitev nas pri podrobnostih pusti na cedilu: s spolom ujemalnih besed Corbett označuje nabor različnih oblik znotraj posamezne oblikoskladenske kategorije (npr. *dóbər : dóbra : dóbro* v im. ed. kot m., ž. in s. sp.), pri primerih medvzorčnega sinkretizma pa pride do zapletov: katerega spola ujemalne besede bi bile oblike v primerih rod. ed. *dóbrega : dóbre*, im. dv. *dóbra : dóbri*, daj. mn. *dóbrim*? Prim. tudi Corbettovo (1991: 157) analizo ujemalnih vzorcev knjižne slovenščine v imenovalniku, kjer edninske in množinske oblike pojmenuje s tremi spoli, poimenovanju dvojinskih s sinkretizmom med ž. in s. sp. pa se izogne. Če se problema lotimo s pomočjo paradigmskega vidika, stopimo na isto pot, ki je priveda do nastanka koncepta *agreement class*.

¹⁴ Možne so seveda posamezne izjeme, prim. op. 8.

¹⁵ Ker sta za kroparski govor značilna ujemalna tipa *vélik město* in *velike města* (prim. 3.1.1, 3.3.1), se pojavi v op. 9 predstavljeni problem določanja spola, in sicer tako pri samomnožinskih samostalnikih med ženskim in srednjim spolom kot pri samoedninskih samostalnikih med moškim in srednjim spolom.

(imenovalniški) osebek, ki je lahko ničti. Čeprav so te oblike omejene na im. ed., spadajo k morfološki pridavnikov in deležnikov¹⁶ in predstavljajo poseben, četrti ujemalni vzorec (prim. poknj. *večer je tópəl* (*večeri so tópli*) : *júha je tópla* (*júhe so tóple*) : *léto je tópəl* (*léta so tóple*) : *vsé je tóplo*), ki bi ga lahko označili za četrtri, nesamostalniški spol.¹⁷ Podobno stanje (vsaj v stavkih brez osebka) najdemo tudi v drugih govorih, v katerih je prišlo do izenačenja srednjega ujemalnega vzorca z moškim v ednini (tip *vélik mésto*, prim. 3.1.1), npr. rož. *lítas̄an léat ij bý súx* : *sàx ij bòu* (Sele na Rožu, Isačenko 1939: 92; prim. Priestly 1984a: 44–45). Posebej dosledne primere ohranjanja srednjespolke končnice v takih primerih za zgornjegorenjske govore navaja Čop (1983: 36), npr. *zgóręj je usę lsęnq* (Obrne), *otrók je bo pa łyliko* (Zagorice [Bled]). Tudi v južnoziljskih govorih, kjer imajo ujemalne besede ob samostalnikih srednjega spola kot v Kropi izvorno moško obliko, npr. *lè:p sò:nca* (Lipalja vas, Kenda-Jež idr. 2016: 73), *mlíčka je fríšŋ* (Ukve, SLA T005 V813), *sù:x sé:no* (Ovčja vas, Kenda-Jež 2005a: 102), *čísu mlíčka* (Rateče, Čop 1983: 36, 127), *stár tramôvja* (Rateče, Škofic – Klinar 2015: 7), nastopajo v primerih z nesamostalniškim osebkom posebne oblike na *-o*:¹⁸ *taščé:wo* ‘tiščalo’, *abwá:čno*, *yaré:wo*, *mó:kro* (Ukve, Logar 1971: 122), *tí:xo*, *tó:pwo*, *zugá:no* ‘zlagano’, *da je to* ‘wən š'wo’, *pe'rō je mǖərwo* ‘tak jætę’, *ní: b'wo 'nøč* (Ovčja vas, Kenda-Jež 2005a: 97; 2005b: 134, 151, 164). Posebne oblike je kljub ohranjenemu srednjemu ujemalnemu vzorcu prepoznati v tolm. *tu je pl̄twu*, *wabláčnu* : *na lípa sèdla*, *lípya sèdla*, *na lípmu sèdlu* (Šebrelje, SLA T165 V536, V569, V783).¹⁹ O podobnih pojavih v drugih jezikih prim. Corbett 1991: 214–216.

2.1.2 Ali je oblika samostalnika povedna za njegov spol?

Večina raziskovalcev slovničnega spola se strinja, da je za določanje slovničnega spola odločilna oblika ujemalnih besed in ne oblika samostalnika, prim. Corbett

¹⁶ Večina raziskovalcev te oblike razume kot povedkovnike (Toporišič 1981: 81; Priestly 1984a: 44; Kenda-Jež 2005a: 97; Škofic 2019: 137).

¹⁷ Idejo o četrtem, nesamostalniškem spolu ob treh samostalniških je podal Toporišič (1981: 81), ki ga drugje imenuje neosebkov srednji spol (Toporišič 1976: 202; 2000: 266). V mislih je imel sicer knjižni sistem, kjer je ujemalni vzorec v teh primerih načeloma enak tistemu samostalnikov srednjega spola. Raziskati pa bi bilo treba, ali razlike tipa *grdō* : *grdō* v nekaterih sodobnih sistemih odražajo to delitev, npr. *mésto je grdō* : *tój je grdō*, *lagáti je grdō*. Pri tem je treba upoštevati enakozvočje med samostalniškimi in pridavnškimi zaimki, prim. Priestly 1984a: 45–46.

¹⁸ Pravilni odraz **-o* (in **-q*) v teh govorih je *-a* (Ramovš 1935: 10), prim. *cé:wa* ‘čelo’, *ší:wa*, *ó:kna*, *kari:ta*, *tož. kó:ža*, *pad kù:əža*, *sí:əčama*, *sí:əčaja* (Ukve, Logar 1971: 122), *má:swa*, *tož. mó:ka*, *zí:ma* (Ovčja vas, Kenda-Jež 2005a: 97). Izglasni *-o* je pravilni odraz nekdaj naglašenega **-q* po naglasnem umiku, prim. sam. *né:bo*, *čré:wo*, *kó:to*, *sé:no*, *mé:so*, *ó:ko*, prid. *sú:xo*, *lé:po*, *tí:xo* (Ukve, ibid.), *tí:xo* (Ovčja vas, ibid.). Končnica *-o* se je očitno pospološila s prid. in del. a. p. c na vse prid. in del. znotraj t. i. nesamostalniškega ujemalnega vzorca, prim. *básq:ko*, *mó:kro* (Ukve, ibid.), *dó:bro*, *tó:pwo*, *zugá:no* ‘zlagano’ (Ovčja vas, ibid.).

¹⁹ Zapisovalec govora (Tine Logar) je že pri zapisu teh oblik nakazal možnost analoškega nastanka te končnice na podlagi oblik tipa *lp̄u*, *yxordū*.

1991: 146.²⁰ Kljub temu se lahko v jeziku pojavlja tendenčna ali popolna korelacija med obliko samostalnika in njegovim spolom, kot je razviden iz ujemalnih besed. Za knjižno slovenščino načeloma velja, da imajo samostalniki m. sp. v rod. mn. končnico *-ov*, samostalniki s. sp. pa ničto končnico, a se izjeme pojavljajo na obeh straneh, prim. *otrök*, *kónj* in nenazadnje *slûg* na eni ter *dnòv/dnóv* na drugi strani. Nasprotno so kljub obstoju tudi moških ā-osnov (npr. *sluga*, *vodja*) ter moških o-osnov na *-o* (npr. *kíno*) ojevski samostalniki z ničto končnico v im. ed. vselej moškega spola.²¹ V praslovanščini je še veljalo, da so v im. – tož. o-osnove s končnicami **-o/e*, **-ě/i*, **-a* srednjega spola, tiste s končnicami **-v/b*, **-a*, **-i* oz. **-y/ę* pa moškega spola ter da so i-osnove s končnicama **-bm̥*, **-bję* v orod. ed. in im. mn. moškega, tiste s končnicama **-bjø*, **-i* pa ženskega spola. Na spol samostalnika na podlagi njegove oblike je torej mogoče sklepati, a je treba zanesljivost predpostavljenje enačbe predhodno temeljito preveriti znotraj obravnavanega sistema. Prepričanje, da gre pri ujemanju po spolu za oblikovno istovetnost samostalnikov in ujemalnih besed (Toporišič 2000: 266), se pri obravnavi narečnih sistemov izkaže za zavajajoče, kar lepo prikazujejo naslednji narečni primeri: v ednini zilj. *lè:p sò:nca* (Lipalja vas, Kenda-Jež idr. 2016: 73), cerklj. *we'liku 'mi:sta* (Cerkno, SLA T166 V814), rož. *dóbør mliqø* (Sveče, SLA T016 V727), zgsav. *'mičkənə 'va:trak* (= *mičkano otrök*, spodnja Zadrečka dolina, Weiss 2013: 199), jpoh. *'jiēn 'uqtrok me je 'ta:k 'jiezłø*²² (Opotnica, Zorko 1998: 144); v dvojini obir. *mó:wzne qrá:w* (Obirska, Karničar 1990: 64), nad. *dþia ókna* (= *dvé ókna*, Livek, SLA T076 V145), ter. *dúå velike ókna* (Viškorša, SLA T062 V145); v množini rož. *ŷðlče mîəstə* (Čahorče, SLA T018 V810b), selš. *sxi korīta* (Ramovš 1935: 112), gor. *velí:ke mè:sta* (Kropa, Škofic 2019: 123).

2.2 Razvoj spolskih sistemov

V jezikovnem razvoju lahko pride do sprememb v razmerju med samostalniki in njihovimi splošnimi ujemalni vzorci na več načinov. Prvič, posamezni samostalnik lahko zamenja splošni ujemalni vzorec oz. preide v drugo ujemalno skupino,

-
- 20 Tudi pri raziskovalcih, ki se vendarle opirajo na obliko samostalnika, se pogosto pojavlja bolj ali manj eksplisitna trditev, da oblika samostalnika ni vedno zanesljiva za določanje slovničnega spola, prim. Smole 2006: 129; Jakop 2008: 58, 61–62; Legan Ravnikar 2019: 267; Marvin 2019: 151–152.
- 21 V nekaterih narečnih govorih ne drži niti to, prim. *slâbø vrëjmèn*, rod. *vrëjmèna* (Črešnjevci, SLA T368 V539).
- 22 Zdi se, da obliki *'jiēn* in *'jiezłø* v tem primeru kažeta na dva različna ujemalna vzorca znotraj iste sintagme, kar je opaziti tudi v nekaterih drugih zabeleženih primerih (ta tip bi lahko poimenovali »hibridni« ujemalni tip), npr. vdol. *velíjka města sa se pudźrle* (Mokronog, SLA T267 V813) ter pri Trubarju *taku ga ta nega vſta bodo ſama ſodile* (TT 1557: q1a). Za navedena primera to ne drži nujno, saj bi lahko šlo tudi za besedni medvzorčni sinkretizem. Ker je zaradi načina zbiranja narečnega gradiva takih primerov mnogo premalo, puščam ta pojav pri obravnavi ujemalnih tipov ob strani.

npr. psl. **lēpə pótə* (m. sp.) → sln. *lépa pót* (ž. sp.). V tem primeru se ne spremi-njajo ujemalni vzorci sami, temveč samostalnik, saj spremeni svojo imanentno kategorijo slovničnega spola, s čimer se spremeni sestav ujemalnih skupin, tj. nabor samostalnikov, ki si delijo posamezni splošni ujemalni vzorec. Gre za **menjavo spola** nekega samostalnika.²³ Pri tej spremembi pride pogosto tudi do prestrukturiranja oz. spremembe sklanjatvenega vzorca samostalnika, prim. praslovanski moški ijevski samostalnik **pótə*, ki ima v slovenščini prilagojeni obliki orod. ed. *potjó*, im. mn. *potî* za psl. **pqt̥mbъ*, **pqt̥bje*.

Drugič, spremeni se lahko oblika ujemalnih besed, medtem ko število ujemalnih skupin in nabor samostalnikov v posamezni skupini in torej tudi slovnični spol ostajajo nespremenjeni. V narečnem govoru Krope se je npr. oblika ujemalnih besed ob samostalnikih srednjega spola v ednini izenačila z moškimi, prim. *tó:pu sò:nce*, *vé:lèk mé:st* (Škofic 2019: 133). A v tem primeru ne moremo govoriti o menjavi spola samostalnikov, kot je definirana zgoraj, ker se ujemalni vzorec teh samostalnikov v množini razlikuje od moškega, prim. *tr̥: vel̥:ke mé:sta* proti *mè:ixnə stó:l* (ibid.); tovrstno spremembo lahko imenujemo **sprememba v ujemalnem vzorcu**, saj je do spremembe dejansko prišlo v morfološki ujemalnih besed, samostalniki pa še vedno tvorijo posebno ujemalno skupino, tj. **toplō* (s. sp.) → **töpl̥* (s. sp.), zato *tó:pu sò:nce*. Čeprav vsaka fonetična ali analoška sprememba v morfološki ujemalnih besed pomeni spremembo ujemalnega vzorca, so pri razvoju spolskega sistema bistvene spremembe, ki povzročijo spremembo razmerij med samostalniki ter različnimi oblikami ujemalnih besed, npr. medvzorčni sinkretizem.²⁴ Primer nastanka medvzorčnega sinkretizma zaradi fonetične spremembe je števnik pide. **duó-* ‘dva’, prim. im. **duójh₁* (s. sp.) ≠ **duéh₂ih₁* (ž. sp.) > **du̯oij* ≠ **du̯aij* > psl. **d̥v̥vē* (s. sp.) = **d̥v̥vē* (ž. sp.) zaradi fonetičnega sovpada izhodiščnih **o* in **a* (prim. Tesnière 1925b: 134; Olander 2015: 194–199 z literaturo). Primer nastanka medvzorčnega sinkretizma zaradi analoške spremembe je števnik pide. **trí-* ‘trije’, prim. im. **trih₂* (s. sp.) ≠ **tréj̥es*²⁵ (ž. sp.) > psl. **tr̥i* (s. sp.) = **tr̥i* (ž. sp.) zaradi analoškega preoblikovanja ženske oblike na podlagi tož. mn. psl. **tr̥i* < pide. **tríns* (Olander 2015: 224–226) ter bodisi fonetičnega

²³ V primerjavi z izrazom *sprememba spola* izbrani izraz *menjava spola* jasneje poimenuje, da samostalnik pri tej spremembi zamenja ujemalno skupino in s tem spol.

²⁴ Uvajanje novih razlikovanj, ki bi število ujemalnih skupin povečalo, je redko. Tak primer je razširitev znotrajvzorčnega sinkretizma med rod. in tož. ed. k samostalnikom srednjega spola, ki pomenijo živo, npr. *teléta sma 'kuple* (Weiss 2013: 199; prim. še Dovjak 2012: 319–320).

²⁵ Čeprav je v prajeziku verjetno obstajala posebna ženska oblika **tis(o)res* < **tri-s(o)r-es*, na katero kažejo stind. *tisrás* (Emmerick 1991b: 166–167), avest. *tišrō* (Emmerick 1991b: 166; 1991a: 293–294), stir. *teüir*, *téoir* in morda gal. *tidres* (Greene 1991: 507, 539), je v slovenščini kot v baltščini tudi v ženskem spolu treba računati z osnovno **trí-*, prim. lit. im. ž. sp. *trýs*, tož. *trís*, psl. im. – tož. **tr̥i*.

prehoda pide. **trih₂* > **trī²⁶* ali izenačenja srednjespolske oblike z žensko po analoški na števnik **dōvē²⁷*.

Menjava spola in sprememba v ujemalnem vzorcu torej prizadeneta različne besedne vrste: prva pomeni menjavo splošnega ujemalnega vzorca določenega samostalnika oz. njegov prehod v drugo ujemalno skupino (npr. *pót* m. sp. → *pót* ž. sp.), druga pa spremembo v morfologiji ujemalnih besed (npr. *veliko* s. sp. → *vélik* s. sp.). Obe spremembi pa lahko povzročita **sovpad spolov**, kjer bodisi vsi samostalniki postopoma zamenjajo ujemalno skupino ali pa spremembe v ujemalnih vzorcih privedejo do popolnega izenačenja dveh splošnih ujemalnih vzorcev. V primeru sovpada spolov je zato potrebna previdnost, saj je neustrezno govoriti o menjavi spola samostalnika, katerega prvotni spol je sovpadel z drugim spolom zaradi spremembe v ujemalnem vzorcu. Lahko se npr. zgodi, da je nekdanji samostalnik srednjega spola po sovpadu spolov v novem sistemu (kjer srednji spol ne obstaja več) enakega spola kot nekdanji samostalniki moškega spola, a če je sovpad spolov posledica izenačevanja ujemalnih vzorcev (tudi če gre za t. i. ujemalno maskulinizacijo, prim. 3.1.1), ne moremo govoriti o menjavi spola tega samostalnika oz. njegovem prehodu v moški spol, saj ni nikdar v času obstoja različnih ujemalnih skupin prešel iz srednje v moško ujemalno skupino.

2.3 Primer analize sprememb v zvezi s slovničnim spolom

Tolminski govorci poznaajo akanje izglasnega **-o*, npr. *kūla* (< *kōlo) ‘kolo’, *lītwa* (< *dlētvo) ‘dleto’, *sēdla* (Šebrelje), *čēla* (Most na Soči).²⁸ Da na podlagi takih samostalniških oblik ne moremo delati nobenih zaključkov o njihovem spolu, lepo kaže primerjava med oblikami *ādna čēla*, *ādnę čēlę*, *ādni čēl* (Most na Soči), *z debiēla lītwa* ter *līpa sēdla*, *līpya sēdla*, *na līpmu sēdlu* (Šebrelje). Tudi v drugih sklonih oblika samostalnika ni nujno povedna za spol; kombinacij, kot je (*)**līpya čēlę*, ne smemo kar implicitno in vnaprej izključiti kot možnost, prim. knj. *vēlikega vōdje*. Ker pa iz zabeleženega gradiva vendarle vidimo zgolj ženski ujemalni vz-

²⁶ Pri izhodišču pide. **trih₂* je zaradi laringala pričakovan prvotni pbsl. akut. Psl. stari cirkumfleks, ki se pojavlja v psl. **trī*, lahko odraža pbsl. recesivni cirkumfleks ali recesivni akut po Meilletovem zakonu (tj. prehod recesivno naglašenega akutiranega zložnika v psl. starocirkumflektiranege, npr. tož. ed. psl. **gōlvq* proti lit. *gálvq*), pričakovan odraz izhodiščnega **trih₂* pa bi bil psl. **trī* z dominantnim akutom kot v končnicni za im. mn. o-osnov s. sp. psl. **-ā* < **-eh₂*, Rasmussen (2007; prim. tudi Villanueva Svensson 2011) predpostavlja že baltoсловansko metatonijo akuta v cirkumfleks v enozložnicah, pri čemer navaja tudi slovanske primere z odrazi psl. starega cirkumfleksa – metatonija mora tedaj povzročiti tudi recesivnost naglasa, saj bi sicer pričakovali naglas tipa novega akuta. Če je vsaj za slovanščino mogoče nastaviti regularni razvoj pbsl. dominantnega akuta v recesivni akut (ali cirkumfleks) v enozložnicah, kar se (po Meilletovem zakonu) odraža kot psl. stari cirkumfleks, potem psl. **trī* lahko fonetično odraža pide. **trih₂*.

²⁷ V tem primeru psl. **trī* (vsaj neposredno) ne odraža pide. **trih₂*, kot se splošno misli, prim. Olander 2015: 226–228; ker te možnosti ni mogoče izključiti, psl. oblike ni mogoče uporabiti kot argument za obstoj pide. oblike **trih₂*.

²⁸ Narečno gradivo iz tega razdelka je citirano pri tipu *velīka čēla* (gl. 3.1.2).

rec ob prestrukturiranih samostalnikih (nekdaj) s. sp., lahko eksplisitno predpostavimo (in po potrebi kasneje ovržemo), da ajevske oblike samostalnika implicirajo ženski ujemalni vzorec. Tedaj lahko na podlagi dostopnega gradiva zaključimo, da je *lītwa*, mn. *lītwę*, v govoru Šebrelja ženskega spola, *sēdla* pa srednjega, saj imata različna splošna ujemalna vzorca. V tem primeru ne govorimo o sovpadu spolov ali spremembi v ujemальнem vzorcu, temveč o **menjavi spola** samostalnika *lītwa*, saj sprememba ni prizadela ujemalnih vzorcev (še vedno imamo srednji vzorec *-a*, *-ya*, *-mu* in ženski vzorec *-a*, *-e*, *-i*), temveč se je spremenil nabor samostalnikov, ki se ujema po enem oz. drugem vzorcu, in sicer je samostalnik *lītwa* prešel iz srednje v žensko ujemalno skupino, medtem ko je npr. samostalnik *sēdla* ostal v srednji ujemalni skupini.

Beseda za kolo se v Šebrelju glasi im. ed. *kūla*, rod. *kūle*, mest. *kūl*, im. mn. *kūla*, rod. *kūl*, mest. *kūlax*. Samostalnik je v ednini prestrukturiran v ā-osnovo (pričakujemo torej ženske oblike ujemalnih besed), to pa ne velja za im. mn., saj oblika *kūla* kaže na staro srednjespolško končnico **-a*. A ker pozna ta govor množinski ujemalni tip *velike města* (gl. 3.3.1), prim. *däbrę līta*, *tärdne yñízda*, *debięłę*, *wacvärte jějica*, je samostalnik kljub ohranjeni samostalniški obliki na *-a* nedvomno ženskega spola; tudi v tem primeru gre torej za menjavo spola.

V Grahovem ob Bači je bil zabeležen primer *tā mlíka je yuôsta*. Ker zaimek *tā* ne odraža stare srednjespolške oblike **tō*, prim. tolm. *tó lí̥ta* ‘to leto’ (Ramovš 1935: 83), bi lahko na podlagi oblike zaimka zaključili, da je *mlíka* ženskega spola. A primer *mála däbärya mlíka* kaže, da bi bil tak zaključek lahko napačen, saj rod. oblika *däbärya* skupaj z im. obliko *yuôsta* kaže na obstoj srednjega splošnega ujemalnega vzorca ter pripadnost samostalnika *mlíka* srednji ujemalni skupini; v tem primeru je treba obliko *tā* v prvi sintagmi razumeti kot srednjespolško.²⁹ Obliko *tā* je tedaj mogoče razložiti z analoško izenačitvijo z žensko obliko *tā* (s čimer nastane medvzorčni sinkretizem v im. ed. med ž. in s. sp.), ki je lahko posledica številnih obstoječih primerov medvzorčnega sinkretizma v im. ed. med ž. in s. sp. zaradi fonetičnega razvoja **-o > *-a*, npr. *yuôsta* (ž. sp.) = *yuôsta* (s. sp.) < **góstā* ≠ **góstō*, in sicer po analogiji *yuôsta* (ž. sp.) : *yuôsta* (s. sp.) = *tā* (ž. sp.) : X (s. sp.), X = *tā*. Ker pri tej analoški spremembi nabor samostalnikov v posameznih ujemalnih skupinah ostaja isti, tukaj ne moremo govoriti o menjavi spola samostalnika *mlíka*, temveč o **spremembi v ujemальнem vzorcu**, in sicer o izenačenju srednjespolške oblike zaimka (nekdaj **tū < *tō*) z žensko obliko *tā*, tj. **tō* (s. sp.) → *tā* (s. sp.).

²⁹ To velja le, če v navedenih primerih ne gre za soobstoj nove ženske in stare srednje oblike, kar je izpričano tudi drugod (prim. tip *velíka jájca*, 3.1.3), a na podlagi razpoložljivega gradiva za ta govor ni ugotovljivo. Zaradi namena predstavitve metodologije je v besedilu podrobnejše obravnavana le prva možnost.

3 UJEMALNI TIPI SAMOSTALNIKOV (IZVORNO) SREDNJEGA SPOLA

Ujemalne tipe razumem kot pahnrene skupke oblikovnih in oblikoskladenjskih značilnosti samostalnika in z njim ujemajočih se besed. Poimenovani so po obliki v im., saj so v tem sklonu najbolj razpoznavni. Zapisani so poknjiženo po etimološko-zgodovinskem načelu. Morfologija ujemalnih besed in samostalnikov izven im. in tož. zaradi kompleksnosti problematike ni obravnavana. Nekdanje soglasniške osnove niso obravnavane ločeno od tematskih, ker gradivo kaže, da so v im. – tož. dv. in mn. sovpadle s slednjimi (gl. Tesnière 1925b: 167–168). Iz obravnave so izključeni tudi dvojinski primeri tipa *pręd dvéma bjéla gradōwa* (Malošče [Bekštajn], Tesnière 1925b: 225), kjer se namesto pričakovanega orod. pojavlja oblika za im. – tož.

3.1 Ednina

Izhodiščni edninski tip je *veliko město*, ki so ga lahko zamenjali tipi *vélik město*, *vélik jájc*, *velíka čéla* in *velíka jájca*. Različni edninski ujemalni tipi lahko soobstajajo v istem govoru, prim. dol. *dóbrə senū ob sônce je atjmňū* (Grosuplje, SLA T240 V813), srsav. *'kisu m'lé:k ob de'bę:la 'ja:jca* (Ložnica pri Žalcu, Jakop 2019: 256), slgor. *'vélka 'uǫkna ob 'vélko 'mięsto* (Zgornja Velka, SLA T364 V814).

3.1.1 Tipa *vélik město* in *vélik jájc*

Razpravo o edninskem tipu je treba začeti pri odpadu izglasnega nenaglašenega **-o* v osrednjih narečnih govorih, npr. *lé:t* (Kropa, Škofic 2019: 123) < psln. **lěto* (prim. Oblak 1888: 410–411; Ramovš 1918–1920: 158–160; Tesnière 1925b: 157–159; Isačenko 1939: 70–71; Ramovš 1952: 35–36; Stankiewicz 1965: 183; Priestly 1984b; Greenberg 2000: 150; Smole 2006: 127). Če je celotna pot od psln. **-o* do odpada le fonetični razvoj, moramo za osrednje govore zaključiti, da se je razlika med psln. **o* in **q* v izglasju (in samo tam) ohranila, in sicer kot ozki **-q* proti širokemu **-o* (prim. Rigler 1963: 44), saj odraz slednjega v teh govorih ni odpadel, prim. tož. *žl̩:co* (Kropa, Škofic 2019: 106) < psln. **žl̩icq*.³⁰ Da je odpad zgoj rezultat fonetike, ni tako enostavno ugotoviti, ker je izglasni **-o* v oblikotvorju skoraj popolnoma omejen na eno samo slovnično kategorijo, tj. im. – tož. s. sp. nominalnih besednih vrst, in bi zato lahko bil vsaj delno rezultat morfoloških procesov oz. analogije, npr. nastanek ozkega izglasnega **-q* v im. – tož. ed. s. sp. po analogiji na perispomena tipa psln. **blagō*, kjer je fonetičnega nastanka.³¹ Da gre res za popolnoma fonetični razvoj od **-o* do *-Ø*, kažejo določene izolirane be-

³⁰ Iz tega so izvzeti koroški govorji, kjer tudi **-q* odpade, prim. tož. ed. *qráu* < **krävq*, 3. os. mn. *dívaj* < **dělajq*; orod. ed. *qráuu* za **krávq* je nejasen (Sele, SLA T024 V331, V750).

³¹ Prim. Ramovš 1918–1920: 158 in Tesnière 1925b: 158, ki sta operirala le z **-u* → **-u*, kar za nedolenske govore ne pride v poštev.

sede³² ter za koroščino odpad *-o (gl. op. 30), da gre vsaj za delni fonetični razvoj, pa predvsem obrobni areali z odrazom -o in/ali le položajno odpadlim samoglasnkom, kar izdaja fonetični značaj spremembe (prim. Smole 2006).³³

Kljudno je, da se razlikuje med izvornima oblikama lahko ohranja (tako pri ujemalnih besedah kot pri samostalniku) zaradi različnih izhodiščnih in sekundarnih naglasnih in glasovnih opozicij med njima, npr. *sūx* ≠ *sàx* < *sūh ≠ *suhô (Sele na Rožu, Isačenko 1939: 92), *tópu* ≠ *tòpu* < *töpl ≠ *toplô (Kneža, Logar 1968a: 408), *ué:lòk* ≠ *uelí:k* < *velík ≠ *velíko, *úsok* ≠ *úsó:k* < *visòk ≠ *visokô, *kú:xòu* ≠ *kú:yal* < *kùhał ≠ *kùhalo (Kropa, Škofic 2019: 75, 179, 186, 226, 250). S pomočjo teh lahko v govorih, ki poznajo apokope *-o, ločimo med starimi oblikami na *-o, ki jih je prizadel zgolj fonetični razvoj, ter novimi oblikami, ki so tako ali drugače rezultat analogije po moški obliki. Tako je v teh govorih mogoče zaznati rabo izvorno moških oblik ujemalnih besed s samostalniki srednjega spola, npr. *tó:pu sò:nce* (Kropa, Škofic 2019: 133); pričakovana oblika za s. sp. bi bila ***tó:plə sò:nce* < *toplô sînce (prim. Ramovš 1952: 36). V tem primeru gre za morfološko izenačitev oblik ujemalnih besed v im. – tož. ed., z vidika ujemalnih vzorcev pa za nastanek medvzorčnega sinkretizma, tj. **tó:pu* (m. sp.) ≠ **tó:plə* (s. sp.) → *tó:pu* (m. sp.) = *tó:pu* (s. sp.).³⁴ Taki primeri se pojavljajo tudi v govorih, ki ne poznaajo apokope *-o, prim. zilj. čísu *mlíøka* (Rateče, Čop 1983: 36; prim. op. 18). To verjetno velja tudi za vse zgornjegorenjske govore, prim. *lèp žítø* (Srednja vas v Bohinju, SLA T196 V191). Za te govore Čop (1983) navaja številne oblike z ohranjeno končnico, še posebej ob nesamostalniških osebkih (Čop 1983: 36; prim. 2.1.1), kjer se končnica zelo dosledno ohranja, npr. *pô Idí bo ponoréwø* (Žirovnica, Moste, ibid.), *je že usè zarášenø* (Bohinj, Bled, Čop 1983: 127), ob tem pa imamo ponekod očitno še ohranjeno staro srednjespolsko obliko tudi ob samostalnih srednjega spola, prim. *korítø je bíwø* (Mojstrana, ibid.), po drugi strani pa naj bi se tudi ob nesamostalniških osebkih pojavljale brezkončniške oblike (Čop 1983: 36). Čeprav je soobstoj oblik z ohranjeno končnico ter brezkončniških oblik v teh govorih še nerešen in očitno zapleten problem, je jasno, da prav zaradi soobstajanja oblik ne moremo računati s fonetiko, ker fonetični razvoj ne bi ustvaril tovrstnih dvojnici (Tesnière 1925b: 158). Na to namiguje tudi glasovna vrednost končnice,

³² Najbolj jasno *in*, *inu*, *ino* < *ino. Pri vrsti takšnih besed obstaja možnost, da že izhodiščno niso vsebovale *-o, prim. *prek*, *mim*, *tam*, *kam* ipd., zaradi njihove izoliranosti pa je treba upoštevati tudi možnost posebnih razvojev ter mednarečnega prevzemanja.

³³ Izglasni -o se ohranja tudi v osebilu za 1. os. mn. -mo z nejasno zgodovino (prim. Olander 2015: 354–355). Lahko bi odražalo *-mq, kar lahko predstavlja izhodiščni *-mo z nazalizacijo zaradi predhodnega nosnika.

³⁴ Srednji spol je v govoru Krope ohranjen, prim. 2.1.1.

saj na večini območja ni prišlo do redukcije v *-ə*,³⁵ ki jo vidimo na drugih mejnih območjih pojava. Ta areal bi torej bilo treba izključiti iz območja z apokopo **-o* (prim. karto Smole 2006: 136).

Do morfološkega izenačevanja pa prihaja tudi pri samostalnikih, na kar najbolj jasno kaže oblika *jájc* ← **jajcē*, ki se pojavlja predvsem v govorih gorenjske, dolenjske in rovtarske narečne skupine, saj izglasni **-e* v teh govorih ne odpade. Podobno kaže gradivo tipa vdol. *čáu*, rod. *čála*, *däu*, *däla* (okolica Mokronoga, Ramovš 1952: 36), *dän* ‘dno’ (Brezovica pri Mirni, SLA T268 V734), saj oblike v im. ne morejo biti posledica zgolj fonetičnega razvoja. Glede na sovpad **-o* in **-u* v zgornjegorenjskih govorih (prim. op. 35) na morfološko preoblikovanje lepo kaže razlika med nekdaj enakozvočnima oblikama ledinskega imena im. *Sédu* < **sedlō* in mest. *na Sédwō* < **sedlū* (Javorniški Rovt, Čop 1983: 35). V Srednji vasi v Bohinju, ki torej ne pozna apokope **-o* kot fonetičnega pojava, se ob oblikah *rébro*, *stéymo*, *koléno*, *úóknu*, *kwádwō/kwadlo*, *želézō*, *jápkō*, *vínō*, *débwō*, *gnézdō* pojavljajo tudi *kolén*, *štū*, *kwádou*, *korít*, *jápk*, *vin* (SLA T196), ki jih je prav tako treba razumeti kot morfološko preoblikovane.

Tradisionalno bi bile vse oblike brez srednjespolske končnice označene z izrazom maskulinizacija nevter. A če maskulinizacija pomeni menjavo spola (gl. 2.2),³⁶ potem z vidika ujemalnih skupin v nobenem od zgornjih primerov zgolj na podlagi predstavljenih dejstev še ne moremo govoriti o maskulinizaciji. Sprememba *lé:t* < psln. **lěto* je lahko zgolj fonetična, nastala oblika pa sama po sebi ne more biti povedna za slovnični spol, saj je ta zanesljivo določljiv zgolj na podlagi ujemalnih besed. Tudi na podlagi primerov *lěp žítō* in *tó:pu sò:nce* še ne moremo govoriti o menjavi spola, saj je to odvisno od oblik ujemalnih besed tudi v drugih številih. Tukaj gre dejansko za izenačevanje oblik enega splošnega ujemальнega vzorca z drugim, »moškim« splošnim ujemalnim vzorcem, saj oblike ujemalnih besed v množini niso enake oblikam za moški spol (prim. 2.2). Ker je izraz maskulinizacija v obstoječi literaturi

³⁵ Čop (1983: 26–37) za **-o* in **-u* navaja enake odraze za posamezne govore, kar nakazuje sovpad obeh glasov, verjetno v **-u* (Rigler 1963: 44), ki se nato niža v smeri proti *o* in/ali reducira v smeri proti *ə*. Zožen odraz izkazuje tudi naglašeni **-ə*, prim. dol. *dnu : kàš* < **kòš* (Zagradec, SLA T256 V319, V734), ki seveda ne odpada, prim. gor. *d'na : cé:l* (Kropa, Škofic 2019: 123, 127).

³⁶ Izraz *maskulinizacija* je razložen kot »prehajanje nevtra v maskulinum« (Ramovš 1935: 16), »zamena srednjega spola z moškim« (Toporišič 1992: 100), »prehod besede v moški slovnični spol« (Snoj 2009: 17) ali »samostalniki srednjega spola postanejo moškega spola« (Bon – Smole 2019: 243); raznorodnost pojavorov, označenih s tem izrazom, je z razlago »menjava spola oz. prehajanje iz srednjega spola v moškega oz. izenačitev oblik srednjega spola z oblikami moškega« predstavila Tjaša Jakop (2008: 57; 2019: 255). Velikokrat je izraz rabljen brez definicije (npr. Ramovš 1952: 36; Priestly 1984b).

rabljen zelo široko,³⁷ ga je smiselnou razumeti večpomensko³⁸ (enako velja za izraz feminizacija): (1) maskulinizacija samostalnika oz. **samostalniška maskulinizacija**, tj. menjava spola oz. prehod samostalnika iz srednje ujemalne skupine v moško, s čimer samostalnik menjva splošni ujemalni vzorec, in (2) maskulinizacija ujemalnega vzorca oz. **ujemalna maskulinizacija**, tj. analoška sprememba v ujemalnem vzorcu, in sicer izenačenje nekega dela srednjega ujemalnega vzorca z moškim, pri čemer je srednja ujemalna skupina ohranjena.³⁹ V primerih tipa obir. *weséle nówé léat* (Obirsko (starejše), Priestly 1984b: 357), posav. *mláik je bál* (Žigon, SLA T303 V813), srsav. *vákŋ je pádl* (Polzela, SLA X259a V813) ne moremo govoriti o maskulinizaciji v nobenem smislu;⁴⁰ taki primeri jasno kažejo,

-
- ³⁷ Maskulinizacija in feminizacija sta v vsakem primeru diahrona procesa, zato teh izrazov ni mogoče rabiti za opisovanje stanja v posameznem govoru, npr. v morfoloških opisih, temveč sodita k interpretativni diahroni analizi tega stanja. Prim. tudi op. 39.
- ³⁸ V literaturi se pojavljata dve tipologiji maskulinizacije (in feminizacije). Prva – starejša in manj eksplicitna – se pojavlja pri Ramovšu in Logarju, ki razlikujeta »lingvistični« oz. »formalni« ter »psihološki« vidik maskulinizacije, tj. odražanje spola (a) v obliki samostalnika ali (b) zgolj »v jezikovnem čutu« oz. kasneje »v zvezni v stavku« (v izrazju pričajočega prispevka to ustreza ujemalnemu vzorcu), prim. Ramovš 1935: 112, 120; 1952: 36; Logar 1941: 207; prim. tudi Dovjak 2011: 13–14. Ramovšovo in Logarjevo izražanje predstavlja nesistematični poskus opisovanja primerov, ki so jima zaradi izhodišča, da oblika samostalnikov sama po sebi kaže slovenični spol, povzročali težave (o neustreznosti tega pristopa gl. 2.1.2). Bolj načelna je tipologija Stankiewicza (1965: 183–184), ki jo prevzame Priestly (1984b: 357–358): razlikujeta med *bеседно maskulinizацио* (polj. *maskulinizacja leksykalna*), kjer zgolj nekatere besede spremenijo spol, a je srednji spol v sloveničnem sistemu ohranjen, in *словично maskulinizацио* (polj. *maskulinizacja gramatyczna*), kjer je srednji spol v celoti odpravljen. Izraza sta prekrivna z zgoraj predstavljenima konceptoma *menjava spola in sovpad spolov*, umanjka pa ustreznični za *spremembo v ujemalnem vzorcu* ter uvid, da lahko sovpad spolov povzročita tako menjava spola kot sprememba v ujemalnem vzorcu.
- ³⁹ Kot ujemalno maskulinizacijo ali feminizacijo je mogoče označiti le tiste analoške spremembe, kjer analogija deluje v smeri zbljiževanja ujemalnih vzorcev. Pri sinkretizmu fonetičnega izvora ali pri tistem analoškem izvora, ki ni posledica izenačevanja z obliko iz drugega ujemalnega vzorca, govoriti o maskulinizaciji ali feminizaciji ni smiselnou. To je mogoče lepo ponazoriti na primerih iz razdelka 2.2: ker je medvzorčni sinkretizem psl. *d̄vē (s. sp.) = *d̄vē (ž. sp.) fonetičnega nastanka (< *duyoj ≠ *duyai), ne bi bilo ustrezno govoriti niti o feminizaciji srednjespolske niti o »nevtralizaciji« ženskospolske oblike, saj je enakozvočje teh oblik slučajna posledica fonetičnega razvoja. Dalje, če je psl. *tr̄i (s. sp.) fonetični odraz pide. *trih₂ in psl. *tr̄i (ž. sp.) analoško poslošena oblika za tož., prav tako ne bi bilo ustrezno govoriti o feminizaciji srednjespolske ali o »nevtralizaciji« ženskospolske oblike, saj je njun sovpad slučajna posledica analoškega procesa, ki ni povezan z zbljiževanjem ujemalnih vzorcev. Nasprotno pa v primeru, da je psl. *tr̄i (s. sp.) analoška, izvorno ženska oblika na podlagi medvzorčnega sinkretizma psl. *d̄vē (s. sp.) = *d̄vē (ž. sp.), to spremembo lahko razumemo kot feminizacijo srednjega (besednega) ujemalnega vzorca.
- ⁴⁰ Pridevnika *weséle* in *nówé* (Obirsko) kažeta določeno končnico za s. sp. na -e < psl. *-oje, ki pri pada samo srednjemu splošnemu ujemalnemu vzorcu. Pridevnika *bál* (Žigon) in *pádl* (Polzela) ne kažeta prehoda *-l > *-u, ki bi bil pričakovani, če bi šlo za prvotno moško obliko, zato verjetno odražata psln. srednjespolski oblici *bélo, *pá(d)lo (manj verjetno je, da gre za izravnavo po stranskih sklonih, elkanje ali za dlč. obliko *bélí, prim. šíl ‘šilo’, mn. šíli, Žigon, SLA T303 V121); samostalnika imata torej še vedno srednji splošni ujemalni vzorec. V vseh primerih je srednji spol samostalnika kljub ničti končnici samostalnika (in ujemalnih besed) ohranjen, prišlo ni torej niti do samostalniške niti do ujemalne maskulinizacije.

da maskulinizacije ni mogoče ugotavljati zgolj na podlagi samostalniških oblik *lét*, *ókən*, *mlék* ipd.⁴¹

Ujemalni tip, ki izkazuje medvzorčni sinkretizem z ujemalnim vzorcem za moški spol v im. in tož. ed., imenujem tip *vélik mésto*. Tudi v govorih z odpadom izglasnega *-o (kar bi dalo *vélik mést*) se ta tip razlikuje od izvornega tipa *veliko mésto* (ki bi postal *velik mést*). Če je do preoblikovanja dokazljivo prišlo tudi v samostalniški obliki, govorim o tipu *vélik jájc* (tip **veliko jájc po mojem vedenju ni izpričan, a prim. op. 21). Tip *vélik jájc* ima torej ob izvorno moški obliki ujemalnih besed tudi analoško ničto samostalniško končnico. To je posebej jasno pri o-osnovah z izhodiščnim im. ed. na *-e, npr. gor. *já:jc* (Kropa, Škofic 2019: 124), posav. *já:jc* (Sevnica, SLA T304 V501) ← *jajcē, saj *-e v teh govorih ne odpade. Ker sta oba navedena samostalnika srednjega spola, prim. *já:jca so se stò:ukle* (Kropa, Škofic 2019: 179), *trí jájce* (Sevnica, SLA T304 V501),⁴² ničta končnica verjetno ni prevzeta od samostalnikov m. sp., temveč od samostalnikov s. sp. tipa *é:n vé:lək mé:st*, mn. *vel:kə mè:sta* (Kropa, Škofic 2019: 123, 133), kjer je nastala fonetično iz *-o. Takšne oblike pa se pojavljajo tudi v sistemih, kjer ni prišlo do apokope *-o, prim. ter. *já:buk* proti *liéto* (Ter, Ježovnik 2022: 308–309), *niést ‘gnezdo’* proti *liéto* (Zavarh, Ježovnik 2022: 308, 311), dol. *já:jc*, *jábuk* proti *mlájku*, *sônce je otômnájlu* (Ribnica, SLA T247 V813), ter v sistemih, kjer oblika samostalnika ne more biti zgolj posledica fonetičnega razvoja, prim. vdol. *čéáy*,⁴³ orod. *s čéálam* (Mokronog, SLA T267 V006). Te primere je treba pojasniti po analogiji na moške o-osnove. Ramovš (1952: 36) in Ježovnik (2022: 308) sta podlago

41 Spol samostalnika (sinhroni vidik) in samostalniško oz. ujemalno maskulinizacijo (diaphroni vidik) je v teh govorih mogoče ugotavljati le na podlagi ujemalnih besed, in sicer izključno tistih, ki so kljub apokopi *-o ohranile razliko med prvotno srednjo in moško obliko, nabor takih besed pa je odvisen od fonetičnega in morfološkega razvoja posameznega govora. Izmišljeni primer *lép jábuk* iz nekega sistema, ki še pozna samostalnike srednjega spola, torej ne dopušča zaključka, da je *jábuk* moškega spola niti da gre za izvorno moško obliko pridevnika, saj oblika *lép* lahko odraža *lépo s posplošenim naglasom na prvem zlogu. Če obravnavani govor ne pozna švapanja, bi rabo izvorno moške oblike potrdila zveza *céu jábuk* (in ne *cél* ali *cél*, a zgolj če lahko izključimo možnost, da gre za določni obliko *céli) ali pa *dóbər jábuk* (in ne *dóbər*, če seveda nista kot v nekaterih dolenskih govorih odraza v nezadnjem zlogu podaljšanega *o in sekundarno naglašenega *o sovpadla, prim. op. 57), a še vedno ne moremo zaključiti, da je samostalnik moškega spola. To je mogoče šele, ko ugotovimo celoten ujemalni vzorec, torej tudi v ostalih sklonih in številih, npr. *velík jábuka* (in ne *velíke jábuka*). V tem primeru je samostalnik moškega spola, in sicer zaradi samostalniške maskulinizacije, saj so samostalniki srednjega spola še ohranjeni. Iz tega primera pa ni mogoče vleči zaključkov o ujemalni maskulinizaciji srednjega ujemalnega vzorca; govor bi jo lahko poznal (*céu*, *dóbər sônce*) ali pa ne (*cél/cél*, *dóbər sônce*). Če pa bi se izkazalo, da ima leksem *jábuk* množinski tip *velíke jábuka* (in ne *velík jábuka*), ne bi bilo mogoče na podlagi primera *lép jábuk* govoriti o samostalniški maskulinizaciji, saj samostalnik ni moškega, temveč srednjega spola, in je tedaj treba obliki pridevnikov v *céu jábuk*, *dóbər jábuk* razlagati z ujemalno maskulinizacijo.

42 Za govor Kropje značilen množinski tip *velike města* (gl. 3.3.1, prim. tudi 2.1.1), za govor Sevnice pa tip *velíke měste* (gl. 3.3.2).

43 Če bi bila oblika zgolj posledica apokope, ne bi pričakovali -u iz *-l < *-lo.

za analogijo videla v skupnih oblikah v stranskih sklonih, npr. rod. ed. *jávora* = *jábolka* (Ježovnik, ibid.). Razлага se mi zdi manj verjetna, ker so pogoji za to analogijo izpolnjeni na zelo širokem območju, ki tipa *vélik jájc* ne pozna. Verjetnejša razлага je, da gre za posledico stika v glavnih sklonih. Tako izhodišče lahko predstavlja dvojinski tip *dvâ ókna* (gl. 3.2.3 in prim. Tesnière 1925b: 156–160), tj. *dvâ velika ráka : vélik râk* = *dvâ velika jáca : X*, X = *vélik jájc*.⁴⁴ Podporo izhodišču analogije izven ednine lahko predstavlja razlika med leksemoma *jájce* in *sônce*: samostalnik *jájce* je preoblikovan na širokem območju, samostalnik *sônce*, ki je rabljen predvsem v ednini, pa nikjer. Teoretično je mogoče, da so te oblike prevzete iz govorov z apokopo *-o, a je to razlago težko podpreti z argumenti.

Pri tipu *vélik mésto* je analogija dokazljivo prizadela le ujemalne besede;⁴⁵ te jasno kažejo na izhodiščno moško obliko, npr. selš. *wélk ýókj* (Rudno, SLA X170a V145), srsav. *'kisu m'lé:k* (Ložnica pri Žalcu, Jakop 2019: 256). V govorih z odpadom *-o gre lahko za posledico tega odpada, ki je pri določenih ujemalnih besedah povzročil besedni medvzorčni sinkretizem, npr. sln. nar. *zavît* (m. sp.) = *zavît* (s. sp.) < psln. *zavît ≠ *zavîto.⁴⁶ Po analogiji na take primere se je moška oblika začela uporabljati namesto srednje tudi pri drugih ujemalnih besedah, kar je postopoma privedlo do splošnega medvzorčnega sinkretizma, npr. *zavît : dóbær* (m. sp.) = *zavît : X* (s. sp.), X = *dóbær*. S to razlago pa težko razložimo primere v narečnih govorih, kjer do odpada *-o ni prišlo:

Gradivo: zilj. *lê:p sô:nca* (Lipalja vas, Kenda-Jež idr. 2016: 73), *mlíøka je fríšn, sénò je súx, sônce je tópu, téle je mwâd* (Ukve, SLA T005 V813), *sùx sé:no* (Ovčja vas, Kenda-Jež 2005a: 102), čisu *mliøka*, *Srådný býda* (Rateče, Čop 1983: 36, 127), *mliøkò je bíø, swâb, dóbry létô* (Brnca, SLA), *usák čéwôl/čéwô* (Kranjska Gora, SLA T009 V006), rož. *dóbär mlíqô, üèlžq hmízdô, súx létô, sinû je saxû/súx, mlíqô je dorô/dóbôr, ti súx sinû je dóbôr za jéstiô* (Sveče, SLA T016 V813), *wæswé now léta* (Slovenji Plajberk, Priestly 1984b: 357), gor. *lêp žítô* (Srednja vas v Bohinju, SLA), dol. *mléjku je dábru/dúobär, súonce se je skriliu/skrü* (Gorenji Vrh pri Dobrniču, SLA T265 V813), morda tudi v govoru Tera.⁴⁷

Nastanek tipa *vélik mésto* je v teh primerih zelo težko prepričljivo razložiti. Njegov nastanek si je mogoče predstavljati enako kot pri tipu *vélik jájc*, a z dodatkom, da je analogija prizadela zgolj ujemalne besede, ne pa tudi samostalnikov, npr. *dvâ velika ráka : vélik râk* = *dvâ velika mésta : X*, X = *vélik mésto*, kar bi se nato

44 Množinski tip *veliki mésti* kot izhodišče za analogijo izključuje dejstvo, da so množinske oblike pogosto ohranjene, prim. *já:buka* (Ter, Ježovnik 2022: 309), *jájca* (Ribnica, SLA T247 V501).

45 Samostalnik v tipu *vélik mésto* namreč bodisi nima ničte končnice, npr. čisu *mliøka* (Čop 1983: 36), ali pa je ta lahko nastala fonetično zaradi odpada *-o, npr. *débu polén* (Rudno, SLA X170a V317); tu torej ni mogoče govoriti o morfološkem preoblikovanju samostalnika, ki je jasno vidno pri leksemu *jájc*.

46 Tovrstnih primerov je več na območjih z določenimi fonetičnimi ali morfološkimi značilnostmi, npr. švapanjem (*ueséu = *ueséu < *vesél ≠ *vesélo) ali ustalitvijo starega cirkumfleksa na istem zlogu kot v moški obliki (*mlâd = *mlâd < *mlâd ≠ **mladô/mlâdo*).

47 »[S]amostalniki srednjega spola pa so često občuteni kot moškospolski« (Ježovnik 2019: 468).

posplošilo na vse, tudi večinoma edninske samostalnike s. sp. tipa *mléko, sônce*. Glede mednarečnega širjenja pojava z območij, ki poznajo apokopo *-o, velja enako kot pri tipu *vélik jájc*.

3.1.2 Tip *velika čela*

Ker je bil ta tip že obravnavan v razdelku 2.3, bo tukaj predstavljen krajše. Območje s središčem v tolminskem narečju z baškim podnarečjem pozna sovpad izglasnih *-o in *-q, in sicer imata oba odraz -a, ki enako kot odraz *-q v rovtarskih narečjih nasploh sovpade z odrazom izhodiščnega *-a. Podobno kot fonetični razvoj *-o > -Ø še ne pomeni (samostalniške ali ujemalne) maskulinizacije, fonetični razvoj *-o > -a še ne pomeni (samostalniške ali ujemalne) feminizacije.⁴⁸ Kot tip *velika čela* identificiram samostalnike s samostalniško feminizacijo, katere vzrok je izglasno akanje na istem območju, prim. *ädna čëla, ädnę čëlę, ädni čël* (Most na Soči, Kušar 1959: 19), *lítwa* (< *dlétvø), *z debiēla lítwa*, mn. *lítwę* (Šebrelje, SLA T165 V814). Nekateri samostalniki na tem območju še ohranjajo srednji spol oz. izhodiščni tip *veliko město*, prim. *tâ mlíka je yuôsta, málá dábærya mlíka* (Grahovo ob Bači, SLA T162 V813), *lípa sëdla, lípya sëdla, na lípmu sëdlu* (Šebrelje, SLA T165 V814). Samostalnik *kûla* ‘kolo’, -e, na *kûl*, mn. *kûla, kûl, na kûlax* (Šebrelje, SLA T165 V814) je kljub še ohranjeni prvotni obliki za mn. s. sp. na -a prešel v ženski spol (samostalniška feminizacija s prestrukturiranjem v ednini – tip *velika čela*), saj je za ta govor značilen množinski tip *velíke města*, prim. *tu sa blę dábře lítia, tič iěmaję tòrdne ymízda, kùreta něseje debiēlę iějca, wacvärte iějca* (SLA T165 V810b). Možen primer ujemalne feminizacije je *tâ* v že navedenem primeru *tâ mlíka je yuôsta* (Grahovo ob Bači).⁴⁹

3.1.3 Tip *velika jájca*

Za tip *velika jájca* je značilen ženski spol (samostalniška feminizacija) in popolno prestrukturiranje v ā-osnovo, npr. *'vélka 'uókna* (ob *'vélko 'město*), rod. *'uókne*, orod. z *'uókno*, dv. *'uókni*, mn. *'uókne* (Zgornja Velka, SLA T364 V145, V814). Razlikujem ga od tipa *velika čela*, saj obsega drugačen nabor samostalnikov in se pojavlja predvsem v govorih brez akanja, zaradi česar mora imeti drugačen izvor. Žarišče tega pojava se je vselej postavljalo na stičišče koroške, štajerske in panonske narečne skupine (prim. Ramovš 1935: 167, 168; 1952: 37;⁵⁰ Smole 2006: 130), ker se tam pojavlja največ samostalnikov z izvedeno spremembo. Čeprav je

⁴⁸ Prim. zilj. govor Rateč, kjer kljub izglasnemu akanju pride do ujemalne maskulinizacije v ednini, npr. *čisu mlíška* (Čop 1983: 36).

⁴⁹ Ker gre na tem območju večinoma za govore brez tonemskih opozicij, oblike za ž. in s. sp. sovpadejo v velikem deležu. V govoru Zatolmina se razlikujejo predvsem, kadar je končnica naglašena, prim. *'su:ənca jə 'ži:ə š'lú:ə* proti *mla'ðu:əst jə 'xi:tra š'lá* (Čujec Stres 2010: 224).

⁵⁰ Z imenom *Goričko* je avtor verjetno mislil na Slovenske gorice, prim. Smole 2006: 130.

pojav, ki ga opazimo že v 16. stoletju npr. pri leksemu *bedra* (SSKJ16), značilen za to območje, primeri iz drugih narečij kažejo, da je areal bistveno širši.

Gradivo: silj. *rēbrā*, -e, mn. *rēbrē*, *črīwā*, rod. -*bē*, mn. *črīšbe* (Ukve, SLA T005 V043, V051B), *je b'wa žalé:za čiəz* (Ovčja vas, Kenda-Jež 2005a: 102), *rēbrā*, tož. *rēbrō* (Blače, SLA T003 V043), *rēbrā*, -e, mn. *rēbrē* (Kranjska Gora, SLA T009 V043), rož. *čayū*, rod. *čalē*, tož. *usoqō čauqō*, mest. *čalđ* (Čahorče, SLA T018 V006), obir. *d̄:ra jā:buqa*, mn. *lē:sne jā:buqe*, *rē:bra*, -e, mn. *rē:bre* (Obirska, Karničar 1990: 62, 179; SLA T029 V043), podj. *óbəqa* 'jabolko', mn. *óbəqia* (Djekše, SLA T032 V405), *rēbra*, -e, dv. *rēbrj*, mn. *rēbre* (Belšak, SLA T039 V043), ter. *bē:dra*, -e, mn. *bē:dre* (Ter, Ježovnik 2019: 393), vdol. *črevg*, *črévg*, mn. *črévg* (Šmalčja vas, SLA V053), posav. *jā:ica*, -e, mn. *jā:ice*, ena *dārva*, dvej *dārve*, mn. *dārve*, *bē:dra*, rod. *bē:dre*, ēna *črēva*, mn. *črēvg*, *riəbra*, -e, *pargūjša*, -e, mn. -e (Ložice [Gorenji Leskovec], SLA T305 V040, V043, V051, V057, V158, V501), *bjēdra*, -e, *rēbra*, -e, mn. *rēbre* (Leskovec pri Krškem, SLA T306 V043, V057), srsav. *de:bē:la jā:jca*, dv. *d've: de:bē:le jā:jce*, mn. *jā:jce* (Ložnica pri Žalcu, Jakop 2019: 256, 257), kozj.-biz. *rēbra*, mn. *rēbre* (Pišece, SLA T347 V043), *wūxa*, -e, mn. *wūxe* (Bistrica ob Sotli, SLA T345 V008).

Od Ramovša (1935: 167; 1952: 37) naprej je znano, da gre pri tem tipu za analoško narejeno ednino (tako tudi Smole 2006: 130) zaradi ujemanja z ženskimi ā-osnovami v dv. in mn. (tip *velike mēste*, gl. 3.3.2) oz. za sočasno prestrukturiranje v ā-osovo in z njo povezano samostalniško feminizacijo. To razlagajo podpira arealna distribucija tipa *velike mēste* (gl. 3.3.2), saj ga poznajo vsi govorci s tipom *velika jájca*⁵¹ (izjema so le govorci na prehodnem arealu, kjer se pojavljata tako tip *mēsta* kot *mēste*, prim. op. 67). Podporo najdemo tudi v dejstvu, da do samostalniške feminizacije ne prihaja pri (navadno) neštavnih samostalnikih,⁵² npr. *mléko*, *víno*, *žíto*, *sônce*, *senô*, *mesô* (prim. Koletnik 2001: 130). V slovenskogoriškem narečju se poleg ujemalnega vzorca v dv. in mn. ujemajo tudi samostalniške končnice za daj., tož. in mest. ed., kar je prav tako lahko prispevalo k reinterpretaciji. Da so bile nove oblike večinoma narejene na podlagi množinskih oblik, kažejo naglasne značilnosti, npr. srštaj. *rēibra*, rod. -e, dv. -e, mn. -e (Proseniško, SLA T328 V043). Najti pa je mogoče tudi oblike, ki odražajo edninske naglasne razmere, npr. srštaj. *rjēbra*, rod. -e, dv. *rēibre*, mn. *rēibre* (Tlake, SLA T338 V043), slgor. *rēbra*, rod. -e, mn. *rēbrę* (Črešnjevc, SLA T368 V043). Izhodišče za nastanek teh oblik bi lahko bil npr. mest. ed. **rebrī* = **ženī* iz psl. **rebrē* = **ženē* (v nekaterih govorih tudi daj. in tož. ed.) ali pa gre za

51 Poseben primer je leksem *jabolko*, ki se pojavlja kot ā-osnova v mnogo širšem obsegu kot vsi ostali samostalniki (Oblak 1888: 411; Tesnière 1925b: 152), in sicer v nekaterih obsoških, nadiskih, briških, banjških, kraških, istrskih, zahodnih notranjskih, vzhodnodolenjskih, belokranjskih, vzhodnih prleških ter prekmurskih govorih.

52 Morda zgolj navidezno izjemo predstavlja ter. *želi:éza*, ki se ob oblikah *želi:ézo* pojavlja v govoru Prosnida in nima izpričane množine (Ježovnik 2019: 391). Množina je izpričana v večini preostalih v navedenem delu obravnavanih govorov (v Zavarhu je bila celo zabeležena oblika *želi:éze*), kar kaže na obstoj števnega pomena te besede (*ibid.*). Da se oblika na -a pojavlja ravno v govoru Prosnida, ne preseneča, saj je to edini terski govor, kjer je tip *velike mēste* skoraj popolnoma izpodrinil tip *velike mēsta*, hkrati pa ima izmed vseh obravnavanih govorov največ samostalnikov, ki so se prestrukturirali v ā-osnove (*ibid.*).

križanje med staro obliko *rébro* in novo obliko *rébra*, ki v posameznem govoru lahko soobstajata, npr. slgor. *drêjva* ob *drëvôy*, mn. *drêjve*, *ôuka* ob *okôy* (Črešnjevci, SLA T368 V391, opis str. 29–30), prl. *sênca*, -*ę* ob *sênce*, -*a* (Sveti Tomaž, SLA T376 V007). Manj primerna je razлага z reinterpretacijo množinske oblike *jájca* kot edninske (Ježovnik 2022: 308), ki bi bila lahko nejasna le v im. (tož. ne pride v poštev, saj mn. *velika jájca* ≠ ed. *veliko jájco*) in le v primerih brez osebne glagolske oblike (sicer razliko kaže glagol, prim. *jájca jě* proti *jájca sò*).

V vzhodnih slovenskogoriških govorih z ohranjenim tipom *velike mest*, ki poznajo tudi tip *velika jájca*, se pojavlja neobičajen sklanjatveni vzorec, npr. *ko'leno*, rod. *ko'lene*, daj. *ko'lenj*, orod. *ko'lenoj* (Koletnik 2001: 130).⁵³ Stransko-sklonske oblike bi bilo mogoče razložiti po reinterpretaciji končnic daj. -*i*, tož. -*o*, mest. -*i*, ki se v ā-sklanjatvi glasijo enako, na tej podlagi pa bi bila narejena tudi nov rod. in orod. (verjetno je na to vplival tudi tip *velika jájca* v sosednjih govorih). Ti samostalniki imajo poseben ujemalni vzorec, zato tvorijo posebno ujemalno skupino in lahko predstavljajo (če gre za nezanemarljivo število samostalnikov in če ta sprememba ni prizadela prav vseh samostalnikov izvorno srednjega spola) četrti spol.

3.2 Dvojina

Izhodiščni dvojinski tip je *dvê ókni*,⁵⁴ ki so ga lahko zamenjali tipi *dvâ ókna*, *dvê ókna*, *dvâ ókna*, *dvâ lëtu*, *dvâ lëtu*, *dvê ókni* in *dvê ókne*. Različni dvojinski tipi lahko soobstajajo v istem govoru, prim. rož. *dba 'olésa* ob *dbi 'olés* (Borovlje, Scheinigg 1882: 428), nad. *dúa oknà* ob *dbína ókna* (Livek, SLA T076 V145), gor. *dvè: lë:t* ob *dvà: vel't:ka mè:sta* ob *mé:sta* (Kropa, Škofic 2019: 123, 133), srštaj. *köyle* ob *dvâ kòylâ* (Dobovec pri Rogatcu, SLA T339 V268; Rojs 1967: 45). O zgodovini dvojinskega ujemalnega tipa v knjižnem jeziku prim. Tesnière 1925b: 144–147, 153–154.

3.2.1 Tip *dvâ ókna*

Za tip *dvâ ókna* je značilna izvorno moška oblika števnika *dvâ* in oblika samostalnika na -*a*⁵⁵ s tipičnimi naglasnimi razmerami prvotne množinske oblike na

⁵³ Edninski ujemalni vzorec teh samostalnikov v monografiji ni opisan, avtorica pa mi je sporočila, da se v im. (in tož.) pojavlja izvorno srednjespolska oblika ujemalnih besed, v ostalih sklonih pa izvorno ženskospolska.

⁵⁴ V ta tip vključujem vse primere, ki odražajo psl. samostalniški končnici *-*ę* in *-*i*. Ti se pojavljajo izključno z obliko *dvê*; edini protiprimer *obedva /fénzy* navaja Tesnière (1925b: 357), a na citiranem mestu dejansko piše *obedva u/hé/sa, fénzy* (HD 1711–12: Orbis pictus, 14); primer torej ni poveden. O sln. primerih z jasnim odrazom *-*ę* prim. Tesnière 1925b: 141–143, 148 (prim. tudi op. 65). Za problematiko razmerja med sln. -*i* in psl. *-*ę* prim. Tesnière 1925b: 147 z literaturo.

⁵⁵ Pri nekaterih primerih ni mogoče določiti, ali pripadajo tipu *dvâ ókna* ali *dvâ ókna*, npr. *aba ušîsa*, mn. *ušîsa h üxu* (Idrija, SLA T169 opis str. 23), *dwâ kaliesa*, mn. *kaliesa/kûla h kôlu* (Laniše, SLA T168 V822), im. dv. *ta pijsma* (BH 1584: 60).

-a.⁵⁶ Pojavlja se v zahodnih koroških, severnih primorskih, rovtarskih, gorenjskih in dolenjskih govorih.

Gradivo: zilj. *đuā ūkna*, *trī ūkne* k *òknō* (Podklošter, SLA T006 V145), *đua lišta*, *trī lište* k *létō* (Rikarja vas, SLA T007 V145), rož. *đuā uóqna*, mn. *uóqne* k *uoqnō* (Hodiše, SLA T017 V145), *wóqna*, mn. *wóqna* k *wóqn̩* (Slovenji Plajberk, Tesnière 1925b: 141), obir. *dvà: já:jca*, mn. *já:jc* k *jójceljá:jce*, rod. *já:jca* (Karničar 1990: 45, 63, 159, 204), ter. *đuā velike ókna* (Viškorša, SLA T062 V145), poljan. *úokna* ob *ókna*, mn. *úokna* k *ókj* (Bukov Vrh, SLA T182 V145), *dwa úokna*, mn. *úokna* k *ákj* (Žiri, SLA X156 V145), gor. *dvà: velí:ka mè:sta* (Kropa, Škofic 2019: 133), *dvâ wókna*, mn. *wókna* k *wókj* (Tržič, Tesnière 1925b: 141, 169), *wókna*, mn. *tjȳe wókna* k *wókj* (Stranje, Tesnière 1925b: 141, 157), *dvâ ýókna* (Kranj, Tesnière 1925b: 169), dol. *úkna*, mn. *úkna* k *ókən* (Grosuplje, SLA T240 V145), *dvâ wókna*, mn. *ókna* k *wóknu* (Rašica, Tesnière 1925b: 140, 169).⁵⁷

Za ta tip je mogoče navesti dve razlagi. Tesnière (1925b: 161–162) je tip *dvâ ókna* videl kot rezultat križanja med tipoma *dvâ ókna* in *dve ókni* (gl. 3.2.3, 3.2.5), saj je tip *dvâ ókna* imel za prvočnejšega od *dvâ ókna*.⁵⁸ V tem primeru je pridevniška oblika v *dvâ: velí:ka mè:sta* (Kropa) prvočnejša, primer *đuā velike ókna* (Viškorša) pa bi kazal nadaljnji vpliv množine, saj gre za govor z množinskim tipom *velike mèsta* (prim. 3.3.1). A tip *dvâ ókna* bi vendarle lahko bil prvočnejši (prim. op. 58). Terski tip namreč popolnoma ustreza polj. *dwa wielkie miasta*, kjer imata pridevnik in samostalnik množinsko morfologijo, števnik pa je prvočno imel obliko *dwie* (prim. slš. *dve velké mestá*), a se je v 17. stoletju zamenjal z *dwa* zaradi množin-

56 Za samostalnike a. p. b je mogoče rekonstruirati razmerje psln. ed. *oknō : mn. *ókna (prim. ru. *окнó*, mn. *óкна*). Poleg izravnave v mn. *oknā obstaja tudi varianta *ókna (npr. *úkna*, Grosuplje) s podaljšavo odraza praslovanskega kratkega novega akuta ter *ókna (npr. *úkne*, Podklošter; za končnico -e prim. tip *velike mèste* pod 3.3.2) z analoškim cirkumfleksom po tipu *mèsta. Primeri iz panonske narečne skupine, npr. *ókna* k *ókno* (Gornji Petrovci, SLA T399 V145), odražajo bodisi *ókna ali *ókna, kar zaradi izgube tonemskih nasprotij ni določljivo. V obliki mn. *uóqne* (Hodiše) vokalizem kaže na *ókna, zato mora biti analoška metatonija kasnejša (prim. razlago tipa *dvâ ókna* pod 3.2.3).

57 Riglerjev zapis govora Rašice za SLA iz leta 1959 kaže enak odraz za sekundarno naglašeni in v nezadnjem zlogu podaljšani *o, tj. *uq*.

58 Tesnière je zagovarjal, da dvojinska oblika *okna* (naglasne razlike je razlagal z naknadnimi spremembami) ne izhaja iz množinske oblike *ókna*, kar je dokazoval s štirimi argumenti: (a) z obstojem govorov s tipoma dv. *dvâ ókna*, mn. *velike mèste*, kjer je dvojinski tip moral nastati po množinskem, saj bi sicer prišlo do izenačitve oblik, (b) z rabo dvojinskih in ne množinskih oblik glagola s tipom *dvâ ókna*, (c) z vlogo tipa *dvâ ókna* pri nastanku tipov *vélik mésto* in *veliki mèsti* ter (č) z naglasnimi razlikami med števno obliko ter množinsko obliko sam. s. sp. v štokavskih in čakavskih govorih (Tesnière 1925b: 154–161). Nobeden od argumentov ni odločilen. K (a): ni razloga, zakaj bi izenačitev oblik bila ovira za nastanek tipa *velike mèste* s hkratno ohranitvijo tipa *dvâ ókna/ókna*. K (b): predpostavka, da ima zamenjava dvojinske oblike samostalnika z množinsko za nujno posledico množinsko ujemanje v glagolskih oblikah, mora biti najprej temeljito preverjena, preden je lahko uporabljena kot tipološki argument; vsaj sodobni primeri tipa *dve sestre sta* nanjo mečejo dvom. K (c), (č): gradivo res kaže na oblike, ki bolje ustrezajo moškim dvojinskim kot srednjim množinskim oblikam, a to še ne pomeni, da niso mogle nastati sekundarno pod vplivom oblike za rod. ed. Nobeden izmed argumentov torej ne izključuje možnosti, da je tip *dvâ ókna* nastal iz predhodnega *dvâ ókna*.

ske končnice samostalnika *-a* (Dejna 1973: 220). Kroparska oblika *vel̄:ka*, ki ni enaka množinski, saj ima ta govor prav tako množinski tip *velike mēsta*, prim. *tr̄k: vel̄:ke⁵⁹ mē:sta* (Škofic 2019: 133), je tedaj lahko nastala po analogiji na moški ujemalni vzorec kot posledica ujemalne maskulinizacije v ednini (prim. tip *dvā ókna*), manj verjetna možnost pa je, da bi šlo za ostanek iz časa pred prevlado tipa *velike mēsta*, ki dvojinskih oblik ne bi zajela. Koroški dvojinski primeri *lī̄ta*, *ū̄okna*, *ū̄ognà* oblikovno popolnoma ustrezajo izhodiščnim množinskim oblikam **lēta*, **ōkna*, **ōkna*, množinske oblike *lī̄te*, *ū̄okne*, *ū̄ognè* pa so v primerjavi z njimi inovativne (prim. op. 56). Vpliv množinskih oblik je torej treba postaviti v starejše obdobje, zato je manj verjetno, da je izhodišče tega pojava še starejši nastanek tipa *dvā ókna*. Ta tip bi torej lahko predstavljal sekundarni odraz izpričanega tipa *dvē ókna*.

3.2.2 Tip *dvē ókna*

V nadiškem govoru Livka je bila ob varianti *dūa oknà* (tip *dvā ókna*, prim. 3.2.3) zabeležena zveza *dbīa ókna* (Livek, SLA T076 V145). Zveza deluje arhaično, saj vsebuje prvotno obliko števnika (psln. **dvē*) in izhodiščno množinsko obliko samostalnika (psln. **ōkna*). Tak primer je potrjen tudi v sevniško-krškem govoru Dobenega v zvezi *dvē līca* (SLA T307 V012). Nastanek tipa *dvē ókna* lahko razumemo enako kot v češ. *dvě města*, slš. *dve mestá* in starejšem polj. *dwie miasta*, kjer se ob ohranjeni obliku števnika pojavlja množinska oblika samostalnika (prim. Dejna 1973: 220). Ta tip je zabeležen tudi pri Svetokriškem, tož. *dvej slata telleta* (SkP 1700: 295); pridevniško obliko na *-a* lahko razumemo kot izvorno množinsko in tip povežemo s knj. češ. *dvě velká města*.

3.2.3 Tip *dvā ókna*

Za tip *dvā ókna* je značilna izvorno moška oblika števnika *dvā* in oblika samostalnika na *-a* z enakimi naglasnimi razmerami kot v edninskih oblikah, ki se posledično popolnoma ujema z obliko za rod. ed. enako kot pri o-osnovah m. sp. (prim. tudi op. 55). Pojavlja se v zahodnih koroških, severnih primorskih, rovtarskih, gorenjskih, dolenjskih in južnih ter zahodnih štajerskih govorih.

Gradivo: zilj. *ōknā* ob *ōknē*, mn. *ōknē* k *ōknō*, rod. *ōknā* (Rikarja vas, SLA T007 V145), rož. *dūa ūognà*, mn. *tr̄lī̄na ūognà* k *tī̄stā ūognō*, rod. *ūognà* (Breznica, SLA T015 V145), obir. *dwā: wō:qna*, mn. *wōqən* k *wō:qən* (Karničar 1990: 62–63), ter. *dūa korīta*, mn. *korīta* h *korīto* (Viškorša, SLA T062 V169), nad. *dūa oknà*, mn. *ókna* k *oknō*, rod. *oknā* (Livek, SLA T076 V145), poljan. *ákna*, mn. *úokna* k *ákñ*, rod. *ákna* (Dobračeva [Žiri], SLA T178 V145), selš.

⁵⁹ Cirkumfleks oblike za im. mn. s. sp. *velike* v zilj. *bli:ke já:bká* (Ovčja vas, Kenda-Jež 2005b: 139), gor. *vel̄:ke mē:sta* (Kropa, Škofic 2019: 133) in vdol. *vel̄:kje mā:sta* (Šentrupert, Smole 1994: 111) bi lahko bil kot pri samostalnikih po izvoru novi cirkumfleks, ki se je ob nastanku tipa *velike mēsta* ohrnil, tj. psl. **velīka* > **velīka* → **velike*, lahko pa bi šlo tudi za izvorno določeno obliko.

uobâ uókna sta zapòrta, mn. *uókna* k wélk *uókñ*, rod. *uókna* (Rudno, SLA X170a V145), gor. *dwâ uókna*, mn. *uókna* k *uókñ*, rod. *uókna* (Kokra, SLA T207 V145), dol. *dva ókna*, *trî úkna* k *óknu*, rod. *ókna* (Dolenja vas, SLA T248 V145), *dva áknâ*, *trî ákna* k *áknu*, rod. *áknâ* (Gorenji Vrh pri Dobrniču, SLA T265 V145), posav. *rjébra*, mn. *rjébre* k *rjébor*, rod. *rjébra* (Planinska vas, SLA T297 V043), zgsav. *d'vâ*: 'vé:lká 'mè:sta ob d've: 'vé:lké 'mè:sté, mn. 'mè:ste/'mè:s'te k 'mè:stø, rod. 'mè:sta (Zadrečka dolina, Weiss 1990: 88; 1998: 42–43), srsav. *dvâ vâkna*, mn. *vâkni* k *vâkñ*, rod. *vâkna* (Polzela, SLA X259a V145), srštaj. *dvâ wôkna* (Dramlje, Tesnière 1925b: 169), *dvâ koléjnâ* h *koléjnó*, *dvâ kôulâ*, mn. *kulé/kôule* h *kolôþ*, rod. *kólâ* (Dobovec pri Rogatcu, SLA T339 V058, V268; Rojs 1967: 45), kozj.-biz. *ókna*, mn. *ókne* k *óknu* (Artiče, SLA X244a V145), jph. *dvâ wôkna* ob *dvâj wôkni* (Skomarje, Tesnière 1925b: 169).

Kjer je zveza s pridevnikom izpričana, ima pridevnik enako obliko kot za dv. m. sp., prim. *d'vâ*: 'vé:lká 'mè:sta (Zadrečka dolina, Weiss 1998: 43), *uobâ uókna sta zapòrta* (Rudno, SLA X170a V145); navedeni obliki pridevnikov se razlikujeta od množinskih oblik, saj gre za govora z množinskim tipom *velike mèste* (gl. 3.3.2) oz. *velike mèsta/veliki mèsta* (gl. 3.3.1, 3.3.4). Sinkretizem oblik za im. dv. in rod. ed. je podedovana značilnost moških o-osnov (od izgube nasprotja akutirano : ne-akutirano pri recesivnih izglasnih zložnikih, prim. Kapović 2015: 527, 532), zato je izvor tega tipa smiselnio iskati v analogiji po moških samostalnikih. Analogijo bi lahko povzročil tip *vélik mèsto* v govorih z apokopo *-o (tj. *vélik ókñ* → dv. *dvâ velika ókna* kot *vélik kámñ*, dv. *dvâ velika kámna*). To možnost je težko izključiti, a je areal tipa *dvâ ókna* veliko širši od areala apokope, zato z njo ni mogoče razložiti vseh primerov. Tesnière (1925b: 154–162), sledič Oblaku (1890: 414), argumentirano razlagati sprememb po preprosti analogiji rod. ed. énega *kámna* : énega *ókna* = im. dv. *dvâ kámna* : X, X = *dvâ ókna* (enako kot pri tipu *vélik jájc* pod 3.1.1) se ne zdi ustrezno, saj so pogoji za to analogijo izpolnjeni na veliko širšem območju, kjer ne prihaja do tipa *dvâ ókna*. Dalje ni jasno, zakaj bi (sledič Tesniéru) po stranskih sklonih lahko nastal samo inovativni dvojinsko tip *dvâ ókna*, ne pa tudi edninski tip *vélik jájc* in množinski tip *veliki mèsti*, ki ju ima Tesnière (1925b: 156–160) za posledico dv. tipa *dvâ ókna*.⁶⁰ Tip *dvâ ókna* je zato bolje izvajati iz tipa *dvâ ókna* z analoškim preoblikovanjem oblike samostalnika po rod. ed. na podlagi enakega razmerja pri sam. m. sp. zaradi skupne oblike *dvâ*. K tej analogiji so lahko pripomogli tudi primeri, kjer se stara množinska oblika na -a in edninska rodilniška oblika prvotno nista razlikovali, npr. psln. *jäblka (rod. ed.) = *jäblka (im. mn.). Da gre pri obliku *dva uoqnâ* iz Breznice (gl. zgoraj) za prvotno množinsko obliko, bi lahko kazala primerjava z gradivom iz Hodis, tj.

60 Za tako razlago tipov *vélik jájc* (tako Ramovš (1952: 36) in Ježovnik (2022: 308), gl. 3.1.1) in *veliki mèsti* seveda velja enak ugovor, da izhajanje iz stranskih sklonov ne razloži arealne distribucije. Prav zaradi razlik v arealni distribuciji teh tipov pa verjetno drži Tesniérova domneva, da sta tipa *vélik jájc* in *veliki mèsti* nastala sekundarno iz tipa *dvâ ókna*.

uoqnò, dv. *uoqnà*, mn. *uôqne* (SLA T017 V145). Oblika *uôqne* ima cirkumfleks po analogiji na a. p. a, a ga je očitno dobila kasneje, in sicer v času po daljšanju zložnikov v predzadnjem zlogu, saj bi sicer pričakovali odraz *ûø oz. uâ* v vzglasju (prim. *pud uâčisam*, SLA T017 V826L). Fonetično pričakovana oblika za im. mn. bi se glasila *uóqnà, kar popolnoma ustreza zabeleženi dvojinski obliki.⁶¹ Da do preoblikovanj dvojinskih oblik na -a na podlagi rod. ed. nedvomno prihaja, kažeta tudi tipa *dvâ létu/lêtu* (gl. 3.2.4) ter pridevniske oblike tipa '*laxnya* ob '*laxna* za im. – tož. dv. m. in s. sp. (pri s. sp. tudi še '*laxñ*; Cerkno, Birc - Makuc 1982: 66).

3.2.4 Tipa *dvâ létu* in *dvâ lêtu*

Tipa *dvâ létu* in *dvâ lêtu* se pojavljata v terskem narečju, prim. *dvâ liétu*, *trî lieta* k *liéto*, *dva niézdu*, mn. *nîezda* k *niézdo* (Bardo, SLA T061 V500, V517), *liétu*, mn. *liëta* k *liéto*, rod. *liétu* ob *liéta*, *ší:lu*, mn. *ší:lj* k *ší:lo* (< **ší:(d)lo*), rod. *ší:lu* (Ter, Ježovnik 2019: 557, 593). Pridevniske oblike niso izpričane. Enaka končnica se pojavlja tudi pri sam. m. sp., npr. *pá:rštu*, mn. *pá:rštj* k *pá:ršt*, rod. *pá:rštu*, *ší:nu*, mn. *ší:nue* k *ší:n*, rod. *ší:nu* (Ter, Ježovnik 2019: 580, 585), kjer je verjetno prevzeta iz rod. ed. in predstavlja staro ujevsko končnico (Ježovnik 2019: 468; Tesnière (1925b: 53–59) navaja tudi druge razlage). Pri sam. m. sp. je pojav znan tudi izven terskega narečja, in sicer že pri protestantskih piscih v 16. stoletju (Ramovš 1952: 50), zaradi njegove distribucije po narečjih pa Tesnière (1925b: 51–59) zaključi, da mora biti relativno star. Kot pri tipu *dvâ ókna* je prvotni stik med im. dv. in rod. ed. lahko nastal kot posledica rabe množinske oblike. V različnem tonemu je tedaj mogoče videti ohranjanje naglasnih razmer prvotnega tipa pred razširivijo končnice -u, tj. *dvâ létu* ← *dvâ léta* (tip *dvâ ókna*) in *dvâ lêtu* ← *dvâ lêta* (tip *dvâ ókna*).

3.2.5 Tip *dvê ókni*

Tip *dvê ókni* v sicer ohranjeni dvojinski samostalniški oblikih kaže naglasne razmere, ki so pričakovane v množinski oblikih.

Gradivo: zilj. *ðbiø óknò*, mn. *tri óknø*, rod. ed. *ðaknø* (Bistrica na Zilji, SLA T004 V145L), *ókni*, mn. *óknø* k *wòknø* (Brdo, Tesnière 1925b: 141), rož. *míest'*, mn. *míeste* k *mést'* (Borovlje, Scheinigg 1882: 428), podj. *míësti* (Oblak 1890: 418), *ókni*, mn. *ókna* k *øáknø* (Replje, Tesnière 1925b: 141), nad. *dvie ókni*, mn. *štír ókna* k *óknò* (Livek, SLA T076 V145), cerklj. *uôky*, mn. *uôkna* k *úäkna* (Cerkno, SLA T166 V145), gor. *dvê vóky* (Jesenice, Tesnière 1925b: 143), dol. *óknø*,⁶² mn. *úkna* k *óknu* (Šegova vas, Tesnière 1925b: 141), vdol. *úknø*, mn. *úkna* k *óknu* (Regrča vas, Tesnière 1925b: 141), kozjaš. *ûkni*, mn. *ûkne* k *óknø* (Sveti Jurij, Tesnière 1925b: 141).

⁶¹ Če to drži, je nastanek množinskega tipa *velike mëste* v teh govorih treba relativnokronološko umestiti v čas po prehodu množinske oblike v dvojino. Na enak način bi bilo treba razložiti tudi zgav. *d'vâ: 'vë:lká 'më:sta* ob mn. *'më:ste* (Zadrečka dolina, Weiss 1990: 88; 1998: 42–43).

⁶² Medtem ko v Šegovi vasi mn. *úkna* kaže na izhodiščno obliko *ókna in *óknu* na *oknò, je dv. oblika *óknø* nekoliko bolj nejasna, saj je v monografiji objavljenega premalo gradiva iz tega kraja, da bi bilo mogoče iz njega izluščiti pravila regularnega fonetičnega razvoja. Teoretično bi lahko ó predstavljal odraz v nezadnjem zlogu podaljšanega psln. *ð.

V okviru a. p. a so takšne oblike kot tonemske dvojnice normirane tudi v knjižnem jeziku z edino izjemo *lēti* in ne **lēti* (Toporišič 2000: 299–300). Nastanek tipa *dvē ókni* se razлага z vplivom množinske oblike (Tesnière 1925b: 161; Šekli 2006: 25–26). Vprašanje je, ali je s tovrstnimi vplivi treba računati povsod ali pa je do njih (lahko) prišlo le v tistih govorih, kjer je prišlo do nastanka dvojinskega tipa *dvē ókna*.

3.2.6 Tip *dvē ókne*

Za tip *dvē ókne* je značilna ohranjena oblika števnika in izvorno ajevska končnica *-e < *-ę*. Pojavlja se v štajerski narečni skupini (predvsem srštaj. in kozj.-biz.), v nekaterih govorih briškega narečja ter še nekaterih posameznih govorih,⁶³ prim. srštaj. *dvâ šîle*, mn. *šîle* k *šîlu* (Ratanska vas, SLA T337 V121). Na ta tip sklepam tudi v preostalih primerih dvojinskih samostalniških oblik na *-e < *-ę* s teh območij (zveze z ujemalnimi besedami so namreč izredno redko zabeležene).

Gradivo: briš. *óknə*, mn. *ókna* k *ókno*, *rêbra*, mn. *rêbra* k *rêbro* (Kozana, SLA T085 V043, V145),⁶⁴ srštaj. *uôkne*, mn. *uôknó*, *kôule* ob *dvâ kôulgâ*, mn. *kulé/kôule* h *kóløy/kôyla* (Dobovec pri Rogatcu, SLA T339 V268; Rojs 1967: 45), kozj.-biz. *rêbre*, mn. *rêbrę* k *rêbru* (Mostec, SLA T351 V043), *rêbrá*, mn. *rêbrá* k *rêbrø* (Drenovec pri Bukovju, SLA X286a V043), *rêbrę*, mn. *rêbrę* k *rêbrø* (Zgornji Obrež, SLA X287a V043).

V nekaterih primerih je prišlo do samostalniške feminizacije s prestrukturiranjem v ā-osnovo (gl. tip *velîka jájca* pod 3.1.3).

Gradivo: srsav. *d'vē: de'bę:le 'ja:jce*, mn. *'ja:jce* k *de'bę:la 'ja:jca* (Ložnica pri Žalcu, Jakop 2019: 256–257), srštaj. *dvâ wôkne*, mn. *trî wôkñę* k *wôkna*, rod. *-e* (Ratanska vas, SLA T337 V145), *dvē rêbre*, mn. *rêbre* k *rêbra*, rod. *-e* (Žusem [Dobrina], SLA T332 V043), jphoh. *uôkne*, mn. *uôkne* k *uôkna*, rod. *-e*, *kôula*, mn. *kôule* h *kôula*, rod. *-e*, *rêbre*, mn. *rêbre* k *rêbra*, rod. *-e* (Pivola, T358 V043, V145, V268).

Da gre pri tem tipu za zamenjavo starejšega tipa *dvē ókni* z množinsko obliko *ókne* (enako kot pri ā-osnovah), je prepričljivo pokazal Tesnière (1925b: 150–152); sprememba se je torej morala zgoditi po nastanku tipa *velike mête*. Primer srštaj. *rêibre*, mn. *rêibre* k *riębra*, rod. *-e* (Tlake, SLA T338 V043) kaže, da je dv. oblika na *-e* tudi v akcentskem smislu identična z mn. obliko. Odraz starega cirkumfleksa, ki ga kažejo *dvē kôlę* (Gabrje), *dvē kulę* (Podčetrtek, oboje Tesnière 1925b: 141–142)⁶⁵ ter *kulę* (Dobovec pri Rogatcu, SLA), ni značilnost zgolj mn. oblik

⁶³ Baški govorci imajo prav tako oblike na *-e*, prim. 'wakne, mn. 'wakne k 'wakna, rod. *-e* (Rut, SLA T158 V145), *ûokne*, mn. *ûokne* k *ûokna*, rod. *-e* (Porezen, SLA T160 V145), a so tukaj lahko tudi posledica fonetičnega razvoja **-i > -e* (Logar 1968b: 166–167).

⁶⁴ Briš. *dvîe ôkŋy*, mn. *ôkŋy* k *ôkno* (Kojsko, SLA T086 V145) lahko odraža **-i* ali **-ę*.

⁶⁵ Sodeč po razliki v vokalizmu med obema končnicama v posamezni sintagmi, tukaj ne gre za staro dvojinsko obliko, kot je mislil Tesnière, ki jo je pravilno prepoznal v navedenih knjižnih primerih ter narečnem *dvê oknê* (Prekmurje, Tesnière 1925b: 141–142). Nepovedna sta primera *dvê kôlę* (Vareja) in *dvê kôlę* (Poljana Sutlanska), vsaj drugi primer glede na sosednje govore zelo verjetno nadaljuje množinsko obliko na **-ę*.

ā-osnov z mešanim naglasom, temveč se sekundarno pojavlja tudi pri mn. oblikah s. sp. na -a, prim. Šekli 2006: 37.

3.3 Množina

Izhodiščni množinski tip je *velika mestna*, ki so ga lahko zamenjali tipi *velike mestna*, *velike mestne*, *velike oknate*, *veliki mestna*, *veliki mestni*, *veliki mestni* in *velike mestni*. Različni množinski tipi lahko soobstajajo v istem govoru, prim. rož. *tí mestna so užlci* ob *té miste so užlče* (Sveče, SLA T016 V810b), dol. *vsä trije palena* ob *predóuga/predóuge palena* (Gorenje Brezovo, SLA T253 opis str. 8), srsav. *na s'tå:re 'lę:te ob u'ma:zan 'uo:kni* (Ložnica pri Žalcu, Jakop 2019: 256–257). O zgodovini množinskega ujemalnega tipa v knjižnem jeziku prim. Stankiewicz 1965: 182–183.

3.3.1 Tip *velike mestna*

V največjem delu slovenskih narečnih govorov končnica v obliki za im. – tož. mn. ujemalnih besed s tematsko osnovo, ki se ujemajo s samostalniki s. sp., odraža *-e, torej enako kot v ženskem ujemальнem vzorcu, npr. zilj. *ti:ste sa ble bli:ke já:bká* (Ovčja vas, Kenda-Jež 2005b: 139; prim. op. 59), notr. *'mua:je 'ua:kna so u'sje: 'či:ste* (Opčine, SLA T136 V810b), selš. *wsè uókna so zapòrte* (Rudno, SLA X170a V145), kozj.-biz. *svijšké vñixa* (Mostec, SLA T351 V810b), pkm. *'nåše 'jåjca so 'le:ipe* (Žetinci, Zorko 1998: 95). Primeri tega tipa se v zapisani slovenščini pojavljajo vsaj od 17. stoletja, prim. *so se te negove ušta odpérle* pri Hrenu, *lete nashe pišma* pri Schönlebnu (po Ramovš 1952: 104–105), kasneje pa je ta tip v knjižnem jeziku popolnoma prevladal, dokler ni Levstikova reforma ponovno vzpostavila oblik na -a (Ramovš ibid.). Pojavu v narečjih je posvečena Tesnièreova karta 30 (1925a), iz katere je razvidno, da ga je Tesnière našel tudi pri severozahodnih kajkavskih govorih. Enako kot Tesnière v ta areal vključujem govore, kjer odraz *-e izkazuje tudi končnica samostalnika (tip *velike mestne*, gl. 3.3.2). Če zanemarimo manjše otoke in posamezne izjeme, sta mejni področji areala dve.⁶⁶ Prvo poteka

66 Tesnière (1925a: karta 30) širši areal z ohranjenim tipom *velika mestna* predvideva tudi za osrednjo koroščino (rožansko, obirsko in podjunsко narečje), prim. im. mn. s. sp. *dôbrá* (Malošče [Bekštajn], ibid.), *dôrá* (Slovenji Plajberk, ibid.), *dôbra* (Železna Kapla, ibid.), *dwâra* (Replje, ibid.), zapisal pa je tudi ohranjene samostalniške oblike na -a, prim. *oknà* (Malošče [Bekštajn], Tesnière 1925b: 141), *wóqna* (Slovenji Plajberk, ibid.), *ôkna* (Replje, ibid.). Za govor Slovengskega Plajberka (od zgornjih edini natančneje zapisani govor po Tesniéru) ni bila v kasnejših zapisih zabeležena nobena ajevska oblika (prim. *uóqnà*, SLA T019 V145), za govor Repelj pa bi glede na lego med Rinkolami in Vidro vasjo lahko šlo za območje z izglasno spremembbo *-e > -a (gl. pri tipu *velike mestne*, 3.3.2). Vsekakor je glede na široko izpričanost tipa *velike mestne* na tem območju verjetneje, da gre za manjše otoke z arhaičnim stanjem, ne pa za tako širok areal, kot ga je predvidel Tesnière.

v severozahodnem delu prekmurskega narečja, med vzhodnimi govorji prleškega narečja ter med haloškimi govorji.⁶⁷

Gradivo: pkm. '*veä:uka 'o:ukia*⁶⁸ (Večeslavci, SLA T397 V810b), im. mn. s. sp. '*le:ipa/'le:ipe* (Cankova, Gere 1993: 20), '*näše 'jäica so 'l:ipe, 'l:ë:ita so bi'l:ë: 'k:ö:ula so bi'l:ë: 'no:üve* (Žetinci, Zorko 1998: 95), slgor. *tëška lëjta* (Črešnjevci, SLA T368 opis str. 35), *fse 'le:ita, po:färba-ne 'jajca, 'täkše i'me:na, 'täke zdra'vi:la* (Črešnjevci, Radenci, Spodnji Ivanjci, Koletnik 1997: 77; 2001: 130–132), prl. '*ve:ka 'mësta* (Veržej, SLA T371 V810b), *krvâve vûsta* (Križevci pri Ljutomeru, SLA T372 V014), im. mn. s. sp. *dôbra* (Sveti Jurij ob Ščavnici, Kocbek 1959: 45), im. mn. s. sp. '*dö:bra/-e* (Brengova, Rajh 1976: 19), '*vüsta*⁶⁹ (Biš, Zorko 1998: 79), '*vejke më:sta* (Juršinci, SLA T378 V810b), *vëjka mësta*, *lëpa ôkna, lëpa jäica* (Bučkovci, SLA T373 V810b), *vëjkë mëstë* (Podvinci, SLA T379 V810b), *na stârë lëta* (Sveti Tomaž, SLA T376 V810b), '*ve:ike 'më:sta, 'vi:soke 'u:kna, ši:roke 'pu:la* (Cvetkovci, SLA T380 V810b), *lëpë lëta* (Trgovišče, SLA X299a V810b), '*ve:ka 'më:sta, lëpa pôla, lëpa žïta* (Ormož, SLA T381 V810b), *lëpa pôla* (Ljutomer, SLA T374 V810b), '*lë:pa/'lë:pe 'më:sta* (Radomerščak, Zorko 1998: 57), *vëka mësta*, *lëpa râšeta, mâla ôkna/mâlë ôknë* (Kog, SLA X300a V810b), '*ve:ke 'lë:pe 'prsa* (Gomila pri Kogu, Zorko 1998: 68), *vëlkë mësta* (Gibina, SLA T375 V810b), hal. '*zemelske 'dë:la, 'näše 'lë:ta* (Veliki Vrh, Zorko 1998: 16), *vëka mësta* (Cirkulane, SLA T386 V810b), '*duge 'le:ita* (Gradišče, Zorko 1998: 21).

Drugo prehodno območje je v zahodnem in severnem delu notrankskega ter severnem in vzhodnem delu dolenskega narečja (z vzhodnodolenjskim podnarečjem).

Gradivo: *velika mësta, dôuya palêna, lëpa jäpka* (Kolonkovec, SLA T137 V810b), *ve'l:ike 'më:sta, ve'sua:ke 'u:a:kna, 'tje: 'de:la, 'l:epé 'pi:øra, 'ja:ica so 'fri:šne, 'muaeje 'ua:kna so u'sje: 'c'i:ste* (Općine, SLA T136 V810b), *velika mësta* (Draga, SLA T138 V810a), *ve'l:ika 'më:sta, 'le:pa dek'lista, 'no:va 'ua:kna, na s'tara 'le:ta* (Merče pri Sežani, SLA V810b), im. mn. s. sp. *bgyâte* (Dutovlje, SLA T134 opis str. 40), *velike mîusta* (Šmarje, SLA T108 V810bL), *velike mëjsta* (Skrilje, SLA T128 V810bL), *vôlka mëjsta, lëjpa dëkljäta* (Ajdovščina, SLA T129 V810b), *vôlki mëjsta, vôlki vûôkna* (Goče, SLA X145a V810b), *vôlka mëjsta* in *vôlki mëjsta* (Podnanos, SLA T133 V810b), *lëpe teli:eta* (Bukovje, SLA T140 V810b), im. mn. s. sp. (*tq*) *bîolë* (Črni Vrh, Tominec 1964: 33), *veli:ke më:ista, lopie dëkli:eta* (Cerknica, SLA T234 V810b), *lëipe dëkli:eta* (Borovnica, SLA T230 V810b), *vôlki mësta, lopé dëkli:eta* (Vnanje Gorice, SLA T229 V810b), *velika mëjsta, lipi:ë dëkli:eta* (Rakitna, SLA T231 V810b), *valíka mësta, lëpa dek'léta* (Rudnik [Ljubljana], SLA T249 V810b), *uôlki mëjsta, lëipe dëkli:eta* (Studenec [Ljubljana], SLA T250 V810b), *wôlki mëjsta, lopîë dëkli:eta* (Janče, SLA T251 V810b), *predôuga/predôugë palêna mä jé nažâgo:, stára/stârë kalîesa paprävlä* (Gorenje Brezovo, SLA T253 opis str.

⁶⁷ Tesnière (1925a: karta 30) je v tip vključil celotno prleško narečje, kar je morda posledica tega, da za to področje ni zapisoval govorov po svoji vprašalnici, temveč se je zanašal na objavljeno gradivo. Druga možnost je, da je Tesnière pravilno predvideval nekdajni areal, današnje stanje pa je posledica ponovnega vzpostavljanja tipa *velika mësta*. Celotno vzhodno mejno območje je namreč z vidika predpostavljene relativne kronologije *velika mësta* → *velike mësta* → *velike mëste* → ed. *velika jäjca* precej nekonsistentno, prim. *lëva vûxa, -e* : mn. *vûxa*, ujemalni tip *krvâve vûsta* (Križevci pri Ljutomeru, SLA T372 V008, V014), *vûxa, -e* (ob *vûxo/vixô*, rod. *vûxa*) : mn. *vûxa, bâdra, -e* : mn. *bâdre, drevô/drivô*, rod. *dréva* : mn. *dréve*, ujemalni tip *vëka mësta* (Veržej, SLA T371 V008, V057, V391, V810b), kar implicira mešanje oz. sovplivanje različnih govorov na mejnem območju.

⁶⁸ Glas í v obliku '*o:ükia* je nejasnega izvora, pojavlja se tudi oblika '*o:kne*.

⁶⁹ »Privedniški prilastki se pred samostalniki srednjega spola v množini pojavljajo večinoma v obliku ženskega spola« (Zorko 1998: 79).

8), im. mn. s. sp. *bagáta* (Stična, SLA T254 opis str. 33), *velika mējsta, lépa dekljeta* (Grosuplje, SLA T240 V810b), *lopiè dèklieta* (Muljava, SLA T255 V810b), *velika mējsta, lopiè dèklieta* (Zagradec, SLA T256 V810b), *velika/velike mējsta* (Dobrnič, SLA T266 V810b), *velí:ke mējsta/mējste* (Podhosta, SLA T270 V810b), *velika mējsta, lépe dèklieta* (Uršna sela, SLA T271 V810b), *veli:ke mē:jsta, lopiè dèklieta* (Navta vas, SLA T269 V810b).

Tip *velike mēsta* (oz. *velike mēste*) pozna večina primorskih, gorenjskih, koroških, štajerskih in panonskih govorov na vmesnem področju. Otok z izhodiščnim tipom *velika mēsta* se nahaja v rovtarski narečni skupini: im. mn. s. sp. *bayáta* (Laniše, SLA T168 opis str. 13), *yelíka mîsta* (Idrija, SLA T169 V810b), *velíka/-e mēsta, lêpel/-a dèklieta* (Dobračeva [Žiri], SLA T178 V810b), *ve'lika mé:sta, lè:pe 'deklieta* (Lučine, SLA T179 V810b). Stankiewicz (1965: 183) navaja še visoka *ûôkna* in *mlâda telëta* za Črni Vrh (Tominiec (1964: 33) ima -*ę*) ter *velíka/-e ókna, dôuya/-e ušêsa* za Horjul, kjer naj bi starejša generacija uporabljala oblike na -*e* (teh primerov v gradivu za SLA nisem mogel preveriti). Za nekaj posameznih govorov v koroški narečni skupini, večinoma v južnem pasu ob Karavankah, je bil prav tako še zabeležen tip *velika mēsta*, in sicer v govoru Breznice, prim. *ûôlqa mîsta, lípa daqlétâ, trûjna ûôqna* (SLA T015 V145, V810b), ter po en primer v Tesnièrovih zapisih govorov Malošč (Bekstajna), Slovenjega Plajberka, Železne Kaple in morda Repelj (prim. op. 66). Ajevske oblike se pojavljajo tudi v nekaterih podjunskega govorov, a gre tam verjetno za sekundarne odraze *-*ę* (gl. pri tipu *velike mēste*, 3.3.2). V severnem slgor. govoru Zgornje Velke je bil zabeležen primer *'vôlka 'miësta* ob ed. *'vôlko 'miësto* (SLA T364 V727, V810b, V814), a gre za edini primer ob sicer samih mn. na -*e*, kar da misliti, da je morda bila zapisana edninska oblika (tj. tip *velika jájca*, gl. 3.1.3). Zdi se, da se izhodiščni tip *velika mēsta* ohranja tudi ob Sotli pred izlivom v Savo, tj. v govoru Kapel, Globokega in v mlajšem zapisu govora Pišec,⁷⁰ medtem ko govora Mosteca in Velike Doline izkazujeta tip *velike mēsta*, ostali kozj.-biz. in posav. govorovi proti severu pa že *velike mëste*. Prepletanje različnih tipov na tem območju prikazuje spodnje gradivo.

Gradivo: vdol. uráte, plóče proti ríbra, dv. rjébra k rjébør, parísa, dv. parísa k parô, ušisa k ušís, tlâ, pársa, itra 'jetra', újsta, nôbisa (Sela pri Šentjerneju, SLA T277), wráte, plíče, ústę, črévé k črevä proti jètra, pàrsä, ušiésä k úùxo, jájca k jáic, gnézda k gnést, puléna k pulén, kúla k koló, dôrvä (Šmalčja vas, SLA), posav. lèjta k lèjt, jáicę k jáica, črévé k čréva, pargñiša k pargñiša 'prgišče', urâté, plûčę, jîatrę, pârsę, uûstę, na klé ie pây (Ložice [Gorenji Leskovec], SLA T305), trý lète, dv. dvé lèt k lèt, riebre k râbrú, ušiese k uxú, dârvę, na tlé (tož.), urâte, čréve, plíče, jètrę, pôrse, újstę (Leskovec pri Krškem, SLA T306), plíčä proti vélkä mësta k mësto, lépä dekléta k dèkllä, vúxa k vúxo, ókna k ókno, gézdvä h gézdvö 'gnezdö', poléna k poléno, líca k lícä, dréva/drêva k drévo, pâra (ob pâri) k pâro, telëta k tâlă, rêbra k

⁷⁰ Starejši zapis govora Pišec kaže skoraj izključno tip *mëste*, ki implicira tip *velike mëste* (edina izjema je *kłâ 'tla*, SLA T347 V138). Ob tipu *velike mëste* je bil tip *velika mësta* zabeležen tudi za Hrastje pri Bistrici (ne pa tudi v obeh zapisih za bližnjo Bistrico ob Sotli). Ker bi bil glede na položaj krajevnega govorja pričakovani tip *velike mëste*, je to stanje najlažje razumeti kot posledico mešanja.

râbro, tlâ, vrâta, jêtra, pâsa, vûsta (Velika Dolina, SLA T308), kozj.-biz. lîcë k lîcë, rêbre, dv. rêbre k rêbru, plûč proti vôelkê mêtsta ob mêtsta k mêtstu, svûškë vûxa, dv. vûxa k vûxu, ûkna ob nerûdnë ôkna, dv. dve ôknë k ôknu, kûla, dv. kûla h kûlu/kûlu, pêra, dv. pêra k pêru, pulëna k pulenu, drêva k drêvu, gnêzda h gnêzdu, lëta k lëtu, jâica ob jâicë k jâicë, vûsta, pâsa, jêtra, vrâta, klâ (Mostec, SLA T351), lëta k lëto proti vêlkë mêtstë k mêtsto, lêpe deklëtë k dêkë, ôkne, dv. ôknë k ôkno, pêre k perû, jêicë k jâice, gnêzdë h gnêzdo, polêne k polêno, rêbre k rêbro, vûxe k vûxo, kôlë h kôlu, vrâte, plûče, jêtre, pêrsel/pâse, vûste (Šentlenart [Brežice], SLA T350), lëte k lëto, sêrcë, dv. sêrcë k sêrcë, jêicë, dv. jêicë k jêicë, ôkne, dv. ôknë k ôkno, kôlë, dv. kôlë h kôlu, pêre, dv. pêre k perû, drêvesë k drêvû, vûhë k vûhô, rêbre, dv. rêbre k rêbro, vûste, pêrsë, jêtre, crêve, plûče, vrâte, nâ klë (tož.), dêrvë (Zgornji Obrež, SLA X287a), vôlke mêtste k mêtstu, lêpe diklâtë k dêkë, kulëse, dv. kulësa k kulû, pirëse, dv. pirësa k pirû, pêre, dv. pêra k pêru, rêbre, dv. rêbra k rêbru, nibëse, vrâte, plûče, jêtre, pârsë, vûste, sîle k šli, lîce k lîce, vûxe k vûxu, tilëte (ob tâlci), dv. tilëta k tâle, gnêzde h gnêzdu, pulêne h pulenu, lëte k lëtu, ôkne, dv. ôkna k ôknu (Artiče, SLA X244a), 'vô:like 'mê:ste k 'mê:sto, 'le:pe dik'le:te k 'dê:kle, 'le:te k 'le:to, 'vû:he k 'vû:ho, 'li:ce k 'li:ce, 'vû:ste, 'pe:re, 'je:tre, p'lû:ce, 'v'râ:te, 'o:kne, dv. 'o:kna k 'o:kno, ku:lë, dv. ku'lü:, 'rê:bre k 'rê:bro, crêve k 'crê:vo, g'nê:zde k g'nê:zdo, 'je:jice k 'je:jice (Volčje, SLA) vôlke mêtste k mêtsto, lêpe deklëtë k dêkë, lëte k lëto, jâice k jâice, rêbre k rêbro, gnêzde h gnêzdo, kulene h kulenø, kôlë, dv. kôlë h kôlu, ôkne k ôkno, vûxe k vûxo, vrâte, plûče, jêtre, pêrsë, vûste, mn. lîce (Sromlje, SLA T348), 'vû:ste, 'vû:he k 'vû:ho proti 'vô:ika 'mê:sta k 'mê:sto, 'le:pa dek'lë:ta k 'dê:kle, 'o:kna, dv. 'o:kni k 'o:kno, 'rê:bra, dv. 'rê:bri k 'rê:bro, 'ku:la, dv. 'ku:la h 'ku:lo, 'lë:ta k 'lë:to, 'jâ:ica k 'jâ:ice, d'rê:va k d'rê:vo, crê:va k crê:vo, v'râta, dâ:ra, p'lû:ča, 'je:tra, 'pâ:rsa (Globoko, SLA), vôlke mêtste, lêpe dâklete k deklâ, lëte k lëto, ôkne, dv. ôkna k ôkno, rêbre, dv. rêbra k rêbro, kulë, dv. kûla h kûlo, gnêzde k gnêzdo, jâice k jâice, crêve k crêvo, vûxe k vûxo, dârve, klâ 'tla', vrâte, plûče, jêtre, pârsë, vûste (Brezovica na Bizerjškem, SLA), vôlkâ mêtstâ k vôlkô mêtsto, lêpä diklëtä k iengûdo deklâ, ôkna, dv. ôknâ k ôkno, rêbrâ, dv. rêbrâ k rêbro, pârâ, dv. pârâ k pârô, pâré, dv. pâré k pârô, kûlë, dv. kûlë in kûlâ h kôlû/kûlû, lëta k lëto, rod. lëta, drêvâ k drêvô, rod. drêvâ, jâicä k jâicä, *gnêzda⁷¹ h gnêzdo, lîcä k lîcä, vûxä (ob vûxë, rod. vûxos) k vûxo, crêvâ k crêvô, nâbësâ, dârvâ, klâ 'tla', vrâta, plûčâ, jêtrâ, pârsâ, vûstâ (Drenovec pri Bukovju, SLA X286a), kûlë, dv. kûlë h kûlu, dârva, pârsa, plûča, klë, vrâte, jêtre, wûstâ, ôkne k ôkno, rêbra k rêbro (Zgornja Sušica [Bizerjsko], SLA T346),⁷² klâ proti kûlë/kûlë h kûlu/kûlu, lëte k lëtu, ôkne k ôknu, rêbre k rêbra, kôlâne, dv. kôlâne h kôlenu/kôlânu, wûxe k wûxu, vrâte, plûče, jêtre, pârsë, wûste (Pišece, 1954, SLA T347), vrâte, plûče, vûste, lîce k lîce proti vâlka mêtsta k mêtsto, lêpe deklëtë k jegôvo dâkile, lëta k lëto, kûla, dv. kûla k kûlo, ôkna, dv. ôkna k ôkno, rêbra, dv. rêbra k rêbro, gnêzda k gnêzdo, polêne k polêno, vûxa k vûxo, pêra k pêro, jâica k jâice, telëta ob têlca k tâle, nebësa, jêtra, pârsa (Pišece, 1969, SLA T347), gnêzde h gnêzdo, ôkne k ôkno, rêbre k rêbro, wûxe k wûxu, vrâte, dârve, crêvë, plûče, jêtre, pârsë, wûste (Bistrica ob Sotli, 1953, SLA T345), ve'li:ke 'mê:ste k 'mê:sto, 'le:pe dek'lë:te k 'je:govo 'dô:kle, 'ja:jice (ob 'jâ:jice) k 'jâ:jice, 'vû:xe k 'vû:xo, 'lë:te k 'lë:to, crê:ve k crê:vo, 'li:ce k 'li:ce, 'rê:bre, dv. 'rêbré k 'rê:bro, 'dârve, v'râte, p'lû:ce, 'je:tre, 'pâ:rsa, 'vû:ste (Bistrica ob Sotli, 1981, SLA T345), pârsa, rêbra, dv. rêbra k rêbro, ôkna, dv. ôkna k ôkno proti vêlkë mêtste (na drugem mestu vêlka mêtsta) k vêlko mêtsto, lêpe dêklete k jegôvo deklë, vûxe k vûxo, lîce k lîce, crêve k crêvo, kûlë, dv. kûla h kûlu, polêne k polêno, gnêzde h gnêzdo, jâice k jâice, vûste, jêtre, plûče, vrâte/vrâte, dârve, nebëse (Hrastje pri Bistrici, SLA), 'li:eta k 'li:eto, 'mi:esta k 'vâlko 'mê:sto/'mi:esto, po'li:ena k po'li:eno, crê:va k crê:vo, d'ri:eva k d'ri:eo, 'li:ca k li:ce, 'jâ:jca k 'jâ:jice,

- 71 Oblika je pri končnem zapisu umanjikala, zabeležena pa je bila v osnutku v obliku gnêzdä pred avtorjevo odlöčitvijo o zapisovanju glasu ä kot å.
- 72 Logarjev zapis je nesistematičen; kljub raznolikim zapisom gre verjetno za enako stanje kot v govoru Drenoveca pri Bukovju, kjer je odraz izglasnega -e zelo širok, odraz izglasnega -a pa zaokrožen. Ker ti plurali niso nikoli zapisani z zaokroženim izglasnim samoglasnikom, gre najverjetnejne enako kot v sosednjih govorih v vseh primerih za *-å < *-e.

g'ni:ezda h g'ni:ezdo, 'vü:xa k 'vü:xo, 'ku:la, dv. 'ku:la h 'ku:lo, 'q:kna, dv. 'q:kna k 'q:kno, 'rë:bra, dv. 'rë:bra k 'rë:bro, v'rå:ta, p'lü:ča, 'je:tra, 'pø:rsa, 'vü:sta, im. mn. s. sp. 'la:xka, vi'sq:ka (Kapele, SLA T349).

Tudi na območjih, kjer se zveza pridevnika in samostalnika glasi *velika mēsta*, ima deležnik na *-l* v povedkovem določilu lahko končnico *-e*, prim. vdol. *veljika mēsta sa se pudârle* (Mokronog, SLA T267 V813); taka sta tudi primera iz 16. stoletja *taku ga ta nega vsta bodo sama fodile* (TT 1557: q1a), *inu vsa driveffa na Puli, so po nym yfahnlile* (DB 1584: III, 75a), prim. op. 22.

Najbolj jasno ubesedeno razlago nastanka tipa *velike mēsta* je podal Oblak (1890: 31), namreč da gre pri izenačevanju srednje oblike ujemalnih besed z žensko za nevtralizacijo spola v množini (tj. nastanek medvzorčnega sinkretizma med vsemi splošnimi ujemalnimi vzorci), ki je že izvršena v stranskih sklonih. Tesnière (1925b: 150) citira Oblaka in opozarja na enakozvočje tudi z moško končnico za tož. mn. **-q*. O nevtralizaciji govori tudi Stankiewicz (1965: 184, 185), a na podlagi samostalniških oblik, kar je neustrezno (prim. 2.1.2). Ramovš (1952: 104–105) pojav omenja, a skripta razlage ne ponujajo, dikcija pri razlagi tipa *velike mēste* pa nakazuje, da je pridevniško končnico *-e* imel za izvorno žensko (Ramovš 1952: 44). Oblakovi razlagi je treba ugovarjati z dejstvom, da je v večini slovenskih narečij posebna oblika za im. mn. m. sp. ohranjena.⁷³ Nevtralizacijo je zato mogoče predvideti samo za tož. mn., kjer med moškim in ženskim spolom že obstaja medvzorčni sinkretizem, od tam pa se je pri sam. s. sp. lahko zaradi za indoevropske jezike značilnega splošnega znotrajvzorčnega sinkretizma med im. in tož. v s. sp. razširila tudi v im. mn. Priestly (1984b: 362–363) za govor Sel ponuja možnost, da se je »feminizacija« (narekovaji Priestlyjevi) množine srednjega spola *-a -a → -e -e* zgodila zaradi preteče izenačitve z dvojinskimi oblikami ob prevzemu moških končnic *-a -a*. Njegovo razlago je težko umestiti v širši kontekst, saj sploh ne upošteva možnosti *-e -a*, vsekakor pa razлага ne pride v poštev v vseh govorih, saj imajo nekateri v mn. končnico *-e*, v dv. pa še *-i*, prim. nad. im. dv. s. sp. *viso'ki*, mn. *viso'ke* (Marsin, SLA T074 V577). Če gre res za nevtralizacijo opozicije po spolu oz. nastanek medvzorčnega sinkretizma med vsemi spoli v tož. mn., je raba izraza *feminizacija* za ta pojav manj primerna, ker je **-q* tudi moška končnica (< pide. **-ons* po preglasu), prim. op. 39. Dejansko ujemalno feminizacijo bi lahko zagovarjali na podlagi (a) popraslovanskega medvzorčnega sinkretizma med ž. in s. sp. v celotni dvojini (tj. po izgubi imenske pridevniške sklanjatve v odvisnih sklonih) in (b) besednega medvzorčnega sinkretizma med

⁷³ Izjema so vsaj baški govorji, npr. govor Porezna (Stankiewicz 1965: 186), a je tam pojav verjetno fonetičnega izvora, prim. op. 63.

ž. in s. sp. v celotni množini pri števnikih *tri* in *štiri*. Razlagi z nevtralizacijo in ujemalno feminizacijo se ne izključujejo.⁷⁴

3.3.2 Tip *velike mestе*

Pri tipu *velike mestе* kažeta tako samostalnik kot ujemalna beseda končnico, ki odraža psl. *-*ę* (o tem tipu Oblak 1890: 27–32; Tesnière 1925b: 149–150).

Gradivo: zilj. *ta zà:đne kùøle* (Ovčja vas, Kenda-Jež 2005a: 102), *lìøte k lètò*, tož. *nà tle k tùa* ‘tla’ (Rikarja vas, SLA T007 V138L, V517L), rož. *lìøte k lètò, ájce k ajeć*, tož. *na tlè* (Podravlje, SLA T012 V138, V501, V517), podj. *lìøte k lètò, jójice k jáice* (Globasnica, SLA T037 V501, V517), spoh.-remš. *sùxe lìøte*, dv. *dvìa lèti k lètò* (Sv. Primož na Pohorju, SLA T050 V517), rez. *štìre lìte k lèto, jáice k jejeć* (Bila, SLA T056 V501, V517), ter. *áurle k á:rlo ‘grlo’* (Ter, Ježovnik 2022: 308), *tle ‘tla’* (Prosnid, Ježovnik 2022: 313), briš. *lìøte k lèto, jáice k jáice* (Medana, SLA T084 V501L, V517L), banj. *lìøtò⁷⁵ k liètò, jájcò k jájice*, tož. *nà tlò k tlá* (Ročinj, SLA T089 V138, V501, V517), kraš. *lìøte*, dv. *dvìa lìøte k lìto, jéjice k jéjice* (Doberdob, SLA T105 V501, V517), gor. *trí, štér lètę* (ob *vsë lèta*) k *lét*, *jáice k jáic* (Zgornje Jezersko, SLA T205 V501, V517), zgsav. *dòbre lètę k lètò/liètò* (Gornji Grad, SLA T312 V517), jpoh. *lèjite k lètò* (Lobnica, SLA T357 V517), kozjaš. *làjite*, dv. *dväj liti k lítò/lètò, jéjce k jéjca* (Zgornja Kungota, SLA T362 V501, V517), slgor. *lèjite k lètò, jaicę k jáica* (Črešnjevci, SLA T368 V501, V517), prl. *lètę k lètò, tlè* (Podvinci, SLA T379 V138, V517), pkm. *'o:kne* (ob *'o:uknia*; prim. op. 68), dv. *'o:knę k 'o:kno* (Večeslavci, SLA T397 V145).

Tovrstne oblike se pojavljajo tudi že v 16. stoletju, prim. *taku bo jetre inu ferce gledal* (DB 1584: II, 70a, tudi *jetra* na isti strani), *bedre* (SSKJ16; prim. Ramovš 1952: 44–45, 104–105). Areal tega pojava sta v kartah o narečnem odrazu oblike za im. mn. o-osnov s. sp. predstavljala Tesnière (1925a: karta 30) in Jakop (2008: karta SLA 10).⁷⁶ Kot je razvidno z obeh kart, se ta tip pojavlja v dveh arealih. Prvi,

⁷⁴ Raba naslednikov psl. končnic *-y in *-ę oz. *-č, dlč. *-y-ję oz. *-y-jě in *-ę-ję oz. *-ě-jě pri ujemalnih besedah v srednjem spolu množine ni samo slovenska, temveč se pojavlja tudi v vseh zahodnoslovanskih jezikih razen knjižne češčine, npr. polj. *te wielkie miasta* (od 15. stoletja, Von-drák 1908: 124), slš. *tie vel'ké mestá*, češ. nar. *ty velké města*, ter v nekaterih hrvaških narečijih, npr. *dòbre vinà* (Rijeka, Strohal 1895: 153–157; Tesnière 1925a: karta 30; Stankiewicz 1965: 181). Ker so zgoraj omenjeni pogoji tako za nevtralizacijo kot za ujemalno feminizacijo že praslovanski, bi lahko šlo tudi v teh jezikih za enako spremembo kot v slovenščini. Stanje v zahodnoslovanskih jezikih pa lahko zaradi skupne inovacije, tj. izenačitve pridevniških (in samostalniških) končnic za im. mn. m. sp. s tisto za tož. mn. po analogiji na ed., kadar gre za neosebno (polj., slš.) ali neživo (češ.), tj. tip **ti vysocjili dobi* → *ty vysokyjé doby, razumemo tudi nekoliko drugače: ker samostalnik srednjega spola večinoma pomenijo neosebno oz. neživo (prim. prehod v moški spol polj. *ten ksiażę ‘princ’* < *kńeżę, mn. *ci książe*), lahko spremembo razumemo kot izenačevanje mn. končnic za vse spole (im. torej ni izvzet kakor v slovenščini), kadar gre za neosebno/neživo. Če to drži, je izhodišče za spremembo nastanek moške končnice za im. mn. *-y in je zato povezovanje z ženskimi končnicami (npr. Gebauer 1896: 446) manj ustrezno. Ker ta inovacija slovenskih narečij ni zajela, bi bilo v tem primeru pojava treba obravnavati ločeno.

⁷⁵ V govoru Ročinja je regularni razvoj *-ę > -o, prim. Logar 1958: 111.

⁷⁶ Obe karti imata za celostno predstavo o arealu tega pojava manjšo uporabno vrednost, ker različne množinske tipe jemljeta kot medsebojno izključujoče, zato areali prikazujejo predvsem razporeditev tipov pri določenih leksemih, zamegljujejo pa dejansko razširjenost obravnnavanih pojavorov, npr. areal tipa *velike mestе* sega še globoko v področje, na katerem sta oba avtorja kartirala (zgolj) tip (*veliki*) *městi*.

koroško-štajerski areal zajema koroške, štajerske in zahodne panonske govore, pri čemer lahko zajame tudi obrobne goorenjske in (vzhodno)dolenjske govore. Na obroblju tega areala se pojavlja tip *velike mesta*, in sicer v nekaterih južnoziljskih govorih, npr. *ti:ste sa b̄le bli:ke já:bka* (Ovčja vas, Kenda-Jež 2005b: 139; prim. op. 59), panonskih, primorskih in dolenjskih govorih ob vzhodni in južni meji tipa *velike mesta* (gl. 3.3.1) ter ob Savi pred izlivom Sotle, npr. Mostec in Velika Dolina (gradivo pod 3.3.1). V notranjosti koroško-štajerskega areala je samostalniška končnica *-a* ohranjena tam, kjer je ohranjen izhodiščni tip *velika mesta* (gl. pri tipu *velike mesta*, 3.3.1), ter redko pri posameznih samostalnikih v posameznih govorih, nemalokrat pri (nekdanjih) soglasniških osnovah. Pri teh primerih bi lahko šlo za arhaizme z ohranjeno končnico *-a*.

Gradivo: rož. *sém̄ena* ob *Séali* ← *sēla (Sele na Rožu, Isačenko 1939: 103–104, 110–111), *peréta* ob *uséte*, *qolíse*, *wûxe*, *lîtę*, *húste* ‘usta’, *qolíne*, *tłę* (Žitara vas, SLA T028), posav. *uôkna*, *lêita* ob *nebiése*, *ušiêse*, *ûste*, *vrâte*, *jêtre*, *nékle* ‘na tla’ (Lokavec, T302), *ûsta* ob *jâice*, *vrâte*, *crâve*, *plûče*, *jêtre* (Žigon, T303), srštaj. *trí wókna* ob *trí wóknę*, dv. *dvâ wókna* (Dramlje, Tesnière 1925b: 155), *breméjna*, *vreméjna*, *seména* ob *kulájse*, *telájte*, *ûokne*, *crâive*, *vrâte*, *dârve*, *tlę/kłę* (Zibika, SLA T334), *teléjta*, *peréjsa* ob *gięjzde*, *jâice*, *měiste*, *nebę́se*, *iętre*, *klię* ‘tla’ (Tlake, T338), jpoh. *teléta* (dv. *teléta*) ob *gnęjzde*, *lêite* (Pivola, T358).

Nasprotno velja za podjunske govore krajev Djekše (SLA T032), Kneža (T033), Rinkole (T036) in Vidra vas (T038), ki poznajo (v nekaterih govorih le položajni) prehod *-e > -a, prim. Ramovš 1935: 22; 1952: 48; Logar 1968a. Čeprav se v teh govorih pojavljajo pridevniške in samostalniške oblike na -a, je ta verjetno le fonični odraz *-e, prim. SLA V810b: *uđlqja mîesta* (Djekše), *sküpna mîesta* ob *uëjke mîesta*, *bíue mîesta*, *tëške kùadîue* (Rinkole), *stóra mîesta*, *lêape mîesta* (Vidra vas). Govora krajev Globasnica (T037) in Belšak (T039) jasno in dosledno kažeta tip *velike mête*, npr. *uëlqe mîaste*, *vëjke mîaste*.

Drugi, primorski areal zajema severni del primorskih govorov, in sicer režijansko, tersko, obsoško, nadiško, briško in kraško narečje z banjškim podnarečjem. V tem arealu se oblike na -e in na -a sopojavljajo, in sicer imajo znotraj istega govora samostalniki eno ali drugo končnico, nekateri samostalniki imajo lahko obe možnosti, lahko pa ima en govor (pretežno) oblike na -a, sosednji pa lahko že (pretežno) oblike na -e. Strnjeni podareal z oblikami na -e predstavljajo nekateri govorji briškega narečja z okoliškimi govorji drugih narečij. V terskem narečju oblike na -e prevladujejo zgolj v govoru Prosnida, v ostalih pa se pojavljajo ob prevladujočih oblikah na -a (Ježovnik 2022: 308–313).

V literaturi se pojavljata dve razlagi tega tipa. Nastal je lahko kot nadaljnji razvoj tipa *velike mesta*, kjer je prišlo do izenačenja samostalniške končnice s pridevniško po analogiji na ā-osnove (tako Oblak 1890: 30; Tesnière 1925b: 149). Čeprav na takšno razlago z dikcijo namiguje tudi Ramovš (1952: 44), se pogoステ in bolj eksplisitno zavzema za analogijo po stranskošklonskih samostalniških

končnicah *-am*, *-ah*, *-ami* (Ramovš 1935: 167; 1952: 37, 45), ki bi se na o-osnove s. sp. razširile od ā-osnov zaradi analoškega daj. mn. *-am* ← *-om* po im. mn. *-a* (Škrabec [1881] 1994: 66; Oblak 1890: 363; Ramovš 1952: 46–47). Razlagi se ne izključujeta, a potrebujemo za presojo druge podrobno sintezo o razvoju stranskosklonskih končnic v slovenščini. Na povezanost tipov *velike města* in *velike měste* kažejo prehodna območja, kjer izhodiščni tip *velika města* preko *velike města* prehaja v *velike měste*, ter odsotnost tipa **velika měste (Tesnière 1925b: 150). V govorih, kjer obstajajo tudi množine tipa *veliki městi* (ali *městi*, gl. 3.3.5), na arhaičnost oblik na *-e* kažejo pluralia tantum ter arhaičnejši vzorci v govoru, npr. srsav. *'uste, p'luce, 'jé:tre, t'ri lé:te* k *'en 'lé:t* ob običajnem vzorcu *'uo:kni* k *'uo:kŋ* (Ložnica pri Žalcu, Jakop 2019: 258, 259). Gradivo kaže, da je oblika *měste* nastala z zamenjavo končnice, saj so se naglasne razmere večinoma ohranile. Primeri z inovativnimi naglasnimi razmerami so pogosto samostalniki a. p. b in c, pri katerih se tovrstne inovacije pojavljajo tudi pri oblikah na *-a* (prim. Šekli 2006: 27, 37), npr. *àicę, ðbiə àicę, tr̄i àicę* (Brdo pri Šmohorju, SLA T001 V501L), *kulē* in *køyle* h *køløy/køyla* (Dobovec pri Rogatcu, SLA T339 V268).

3.3.3 Tip *velike oknę*

V govorih središčem v rovtarskem tolminskem narečju se pojavlja tip mn. *velike oknę*, ki enako kot tip *velike měste* kaže odraz končnice *-ę tako pri samostalnikih kot pri tematskih ujemalnih besedah; od njega ga lahko ločijo drugačne naglasne značilnosti, a je bistven predvsem drugačen izvor tega tipa.

Gradivo: *waknię* in *wâkne* (Rut, SLA T158 V145), *ûökne* (Podbrdo, SLA T159 V145), *ûçkne* (Porezen, SLA T160 V145), *aknię* (Most na Soči, SLA T161 V145), *velîče waknię* (Grahovo ob Bači, SLA T162 V145, V810), *aknię* (Tolmin, SLA X076 V145).

Tip *velike oknę* je nastal na podlagi edninskega tipa *velika čela*, ki je značilen za isto območje in je posledica izglasnega akanja na tem območju. Nova množinska oblika samostalnika je torej posledica prestrukturiranja z izhodiščem v ednini, zato je razumljivo, da v naglasnem smislu odraža razmere ā-osnov, prim. *bàxa*, mn. *pšię* ‘bolha’ (Grahovo ob Bači, SLA T162 V717). Tako lahko interpretiramo tudi gradivo v Čiginju, npr. ed. *kapità, kapítę, na kapít, s kapítą* ‘kopito’ z mn. oblikama *kapítę* in *kapítą* (SLA T073 V368), kjer oblika *kapítą* predstavlja arhaizem z ohranjenim cirkumfleksom, oblika *kapítę* z akutom pa novotvorbo na podlagi edninskih oblik. Prvotne oblike na *-a* se torej ohranjajo kot arhaizmi, prim. še mn. *wâkna* (Most na Soči, SLA T161 V145), ohranjajo pa se tudi pri samomnožinskih samostalnikih, kjer zaradi odsotnosti edninskih oblik do prestrukturiranja ni prišlo, prim. *'usta* (Rut, SLA T158 V014), *üstə* (Most na Soči, SLA T161 V014), *ûsta, plûča* (Grahovo ob Bači, SLA T162 V014, V049), *üstə, dròwa ob ûrâte, jètřę* (Čepovan, SLA T163 V014, V047, V134, V158), *ústa* (Tolmin, SLA X076 V014).

Če je bil za to območje značilen tip *velike mesta* pred nastankom tipa *velike oknē*, potem nastanek tipa *velike oknē* pomeni zgolj spremembo morfologije samostalnika, ki je že prešel v ženski spol (samostalniška feminizacija). Gradivo iz govorov, ki obdajajo to območje, res kaže tip *velike mesta* oz. *velike mête*.

Gradivo: *beličč mīastā* (Zatolmin, SLA T072 V810b), *náš dárwo so súxu* (Ročinj, SLA T089 V158; prim. op. 75), *velíke mīesta/-e, däbre lītve* (Gorenja Trebuša, SLA T164 V785, V810b), *däbrē līta, tòrdne ynīzda, debiēlē, wacvārte īejica*, (Šebrelje, SLA T165 V810b), *we'liče 'mi:sta, 'li:pe de'klieta, 'dabre 'ja:pka* (Cerkno, SLA T166 V810b), tož. mn. *l'siēne u'ra:ta* (Srednja Kamenljka, SLA T167 V134).

3.3.4 Tip *velíki mēsta*

Tip *velíki mēsta* Ramovš (1935: 112) navaja za selško narečje, prim. *sxī korīta, ta ubit uókna, náš pšēta, ta dazéun lēta*, značilen pa naj bi bil tudi za vso osrednjo gorenjščino. Tesnière (1925b: 167) je zabeležil selš. *trjè wókna* (Rudno) in gor. *trjè wókna* (Stranje). Na Rudnu v Selški dolini (SLA X170a) se ta tip pojavlja ob tipu *velike mesta*.

Gradivo: *wsà klâdwa so pél, dv. uobâ klâdwa sta tò h klâdu i težâk, trjè korîta, ta korit i še tîdân, prôsa so lpì k prosô i lêp, wsà kolësa, dv. uobâ kolësa h kolô, wsà polêna so ržâgan, dv. uobâ polêna k dêbu polén, náš telêta, dv. uobâ teléta k náš têle, wsà pšêta so preč pørslè, dv. uobâ pšêta k naš pšé, kopita so dôbör, tò dôrwësa so še mladi, jâpka so zré! k jâpk i zróu, ták dêbla so réxk k dêbl i ylih proti wsè uókna so zapôrte, dv. uobâ uókna sta zapôrta k wélk uókñ, búkowe dôrwâ, žita so lpé k létošn žít, želéza so težkê k želéz i težâk.*

Sicer je bilo v okviru SLA za selško narečje relevantno gradivo zbrano samo še za točko T191 (Železniki), kjer se glasi *velike mesta, lépe deklêta* (SLA T191 V810b). Potrditi ga je mogoče za dva gorenjska govor, in sicer Tunjice, prim. *vélík mēsta, əlpî mēsta ob əlpê mēsta, zále deklêta* (SLA T217 V810b), ter Srednje Jarše, prim. *wèli:k mè:sta ob lé:pe dâklè:ta* (SLA T218 V810b). Ob tipih *velike mesta* in *velíki mesti* se ta tip pojavlja tudi v vzhodnodolenjskem govoru Šentupertu, prim. *velj:k mâ:sta, dëbiél já:jca, starj: rešjâ:ta, dëbiél pulâ:na, lèpj: jù:tra* ob *velj:kie mâ:sta* (prim. op. 59), *dëbiélie já:jca, srâ:dnje (u)â:kna in srâ:dân á:kni* (Smole 1994: 111). Vzrok za nastanek tega tipa je verjetno že predhodno obstoječi medvzorčni sinkretizem z moškim ujemalnim vzorcem v ednini ali dvojini (tipa *vélik město* in *dvâ ókna*, gl. 3.1.1, 3.2.3). Zaradi nepopolne slike o sistemih je težko reči, za kakšne vrste spremembo gre, soobstoj tipov *veliki mesta* in *velíki mesti* tudi pri istih leksemih pa kaže na proces v teku.

3.3.5 Tipi *velíki mesti*, *velíki mesti* in *velíke mesti*

Pri tipu *velíki mesti* imajo oblike ujemalnih besed izvorno moško obliko, oblika samostalnika pa izvorno moško ojevsko končnico *-i*. Ta tip je značilen predvsem za posavsko, srednjesavinjsko, srednještajersko in kozjansko-bizeljsko narečje ter

vzhodnogorenjsko in vzhodnodolenjsko podnarečje, in sicer predvsem za tiste govorce, v katerih je izglasni **-o* odpadel.

Gradivo: vgor. *wāknə* k *wākŋj* (Krašna, SLA T223 V145), *wākni* k *wākən* (Vače, SLA T225 V145), *wākni/wākni* k *wākŋj* (Izlake, SLA T227 V145), *vākni* k *wākŋj* (Polšina, SLA X198a V145L), *ȳákn̩i* k *ȳákk̩j* (Drtija, SLA X199a V145), vdol. *srā:dən á:kni* k *(ȳ)á:kən* (Šentrupert, Smole 1994: 111, 214), *ákən sa se razbíl*, *dva ákna k ák̩r̩* ‘okno’ (Mokronog, SLA T267 V145, V813), *vōlik māstə* ob *vōlike māsta* k *māst̩*, *vōlik ákna*, dv. *ákna* k *ákən* (Brezovica pri Mirni, SLA T268 V145, V728, V810b), posav. *vālk méjsti* (Planinska vas, SLA T297 V810b), *vēlk méjsti* (Lokavec, SLA T302 V810bL), srsav. *vālk 'mē:sti* (Motnik, SLA T317 V810b), *vēlk mēsti* (Ložnica pri Žalcu, SLA T324 V810b), srštaj. *vājlki mājsti, lājpi pozrečeti* (Bobovo pri Šmarju, SLA X275b V810b), *vūelk mājsti* (Podgrad, SLA X274b V810b), *vūjlki mēsti* (Žusem [Dobrina], SLA T332 V810b), *vēlk mējsti* (Proseniško, SLA T328 V810b), *kozj.-biz. vēlk mēsti* (Prevorje [Lopaca], SLA T342 V810b), *vūlk mēsti* (Gubno, SLA X283b V810b).

Nekaj primerov se sporadično najde tudi v preostalih govorih, ki poznajo odpad izglasnega **-o*.

Gradivo: škfl. *ókni*, dv. *ókna* k *ókŋj*, *yněizdi* k *yměizd̩i*, *jájci* ob *jájca* k *jájic* oz. *jéjice* (Pungert, SLA T185 V145, V500, V501), *starí yměizdi/yměizdi* ob *yněizda* k *yněizd̩i* (Godešič, SLA X175a V500, V810bL), gor. *wóknə* ob *wókna* k *wókən* (Valburga, SLA T212 V145), dol. *ȳákn̩j* ob *úkn̩a* k *ȳákn̩a* (Rakitna, SLA T231 V145), *ókn̩a, karítə, palénə* (Gorenje Brezovo, SLA T253 V810a), *xiša má trí ȳkne* (Mirna, SLA T263 V810b).

Tip *veliki mēsti* bi lahko nastal po analogiji na moške o-osnove v govorih s tipom *veliki mēsta*. Tak govor je npr. Šentrupert, kjer je edini primer tipa *veliki mēsti*, tj. *srā:dən á:kni* k *(ȳ)á:kən* (Šentrupert, Smole 1994: 111, 214), naveden ob več primerih tipa *veliki mēsta* (gl. 3.3.4). V tem primeru gre zgolj za preoblikovanje samostalnika, ki je že moškega spola, saj poznajo ti govorci tipa *vélik mēsto* in *dvâ ókna* (gl. 3.1.1, 3.2.3). Druga možnost je, da je nastal neposredno na podlagi tipov ed. *vélik mēsto* in/ali dv. *dvâ ókna*, ki omogočata analoški nastanek tako oblike samostalnika kot tudi medvzorčnega sinkretizma v ujemalnem vzorcu. Tesnière (1925b: 156) kot izhodišče posebej izpostavlja tip *dvâ ókna* zaradi ugotovitve, da se tip *veliki mēsti* pojavlja izključno na območjih s tipom *dvâ ókna*.

Tip *veliki mēsti* se pojavlja tudi v govorih brez apokope **-o*. Te je treba razlagati bodisi s prevzemanjem iz govorov, ki poznajo apokopo **-o*, bodisi zgolj na podlagi dv. tipa *dvâ ókna*.

Gradivo: zilj. *káułasę*, dv. *káułasa* h *kójò*, *िżasę*, dv. *िżasa* h *iyó* (Ukve, SLA T005 V268, V283), ter. *śi:t̩j* k *śi:to* (Ter, Ježovnik 2022: 308), cerklj. *wákni*, dv. *wákna* k *wákn̩u* (Idrija, SLA T169 V145), posav. *pári* ob *pára* k *páro* ter *jájci/jéjci* k *jájcä/jéjcä* (Velika Dolina, SLA T308 V501,

77 Mlajši zapis ima *ȳákn̩i*, mn. *ȳákn̩i*. Izglasni *-i* lahko odraža **-ən'*, prim. *ȳági* ‘ogenj’ (mlajši zapis, V772), zato je oblika *áki* najverjetneje nastala po analogiji na tovrstne samostalnike, a je zaradi nezabeleženih sklanjatvenih vzorcev slednjih težko identificirati oblikovni stik, ki bi predstavljal izhodišče za to analogijo.

V758), zgsav. *vôkni* k *vôkno* (Mozirje, SLA T316 V145), srsav. *ôkni* k *ôknó* (Šoštanj, SLA T321 V145), kozj.-biz. *vûxę*, rod. *vûxof* (ob *vûxá*, rod. *vûx*) k *vûxö*, (Drenovec pri Bukovju, SLA X286a V008), *po'lë:ne* k *po'lë:no*, *'ku:lë* h *'ku:lo*, *g'në:zdę* h *g'në:zdo*, *'o:knę*, dv. *o:kna* k *'o:kno* (Bistrica ob Sotli, SLA T345 V145, V268, V317, V500), jpho. *wôkni* k *wôknu* (Vitanje, SLA T352 V145), *'uo:kni* k *'uo:knu* (Kebelj, SLA T355 V145).

Na *mêsti* s tipičnimi naglasnimi razmerami stare oblike na *-a* kažejo nekateri govorji ziljskega, rožanskega, terskega narečja ter posamezna primera iz posavskega in dolenjskega narečja. Primeri ujemanja tipa *ti ȳdlči mîstə so dálč* (Sveče, SLA T016 V810b), *mîstę sa blíčę* (Ukve, SLA T005 V810b) kažejo na tip *veliki mêsti*, drugi primeri tipa *sa samę sax'ę (sasę) lîatə* (Rateče, SLA T008 V517), *ȳdlče mîstə* (Čahorče, SLA T018 V810b) pa kažejo na tip *velike mêsti*. Za govor Rateče sta zabeležena še primera *kalîsə sa blíčə (blíčə)*, *uókna sa lepī* (V810b), oba brez jasnih znakov tipa *mêsti*.⁷⁸ Razen dolenjskega primera gre izključno za govore, ki poznajo tip *velike mêste*, zato je te oblike najlažje razložiti po analogiji iz tož. mn. *mêste*, h kateremu je narejen nov im. mn. *mêsti*. Tip *velike mêsti* lahko tedaj razumemo kot bolj arhaičnega od tipa *veliki mêsti*, saj do spremembe v ujemalnem vzorcu ni prišlo. Dolenjski primer je zaradi odsotnosti tipa *velike mêste* treba razložiti drugače, najbrž kot križanje med staro obliko **jâbuka* in novo **jâbuki* (prim. spodaj) ali po nastanku na podlagi dvojinske **jâbuka* (tip *dvâ ókna*, gl. 3.2.1).

Gradivo: zilj. *kapîtę* h *kapítà*, *mîstę sa bličę* k *méstà* (Ukve, SLA T005 V368, V728, V810b), *šlì* k *šlùä*, *paliøna* k *paléñü*, *lîatə* k *an lëtä* (Rateče, SLA T008 V121, V317, V517), rož. *uóqna* k *uóqnō*, *qulina* h *qoléñō*, *mîsta* (ob *mêstə*, *mîste*) k *méstò*, *gladìu* h *qladu*, *ájec* k *ajcē* (Sveče, SLA T016 V058, V145, V154, V501, V727, V728, V810b), *mîstə* (Čahorče, SLA T018 V810b), *uóqnà*, dv. *uóqñà* k *uóqñö* (Slovenj Plajberk, SLA T019 V145), *mîast* k *méast* (Sele na Rožu, Isačenko 1939: 104), ter. *çedi:lj* (ob *cedil:e*, *cedil:a*) k *cedil:lo*, *nîzđi* (ob *nîzde*, *nîzda*) k *nîzđo* in *si:lj*, dv. *si:lu* k *si:lo* (Ter, Ježovnik 2022: 310, 311; 2019: 593), *nîzđi* k *niést* (Zavarh, Ježovnik 2022: 311), *jâbök* k *jâbök* (Bardo, SLA T061 V405), posav. *wôkni* k *wôky* (Žigon, SLA T303 V145), dol. *jâbök* (ob *jâbökə*, *jâbəka*) k *jâbök* (Gorenje Brezovo, SLA T253 V404, V405, V718, V810a).

V nekaterih gorenjskih in dolenjskih narečnih govorih se je stara oblika na *-a* ob novi na *-i* ohranila. Starejša oblika je ponavadi označena kot kolektivna, novejša pa se pogosto rabi s števnikami. Za govor Krope sta med samostalniki z množinskima oblikama na *-ə* in *-a*, kjer se slednja uporablja za »številčno nedoločeno kolektivnost«, navedena tudi *klá:du* in njegova izpeljanka *klá:duc* (Škofic 2019: 93). Para oblik sta bila zabeležena tudi za rovtarske govore, a brez komentarja glede distribucije, prim. *vákni* in *ó:kna* k *vákŋ* (Horjul, SLA T176 V145), *ôkni* in *uókna* k *ôkŋ* (Podgora, SLA X163a V145).

⁷⁸ Razlika v korenskem samoglasniku med *uókna* in *uóknę* na podlagi zbranega gradiva ni povedna. V ednini je *te blít/mâl uókna* (tj. tå *veliki/mâli ókno*), rod. *uókna*. Za odraz umiščno naglašenega **o* prim. *kósä*, *górà*, *kótü*, *atróćë*, za **o* v vzglasju še *wóćä*, daj. *wóć* ‘stari oče’, *uárëx* ‘oreh’, *uásyńcä* ‘osa’, *ană* ‘ona’.

Gradivo: dol. *óknj, karitj, jâbokj, palénj* proti *úkna, karita, téléta, piščeta/pjščeta* s pripisom *kolektivna raba*, prim. vsè tríje palénja sa mä páľ na nûgje, trije kaléso sa se patárla proti pređóugu palénu mä je nažágou, stára kafiesa paprâvla (Gorenje Brezovo, SLA T253 V810aL, opis str. 8), xiša má tri ókne proti ta vielka ókna so ..., pør ... so nôva ókna (Mirna, SLA T263 V810b), úáknj proti úkna, prva s pripisom *Ob števnikih tri in štiri stoji ta maskulinizirana oblika, sicer pa se rabi sledеča* (Rakitna, SLA T231 V145).

4 ZAKLJUČEK

Prispevek sestavlja teoretični in gradivski del. Novo izrazje iz prvega dela omogoča jasnejšo predstavitev oblikoskladenjskih značilnosti samostalnikov (nekaj) srednjega spola ter diahronega ozadja opisanega stanja v posameznem govoru. Izpostavljen je obstoj t. i. nesamostalniškega ujemalnega vzorca (sicer omejenega zgoj na obliko za im. ed.), ki ga je treba v nekaterih govorih obravnavati posebej. Ker je za slovnični spol bistven splošni ujemalni vzorec, ki zajema vse oblike samostalnika, je treba zaključiti, da je kljub mnogim primerom približevanja srednjih ujemalnih vzorcev moškim in ženskim srednji spol v slovenskih narečjih večini vendarle ohranjen. V drugem delu predstavljeni tipizacija ujemalnih tipov je prvi poskus, ki bo gotovo deležen dopolnitev. Medtem ko so nekateri tipi z vidika nastanka, razširjenosti in relativne kronologije pojavov bolj jasni (npr. *velika céla, velike oknë, velika jájca ...*), so drugi veliko manj (npr. *vélik město, veliki města, dvå ókna ...*). Obravnavati ni bilo mogoče prav vseh vidikov posameznega problema, zato so puščeni za specializirane študije v prihodnosti. Kljub temu pa je študija pokazala, da ni mogoče posameznih podproblemov obravnavati izolirano, temveč vselej v kontekstu celotnega sistema. Pri nekaterih problemih, npr. »hibridnem« ujemальнem tipu *velika mesta so se podrle*, je glavna ovira že pomanjkanje gradiva, ki bi kazalo na prisotnost ali odsotnost tega pojava, saj se tovrstnih primerov v narečjeslovnih raziskavah pogosto ni zbiralo. Enako velja za zveze pridevnikov, deležnikov, zaimkov in števnikov s samostalniki nasploh. Z vidika zbiranja novega narečnega gradiva bi bile potrebne predvsem predstavitev v obliku podrobnih morfoloških opisov posameznih govorov, ki ustrezno prikažejo tudi oblikoskladenjska razmerja in upoštevajo možnost soobstoja različnih ujemalnih tipov znotraj istega sistema. Dobrodošla pa je večja pozornost na to problematiko tudi pri splošnejših, manj obsežnih predstavitvah značilnosti posameznih narečnih govorov.

SEZNAM KRAJŠAV

a. p. = akcentska paradigma (naglasni vzorec); **avest.** = avestijski; **banj.** = banjški; **briš.** = briški; **cerklj.** = cerkljanski; **češ.** = češki; **daj.** = dajalnik; **del.** = deležnik; **dloč.** = določni; **dol.** = dolenski; **dv.** = dvojina; **ed.** = ednina; **gal.** = galski; **gor.** = gorenjski; **hal.** = haloški; **ibid.** = ibidem (na istem mestu); **im.** = imenovalnik; **jpoh.** = južnopohorski; **knj.** =

knjižni; **kozj.-biz.** = kozjansko-bizeljski; **kozjaš.** = kozjaški; **kraš.** = kraški; **lit.** = litovski; **m.** = moški; **mest.** = mestnik; **mn.** = množina; **nad.** = nadiški; **nar.** = narečni; **obir.** = obirski; **orod.** = orodnik; **os.** = oseba; **pbsl.** = prabaltoсловски; **pide.** = praindoevropski; **pkm.** = prekmurski; **podj.** = podjunksi; **poknj.** = poknijeni; **poljan.** = poljanski; **polj.** = poljski; **posav.** = posavski; **prid.** = pridevnik; **prl.** = pleški; **psl.** = praslovanski; **psln.** = praslovenski; **rez.** = rezijanski; **rod.** = rodilnik; **rož.** = rožanski; **ru.** = ruski; **s.** = srednji; **sam.** = samostalnik; **selš.** = selški; **slgor.** = slovenskogoriški; **sln.** = slovenski; **slš.** = slovaški; **sp.** = spol; **spoh.-remš.** = severnopohorsko-remšniški; **srsav.** = srednjesavinjski; **srštaj.** = srednještajerski; **stind.** = staroindijski; **stir.** = staroirski; **škfl.** = škofjeloški; **ter.** = terski; **tolm.** = tolminski; **tož.** = tožilnik; **vdol.** = vzhodnodolenjski; **vgor.** = vzhodnogorenjski; **zgsav.** = zgornjesavinjski; **zilj.** = ziljski; **ž.** = ženski

VIRI IN LITERATURA

- Baerman idr. 2005** = Matthew Baerman – Dustan Brown – Greville G. Corbett, *The Syntax-Morphology Interface: a Study of Syncretism*, Cambridge: Cambridge University Press, 2005.
- Benedik 1999** = Francka Benedik, *Vodnik po zbirki narečnega gradiva za Slovenski lingvistični atlas (SLA)*, Ljubljana: Založba ZRC, 1999.
- BH 1584** = Adam Bohorič, *Arctiae horulae succisiae, de Latino Carniolana literatura, ad Latinae linguae analogiam accommodata, unde Moshoviticae, Rutenicae, Polonicae, Boëmicae & Lusatice lingvae, cum Dalmatica & Croatica cognatio, facile deprehenditur*, Witebergæ, 1584.
- Birc - Makuc 1982** = Slavica Birc - Makuc, *Govor kraja Cerkno*, diplomsko delo, Univerza v Ljubljani, Filozofska fakulteta, 1982.
- Bon – Smole 2019** = Mija Bon – Vera Smole, Narečna sprememba nekaterih samostalnikov moškega in ženskega spola v množini, *Slavistična revija* 67.2 (2019), 243–252.
- Corbett 1991** = Greville G. Corbett, *Gender*, Cambridge: Cambridge University Press, 1991.
- Čop 1983** = Dušan Čop, *Imenoslovje zgornjesavskih dolin*, doktorska disertacija, Univerza v Ljubljani, Filozofska fakulteta, 1983.
- Čujec Stres 2010** = Helena Čujec Stres, *Slovar zatolminskega govora 1: A–O*, Zatolmin: Stres inženiring, 2010.
- DB 1584** = Jurij Dalmatin, *BIBLIA*, Wittemberg: durch Hans Krafft's Erben, 1584.
- Dejna 1973** = Karol Dejna, *Dialekty Polskie*, Wrocław: Zakład narodowy imienia ossolińskich wydawnictwo, 1973.
- Dovjak 2011** = Rok Dovjak, *Srednji spol samostalnikov na -e v slovenskih narečijih (po gradivu za SLA)*, diplomsko delo, Univerza v Ljubljani, Filozofska fakulteta, 2011.
- Dovjak 2012** = Rok Dovjak, Narečno prespoljenje na primeru poimenovanj za živalske mladiče, v: *Slavistika v regijah – Koper*, ur. Boža Krakar Vogel, Ljubljana: Zveza društev Slavistično društvo Slovenije, 2012, 318–325.
- Emmerick 1991a** = Ronald Emmerick, Iranian, v: *Indo-European numerals*, ur. Jadranka Gvozdanović, Berlin – New York: Mouton de Gruyter, 1991, 289–345.
- Emmerick 1991b** = Ronald Emmerick, Old Indian, v: *Indo-European numerals*, ur. Jadranka Gvozdanović, Berlin – New York: Mouton de Gruyter, 1991, 163–198.
- Furlan 2013** = Metka Furlan, *Novi etimološki slovar slovenskega jezika: poskusni zvezek*, Ljubljana: Založba ZRC, 2013.
- Gebauer 1896** = Jan Gebauer, *Historická mluvnice jazyka českého III: tvarosloví: I. Skloňování*, Praha – Vídeň: Náklad F. Tempského, 1896.
- Gere 1993** = Marija Gere, *Govor Cankove*, diplomsko delo, Univerza v Mariboru, Pedagoška fakulteta, 1993.
- Greenberg 2000** = Marc L. Greenberg, *A Historical Phonology of the Slovene Language*, Heidelberg: Universitätsverlag C. Winter, 2000.
- Greene 1991** = David Greene, Celtic, v: *Indo-European numerals*, ur. Jadranka Gvozdanović, Berlin – New York: Mouton de Gruyter, 1991, 497–554.

- HD 1711–12** = Hipolit Novomeški, *DICTIONARIUM TRILINGUE EX TRIBUS NOBILISSIMIS EUROPÆ LINGUIS COMPOSITUM IN ANTERIORI PARTE LATINO-GERMANICO-SCLAVONICUM IN POSTERIORI PARTE. GERMANICO-SCLAVO-LATINUM*, 1711–1712, <https://www.dlib.si/URN=URN:NBN:SI:DOC-UZIR-C8Q2>.
- Isačenko 1939** = A. V. Isačenko, *Narečje vasi Sele na Rožu*, Ljubljana: Učiteljska tiskarna, 1939.
- Jakop 2008** = Tjaša Jakop, *Dvojina v slovenskih narečjih*, Ljubljana: Založba ZRC, ZRC SAZU, 2008.
- Jakop 2019** = Tjaša Jakop, Maskulinizacija in feminizacija v srednjesavinjskem narečju, *Slavistična revija* 67.2 (2019), 253–262.
- Ježovnik 2019** = Janoš Ježovnik, *Notranja glasovna in naglasna členjenost terskega narečja slovenščine*, doktorska disertacija, Univerza v Ljubljani, Filozofska fakulteta, 2019.
- Ježovnik 2022** = Janoš Ježovnik, *Glasovne in naglasne značilnosti terskega narečja*, Ljubljana: Založba ZRC, 2022.
- Kapović 2015** = Mate Kapović, *Povijest hrvatske akcentuacije: fonetika*, Zagreb: Matica hrvatska, 2015.
- Karničar 1990** = Ludwig Karničar, *Der Obir-Dialekt in Kärnten*, Wien: Verlag der Österreichischen Akademie der Wissenschaften, 1990.
- Kenda-Jež 2005a** = Karmen Kenda-Jež, Fonološki opis govora Ovčje vasi, v: *Ovčja vas in njena slovenska govorica*, ur. Nataša Komac – Vera Smole, Ukve: Planika – Ljubljana: Založba ZRC, 2005, 85–104.
- Kenda-Jež 2005b** = Karmen Kenda-Jež, Narečna besedila iz Ovčje vasi, v: *Ovčja vas in njena slovenska govorica*, ur. Nataša Komac – Vera Smole, Ukve: Planika – Ljubljana: Založba ZRC, 2005, 129–220.
- Kenda-Jež idr. 2016** = Karmen Kenda-Jež – Robert Grošelj – Vera Smole, Govorjena besedila iz Lipalje vasi, v: *Lipalja vas in njena slovenska govorica*, ur. Nataša Gliha Komac – Andreja Legan Ravnikar, Ljubljana: Založba ZRC, 2016, 19–90.
- Kocbek 1959** = Alenka Kocbek, *Govor vasi Videm*, diplomsko delo, Univerza v Ljubljani, Filozofska fakulteta, 1959.
- Koletnik 1997** = Mihaela Koletnik, Glasoslovna in oblikoslovna podoba govora v Črešnjevcih, *Jezik in slovstvo* 42.2–3 (1997), 73–80.
- Koletnik 2001** = Mihaela Koletnik, *Slovenskogoriško narečje*, Maribor: Slavistično društvo, 2001.
- Kušar 1959** = Jelka Kušar, *Govor Mosta na Soči in okolice*, diplomsko delo, Univerza v Ljubljani, Filozofska fakulteta, 1959.
- Legan Ravnikar 2019** = Andreja Legan Ravnikar, Slovnični spol prevzetih samostalnikov v knjižni slovenščini 16. stoletja: od besedilnih virov k slovarju, *Slavistična revija* 67.2 (2019), 263–271.
- Logar 1941** = Tine Logar, Akanje in nepoudarjeni vokalizem v horjuljskem govoru, *Čas* 35.5–6 (1941), 207–210.
- Logar 1958** = Tine Logar, O izgubi nominalnih končnic v nekaterih slovenskih primorskih govorih, *Slavistična revija* 11.1–2 (1958), 109–112.
- Logar 1968a** = Tine Logar, Dialektološke študije XIV: govor vasi Kneža pri Djekšah na Koroškem, *Slavistična revija* 16.1 (1968), 397–412.
- Logar 1968b** = Tine Logar, Glasoslovne in morfološke posebnosti v govorici sloveniziranih Nemcev, *Slavistična revija* 16.1 (1968), 159–169.
- Logar 1971** = Tine Logar, Dialektološke študije XV: govor Slovencev Kanalske doline v Italiji, *Slavistična revija* 19.2 (1971), 113–123.
- Logar 1981** = Tine Logar, Izhodiščni splošnoslovenski fonološki sistem, v: *Fonološki opisi srpsko-hrvatskih/hrvatsko-srpskih, slovenačkih i makedonskih govora obuhvačenih opšteslovenskim lingvističkim atlasom*, ur. Pavle Ivić – Nedim Filipović, Sarajevo: Akademija nauka i umjetnosti Bosne i Hercegovine, 1981, 29–33.
- Marvin 2019** = Tatjana Marvin, O predvidljivosti slovnične kategorije spola v slovenščini, *Slavistična revija* 67.2 (2019), 151–158.
- Oblak 1888** = V. Oblak, Zur Geschichte der nominalen Declination im Slovenischen, *Archiv für Slavische Philologie* 11 (1888), 395–423, 523–561.
- Oblak 1890** = V. Oblak, Zur Geschichte der nominalen Declination im Slovenischen, *Archiv für Slavische Philologie* 12 (1890), 1–47, 358–450.

- Olander 2015** = Thomas Olander, *Proto-Slavic Inflectional Morphology: a Comparative Handbook*, Leiden – Boston: Brill, 2015.
- Priestly 1984a** = Tom M. S. Priestly, O popolni izgubi srednjega spola v selščini: enodobni opis, *Slavistična revija* 32.1 (1984), 37–47.
- Priestly 1984b** = Tom M. S. Priestly, O popolni izgubi srednjega spola v selščini: raznодобна реконструкција, *Slavistična revija* 32.4 (1984), 357–372.
- Rajh 1976** = Bernard Rajh, *Govor Brengove pri Cerkvenaku v Slovenskih goricah*, diplomsko delo, Univerza v Ljubljani, Filozofska fakulteta, 1976.
- Ramovš 1918–1920** = Franz Ramovš, Slovenische Studien, *Archiv für Slavische Philologie* 37 (1918–1920), 123–174, 289–330.
- Ramovš 1935** = Fran Ramovš, *Historična gramatika slovenskega jezika VII: dialekti*, Ljubljana: Učiteljska tiskarna, 1935.
- Ramovš 1952** = Fran Ramovš, *Morfologija slovenskega jezika: skripta, prirejena po predavanjih prof. dr. Fr. Ramovša v l. 1947/48, 48/49*, Ljubljana: DZS, 1952.
- Rasmussen 2007** = Jens Elmegård Rasmussen, The accent on Balto-Slavic monosyllables, v: *Tones and Theories: Proceedings of the International Workshop on Balto-Slavic Accentology*, ur. Mate Kapović – Ranko Matasović, Zagreb: Institut za hrvatski jezik i jezikoslovje, 2007, 29–38.
- Rigler 1963** = Jakob Rigler, Pregled osnovnih razvojnih etap v slovenskem vokalizmu, *Slavistična revija* 14.1–4 (1963), 25–78.
- Rojs 1967** = Jurij Rojs, *Dialekt vasi Dobovec*, diplomsko delo, Univerza v Ljubljani, Filozofska fakulteta, 1967.
- Scheinigg 1882** = Janez Scheinigg, Obraz rožanskega razrečja na Koroškem, *Kres* 2 (1882), 427–431, 475–479, 529–532, 582–585, 628–630.
- SkP 1700** = Janez Svetokriški, *Sacrum promptuarium diversos pro diversis occurrentibus sacris ministeriis praedicabiles continens sermones IV*, Labaci: Ex Typographeo Mayriano, 1700.
- SLA** = *Gradivo za Slovenski lingvistični atlas*, Dialektološka sekcija Inštituta za slovenski jezik Franca Ramovša ZRC SAZU v Ljubljani.
- Smole 1994** = Vera Smole, *Oblikoglasje in oblikoslovje šentrupertskega govora*, doktorska disertacija, Univerza v Ljubljani, Filozofska fakulteta, 1994.
- Smole 2006** = Vera Smole, Lingvogeografska obdelava spola v ednini: samostalniki srednjega spola na -o v slovenskih narečjih, *Slavistična revija* 54, posebna št. (2006), 125–136.
- Snoj 2009** = Marko Snoj, *Etimološki slovar slovenskih zemljepisnih imen*, Ljubljana: Modrijan – Založba ZRC, 2009.
- SSKJ16** = Kozma Ahačič – Metod Čepar – Alenka Jelovšek – Andreja Legan Ravnikar – Majda Merše – Jožica Narat – France Novak, *Slovar slovenskega knjižnega jezika 16. stoletja: A–D*, Ljubljana: Založba ZRC – ZRC SAZU, 2021.
- Stankiewicz 1965** = Edward Stankiewicz, Neutralizacja rodzaju nijkiegego w dialektach słoweńskich, *Studia z filologii polskiej i słowiańskiej* 5 (1965), 179–187.
- Stankiewicz 1986** = Edward Stankiewicz, The Fate of the Neuter in the Slovene Dialects, v: *The Slavic Languages: Unity in Diversity*, Berlin – New York – Amsterdam: Mouton de Gruyter, 1986, 143–152.
- Strohal 1895** = R. Strohal, Osobine današnjega riječkoga narječja, *Rad Jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti* 124 (1895), 103–188.
- Šekli 2006** = Matej Šekli, Toneški naglasni tipi samostalnikov srednje o-jevske sklanjatve v (knjižni) slovenščini, v: *Varia XIV: zborník materiálov zo XIV. kolokvia mladých jazykovedcov (Nitrica – Šintava 8. – 10. 12. 2004)*, Bratislava: Slovenská jazykovedná spoločnosť pri SAV – Nitra: Katedra slovenského jazyka DD UKF v Nitre, 2006, 23–39.
- Škofic 1996** = Jožica Škofic, *Glasoslovje, oblikoslovje in besedišče govora Krope na Gorenjskem*, doktorska disertacija, Univerza v Ljubljani, Filozofska fakulteta, 1996.
- Škofic 2019** = Jožica Škofic, *Krajevni govor Krope*, Ljubljana: Založba ZRC, 2019.
- Škofic – Klinar 2015** = Jožica Škofic – Klemen Klinar, *Rateški slovar: ad abnjaka da žoka in ad agrabka da žlef*, Kranjska Gora: Občina, 2015.

- Škrabec 1994** = Stanislav Škrabec, *Jezikoslovna dela: ponatis platnic časopisa Cvetje z vertov sv. Frančiška 1880–1890* 1, ur. Jože Toporišič, Nova Gorica: Frančiškanski samostan Kostanjevica, 1994.
- Tesnière 1925a** = Lucien Tesnière, *Atlas linguistique pour servir à l'étude du duel en slovène*, Paris: Champion, 1925.
- Tesnière 1925b** = Lucien Tesnière, *Les formes du duel en slovène*, Paris: Champion, 1925.
- Tominec 1964** = Ivan Tominec, *Črnovrški dialekt*, Ljubljana: Slovenska akademija znanosti in umetnosti, 1964.
- Toporišič 1976** = Jože Toporišič, *Slovenska slovnica*, Maribor: Obzorja, ¹1976.
- Toporišič 1981** = Jože Toporišič, K teoriji spola v slovenskem (knjižnem) jeziku, *Slavistična revija* 29.1 (1981), 79–94.
- Toporišič 1992** = Jože Toporišič, *Enciklopedija slovenskega jezika*, Ljubljana: Cankarjeva založba, 1992.
- Toporišič 2000** = Jože Toporišič, *Slovenska slovnica*, Maribor: Obzorja, ²2000 (¹1976).
- TT 1557** = Primož Trubar, *TA PERVI DEIL TIGA NOVIGA TESTAMENTA*, Tübingen, 1557.
- Villanueva Svensson 2011** = Miguel Villanueva Svensson, Indo-European long vowels in Balto-Slavic, *Baltistica* 46.1 (2011), 5–38.
- Vondrák 1908** = Wenzel Vondrák, *Vergleichende Slavische Grammatik II: Formenlehre und Syntax*, Göttingen: Vandenhoeck und Ruprecht, 1908.
- Weiss 1990** = Peter Weiss, *Govori Zadrečke doline med Gornjim gradom in Nazarjami: glasoslovje, oblikoslovje in skladnja*, magistrsko delo, Univerza v Ljubljani, Filozofska fakulteta, 1990.
- Weiss 1998** = Peter Weiss, *Slovar govorov Zadrečke doline med Gornjim gradom in Nazarjami: poskusni zvezek (A–H)*, Ljubljana: ZRC SAZU – Založba ZRC, 1998.
- Weiss 2013** = Peter Weiss, Kategorija živosti v govorih spodnje Zadrečke doline, *Jezikoslovni zapiski* 19.2 (2013), 193–206.
- Zaliznjak 1964** = A. A. Zaliznjak, K voprosu o grammatičeskikh kategorijah roda i oduševlennosti v sovremenном russkom jazyke, *Voprosy jazykoznanija* 13.4 (1964), 25–40.
- Zorko 1998** = Zinka Zorko, *Haloško narečje in druge dialektološke študije*, Maribor: Slavistično društvo, 1998.

SUMMARY

The Development of Agreement Types of Neuter Nouns in Slovenian

The theory of grammatical gender presented here is broadly equivalent to that of Corbett (1991). Grammatical gender is defined as an immanent property of the noun that can be securely determined only from the form of the agreement targets of the noun. The declensional pattern of a word as it appears when agreeing with a noun is called the agreement pattern of that word, and a combination of the agreement patterns of all words agreeing with a certain noun is called the general agreement pattern for that noun. Nouns sharing their general agreement pattern belong to the same agreement class; that is, they share the same gender. Diachronically, there are two main ways the relationship between a noun and the form of an agreeing word may change: the noun may change its agreement class, switching to a different general agreement pattern (a gender switch), or the general agreement pattern itself (in other words, the morphology of the agreement targets) may change while the agreement classes remain unchanged (an agreement pattern change). Both can eventually lead to gender merger. The terms *masculinization* and *feminization* were given more precise definitions with a distinction drawn between the masculinization of a noun (a gender switch) and the masculinization of an agreement pattern (an analogical agreement pattern change). Alongside the three substantival genders, the existence of a separate so-called non-substantival agreement pattern in some Slovenian dialect systems was emphasized. The synthetic account of the development of the neuter in Slovenian incorporates and builds upon previous research on this topic (Oblak 1888; 1890; Tesnière

1925b; Ramovš 1935; 1952; Stankiewicz 1965; 1986; Priestly 1984a; 1984b; Smole 2006; Dovjak 2011) while adding additional relevant data. The identified innovative agreement types in the singular are *vélik mésto*, *vélik jájc*, *velíka céla*, and *velíka jájca*. Whereas some cases of the types *vélik mésto* and *vélik jájc* and the type *velíka céla* appeared as a consequence of the phonetic development of *-o in Slovenian, other cases of the types *vélik mésto* and *vélik jájc* as well as the type *velíka jájca* require a morphological explanation, likely from the dual type *dvâ ókna* and the plural type *velíke měste*. The dual type *dvâ ókna* is explained as a further development of *dvâ ókna*, itself a development of *dvê ókna*, with the latter two being likened to West Slavic types such as Polish *dwa wielkie miasta*, Slovak *dve veľké mestá*, and Czech *dvě velká města*. The types *dvâ lětu/lětu* stem from masculine nouns, whereas the type *dvê ókni* is a blend of *dvê ókni* and *ókna*. The type *dvê ókne* is in origin the plural from the type *velíke měste*. In the plural, the type *velíke měste* represents a further development of *velíke města*, which may or may not be parallel to West Slavic types such as Polish *te wielkie miasta*, Slovak *tie veľké mestá*, and Czech dialect *ty velké města*. The types *velíke oknê*, *velíki města*, *velíki městi*, *velíki městi*, and *velíke městi* probably stem from innovative types in the singular and dual, such as *dvâ ókna* and *velíka céla*.

DEJAN GABROVŠEK

POLOŽAJ NASLONSKEGA NIZA V VEZNIŠKEM STAVKU V SLOVENSKI ZLOŽENI POVEDI

COBISS: 1.01

[HTTPS://DOI.ORG/10.3986/JZ.30.1.02](https://doi.org/10.3986/JZ.30.1.02)

Članek se ukvarja s položajem naslonskega niza v vezniškem stavku v slovenski zloženi povedi. Mesto veznika definira kot ničto mesto na začetku stavka, naslonski niz pa stoji na prvem ali drugem mestu, torej takoj za veznikom ali za prvim stavčnim členom. Članek pokaže položaj naslonskega niza glede na skupine razmerij, v katerih se pojavlja, v prirednih razmerijah pa opiše še položaj naslonskega niza glede na število in ponavljanje udeležencev. Glavno vlogo pri položaju naslonskega niza imata razmerje med stavkom in veznik.

Ključne besede: klitika, zaimek, stavek, besedni red, skladnja

The Position of the Clitic String in the Conjunction Clause in the Slovenian Multi-Clause Sentence

This article deals with the position of the clitic string in the conjunction clause in the Slovenian compound sentence. It defines the position of the conjunction as zero position at the beginning of the sentence, whereas the clitic string is placed in first or second position; that is, immediately after the conjunction or after the first constituent. The article shows the position of the clitic string according to the groups of relations in which it occurs, and in coordinations it also describes the position of the clitic string according to the number and repetition of the participants. The main role in the position of the clitic string is played by the relation between the clauses and the conjunction.

Keywords: clitics, pronoun, sentence, word order, syntax

1 UVOD

Namen članka je raziskati položaj slovenskega naslonskega niza v vezniškem stavku (to je stavku, ki ga uvaja veznik) v slovenski večstavčni povedi. Iz pregleda literature o stavi naslonskega niza (Smolej 2021) se kaže, da so jo do sedaj proučevali predvsem v enostavčni povedi, kar je pomanjkljiv pristop. Prispevek ta

---

Dejan Gabrovšek ■ ZRC SAZU, Inštitut za slovenski jezik Frana Ramovša, Ljubljana
 ■ dejan.gabrovsek@zrc-sazu.si ■ <https://orcid.org/0000-0002-4995-1814>

Članek je nastal kot v okviru programa P6-0038 *Slovenski jezik v sinhronem in diachronem razvoju*, ki ga financira Javna agencija za znanstvenoraziskovalno in inovacijsko dejavnost Republike Slovenije. Jedro članka je nastalo kot doktorski seminar pod mentorstvom dr. Erike Kržišnik, ki se ji tudi zahvaljujem za dragocene pripombe.

manko zapolnjuje z obravnavo naslonskega niza v vezniškem stavku v večstavčni povedi.¹

Pod terminom *veznik* razumemo vse besede, ki v vsaj enem pomenu opravljojo vezniško vlogo, torej vezниke (*in, da*), členke (*pa*) in zaimke (*kjer, kaj*) (Krvina – Žele 2018: 8). Z vidika stave naslonskega niza razlik glede na to, v katero besedno vrsto sodijo izhodiščno, ni, zato je tako združevanje smiselno. Pogled je torej skladenjski, termin *veznik* pa je v tem primeru sinonimen s terminom *vezniška beseda*.² Ker večbesednost vezniških besednih zvez na položaj naslonskega niza nima vpliva, so s terminom *veznik* poimenovane tudi te.

Izhodišče so posamezni vezniki in znotraj njih možna pomenska razmerja. Tak vidik se je skozi raziskavo izkazal kot najbolj produktiven, saj za vse vezниke znotraj podobnega razmerja (*ker : saj : kajti*) ne veljajo enaka pravila, poleg tega pa je možno, da se posamezni veznik glede na pomen obnaša drugače.³

Navedeni zgledi so iz korpusov *Gigafida 2.0* in *Janes*, nekateri zgledi, zlasti redkejših ali časovno že nekoliko oddaljenih rab, so iz drugih virov, zlasti iz SSKJ2. Večina zgledov je najdena s pomočjo orodja CQL, koda iskanja je navedena pri prvem zgledu, za katerega velja.

2 NASLONSKI NIZ

O položaju naslonskega niza⁴ v povedi odločajo stavčni členi, ne pa posamezne besede. V slovenščini tako naslonski niz stoji (a) za prvim stavčnim členom, torej na drugem mestu (t. i. Wackernaglov zakon),⁵ (b) na začetku stavka ali (c) za veznikom (Toporišič 1982: 175). Naslonski niz je lahko na prvem mestu, če je stavčni člen ali beseda brez stavčnočlenske vloge pred naslonskim nizom (predvidljivo

¹ Glavno vprašanje večine razprav o naslonskem nizu je, ali lahko stoji na začetku ali ne, pogled pa je bil predvsem stilistični: mi se z vrednotenjskim vidikom ne ukvarjam, zanima nas predvsem stanje, kot ga kaže sodobno korpusno gradivo.

² Primeren je tudi za leksikografsko analizo: besede, ki jih v tem članku razumemo kot vezni, slovar obravnavana kot vezni v okviru besedne vrste (*da, in*) ali kot konverzijo v veznik (*ali, itak*).

³ Večstavčna brezvezja zato niso obravnavana, čeprav so pogosta.

⁴ Ta članek ne obravnava celotne problematike naslonskega niza: kot odprte teme se kažejo vsaj naslednje postavke: mesto členka, mesto *bi*, vrstni red členkov (*še pa, pa še*). Beseda *pa* je posebna, saj se kot členek lahko pojavi (skoraj) kjer koli v naslonskem nizu (Rath 2018: 239). Čeprav Toporišič (2004: 671) za (nikalni, čeprav navaja tudi druge) členek predvideva zadnje mesto v naslonskem nizu, raba, zlasti v govorjenih besedilih, kaže drugače. *Slovenska slovnica* (Toporišič 2004: 671) predvideva red *bi ne* (*členek, z izjemo naj, je v naslonskem nizu zadnji*), omenja pa tudi vrstni red *ne bi* v primeru *Rekel je, da se ne bi rad vmešaval* (Toporišič 2004: 674). Raba, kot jo izkazuje korpus *Gigafida*, kaže drugače, in sicer v razmerju 120 : 1 prevladuje možnost *ne bi*. V korpusu *Janes* je razmerje podobno, 91 : 1. Murko (1891: 59) predvideva, da se *bi* stavi k vezniku in ne k deležniku, čeprav že opaža odstopanja od tega pravila. Členki v naslonskem nizu nimajo povsem določenega mesta, saj se njihovo mesto spreminja glede na to, na katero besedo, besedno zvezo se nanašajo (Toporišič 2004: 445). Neredki so tudi primeri po več naslonskih nizov v enem stavku, npr. *Vneto trenira, ker si želi spustiti se v najglobljo jamsko vertikalo na svetu*.

⁵ Ta je lahko tudi ničto izražen: v tem primeru je naslonski niz na začetku stavka.

izpuščena (Zuljan Kumar 2019: 59), npr. *Boš jutri prišel?*, kjer je izpuščena vprašalnica *ali* (*Ali boš jutri prišel?*).⁶

Tu obravnavamo le t. i. stavčni naslonski niz, to je naslonski niz, ki ga sestavljajo nekateri vezni, naslonske oblike zaimkov, nekateri členki in pomožne oblike glagola *biti*.⁷ Poleg stavčnega naslonskega niza obstajajo tudi drugi naslonski nizi, ki jih tu ne obravnavamo, npr. predlog pred samostalnikom (*za mizo*) in določeni frazemi (*dober dan*). Stavčni naslonski nizi so v zgledih odebeleni, poudarjene in s tem naglašene naslonke so podčrtane.

Veznik vedno stoji na začetku stavka, to je na ničtem mestu v stavku,⁸ zato ga lahko z vidika proučevanja mesta naslonskega niza razumemo kot začetno mesto, četudi veznik opravlja stavčnočlensko vlogo in je naglašen: dokaz za to je, da se podredni vezni s stavčnočlensko vlogo in brez nje, kot bomo videli v nadaljevanju, obnašajo enako. Če bi naglašenost ali stavčnočlenska vloga podrednega veznika vpliv na besedni red imela, bi naslonski niz pri vezničkih *kdr*, *kar*, *kje* deloval drugače kot pri vezničkih *da*, *če*, *ali*. To tudi dodatno dokazuje, da pri oziralnih in vprašalnih zaimkih vezniška funkcija prevladuje nad zaimkovno in da jih lahko v teh primerih obravnavamo kot veznike.⁹ Na položaj naslonskega niza torej vpliva predvsem funkcija vezniškega stavka: zato se naslonski niz obnaša drugače pri vzročnem podredju (veznik *ker*) kot pri vzročnem priredju (veznik *kajti*). Če je veznik nenaglašen, je del naslonskega niza: tudi zato je smiseln reči, da veznik stoji na ničtem mestu glede na celoten stavek (ta vidik proučujemo mi) in na prvem mestu znotraj naslonskega niza, če je nenaglašen.¹⁰ Nenaglašenost nekaterih prirednih veznikov (*in*, *pa*) na položaj naslonskega niza ne vpliva, prav tako ne vpliva njihova naglašenost (*kajti : torej*) – tako se še enkrat kaže, da so za položaj naslonskega niza odločilni razmerje kot celota ter stavčni členi, ki ne opravljo vezniške vloge. Dodatni dokaz, da na položaj naslonskega niza

⁶ Na podobno rabo opozarja tudi Murko s primerom *Mi je pisal moj gospod*, pri čemer trdi, da v takih primerih enklitike nosijo glavni naglas (Murko 1891: 8). V nasprotju z njim Orešnik (1983: 129) ugotavlja, da se breznaglasnice oziroma naslonke praviloma obnašajo kot proklitike, torej da se navezujejo na naglašeno besedo za njimi. V primeru, ki ga navaja Murko, *mi* torej ni naglašen, ampak je prva naglašena beseda *pisal*. To tudi razloži samoglasniško redukcijo nenaglašenega *mi* v govoru. Pri tem primeru tudi ne moremo reči, da je stavčni člen pred naslonko izpuščen.

⁷ Seveda ni nujno, da so v posameznem naslonskem nizu prisotne naslonke iz vseh skupin, za naslonski niz je dovolj že ena naslonka, jih je pa lahko tudi več: *Sprejel je pogojno zaporno kazen devetih mesecev, ki pa mu jih ne bo treba odseteti*.

⁸ Veznik je lahko del besedne zvez, v kateri zaradi pravil besednega reda ne stoji na začetku, a obvezno na začetku stoji celotna besedna zvez: *Okoli mestnega obzidja je bilo pokopališče, ostanki katerega so vidni še danes*.

⁹ Zlasti oziralni vezni predstavljajo kompleksen preplet lastnosti zaimka, samostalnika, predvnik ali prislova ter veznika: določitev, katera besedna vrsta je primarna, je zato odvisna predvsem od vidika proučevanja. Ker je naš vidik skladenjski, je v ospredju vezniška funkcija.

¹⁰ Praviloma so enozložni vezni nenaglašeni, večzložni pa so naglašeni.

vpliva prisotnost veznika, je odsotnost sprememb naslonskega niza pri premem govoru, čeprav praviloma sodi v predmetni odvisnik – za naslonski niz torej ni pomembna vloga stavka v zloženi povedi, ampak sestava tega stavka, torej prisotnost veznika.¹¹

Možnosti besednega reda naslonskega niza v vezniškem stavku sta dve:

- (1) prvo mesto za veznikom ne glede na njegovo stavčnočlensko vlogo in (ne)naglašenost;
- (2) drugo mesto za veznikom, torej je med veznikom in naslonskim nizom en stavčni člen.

3 POLOŽAJ NASLONSKEGA NIZA ZNOTRAJ VEZNIŠKEGA STAVKA

V tem poglavju bomo prikazali primere iz vseh večjih skupin slovenske večstavčne povedi, v katerih se vezniki pojavljajo. Nevtralni besedni red je tak, kot bi bil, če bi stavek stal sam zase brez veznika. Obravnavamo zgolj zgleda, v katerih je naslonski niz – torej vsaj ena naslonka – prisoten.

3.1 Vezniki s stavčnočlensko vlogo

Vezniki, ki so po izvoru oziralni in vprašalni zaimki (*k dor*, *k do*), znotraj odvisnika opravlajo funkcijo stavčnega člena ali njegovega dela (Toporišič 2004: 431). Ker pa hkrati tudi povezujejo dva stavka, je njihov položaj vedno na ničtem mestu v odvisniku – ne glede na skladensko vlogo v njem. Veznik, ki opravlja stavčnočlensko vlogo, je naglašen, zato ni del naslonskega niza, ampak zaseda ničto mesto, za katerim se naslonski niz šele začenja.

Vezniška funkcija pri teh zaimkih prevlada nad zaimkovno: z vidika stave naslonskega niza se obnašajo enako kot ostali podredni vezniki, njihova stavčnočlenskost pa ne vpliva na to, da bi mesto naslonskega niza razumeli kot drugo mesto – naslonski niz še vedno stoji na prvem mestu takoj za veznikom, saj bi stal tam, četudi bi bil veznik nestavčnočlenski. Za njim stoji naslonski niz, nato pa ostali stavčni členi. Po členitvi po aktualnosti se razporedijo le tisti udeleženci v odvisniku, ki niso izraženi v vezniku in naslonskem nizu, ker členitev po aktualnosti vpliva zgolj na t. i. prosto stavo in ne na stalno stavo, del katere je naslonski niz (Žele 2018).

Zaradi prevlade vezniške funkcije pri oziralmu ali vprašalnemu vezniku¹² lahko trdimo, da veznik stoji na ničtem mestu, naslonski niz na prvem, na drugem in naslednjih pa ostali stavčni členi.

¹¹ Podobno stavčnočlenska funkcija odvisnika ne vpliva nujno na stavčnočlensko vlogo veznika.

¹² Oziralni zaimki so vedno vezniki, saj zmeraj stojijo na vezniškem mestu, vprašalni zaimki pa vezniško funkcijo opravlajo le v določenih primerih, so torej konvertiti.

Zgledi 1–4 uvajajo oziralni in vprašalni vezniki, ki znotraj odvisnika opravljajo stavčnočlensko vlogo, naslonski niz sledi vezniku.

- [1] *Kdor bo žezel kaj kupiti, bo moral seči v žep.*¹³
- [2] *Povedal sem zgolj, kaj sem čutil do njih.*¹⁴
- [3] *Ne vemo, kam se obrniti.*¹⁵
- [4] *Država se mora odločiti, kakšen potniški promet bo imela.*

3.2 Vezniki brez stavčnočlenske vloge

Vezniki, ki v stavku nimajo stavčnočlenske vloge, so po besednovrstnem izvoru vezniki ali členki. Z vidika besednega reda se delijo na tiste, ki na besedni red (potencialno) vplivajo, in na tiste, ki nanj ne vplivajo. Ker nobeden od udeležencev ni izražen z veznikom, je naslonski niz pogosteje daljši, saj je večja verjetnost, da bo vsaj en udeleženec več izražen z zaimkom, torej praviloma znotraj naslonskega niza – pri veznikih s stavčnočlensko vlogo je en stavčni člen nujno izražen z veznikom.

Tu so pogostejši nenaglašeni vezniki, npr. *če*, *da*, ki so tudi del naslonskega niza. Priredni nenaglašeni vezniki (*in*) so del naslonskega niza le, če jim takoj sledijo ostale naslonke, sicer pa tvorijo lasten naslonski niz na ničtem, tj. vezniškem mestu in tako niso del stavčnega naslonskega niza. Poseben veznik je *ki*, saj stavčnočlenske vloge ne opravlja, a vedno zahteva zaimek v ustrezнем sklonu, razen če bi bil zaimek v imenovalniku, saj v tem primeru zaimka ni (zgled 5).

- [5] *Ta, ki ga poznam, ni pri policiji.*

3.2.1 Vezniki, ki vpeljujejo vsebinske odvisnike

Vsebinski odvisniki zapoljujejo pomensko vlogo vsebine (Žele 2016a: 84; 2016b: 35; Gabrovšek – Žele 2019: 492). Najpogostejši veznik je *da*, pogosta sta še *ali* in *če*. Za vse odvisnike velja, da se naslonski niz postavi za veznik, tudi če odvisnik stoji na začetku povedi. Tu niso obravnavani primeri, ki jih uvajajo vprašalni zaimki, čeprav uvajajo vsebinske odvisnike, saj smo jih prikazali v razdelku 3.1.

- [6] *Ali jim bo uspelo, bo precej odvisno od tega, ali jim bo še letos uspelo skleniti nove posle.*¹⁶
- [7] *Mislim, da je to prava pot.*

13 [word="kdor"] [] {,3} [tag="Gg.*"] [] {,3} [tag="U"] [] {,3} [tag="Gg.*"].

14 [tag="Gg.*"] [] {,3} [word=","] [word="kaj"] [] {,3} [tag="Gg.*"].

15 [tag="Gg.*"] [] {,3} [tag="U"] [word="kam"] [] {,3} [tag="Gg.*"].

16 [word="."] [word="Ali"] [tag="Z.*"] [tag="Z.*"]? [word="ne"]? [] {,3} [tag="Gg.*"].

3.2.2 Prislovnodoločilni vezniki

Vezniki, ki uvajajo prislovnodoločilne odvisnike, natančneje določajo prislovnodoločilno razmerje odvisnika do matičnega stavka (vzrok, pogoj ipd.). Naslonski niz se postavi takoj za veznik ne glede na pomen in število udeležencev. Pri vezniku *ne da* pogojna oblika *bi* ni obvezni del veznika, je pa zelo pogosta in skoraj vedno stoji takoj za veznikom (Toporišič 2004: 671), zato se zdi, da gre za eno enoto. Krajevne odvisnike praviloma uvajajo oziralni vezniki, torej znotraj odvisnika opravlja stavčnočlensko vlogo.

[8] *Tako bi ravnali tudi, če bi ga videli zadnjič.*

[9] *Bil sem star štirinajst let, ko sem začel peti.*

[10] *Ogledal si je truplo, ne da bi se ga dotaknil.*

Veznik *čim* v sorazmerijskem odvisniku je del pridevniške ali prislovne zveze (enako kot veznik *kakšen*), naslonski niz se postavi za pridevniško ali prislovno zvezo kot celoto.

[11] *Čim višja je kategorija ali čim več zvezdic ima hotel, boljša je tudi njegova kakovost.*¹⁷

Pri prislovnodoločilnih odvisnikih prihaja do razhajanj pri stavi vejice: bodisi med odnosnico in veznikom (*kljub temu, da*) bodisi pred odnosnico, ki postane del večbesednega veznika (, *kljub temu da*). Postavitev vejice na položaj naslonskega niza nima vpliva, kar kaže, da je njen položaj do neke mere arbitraрен (Gabrovšek – Krivina 2022: 578) in da veznik deluje kot ena enota, ne glede na to, ali je eno- ali večbeseden.

[12] *Cene naftnih derivatov so se znizale, kljub temu da je vlada zvišala trošarine.*

[13] *Kljub temu, da je prvič sodeloval v močni konkurenči, je končal na prvem mestu.*

3.2.3 Vezniki, ki vpeljujejo nematična dopolnila

V nematičnih dopolnilih (Gabrovšek 2019) se naslonski niz obnaša enako kot v podredjih ne glede na razliko v pomenu glede na podredja.¹⁸ Isti vezniki, ki stavčnočlensko vlogo opravlja v podredjih, jo tudi v nematičnih dopolnilih in isti vezniki, ki v podredjih ne opravlja stavčnočlenske vloge, je tudi tu ne.

[14] *Iz prve lige je izpadel Livar, kar je bilo znano že dolgo pred koncem prvenstva.*

[15] *Prodaja je cvetela na domačem trgu, medtem ko je drugod v Aziji padla.*

[16] *Sneženje je zajelo Slovenijo, ki se bo čez noč še okreplilo.*

17 [word="čim"] [] {,3} [tag="Gg.*"] [] {,3} [word=","] [tag="Ppp.*"].

18 Razlike med odvisniki in nematičnimi dopolnili so sicer pomembne: nematična dopolnila se od odvisnikov razlikujejo predvsem po odsotnosti odnosnice, vezljivosti oziroma družljivosti in restrikтивnosti. Nematična dopolnila uvajajo novo, dodatno informacijo in so s tega vidika bliže priredjem.

3.2.4 Priredni vezniki

Tudi pri nekaterih prirednih veznikih se naslonski niz postavi takoj za veznik, pri nekaterih raba niha (torej je naslonski niz takoj za veznikom ali za prvim stavčnim členom), nekateri vezniki pa besednega reda ne spreminjajo (skoraj) nikoli. Na podlagi korpusne analize¹⁹ smo sestavili seznam najpogostejših veznikov glede na postavitev naslonskega niza. Zaradi težav pri označevanju moramo upoštevati, da je to zgolj okviren seznam in ne vključuje vseh veznikov, prav tako vezniki niso razporejeni po frekvenci – podatkov je preveč, da bi jih lahko preverili učinkovito. Tu so navedeni zgolj frekventni vezniki: vzročno-pojasnevalni *zakaj* je prerekdek, da bi ga korpusna raziskava, ki temelji na pogostih kolokacijah, zaznala, zato so taki primeri obravnavani posebej.

Vezniki, ki postavljajo naslonski niz takoj zase: *in, pa, saj, zato, a, vendar, ter, ampak, temveč, oziroma, sicer, torej, marveč, bodisi, niti, zatorej*.

Vezniki, ki naslonski niz postavljajo za prvi stavčni člen:²⁰ *in, a, toda, ampak, kajti, toda*.

Kot vidimo, se nekateri vezniki pojavljajo na obeh seznamih. Taka prekrivnost je pričakovana, saj se naslonski niz občasno postavlja takoj za veznik tudi pri tistih veznikih, pri katerih naslonski niz tam načeloma ne стоji. Korpusna analiza je pokazala, da (tudi) večina prirednih veznikov na besedni red vpliva, in sicer tako, da se naslonski niz postavi takoj za veznik. Pri nekaterih veznikih je možen tudi nespremenjeni besedni red, torej je naslonski niz za prvim stavčnim členom, vendar so taki v manjšini. Pri posameznih veznikih ima sprememba besednega reda tudi opazen pomenski vpliv, česar pri razmerjih, ki so bliže podrednemu polu, nismo opazili. S tem se tudi kaže, da je vsaka sprememba besednega reda povezana s spremembo skladenjskega pomena celotne konstrukcije in da hkrati vsaka sprememba strukture vpliva na spremembo skladenjskega pomena ali vsaj poudarka celotne konstrukcije (Gabrovšek – Krvina 2023). Kaže se tudi težnja, da pri veznikih, pri katerih je lahko naslonski niz takoj za veznikom ali za prvim stavčnim členom, naslonski niz pogosto stoji za prvim stavčnim členom, če je osebek v obeh stavkih različen. Razlog je v tem, da osebek kot izhodišče stavka praviloma stoji na začetku stavka in mora biti izražen, če je drugačen kot v prvem stavku – če je enak v obeh stavkih, je v drugem lahko izpuščen. Za te primere tudi velja, da je naslonski niz praviloma na drugem mestu, če so vsi udeleženci v obeh stavkih različni.

¹⁹ Naslonski niz takoj za veznikom smo iskali z ukazom: [tag="Vp"] [tag="Z.....k*|Gp.*"], naslonski niz ne za veznikom smo iskali z ukazom: [tag="Vp"] [[tag!="Z.....k*|Gp.*"]], nato pa smo iskali vse primere z naslonskim nizom (pozitivni filter, ukaz [tag="Z.....k*|Gp.*"]) na drugem do četrtem mestu od rezultatov osnovnega ukaza.

²⁰ Iskali smo naslonski niz na drugem do tretjem mestu za prirednim veznikom.

Naslonski niz se v parentezah obnaša enako kot v priredjih. V parentezah med vezniki izrazito prevladuje *in*,²¹ naslonski niz se lahko postavi takoj za veznik (17) ali pa na drugo mesto, če za veznikom stoji naglašena oblika zaimka (18).

[17] *Dvakrat kliknite besedo (**in jo** tako izberite), nato pa vpišite pravilno črkovano besedo.*

[18] *Proti takšnim tekmcem, kot so bili takrat Italijani – **in to so** še danes – res ne potrebuješ motiva.*

Pri vezniku *ampak* se razmeroma izrazito kaže²² naslednja težnja: če je prvi stavek zanikan, stoji naslonski niz takoj za veznikom, udeleženec v osebkovi vlogi je v obeh stavkih isti. SSKJ2 ta pomen definira ‘za uvajanje nove trditve namesto prej zanikane’: gre za podtip zamenjave (19). Pri primerih za pomen ‘izražanje nasprotja s prej povedanim’ prvi stavek ni zanikan, naslonski niz pogosteje stoji za prvim stavčnim členom, osebek pa je praviloma različen, gre za podtip nasprotje (20). Ta veznik je torej primer, kako se pri različnem pomenu znotraj protivnosti lahko razlikuje tudi besedni red.

[19] *Šamanizem ni bil omejen na Sibirijo, ampak je bil razširjen med vsemi severnimi ljudstvi.*

[20] *Sport je večinoma ob vikendih in ob večerih, ampak toliko časa sem že športna novinarka, da sem tega vajena.*

Pri stopnjevalnem dvodelnem vezniku *ne samo – ampak tudi* in njegovih sinonimnih variantah je opazna težnja, da se med *ampak* in *tudi* vrine (najmanj) naslonski niz, kadar je drugi stavek izražen v celoti.

[21] *Ljudje so se naučili ne samo gojiti hrano, ampak so jo tudi skladiščili za obdobje zime.*²³

Pri vezniku *saj* se naslonski niz navadno postavi za veznik, tudi če so vsi udeleženci različni (22). Izjemo predstavlja poudarjenost enega od udeležencev; v tem primeru je poudarjeni udeleženec na prvem mestu za veznikom (23), naslonka pa je naglašena. Sporadično se taka raba pojavlja tudi pri podrednem vezniku *ker*, kar kaže na podobnost razmerij.

[22] *Finalno srečanje je bilo zanimivo, saj se je v dvorani zbral veliko število gledalcev, ki so spodbujali domačine.*

[23] *Z moje strani bi to že moralo biti rešeno, saj denar je na razpolago.*

21 Še pogostejše je brezvezje.

22 Ali to velja v vseh primerih ali le v večini, je zaradi števila zgledov (660.000) težko zanesljivo raziskati.

23 [word="ne"] [word="samo"] [] {,6} [word="ampak"] [] {1,5} [word="tudi"].

Pri vezniku *a* raba niha med naslonskim nizom na začetku za veznikom in nespremenjenim besednim redom – če je eden od udeležencev na začetku pred naslonskim nizom, je ta udeleženec poudarjen.

[24] *Prva faza bo zaključena do junija, a je veliko odvisno tudi od vremenskih razmer.*

[25] *Njihovo podjetje tudi sicer dela s slovenskim lesom, a sogovornik je dodal, da je presodila predvsem kakovost.*

Pri vezniku *pa* naslonski niz izrazito teži na prvo mesto ne glede na pomen, s čimer se razlikuje od veznika *in*.

[26] *Rada bi ga oštel, pa ji besede niso hotele z jezika.²⁴*

[27] *Zdaj bo prišel pa mu sam povej!*

Nekateri vezniki zaradi specifične rabe zahtevajo ob sebi točno določeno obliko določene besedne vrste, nekateri celo isto obliko iste besedne vrste, npr. pri dvo-delneh vezniku *niti – niti*. V zvezi *niti – niti* takoj za veznikom stoji naslonski niz in kot njegov zadnji del členek *ne* ali zanikana oblika glagola *biti*, to je *ni*, ki je naglašena. V drugem stavku je glagolska nikalnica pred nedoločnikom lahko izpuščena.

[28] *Obrambni minister različnih stališč niti ne skriva niti ga ne motijo.²⁵*

Na splošno velja, da je v priredjih naslonski niz v neprvih stavkih pogosto (vsaj delno) izpuščen, zlasti če se naslonke ponavljajo iz prejšnjega stavka.

[29] *Borili smo se do konca, a na koncu ostali praznih rok.*

[30] *Sedela je pred vhodom v jamo in opazovala okolico.*

3.2.4.1 Prislovi v povezovalni vlogi

Nekateri prislovi povezujejo priredne, zlasti vezalne stavke, če stojijo na začetku neprvega stavka. To so *nato*, *potem*, *medtem* in še nekateri redkejši (Gabrovšek – Krvina 2022). To niso vezniki, čeprav je povezovalna vloga zaradi tipičnega vezniškega mesta izrazita. Naslonski niz se postavi za prislov: to mesto lahko obravnavamo kot drugo mesto, saj prislov zaseda prvo mesto. Za razliko od podrednih veznikov s stavčnočlensko vlogo (*kdr*, *kjer*), ki zasedajo ničto mesto, so ti prislovi za pomen celotne povedi neobvezni, lahko jih premaknemo z vezniškega mesta na sredino stavka, poleg tega pa razmerja ne uvajajo in s tem določajo, ampak ga le dodatno poudarjajo in pomensko specificirajo: nič od tega za podredne veznike ne velja (Gabrovšek – Krvina 2022: 574). Dodatno merilo, ki kaže, da ti prislovi

²⁴ [tag="Gg.*"] [] {,3} [word=","] [word="pa"] [] {,3} [tag="Gg.*"].

²⁵ [word="niti"] [] {,3} [tag="Gg.*"] [] {,3} [word="niti"].

niso priredni vezniki, je, da pred prislov lahko vstavimo priredni veznik, kar za priredne veznike ni mogoče.

[31] Izbruhnil je požar, nato **pa je** odjeknila še eksplozija.

[32] Peli in plesali smo do ognjemeta, potem **sмо** srečni in veseli odšli domov.

3.2.4.2 Vezniki, ki besednega reda ne spreminjajo

Razmerja, v katerih se naslonski niz postavi na drugo mesto, so blizu prirednemu polu: večja samostojnost obeh stavkov v priredju se tako kaže tudi povsem formalno, saj je besedni red drugega (tj. vezniškega) stavka enak, kot če bi stal samostojno. S tem se tudi bolje kaže, da imata oba stavka enak status, saj je naslonski niz pri obeh stavkih najverjetneje na drugem mestu. Kadar na (ne)spremembo besednega reda vpliva veznik, to kažejo sinonimni vezniki, kot sta *kajti* in *saj*: *kajti* namreč besednega reda ne spreminja, *saj* pa navadno ga. Nespremenjeni besedni red je značilen zlasti za pojasnjevalno in protivno priredje in znotraj njiju za veznike *kajti*, *toda*, *zakaj*, *le*. Raba prirednega *zakaj* je zaznamovana in redka. V zgledu 34 je za veznikom deležnik *bil* in ne *je*: *bil* je naglašen in tako zaseda prvo mesto, *je* pa (edini) sestavlja naslonski niz. Zgled 35 dobro kaže, da veznik *toda* besednega reda ne spreminja: prvi stavčni člen, naglasna oblika osebnega zaimka *njo*, je naglašena in ni del naslonskega niza – če bi bila, bi bila v naslonski obliki *jo*, naslonski niz sestavlja le *je*.

[33] Turistična sezona je porušila vse rekorde, *kajti* deželo **je** obiskalo kar sedem milijonov turistov.

[34] Presenečenje je bilo popolno, *zakaj* bil **je** dovolj hiter, da bi na tekmi prednjačil z več kot četrt ure naskoka.²⁶

[35] Padla je s konja, *toda* *njo* **je** skrbelo za njegovo varnost.

[36] Hekerji so napadli bolnišnico z virusom, ki je zašifriral vse njihove sisteme, le hekerji **pa so** imeli ključ za dešifriranje.²⁷

Kaže se, da se tudi pri teh veznikih naslonski niz sporadično postavlja takoj za veznik, verjetno po analogiji z ostalimi vezniki – to tudi dodatno kaže, da veznik kot besedna vrsta naslonski niz načeloma postavlja takoj zase, kar je lahko ena od definicijskih lastnosti veznika. V zgledu 37 je naslonski niz takoj za veznikom, ker je izpuščena vprašalnica *ali*.

[37] Možnosti je danes mnogo, *toda jih* poznamo dovolj?²⁸

[38] Trudim se gledati filme, *toda* **je** zelo težko.

²⁶ [word=","] [word="zakaj"] [!word="je|si|ga"] {,3} [tag="Gg.*"].

²⁷ [word=","] [word="le"] [!word="da"].

²⁸ [word="kajti|toda"] [tag="Z.....k*|Gp.*"].

Naslonski niz veznikom, ki besednega reda (načeloma) ne spreminja, sledi tudi, če temu vezniku sledi podredni stavek, ki vsebuje naslonski niz – na sestavo podrednega stavka nadredni veznik nima vpliva.

[39] *Vest je bila sprva neverjetna, toda ko smo jo preverili po telefonu, je dobila logično razlago.*²⁹

3.2.4.3 Veznik *to je*

Veznik *to je* je z vidika naslonskega niza zanimiv, saj naslonka *je* vedno stoji na koncu naslonskega niza, za njo je možen le še členek (Toporišič 2004: 671), kar pomeni, da za tem veznikom drugih naslonk ne more biti, naslonski niz pa je obvezni del veznika. Ta veznik je zato omejen predvsem na pojasnjevanje, sestava vezniškega stavka pa je *to je* + samostalnik. Če je ta samostalnik v dvojini ali množini, je veznik v obliki *to sta*, *to so*. Ostale naslonke se torej ne morejo pojavit, saj vezljivost glagola *biti*, ki je del veznika, predmetov (*ga, mu, ji*) ali povratnosti (*se, si*) ne predvideva.³⁰

[40] *Onkološki inštitut bo dobil mamotom, to je naprava za diagnosticiranje raka dojk.*

3.2.4.4 Raba veznika *in*

Veznik *in* uvaja več razmerij, zato si zasluži posebno obravnavo. Na njegovem primeru najlažje prikažemo, kako na besedni red vplivajo pomen in udeleženci v obeh stavkih. Kot kažejo primeri, vezalni *in* praviloma vpliva na besedni red tako, da se naslonski niz postavi takoj za veznik, pri drugih pomenih pa praviloma ne, vendar se hkrati kaže, da je spremenjeni besedni red pri vezalnem *in* praviloma posledica izpusta ponovljenih udeležencev. Skupaj z drugimi pomeni, kjer *in* besednega reda ne spreminja (najpogosteje zato, ker se udeleženci ne ponavljajo in zato morajo biti vsi izraženi), lahko ugotovimo, da *in* kot veznik sam po sebi na položaj naslonskega niza praviloma ne vpliva; ker pa se udeleženci pogosto ponavljajo, je naslonski niz pogosto na prvem mestu. Če se udeleženci ne ponavljajo, se naslonski niz praviloma postavi za prvi stavčni člen.³¹ Veznik *ter* se obnaša enako, a pri njem prevladuje vezalna raba, torej se naslonski niz praviloma postavi za veznik.

[41] *Vozniki naj bi zaužili lažji obrok **in** se osvežili s pijačami.*

[42] *Sina so policisti na kraju prijeli **ter** mu odvzeli prostost.*³²

²⁹ [word="kajti|toda"] [tag="Vd"].

³⁰ To velja vsaj za pomen izražanja lastnosti osebka, *to je* v tem primeru osebek.

³¹ Elipsa je pogosta kot postopek izogibanja podvajjanju istih informacij, ni pa obvezna, torej lahko v vsakem stavku v večstavčni povedi izrazimo vse udeležence. V tem primeru se naslonski niz postavi za prvi stavčni člen: *Bila je neka drobna, drobna misel, ki smo jo hoteli podčrtati, in misel smo podčrtali, po malem, ampak v redu.*

³² [tag="Gg.*"][] {,3} [word="ter"] [] {,3} [tag="Gg.*"].

[43] Kar odšla je, in slovo *se* ni zdelo prav nič prijateljsko.

[44] Nekaj hrbtnih vretenc je vrnil v pravilni položaj, in težave s srcem *so* izginile.

3.3 Poudarjena vloga veznika

Pri tem tipu je vezniški stavek ločen od veznika s pomišljajem ali dvopičjem. Tako so dodatno poudarjeni vloga in pomen veznika ter vsebina vezniškega stavka. Gre torej zlasti za stilistično varianto ostalih razmerij. Izstopajo dopustni in protivni vezniki, a razmerje ni omejeno zgolj nanje. Dokaj pogosto veznik uvaja premi govor, kar kaže na oddaljevanje od tipičnih priredij in podredij – pa tudi na to, da nekaj samostojnosti to razmerje vseeno ima. Dokaz samostojnosti vezniškega stavka je, da se naslonski niz ne postavi takoj za veznik.

[45] Osnovati proizvodnjo za moške obleke je veliko dražje, čeprav: vse *je* odvisno od šivilje.

3.4 Poudarjena naslonka

V posameznih primerih je naslonka poudarjena in s tem naglašena – obnaša se torej kot običajna naglašena beseda in naslonskega niza ne tvori, zato ne stoji za veznikom. Izrazito izstopa poudarjeni glagol *biti* v pomenu obstoja. Poudarjeni naslonski zaimki so redkejši, saj se zunaj naslonskega niza praviloma pojavlja naglasna oblika ustreznega zaimka.

[46] Jaz sem prepričana, da denar *je*.³³

[47] Tega res ne morem akceptirati, ker nekateri argumenti *so* res šli preko nekaterih meja.

[48] Vprašanje je le, s koliko klanci se je pripravljen spoprijeti, ker ušel *jim* v nobeni smeri ne bo.³⁴

Poudarjena naslonka se pri veznikih, ki naslonski niz postavljajo na drugo mesto, postavi takoj za veznik (49) – na videz torej ravno obratno kot pri zgledih 46–48 –, razlog pa je obakrat enak: poudarjena naslonka ni več del naslonskega niza, zato se razvršča po tematski progresiji.

[49] Po površju sveta je lepo hoditi, kajti *so* ovinki, ki ti pripravijo prijetno presenečenje, so stvari, sestavljeni tako, da ti ponudijo lep razgled.

Posamezni primeri imajo naslonski niz na drugem mestu zaradi metrične sheme, kar velja zlasti za pregovore in pesmi. Naslonke v teh primerih zasedajo nepoudarjena mesta, torej se obnašajo kot tipične naslonke, le da ne stojijo na mestu, ki je zanje tipično.

[50] Če maj *se* z vročino začenja, mraz še po Urbanu rad ne jenja.

33 [tag="Vd"] [tag="S.*|P.*|Gg.*"] []{,2} [tag="Z.....k|Gp.*"] within <s>, neg. filter [word="ni.*|ne!"], [tag="Vp"], [lemma="kot|kakor"].

34 [tag="Vd"] [tag="S.*|P.*|Gg.*"] [tag!="V.|U"]{,2} [tag="Zo.....k*"] within <s>, neg. filter [lemma="kot|kakor"].

- [51] Če kruhek pade **ti** na tla, poberi in poljubi ga.
 [52] Da rojak prost **bo** vsak, ne vrag, le sosed bo mejak!

V posameznih primerih se v vsebinskih odvisnikih še vedno ohranja izhodiščni premi govor, kjer je naslonski niz na drugem mestu, tam pa ostane tudi v pretvorbi v odvisni govor.

- [53] Vedno se bo našel kdo, ki bo opozoril, da zdaj je **pa** res konec.

4 ZAKLJUČEK

Raziskava je obravnavala razmerje med veznikom, njegovim pomenom in besednim redom stavka, ki ga veznik uvaja, in prišla do naslednjih ugotovitev:

- (1) Večina veznikov spreminja besedni red ne glede na pomen in število različnih udeležencev; to velja za vse podredne in večino prirednih: *da, kar, ki, kdor, zato*.
- (2) Nekateri priredni vezniki ne spreminjajo besednega reda ne glede na pomen in število različnih udeležencev: *kajti, le, toda*.
- (3) Nekateri priredni vezniki se obnašajo različno glede na pomen in število udeležencev: *ampak, ali, in*.
- (4) Pri nekaterih prirednih veznikih položaj naslonskega niza niha znotraj pomena: *pa, saj*.
- (5) Pri zadnjih dveh točkah je pomemben dejavnik tudi stilistika: udeleženec na začetku (drugega) stavka je navadno poudarjen: s slovničnega vidika je torej možen kateri koli položaj naslonskega niza.

Pregled in obravnavava naslonskega niza sta potrdila, da veliko vprašanj o besednem redu zaenkrat ostaja še odprtih, zlasti red naslonk znotraj naslonskega niza. Poseben stilistično-zvrstni izziv je tudi vprašanje razmerja med govorjenim in zapisanim besedilom. Vsekakor pa se je tudi z vidika besednega reda potrdila teza o različnih stopnjah odvisnosti med stavki, ki izničuje izrazito ostro mejo med podredji in priredji.

VIRI

Fran: <http://www.fran.si/>

Korpus Gigafida: <https://viri.cjvt.si/gigafida/>

Korpus Gigafida v orodju NoSketch Engine: https://www.clarin.si/noske/sl.cgi/first_form.

Korpus Janes v orodju NoSketch Engine: <https://www.clarin.si/noske/sl.cgi/first?corpname=janes>

LITERATURA

- Gabrovšek 2019** = Dejan Gabrovšek, Tipologija nestavčnočlenskih nematičnih dopolnil v slovenščini, *Jezikoslovni zapiski* 25.2 (2019), 83–96.
- Gabrovšek – Krvina 2022** = Dejan Gabrovšek – Domen Krvina, Skladenjsko razmerje med istoizraznim prislovom in veznikom: opis glede na njuno mesto in funkcijo v povedi ter obravnavava zlasti v SSKJ, *Slavistična revija* 70.4 (2022), 573–589.
- Gabrovšek – Krvina 2023** = Dejan Gabrovšek – Domen Krvina, Vloga permutativnosti pri določanju in razvrščanju skladenjskih pomenov, v: *Prispevki k preučevanju slovenske skladnje*, ur. Mojca Schlamberger Brezar – Mojca Smolej, Ljubljana: Znanstvena založba Filozofske fakultete Univerze v Ljubljani, 2023, 59–75.
- Gabrovšek – Žele 2019** = Dejan Gabrovšek – Andreja Žele, Tipologija stavčnočlenskih odvisnikov v slovenščini, *Slavistična revija* 67.3 (2019), 487–507.
- Krvina – Žele 2018** = Domen Krvina – Andreja Žele, Vezniki: poskus opredelitev njihove vloge v slovenskih zloženih povedih, *Jezikoslovni zapiski* 24.1 (2018), 7–25.
- Murko 1891** = Matija Murko, Enklitike v slovenščini. Oblikoslovje in skladnja, *Letopis Matice slovenske za leto 1891*, Ljubljana: Matica slovenska, 1891, 1–65.
- Murko 1892** = Matija Murko, Enklitike v slovenščini. II. del: skladnja, *Letopis Matice slovenske za leto 1892*, Ljubljana: Matica slovenska, 1892, 1–36.
- Orešnik 1983** = Janez Orešnik, Slovenske breznaglasnice se vedejo predvsem kot proklitike, *Jezik in slovstvo* 29.4 (1983), 129.
- Orešnik 1985** = Janez Orešnik, O desnem izpustu proklitičnih-enklitičnih naslonk, *Jezik in slovstvo* 30.5 (1985), 145–147.
- Pogorelec 2021** = Breda Pogorelec, *Veznik v slovenščini*, Ljubljana: Založba ZRC, ZRC SAZU, 2021.
- Rath 2018** = Alexander Rath, Skladenjski položaj prvine pa pri prevajanju v nemščino, *Jezik in slovstvo* 63.2–3 (2018), 237–244.
- Smolej 2021** = Mojca Smolej, Normiranje besednega reda slovenskega knjižnega jezika – začetna stava naslonk, *Jezik in slovstvo* 66.2 (2021), 67–80.
- Štarkl 2023** = Ema Štarkl, *Podredni velejni stavki v slovenščini kot prikriti subjunktivi*, magistrsko delo, Univerza v Ljubljani, Filozofska fakulteta, 2023.
- Toporišič 1982** = Jože Toporišič, *Nova slovenska skladnja*, Ljubljana: DZS, 1982.
- Toporišič 1992** = Jože Toporišič, *Enciklopedija slovenskega jezika*, Ljubljana: Cankarjeva založba, 1992.
- Toporišič 2004** = Jože Toporišič, *Slovenska slovnica*, Maribor: Obzorja, 2004.
- Zuljan Kumar 2019** = Danila Zuljan Kumar, Word order in Slovene dialectal discourse, *Slovenski jezik – Slovene Linguistic Studies* 12 (2019), 53–74.
- Žele 2016a** = Andreja Žele, Odvisniki v slovenščini: vsebinski odvisniki in nepravi prislovnodoločilni odvisniki, *Slavistična revija* 64.2 (2016), 81–94.
- Žele 2016b** = Andreja Žele, O razlikah med priredno in podredno izraženim razmerjem, *Jezikoslovni zapiski* 22.2 (2016), 31–43.
- Žele 2018** = Andreja Žele, O aktualnostnočlenitveni stavi v slovenščini, *Jezik in slovstvo* 63.2–3 (2018), 59–73.

SUMMARY

The Position of the Clitic String in the Conjunction Clause in the Slovenian Multi-Clause Sentence

This article focuses on the position of the clitic string in relation to the conjunction: in Slovenian, the clitic string is placed in the first or second position in the clause, but most conjunctions affect it by placing it immediately after them. This applies to all subordinating conjunctions, even if they introduce non-subordinating relations. Some coordinate conjunctions have no effect on the position of the clitic string, indicating

greater independence of the clause in which the clitic string is placed. A corpus survey showed that most coordinate conjunctions show variation in the position of the clitic string; it can be placed immediately after the conjunction or after the first constituent (i.e., in second position). If the clitic is stressed, it is accented and therefore does not behave like a clitic; this phenomenon occurs in some stylistically marked examples, such as proverbs and poems.

IVANA MATAS IVANKOVIĆ – GORANKA BLAGUS BARTOLEC

PRIJEDLOŽNO-PADEŽNI IZRAZI U KOORDINACIJI U HRVATSKOME

COBISS: 1.01

[HTTPS://DOI.ORG/10.3986/JZ.30.1.03](https://doi.org/10.3986/JZ.30.1.03)

Predložnosklonski izrazi v priredju v hrvaščini

V prispevku so analizirane predložnosklomske zveze, ki jih povezuje priredni veznik *i* ‘in’. Strukturno-semantična analiza je bila opravljena na primerih najpogostejših predložnosklonskih izrazov, pridobljenih iz korpusa hrWaC kot stalnih izrazov. Posebna pozornost je namenjena predložnim besednim zvezam z enakim predlogom, ki se ponavlja, in tistim, v katerih je drugi predlog izpuščen (npr. *u jednom i u drugom* : *u jednom i drugom* ‘v enem in v drugem : v enem in drugem’). Posebej izpostavljen je tudi poudarjeni *i*, ki se ponavlja pred vsako predložno frazo.

Ključne besede: hrvaški jezik, priredje, priredni veznik *i*, poudarjeni *i*, predložnosklonski izrazi

Prepositional Phrases in Coordination in Croatian

The paper analyzes Croatian prepositional phrases with the conjunction *i* ‘and’. Using the hrWaC corpus to search for examples, the most frequent examples were analyzed structurally and semantically. Special attention is paid to prepositional phrases with the same preposition that is repeated and prepositional phrases in which the second preposition is omitted (e.g., *u jednom i u drugom* : *u jednom i drugom* ‘in one and in the other : in one and the other’), as well as to emphatic *i*, which is repeated before each prepositional phrase.

Keywords: Croatian, coordination, coordinating conjunction *i*, emphatic *i*, prepositional phrases

1 UVOD

Koordinacija se prema Siliću i Pranjkoviću (2007) odnosi na nezavisnosložene rečenice (npr. *Sjede u kavani i čitaju novine*.).¹ Zhang (2009) koordinirani kompleks

Ivana Matas Ivanković ■ Institut za hrvatski jezik, Zagreb ■ imatas@ihjj.hr ■

(ID) <https://orcid.org/0000-0002-9796-8346>

Goranka Blagus Bartolec ■ Institut za hrvatski jezik, Zagreb ■ gblagus@ihjj.hr ■

(ID) <https://orcid.org/0000-0002-3577-7026>

Ovaj rad financirala je Hrvatska zaklada za znanost projektima HRZZ-IP-2022-10-6867 i HRZZ-IP-2022-10-7697.

- 1 »Nezavisnosloženim (koordiniranim) rečenicama nazivaju se složene rečenice u kojima surečenice čine cjelinu (jednu jedinicu), ali strukturno ne ovise jedna o drugoj, što znači da svaka od surečenica zadržava posebno rečenično ustrojstvo, odnosno da jedna surečenica u strukturnome smislu ne postaje sastavnim dijelom druge.« (Silić – Pranjković 2007: 321)

opisuje kao sintaktički konstituent koji se sastoji od dviju ili više jedinica (koje se nazivaju konjunkti), a njegova je kategorija identična kategoriji barem jednog od konjunkata. Općenito, postoji element (čestica, klitika, afiks) koji povezuje konjunkte. Takav se element naziva koordinator, koji se dalje može klasificirati kao konjunktivni (npr. *and* ‘i’), disjunktivni (npr. *or* ‘ili’) i adverzativni koordinator (npr. *but* ‘ali’).² Toporišić (2000) razlikuje čak sedam vrsta koordinacije: kopulativnu, gradacijsku, disjunktivnu, adverzativnu, kauzalnu, eksplikativnu i konsekutivnu,³ dok se koordinirana struktura u Traskovu rječniku (2005: 166) opisuje kao:

[g]ramatička struktura koja se sastoji od dviju ili više jedinica jednake razine, spojenih vezujućim riječi. U engleskom i u hrvatskom koordinirana se struktura većinom sastoji od gramatičkih jedinica povezanih **veznicima** kao što su *i* ili *ili*. U pravilu, dvije ili više *zdrženih* (eng. *conjoined*) ili *spojenih povezanih* jedinica (eng. *conjuncts*) moraju pripadati istim **sintaktičkim kategorijama**. Evo nekoliko primjera u kojima je koordinirana struktura izdvojena zagradama, kao i njezine sastavne povezane jedinice: [[Suzana] i [njezini roditelji]] dolaze (zdržene imenske skupine); *Suzana* [[se svukla] i [otuširala]] (zdržene glagolske skupine); *Mađarski se govori* [[u Mađarskoj], [u velikom dijelu Rumunjske] i [u dijelu Hrvatske]] (zdržene prijedložne skupine); *Vozi li ona* [[dobro] ili [loše]]? (zdrženi prilozi).

Prema navedenom opisu u koordinirane strukture ubrajaju se i zdrženi prijedložno-padežni izrazi koji podrazumijevaju pripadnost istim sintaktičkim kategorijama. U ovom radu proučavaju se prijedložno-padežni izrazi povezani veznikom *i* koji je tipičan i najfrekventniji koordinacijski veznik.⁴ Prema ŠKRJ-u veznik *i* »**1. a.** povezuje riječi, označuje pridruživanje, dodavanje [*ja ~ ti; pas ~ mačka*] **b.** zatvara niz u kojem se nabrava [*ja, ti, on ~ ona*] **c.** u ekspresivnome nabranju naglašuje svaku riječ u nizu [*Nakupovala je ~ haljina, ~ cipela, ~ svakakvih stvari.*]; sin. *te*; ant. *ni, niti* **d.** povezuje dvije iste riječi naglašujući njihovo značenje [*On priča ~ priča, nikad kraja.*]; sin. *pa, te* **e.** označuje zbrajanje [*dva ~ tri*]«. Koordinacija se uglavnom obrađuje u kontekstu složenih rečenica (usp. Silić – Pranjković 2007: 319–328; Belaj – Tanacković Faletar 2020: 15–158), dok je koordinacija na sintagmatskoj razini, kojoj pripadaju prijedložno-padežni izrazi, slabo

² »A coordinate complex is a syntactic constituent consisting of two or more units (called conjuncts), and its category is identical to that of at least one of the conjuncts.[1] Generally, there is an element (particle, clitic, affix) to link the conjuncts. Such an element is called a coordinator, which can be further classified as a conjunctive (e.g. *and*), disjunctive (e.g. *or*), and adversative coordinator (e.g. *but*).« (Zhang 2009: 9)

³ »Glede na to, v kakšnem razmerju so si deli prirednosti (dalje jih imenujemo kar priredje), ločimo sedem vrst priredjij: 1. vezalno (kopulativno), 2. stopnjevalno (gradacijsko), 3. ločno (disjunktivno), 4. protivno (adverzativno), 5. vzročno (kavzalno), 6. pojasnjevalno (eksplikativno) in 7. sklepalno (konsekutivno).« (Toporišić 2000: 646)

⁴ U hrWaC-u se *i* pojavljuje 44 774 436 puta, *pa* 3 082 784 puta, *te* 4 067 548, *ni* 1 634 773, *niti* 670 672 te *ili* 3 895 093 puta. Korpusna pretraga istim regularnim izrazom prijedložno-padežnih izraza među kojima je suprotni veznik pokazuje da oni ne povezuju susjedne prijedložno-padežne izraze, nego rečenice: ... *stoga smo Vam uvijek spremni ponuditi jedno od njih a na Vama je da samo izrazite svoje želje.*

opisana u hrvatskome, te je cilj ovog rada izdvojiti glavna obilježja prijedložnih spojeva povezanih koordinacijskim veznikom *i* na temelju primjera iz korpusa.

2 METODOLOGIJA

Analiza je rađena na temelju potvrda iz korpusa hrWaC, koji je javno dostupan u alatu NoSketch Engine te sadržava najveći broj pojavnica (više o korpusu usp. Ljubešić – Klubička 2014). Uzeto je prvih 200 primjera koji su dobiveni pretragom s pomoću regularnog izraza [tag="S.*"][]{1}[lemma="i"][[tag="S.*"][], te su tako dobivene konstrukcije koje na prvome mjestu imaju prijedlog, zatim jednu riječ pa veznik *i* iza kojega slijedi prijedlog i neka riječ. U pretragu su tako ušle i riječi koje nisu imenice. Konstrukcije su zatim poredane prema frekvenciji.⁵ Tri su isključene iz popisa jer veznik *i* ne povezuje prijedložno-padežne izraze koji pripadaju istim sintaktičkim kategorijama (*prije godinu i po dana, između ostalog i zbog toga, među ostalim i zbog toga*). Također, u daljnju analizu nisu uključene konstrukcije s velikim početnim slovom koje je korpus izdvojio kao zasebne: *U dobru i u zlu, Na početku i na kraju te Krajem 19. i početkom 20.* s obzirom na to da su zabilježene i u obliku *u dobru i u zlu, na početku i na kraju i krajem 19. i početkom 20.*, a u analizu nije uzeto ni pet konstrukcija kao *za vrijeme i nakon utakmice, za vrijeme i poslije rata* jer je u njima izraz *za vrijeme* prijedložni izraz sa značenjem istovremenosti te mu u odnosu na ostale primjere nedostaje imenska riječ koja za njim slijedi (npr. *za vrijeme utakmice i nakon nje*). Tako je dobiven popis od 189 konstrukcija na kojima je provedena daljnja analiza. U ostatku rada donosi se (1) opis dobivenih rezultata, (2) rezultati usporedbe prijedložno-padežnih izraza u kojima se isti prijedlog ponavlja ispred objiju imenskih riječi s onima u kojima je prijedlog na drugome mjestu izostavljen te (3) usporedba konstrukcija u kojima se *i* pojavljuje samo između dvaju prijedložno-padežnih izraza s onima u kojima se *i* pojavljuje i ispred prvoga i ispred drugoga prijedložno-padežnog izraza (emfatični *i*).

3 OPIS DOBIVENIH KONSTRUKCIJA

U većini primjera iz korpusa riječ je o konstrukcijama s istim prijedlogom – u 108 se ponavlja isti prijedlog te se izriče isti značenjski odnos između zavisnih riječi (*u jednom i u drugom, s jedne i s druge, u dobru i u zlu, u Hrvatskoj i u svijetu, na jednoj i na drugoj, u nas i u svijetu, za jedne i za druge*). Među njima dominira prijedlog *u*, koji se pojavljuje 43 puta, zatim slijede *na* (18 konstrukcija), *za* (18), *s*

---

⁵ S pomoću opcije *Frequency > Make frequency list*, kao *Attribute* je odabранo *Word*, a kao *Position Node*.

(10), *kod* (6), *prema* (4), *od* (3), *po* (3), *o* (2) i *pred* (1). U 81 konstrukciji pojavljuju se različiti prijedlozi s istim ili različitim padežima (*kod nas i u svijetu, u svijetu i kod nas, u nama i oko nas...*), u kojima odnos među sastavnicama može biti i antoniman (*na posao i s posla*). Analiza konstrukcija pokazala je da riječi koje se kao kolokati zdesna pojavljuju iza prijedloga mogu biti i morfološki i sadržajno različite.

Morfološka analiza kolokata koji kao prvi zdesna dolaze iza prijedloga pokazuje da se kao zavisne riječi pojavljuju uglavnom riječi iste vrste koje imaju istu sintaktičku funkciju, npr.:⁶

- (a) imenice: *u proljeće i u jesen, u domovini i u inozemstvu, za muškarce i za žene, prema Bogu i prema čovjeku;*
- (b) zamjenice: *za tebe i za mene;*
- (c) pridjevi: *na hrvatskom i na engleskom;*
- (d) brojevi: *krajem 19. i početkom 20.;*
- (e) prilozi: *prema gore i prema dolje, na dugo i na široko.*⁷

Iznimka su primjeri kao:

- (f) *u Hrvatskoj i izvan nje, na terenu i izvan njega, krajem prošle i početkom ove, u svijetu i u nas, kod nas i u svijetu i kod nas i u inozemstvu*
u kojima se pojavljuju različite vrste riječi.

U primjerima *u Hrvatskoj i izvan nje, na terenu i izvan njega* imenica je na prvome mjestu, a zamjenica na drugome.⁸ Obilježje da je zamjenica na drugom mjestu Zhang vidi kao potvrdu da se koordinirani kompleksi binarno granaju⁹ te da nisu plitka struktura s višestrukim grananjem, odnosno da je prvi konjunkt strukturno viši od drugog.¹⁰

Sadržajna (značenjska) analiza prvoga kolokata zdesna od prijedloga pokazuje: (1) da se kod ponovljenih prijedloga prva i druga zavisna riječ uvijek razlikuju (*od tebe i od mene, u zemlji i u svijetu*), što je i očekivano jer bi se inače doatile dvije identične sastavnice; te su sastavnice često u komplementarnom (*na terenu i na tribinama*) ili antonimnom odnosu (*u ratu i u miru*); (2) kod različitih prijedloga najviše je konstrukcija u kojima su obje zavisne riječi iza prijedloga različite

6 U primjerima s pridjevima, brojevima i nekim zamjenicama česta je elipsa, tj. izostavljanje imenice koju određuju, npr. *na hrvatskom (jeziku) i na engleskom (jeziku)*.

7 Pravopis preporučuje sastavljeno pisanje tih priloga, *nadugo i naširoko*, a tako je i s izrazom *slijeva i zdesna* koji je ovdje zadanim pretragom u korpusu zabilježen kao *s lijeva i s desna*.

8 Osim u primjerima *kod nas i u svijetu i kod nas i u inozemstvu*.

9 »A well-cited argument for the binary-branching constituency of coordinate complexes is Blümel's (1914: 164) observation of a binding asymmetry in coordination. The first conjunct as a whole can be the antecedent of a pronoun in the second conjunct, but the second conjunct as a whole cannot be the antecedent of a pronoun in the first conjunct.« (Zhang 2009: 11)

10 »We can see that the two conjuncts are asymmetrical in binding: the first conjunct is structurally higher than the second one (...). Accordingly, the structure of coordinate complexes cannot be a flat multiple-branching one.« (Zhang 2009: 12)

i odnose se na različit sadržaj. To mogu biti različite imenice (46 konstrukcija): *na poslu i kod kuće, u školama i na fakultetima*. U nekoliko konstrukcija dolazi zamjenica i imenica: *kod nas i u svijetu, kod nas i u inozemstvu*, ili imenica i zamjenica: *u svijetu i kod nas, gdje kod nas* znači ‘u našoj zemlji’. U ostalim konstrukcijama s različitim prijedlozima zavisne imenske riječi iza obaju prijedloga označavaju isti pojam koji može biti izražen:

- (a) imenicom koja se ponavlja: *na posao i s posla, s djecom i za djecu, u klubu i oko kluba, u školu i iz škole;*
- (b) zamjenicom koja se ponavlja: *u nama i oko nas, u sebi i oko sebe, oko nas i u nama, oko sebe i u sebi, u njemu i oko njega, prije svega i iznad svega;*
- (c) sa zamjenicom u drugom dijelu koja najčešće zamjenjuje imensku riječ u prvom dijelu: *u Hrvatskoj i izvan nje, na terenu i izvan njega, u klubu i oko njega, u školi i izvan nje.*

Među potvrđenim konstrukcijama ističe se velik broj prijedložno-padežnih izraza sa sastavnicama *jedan – drugi / jedni – drugi* kojima se izražava opreka između dvaju sadržaja: *na jednu i na drugu, s jednim i s drugim, od jednog i od drugog, od jednih i od drugih, u jednoj i u drugoj* (26 konstrukcija).¹¹ Uočene su i 22 konstrukcije koje među prvih 189 konstrukcija imaju i svoj simetrični parnjak s istim sastavnicama, ali različitim poretkom sastavnica: npr. *za djecu i za odrasle – za odrasle i za djecu, u Hrvatskoj i u Sloveniji – u Sloveniji i u Hrvatskoj, u Zagrebu i u Splitu – u Splitu i u Zagrebu, na kopnu i na moru – na moru i na kopnu.*

Kad su sastavnica koordiniranih prijedložno-padežnih izraza imenice i/ili osobne zamjenice, njihovo je značenje uglavnom transparentno. Ti se izrazi prema značenju zavisnih imenskih riječi te prototipnih značenja prijedloga mogu svrstati u različita semantička polja: *prostor/mjesto (u nas i u inozemstvu, na nebesima i na zemlji, u Hrvatskoj i u Bosni, kod vas i kod nas, na terenu i na tribinama, na kopnu i na moru), vrijeme (po noći i po danu, u ratu i u miru), namjena (za njih i za nas, za jednog i za drugog, za muškarce i za žene), okolnosti (u obrani i u napadu, u dobru i u zлу), pripadnost (kod jednog i kod drugog), usmjerenost (prema sebi i prema drugima), odnos/društvo (s Bogom i s ljudima, sa sobom i s drugima, pred Bogom i pred ljudima)* itd.

---

11 Obilježuje ih djelomično izostavljanje imenice (*na jednu i na drugu stranu*) ili potpuno izostavljanje imenice (*od jednih i od drugih*), kad je iz prethodnoga konteksta razumljivo na koji sadržaj upućuju (npr. ... mogu razumjeti obje strane, jer sam svašta čuo od jednih i od drugih.), pa se o takvoj uporabi u literaturi govori kao o neodređenim zamjenicama (Barić i dr. 1997: 208) ili o njihovu poimeničenju (usp. Marković 2012: 492). Barić i dr. (1997: 208) tumače: »Službu neodređene zamjenice imaju: [...] redni broj *drugi* kad ne znači položaj u redu nego je u suprotnosti s ličnim i pokaznim zamjenicama: ne ja, ne ti, ne ovaj, ne taj i sl., npr. *Ako nećeš ti, hoćeš drug i. Za sve su uvijek krivi drug i*, ili je u korelaciji s jedan, npr. *Jedni su otišli na sjever, drug i na jug.*«

Značenje prijedložno-padežnih izraza s pridjevima, pridjevnim zamjenicama ili brojevima (*s lijeve i s desne, u prvoj i u drugoj...*) ovisi o imenskoj riječi zdesna, primjerice izraz *s lijeve i s desne* najčešće označava prostor/mjesto (*s lijeve i s desne strane*), a izraz *u prvoj i u drugoj* može označavati ili vrijeme ili prostor (*u prvoj i u drugoj trudnoći/fazi/rubrici/rundi/rečenici*). Značenje koordiniranih prijedložno-padežnih izraza sa sastavnica *jedan i drugi* u jednini također ovisi o kontekstu na koji te sastavnice upućuju te ih je potrebno analizirati u široj sintaktičkoj okolini,¹² dok konstrukcije s množinskim oblicima *jedni i drugi* u koordinaciji najčešće označavaju dvije skupine osoba.

Neki prijedložno-padežni izrazi imaju obilježja frazema kao čvrstih sveza s cjelovitim (prenesenim) značenjem, npr. *po babi i po stričevima, na dugo i na široko, u svoje i u ime, u se i u svoje (kljuse)*.

3.1 Tipovi alternacija

Prijedložno-padežni izrazi povezani veznikom *i* mogu imati alternacije koje ne utječu na značenje, ali imaju stilsku vrijednost. Izdvajaju se dva tipa alternacija: izostavljanje ponovljenih sastavnica ili dodavanje sastavnica, koje odgovaraju dvjema tendencijama u jeziku. S jedne je strane uočljiva jezična ekonomičnost kao »značajka svih ljudskih jezika da neprestano nastoje uspostaviti ravnotežu (sintezu) između dviju suprostavljenih sila koje u jeziku djeluju. To su s jedne strane komunikacijske potrebe (koje zahtijevaju što veći broj jedinica i što specifičnijih) i na drugoj strani prirođena ljudska inertnost i težnja za manjim naporom« (HE), a s druge redundancija ili zalihost kao »višak obavijesti u komunikaciji radi sigurnijega prenošenja obavijesti, sprječavanja nesporazuma i boljega nadzora nad prenošenjem obavijesti« (HE).

- (1) Izostavljanje dijela koji se ponavlja podrazumijeva:
  - (a) izostavljanje drugog prijedloga kod konstrukcija s ponovljenim prijedlozima (*u Zagrebu i u Splitu > u Zagrebu i Splitu*)
  - (b) izostavljanje imenske riječi kod konstrukcija s različitim prijedlozima i ponovljenom imenskom riječju (*u klubu i oko kluba > u i oko kluba, u školu i iz škole > u i iz škole*).¹³ U eliptičnim konstrukcijama izostavlja se dio koji se ponavlja, odnosno koji se u obavijesnome smislu može shvatiti kao suvišan, ovdje je riječ o punoznačnoj sastavnici. Međutim, hrvatska normativistička literatura nije sklona takvim elipsama te preporučuje upotrebu obaju imenskih oblika, bilo u obliku ponavljanja iste riječi, bilo da na drugome mjestu

¹² Npr., koordinirani prijedložno-padežni izraz *u jednom i u drugom* s obzirom na kolokate zdesna može označavati okolnost (*i u jednom i u drugom slučaju*), mjesto/prostor (*i u jednom i u drugom /poslu/mediju/području/filmu/smjeru*), vrijeme (*i u jednom i u drugom ratu*).

¹³ O izostavljanju imenske riječi vidi više u Petrović 2022.

dođe zamjenica, npr *u i oko kluba > u klubu i oko kluba/njega, u i iz škole > u školu i iz škole/nje*.¹⁴

- (2) Dodavanje podrazumijeva pojačavanje izraza još jednim *i* na početku prvoga prijedložno-padežnog izraza (npr. *u Zagrebu i u Splitu > i u Zagrebu i u Splitu, na posao i s posla > i na posao i s posla*). S aspekta razumijevanja taj je *i* zalihostan, međutim on ima svoju komunikacijsku vrijednost. Haspelmath (2007: 15–16) taj tip koordinacije naziva emfatičnom koordinacijom. Prema njemu mnogi jezici razlikuju normalnu koordinaciju kao što su *A i B, X ili Y* i ono što bi se moglo nazvati emfatičnom koordinacijom: *i A i B, ili X ili Y*. Razlika je u tome što je u emfatičnoj koordinaciji naglašeno da svaki koordinand pripada koordinaciji, a svaki se od njih razmatra zasebno.¹⁵ U svjetlu emfatičnosti može se promatrati i ponavljanje prijedloga navedeno u 1a (*u Zagrebu i u Splitu*) jer bi jezična ekonomičnost nalagala izostavljanje prijedloga (*u Zagrebu i Splitu*), pa se njegovo udvajanje može smatrati emfatičnim isticanjem.

4 DISKUSIJA

U ovom dijelu rada analizirat će se izostavljanje prijedloga ispred druge imenske riječi (*u Zagrebu i u Splitu > u Zagrebu i Splitu*) te pojačavanje izraza emfatičnim *i* (*u Zagrebu i u Splitu > i u Zagrebu i u Splitu*) kako bi se ustavila raširenost u upotrebi i na ovom uzorku proučio odnos zalihosti i ekonomičnosti.

4.1 Izostavljanje drugog prijedloga

Kad se spajaju dva prijedložno-padežna izraza s istim prijedlogom, taj se prijedlog s obzirom na razumljivost sadržaja može izostaviti u drugom dijelu. Očekivalo se da će zbog jezične ekonomičnosti biti više primjera u kojima je drugi prijedlog izostavljen zbog potrebe za što sažetijim izrazom te da se u upotrebi izbjegava ponavljanje istih riječi ili izraza. Cilj nam je u ovom dijelu istraživanja bio utvrditi je li u hrvatskome proširenju upotreba s izostavljanjem prijedloga ili je češća upotreba s ponavljanjem prijedloga te postoje li neki razlozi za takve obrasce. Analiza je rađena na 108 konstrukcija iz korpusa s ponovljenim prijedlogom koje su izdvojene iz početnog popisa od 189 konstrukcija. Svaka konstrukcija s tog popisa pretražena je u korpusu i u obliku u kojemu se ne pojavljuje drugi prijedlog (*u subotu i u nedjelju > u subotu i nedjelju, u Hrvatskoj i u Sloveniji > u Hrvatskoj*)

¹⁴ Usp. npr. »Budući da obvezno određuje padež imenskoj riječi ispred koje stoji, pogrešne su konstrukcije u kojima izostaje imenica iza prijedloga. U tim svezama (*s/sa i bez, s/sa ili bez*) svaki prijedlog traži svoju padežnu rekciju (*s/sa + I, bez + G*): **Neki su došli s prijateljima, a neki bez → Neki su došli s prijateljima, a neki bez njih/prijatelja.*« (Barić i dr. 1999: 179)

¹⁵ Haspelmath koordinande određuju kao jedinice koordinacije, a koordinatore kao čestice ili afikse koji povezuju jedinice koordinacije.

i Sloveniji) te je zabilježen i uspoređen broj primjera za jednu i za drugu strukturu. U tablici 1 prikazani su rezultati poredani prema udjelu primjera s izostavljenim drugim prijedlogom (od većega prema manjem). S obzirom na različit broj primjera (npr. *u zemlji i (u) inozemstvu* pojavljuje se ukupno 3973 puta, a *kod vas i (kod) nas* ukupno 46 puta), uspoređivali su se omjeri (npr. od ukupno 3973 puta, konstrukcija *u zemlji i inozemstvu* s izostavljenim drugim prijedlogom pojavljuje se 3803 puta, tj. u 95,72 % primjera). Konstrukcije su zatim poredane prema postotku primjera s izostavljenim drugim prijedlogom.

Tablica 1: Poredak konstrukcija prema udjelu izostavljenog prijedloga u ukupnom broju primjera

Konstrukcija	Broj primjera s ponovljenim prijedlogom	Broj primjera s izostavljenim drugim prijedlogom	Ukupan broj primjera	Udio primjera s izostavljenim drugim prijedlogom u ukupnom broju primjera (%)
1. u subotu i (u) nedjelju	77	1755	1832	95,80
2. u zemlji i (u) inozemstvu	170	3803	3973	95,72
3. u petak i (u) subotu	75	1270	1345	94,42
4. za djecu i (za) odrasle	100	1280	1380	92,75
5. u Hrvatskoj i (u) Sloveniji	52	661	713	92,71
6. u Zagrebu i (u) Splitu	61	748	809	92,46
7. na hrvatskom i (na) engleskom	87	1014	1101	92,10
8. u Hrvatskoj i (u) regiji	91	934	1025	91,12
9. za sebe i (za) svoju	95	932	1027	90,75
10. u Europi i (u) svijetu	130	1248	1378	90,57
11. u SAD-u i (u) Europi	38	314	352	89,20
12. u muškoj i (u) ženskoj	78	623	701	88,87
13. za sebe i (za) svoje	160	1241	1401	88,58
14. u Hrvatskoj i (u) BiH	165	1264	1429	88,45
15. u zemlji i (u) svijetu	98	748	846	88,42
16. na veliko i (na) malo	56	426	482	88,38
17. u Europi i (u) Americi	46	347	393	88,30
18. na sebe i (na) svoje	52	377	429	87,88
19. u Hrvatskoj i (u) inozemstvu	239	1707	1946	87,72
20. u Splitu i (u) Zagrebu	71	507	578	87,72
21. u Hrvatskoj i (u) Bosni	126	869	995	87,34
22. u Sloveniji i (u) Hrvatskoj	51	349	400	87,25

Konstrukcija	Broj primjera s ponovljenim prijedlogom	Broj primjera s izostavljenim drugim prijedlogom	Ukupan broj primjera	Udio primjera s izostavljenim drugim prijedlogom u ukupnom broju primjera (%)
23. s lijeve i (s) desne	83	514	597	86,10
24. u prvoj i (u) drugoj	54	332	386	86,01
25. za žene i (za) muškarce	97	573	670	85,52
26. u proljeće i (u) jesen	52	304	356	85,39
27. u domovini i (u) inozemstvu	66	375	441	85,03
28. sa sobom i (sa) svojim	45	250	295	84,75
29. prema Bogu i (prema) bližnjemu	83	457	540	84,63
30. u teoriji i (u) praksi	53	277	330	83,94
31. u Hrvatskoj i (u) Europi	88	436	524	83,21
32. prema Bogu i (prema) čovjeku	43	202	245	82,45
33. o sebi i (o) drugima	57	240	297	80,81
34. u prvom i (u) drugom	127	530	657	80,67
35. na lijevoj i (na) desnoj	38	153	191	80,10
36. za muškarce i (za) žene	143	512	655	78,17
37. za odrasle i (za) djecu	52	181	233	77,68
38. za nas i (za) naše	43	149	192	77,60
39. u Crkvi i (u) društvu	63	211	274	77,01
40. u Hrvatskoj i (u) Srbiji	138	398	536	74,25
41. prema sebi i (prema) drugima	157	430	587	73,25
42. u domovini i (u) svijetu	62	169	231	73,16
43. u Hrvatskoj i (u) svijetu	376	1006	1382	72,79
44. po babi i (po) stričevima	49	131	180	72,78
45. u tuzemstvu i (u) inozemstvu	41	105	146	71,92
46. u Srbiji i (u) Hrvatskoj	75	190	265	71,70
47. za majku i (za) dijete	75	187	262	71,37
48. na sjeveru i (na) jugu	47	117	164	71,34
49. s Bogom i (s) ljudima	54	125	179	69,83
50. kod žena i (kod) muškaraca	52	119	171	69,59
51. pred Bogom i (pred) ljudima	82	179	261	68,58
52. u sebe i (u) svoje	273	548	821	66,75
53. kod muškaraca i (kod) žena	131	248	379	65,44

Konstrukcija	Broj primjera s ponovljenim prijedlogom	Broj primjera s izostavljenim drugim prijedlogom	Ukupan broj primjera	Udio primjera s izostavljenim drugim prijedlogom u ukupnom broju primjera (%)
54. u ratu i (u) miru	80	144	224	64,29
55. s jedne i (s) druge	594	1067	1661	64,24
56. kod publike i (kod) kritike	51	89	140	63,57
57. na dugo i (na) široko	103	175	278	62,95
58. za sebe i (za) druge	198	336	534	62,92
59. na kopnu i (na) moru	154	259	413	62,71
60. na moru i (na) kopnu	84	132	216	61,11
61. u Crkvi i (u) svijetu	98	153	251	60,96
62. sa jedne i (sa) druge	807	1255	2062	60,86
63. za tebe i (za) mene	52	69	121	57,02
64. s ove i (s) one	48	60	108	55,56
65. na Istoku i (na) Zapadu	110	137	247	55,47
66. u napadu i (u) obrani	82	102	184	55,43
67. od tebe i (od) mene	43	53	96	55,21
68. s jednima i (s) drugima	44	54	98	55,10
69. sa sobom i (s) drugima	49	60	109	55,05
70. u pozitivnom i (u) negativnom	41	46	87	52,87
71. u svijetu i (u) Hrvatskoj	211	223	434	51,38
72. za jednu i (za) drugu	113	119	232	51,29
73. u obrani i (u) napadu	195	196	391	50,13
74. na jedno i (na) drugo	53	53	106	50,00
75. u dobru i (u) zlu	645	635	1280	49,61
76. na jednu i (na) drugu	76	73	149	48,99
77. na vrhu i (na) dnu	48	43	91	47,25
78. s jednim i (s) drugim	76	65	141	46,10
79. na terenu i (na) tribinama	44	34	78	43,59
80. od jednog i (od) drugog	75	57	132	43,18
81. prema gore i (prema) dolje	52	39	91	42,86
82. od jednih i (od) drugih	75	52	127	40,94
83. u jednoj i (u) drugoj	182	124	306	40,52
84. za jedan i (za) drugi	699	460	1159	39,69

Konstrukcija	Broj primjera s ponovljenim prijedlogom	Broj primjera s izostavljenim drugim prijedlogom	Ukupan broj primjera	Udio primjera s izostavljenim drugim prijedlogom u ukupnom broju primjera (%)
85. o jednom i (o) drugom	65	41	106	38,68
86. za jedne i (za) druge	248	153	401	38,15
87. kod jednih i (kod) drugih	148	88	236	37,29
88. na jednoj i (na) drugoj	292	170	462	36,80
89. na početku i (na) kraju	430	234	664	35,24
90. s lijeva i (s) desna	92	50	142	35,21
91. za jedno i (za) drugo	221	115	336	34,23
92. na jednom i (na) drugom	147	66	213	30,99
93. u svoje i (u) ime	110	49	159	30,82
94. u jednom i (u) drugom	707	306	1013	30,21
95. u nas i (u) inozemstvu	37	16	53	30,19
96. kod jednog i (kod) drugog	84	32	116	27,59
97. za jednog i (za) drugog	46	16	62	25,81
98. po danu i (po) noći	153	50	203	24,63
99. za nas i (za) njih	45	14	59	23,73
100. po noći i (po) danu	44	12	56	21,43
101. za njega i (za) nas	45	10	55	18,18
102. na nebu i (na) zemlji	245	47	292	16,10
103. u se i (u) svoje	207	33	240	13,75
104. za njih i (za) nas	51	8	59	13,56
105. na nebesima i (na) zemljji	106	11	117	9,40
106. kod vas i (kod) nas	42	4	46	8,70
107. u nas i (u) svijetu	266	18	284	6,34
108. u svijetu i (u) nas	135	2	137	1,46

Prikaz u tablici 1 potvrđuje tezu o ekonomičnosti – prevladava izostavljanje prijedloga: ukupno 73 konstrukcije (od 108) pojavljuju se češće s izostavljenim prijedlogom nego s ponovljenim. Najveća razlika u korist izostavljenih prijedloga pokazala se u ovim konstrukcijama (prvih 10 na popisu): *u subotu i nedjelju, u zemlji i inozemstvu, u petak i subotu, za djecu i odrasle, u Hrvatskoj i Sloveniji, u Zagrebu i Splitu, na hrvatskom i engleskom, u Hrvatskoj i regiji, za sebe i svoju, u Europi i svijetu.*

Konstrukcija *na jedno i na drugo* pojavljuje se u jednakom broju kao *na jedno i drugo*.

Ukupno 34 konstrukcije pokazuju jezičnu zalihost jer se češće pojavljuju s ponovljenim prijedlogom, iako ponavljanje nije nužno s obzirom na to da je s aspekta razumevanja dovoljan samo prvi prijedlog. Najveća je razlika u konstrukciji: *u svijetu i u nas*, koja se 135 puta pojavljuje s ponovljenim prijedlogom, a samo 2 puta s izostavljenim prijedlogom: *u svijetu i nas*. Po omjeru zatim slijede konstrukcije (u tablici 1 od 107. do 99.): *u nas i u svijetu, kod vas i kod nas, na nebesima i na zemljji, za njih i za nas, u se i u svoje, na nebu i na zemljji, za njega i za nas, po noći i po danu, za nas i za njih*. Pregled pojedinačnih konstrukcija u kojima je veći broj ponovljenih prijedloga u odnosu na izostavljeni pokazuje sljedeće:

- (a) U 15 konstrukcija pojavljuje se *jedan – drugi*: npr. *na jednu i na drugu, s jednim i s drugim, od jednog i od drugog*. Već samo pojavljivanje obiju sastavnica *jedan i drugi* u takvim svezama može se smatrati naglašavanjem jer bi umjesto konstrukcija s *jedan – drugi* kraće i sadržajno jednak informativne bile konstrukcije s brojevnim riječima *oba, oboje, obojica* i sl., npr. umjesto *Muslim da je žuti karton za jednog i za drugog bilo najpravednije rješenje...* kraće i ekonomičnije bilo bi *Muslim da je žuti karton za obojicu bilo najpravednije rješenje...* U tom smislu i ponavljanje prijedloga u tim konstrukcijama može se smatrati stilskim naglašavanjem jer drugi prijedlog na obavijesnoj razini ne nosi novi sadržaj.
- (b) U pet konstrukcija u drugom je dijelu osobna zamjenica: *za nas i za njih, za njega i za nas, za njih i za nas, kod vas i kod nas; u svijetu i u nas*. Osobne zamjenice jednosložni su oblici sa silaznim naglaskom, te često dolaze i kao nenaglašene riječi jer im se naglasak pomiče na riječ ispred njih. Budući da je veznik *i* prednaglasnica, ponavljanjem prijedloga ispred druge zamjenice otvara se i mjesto za naglasak čime se postiže jednakva izgovorna vrijednost koordiniranih izraza lijevo i desno od kordinacijskog veznika *i*.
- (c) Neke konstrukcije čvrste su i ustaljene sveze koje imaju stilsku vrijednost (*u dobru i u zlu, na početku i na kraju, na nebu i na zemljji, po danu i po noći*). Korpusna pretraga pokazuje da je ponavljanje prijedloga rjeđe nego upotreba pojedinačnog prijedloga s izostavljenim drugim prijedlogom. Ponavljanje prijedloga nema obavijesnu vrijednost, ali ima stilsku funkciju i pridonosi ekspresivnosti iskaza te oba prijedložna izraza u koordinaciji imaju jednakvu naglasnu vrijednost. Ponavljanje veznika Haspelmath opisuje kao emfatičnu koordinaciju, pa bi se slijedom toga kod ponavljanja prijedloga moglo govoriti o emfatičnoj upotrebi prijedloga. Svaki prijedložno-padežni izraz sastoji se prototipno od prijedloga i imenske riječi pa je izostavljanje prijedloga otklon od incijalnog izraza i rezultat jezične ekonomije koja, kako pokazuju primjeri, ipak prevladava. Ponavljanje prijedloga posljedica je želje za isticanjem (no uzimajući u obzir incijalni izraz koji uključuje

prijedlog, to je isticanje možda slabije izraženo nego kod emfatičnog *i*, koji se prototipno uopće ne nalazi na početku sveze, nego je njegovo pojavljivanje isključivo rezultat želje za isticanjem).

4.2 Emfatična koordinacija

Prema Haspelmathu (usp. 2007: 15–16) europski jezici imaju monosindetski oblik A koordinator-B za normalnu koordinaciju i bisindetski oblik koordinator-A koordinator-B za emfatičnu koordinaciju. Dva koordinatora (kao što su u engleskom *both... and, either... or*) često se nazivaju korelativnim koordinatorima u takvim emfatičnim konstrukcijama jer se barem jedan od njih ne može pojaviti bez drugoga. U emfatičnoj koordinaciji nije neuobičajeno da oba koordinatora imaju isti oblik i da su identični pojedinačnom koordinatoru (npr. u ruskom *i... i* u usporedbi s pojedinačnim *i*, u talijanskom *e... e* u usporedbi s pojedinačnim *e*). U nekim jezicima samo je drugi koordinator identičan pojedinačnom koordinatoru (npr. u engleskome *both... and* u usporedbi s pojedinačnim *and*), a rjeđe su dva koordinatora identična jedan drugom, ali nisu identična pojedinačnom koordinatoru (npr. u mađarskom *mind... mind* u usporedbi s pojedinačnim *és*).¹⁶

Prema Haspelmathovoj podjeli hrvatski se ubraja u skupinu jezika u kojoj se pojedinačni koordinator *i* pojavljuje i u udvojenom obliku *i... i* (*i kod jednih i kod drugih*). Kako bi se dobio uvid u proširenost emfatičnog *i* u koordinaciji prijedložno-padežnih izraza, u daljnjoj analizi uspoređena je upotreba pojedinačnog *i* i ponovljenog *i* tako da je za svaku konstrukciju napravljena usporedba broja primjera s pojedinačnim *i* i broja primjera s ponovljenim *i*, tj. zabilježeno je koliko se puta određena konstrukcija u korpusu pojavljuje bez emfatičnog *i* (npr. *kod jednih i kod drugih*) i s emfatičnim *i* (npr. *i kod jednih i kod drugih*). S obzirom na različit broj primjera (npr. *u nas i u inozemstvu* pojavljuje se 37 puta, a *sa jedne i sa druge* 807 puta), i ovdje su u izračun uzimani omjeri (npr. od ukupno 37 puta oblik *u nas i u inozemstvu* pojavljuje se 31 put, a *i u nas i u inozemstvu* šest puta, što znači da se u ukupnom broju primjera ponovljeni *i* pojavljuje u 16,22 % primjera). Ti su brojevi stavljeni u omjer te su poredani po postotku emfatičnog *i*. Taj je postupak zatim napravljen i na konstrukcijama s različitim prijedlozima.

4.2.1 Usporedba emfatičnog *i* uz ponovljene i različite prijedloge

Usporedba broja primjera emfatičnog *i* uz ponovljene i različite prijedloge pokazuje da je omjer konstrukcija s emfatičnim *i* veći u skupini s ponovljenim prijedlozima. Tako se raspon kod ponovljenih prijedloga kretao od 93,9 % (*i kod jednih i kod drugih*, koji se u tom obliku pojavljuje 139 puta, a kao *kod jednih i kod drugih* devet puta) do 0 % (za dvije konstrukcije koje se ne pojavljuju s emfatičnim *i*, tj.

¹⁶ Takve konstrukcije postoje i u hrvatskome, npr. *i... i, ni... ni, niti... niti*, i u slovenskome *niti... niti, ali... ali, bodisi... bodisi* itd.

pojavljuju se samo kao *u tuzemstvu i u inozemstvu te na dugo i na široko*), a srednja vrijednost svih postotaka s emfatičnim *i* iznosi 42,75 %.

Raspon se kod različitih prijedloga kretao od 35,1 % (za konstrukciju *na selu i u gradu*, koja se u tom obliku pojavljuje 24 puta, a kao *i na selu i u gradu* 13 puta) do 0 % (za 23 konstrukcije koje nisu zabilježene s emfatičnim *i*) sa srednjom vrijednošću svih postotaka s emfatičnim *i* 7,65 %.

Iz navedenih podataka vidljivo je da se emfatični *i* češće pojavljuje uz ponovljene prijedloge: ponavljanje prijedloga u korelaciji je s ponavljanjem koordinatora *i*. Prema Haspelmathu (2007: 15) u takvoj je koordinaciji naglašeno da svaki koordinand pripada koordinaciji i da se svaki od njih promatra odvojeno. Prvi *i* tako ima isključivo stilsku vrijednost naglašavanja jer dolazi na početku izraza te ispred sebe nema istu sintaktičku kategoriju koju bi povezivao s ostatkom. Drugi *i* povezuje prijedložno-padežne izraze, ali u paru s prvim *i*, osim funkcije povezivanja, dobiva i stilsku funkciju isticanja, a ponavljanjem se postiže i ritmičnost.

4.2.1.1 Emfatični *i* uz ponovljene prijedloge

Među konstrukcijama u kojima prevladava emfatični *i* dominiraju one s *jedan i drugi*. U tablici 2 prikazano je prvih 15 konstrukcija po udjelu primjera s emfatičnim *i*, u kojima je vidljivo da samo jedna konstrukcija (*(i) u prvoj i u drugoj*) ne odgovara tomu opisu jer je riječ o rednim brojevima.

Tablica 2: Prvih 15 konstrukcija s ponovljenim prijedlozima prema udjelu primjera s emfatičnim *i*

Konstrukcija	Ukupan broj primjera	Broj primjera bez emfatičnog <i>i</i>	Broj primjera s emfatičnim <i>i</i>	Udio primjera s emfatičnim <i>i</i> (%)
1. (i) kod jednih i kod drugih	148	9	139	93,92
2. (i) za jednu i za drugu	113	7	106	93,81
3. (i) s jednima i s drugima	44	3	41	93,18
4. (i) za jedno i za drugo	221	16	205	92,76
5. (i) za jedan i za drugi	699	57	642	91,85
6. (i) u jednoj i u drugoj	182	15	167	91,76
7. (i) za jedne i za druge	248	21	227	91,53
8. (i) u prvoj i u drugoj	54	5	49	90,74
9. (i) na jedno i na drugo	53	5	48	90,57
10. (i) u jednom i u drugom	707	71	636	89,96
11. (i) s jednim i s drugim	76	8	68	89,47
12. (i) kod jednog i kod drugog	84	9	75	89,29
13. (i) o jednom i o drugom	65	7	58	89,23
14. (i) za jednog i za drugog	46	5	41	89,13
15. (i) na jednom i na drugom	147	21	126	85,71

Ponavljanje i veznika *i* i prijedloga može se smatrati rezultatom stilskog naglašavanja jer je u obavijesnom smislu redundantno i jedno i drugo. To potvrđuje i činjenica da se među konstrukcijama s ponovljenim prijedlogom i s emfatičnim *i* po učestalosti izdvajaju konstrukcije s *jedan i drugi*, koje se i tako mogu promatrati kao naglašeno isticanje elemenata koordinacije u odnosu na kraću i jezično ekonomičniju alternativu s *oba/obje/oboje* (umjesto *I na jedno i na drugo odgovara negativno.* moglo bi se kraće reći *Na oboje odgovara negativno.*).

S druge strane, konstrukcije izdvojene u tablici 3 pojavljuju se s emfatičnim *i* samo jednom (npr. *sa sobom i sa svojim, u se i u svoje, u sebe i u svoje*, kod kojih prva zamjenica ima imeničku funkciju, a druga pridjevnu) ili nijednom (*u tuzemstvu i u inozemstvu, na dugo i na široko*).

Tablica 3: Konstrukcije koje se s emfatičnim *i* pojavljuju jednom ili nijednom

Konstrukcija	Ukupan broj primjera	Broj primjera bez emfatičnog <i>i</i>	Broj primjera s emfatičnim <i>i</i>	Udio primjera s emfatičnim <i>i</i> (%)
1. (i) sa sobom i sa svojim	45	44	1	2,22
2. (i) u se i u svoje	207	206	1	0,48
3. (i) u sebe i u svoje	273	272	1	0,37
4. u tuzemstvu i u inozemstvu	41	41	0	0
5. na dugo i na široko	103	103	0	0

Primjeri uz koje se emfatično *i* pojavljuje samo jednom netipični su primjeri jer prva i druga zavisna riječ ne pripadaju istoj vrsti, a pregled primjera pokazuje da prva, povratna zamjenica često pripada kolokaciji *sam sa sobom* (*Danas sam zadovoljna sama sa sobom i sa svojim rezultatima...*) te da se dio s povratno-povojnom zamjenicom može protumačiti kao specifikacija, uže određenje povratne zamjenice (*Ljudi iz daleko težih početnih pozicija čine čuda sa sobom i sa svojim životom., Korist masaže za roditelje je u tome što postaju sigurniji u sebe i u svoje postupanje s djetetom, pogotovo ako je to prvo dijete.*). Slijed *u se i u svoje* dio je frazema *uzdati se u se i u svoje kljuse* i njegovih izvedenica (*Inače, za duži sezonski posao još uvijek vrijedi uzrečica "uzdaj se u se i u svoje kljuse"..., Ne mogu reći da nisam vjernik (ako ništa drugo - vjerujem u se i u svoje kljuse...)*). Pregled primjera s *u tuzemstvu i u inozemstvu* pokazuje da oni uglavnom potječu iz novina (vjerojatno iz komentara), te im je u prvom planu objašnjavanje i ne očekuje se stilizacija (*Takovim bi se potezom pravovremeno i ozakonjeno svim drzavljana RH u tuzemstvu i u inozemstvu dala kvalitetna informacija...*), ili pripadaju administrativno-pravnim tekstovima (*Ukupni dohodak je ukupni iznos dohotka podnositelja zahtjeva i dohotka članova njegova kućanstva, ostvaren u tuzemstvu i u inozemstvu sukladno propisima o oporezivanju dohotka.*). Na dugo i na široko

frazem je koji je zabilježen samo u tom obliku, odnosno bez početnog *i* (*A sebe će na dugo i na široko bez pol problema hvaliti i hvaliti i hvaliti...*).

4.2.1.2 Emfatični *i* uz različite prijedloge

U skupini s različitim prijedlozima po omjeru primjera s emfatičnim *i* i bez njega općenito je manji broj primjera s emfatičnim *i* te je veći broj konstrukcija koje uopće nemaju emfatičnu koordinaciju. Od svih pregledanih konstrukcija (189) nema potvrde za 25 konstrukcija s emfatičnim *i*. Od toga se 23 konstrukcije koje nemaju svoj parnjak s emfatičnim *i* nalaze u skupini s različitim prijedlozima (npr. u korpusu nisu zabilježene konstrukcije *i krajem prošle i početkom ove, i na način i pod uvjetima, i krajem kolovoza i početkom rujna, i na način i po postupku, i s djecom i za djecu, i oko sebe i u sebi, i iz rada i po osnovi, i krajem svibnja i početkom lipnja, i krajem 19. i početkom 20., i u prizemlju i na prvom, i s nama i u nama...*).¹⁷ Među tim konstrukcijama izdvajaju se one koje u sastavu imaju *krajem i početkom* te su u tablici 4 izdvojene sve konstrukcije s tim sastavnicama. Od 12 konstrukcija čak devet ih uopće nije zabilježeno s emfatičnim *i*, a samo tri ih ima emfatično *i* samo u jednom ili dvama primjerima (*i krajem sedamdesetih i početkom osamdesetih, i krajem srpnja i početkom kolovoza, i krajem osamdesetih i početkom devedesetih*).

Tablica 4: Konstrukcije koje u sastavu imaju *krajem i početkom*

Konstrukcija	Ukupan broj primjera	Broj primjera s emfatičnim <i>i</i>
1. krajem 19. i početkom 20.	339	0
2. krajem prošle i početkom ove	119	0
3. krajem osamdesetih i početkom devedesetih	128	1
4. krajem kolovoza i početkom rujna	90	0
5. krajem srpnja i početkom kolovoza	81	1
6. krajem svibnja i početkom lipnja	74	0
7. krajem 17. i početkom 18.	55	0
8. krajem rujna i početkom listopada	53	0
9. krajem lipnja i početkom srpnja	55	0
10. krajem 18. i početkom 19.	61	0
11. krajem sedamdesetih i početkom osamdesetih	56	2
12. krajem šezdesetih i početkom sedamdesetih	50	0

¹⁷ U skupini s ponovljenim prijedlogom nisu zabilježene samo dvije konstrukcije s emfatičnim *i*, a to su: *i u tuzemstvu i u inozemstvu te i na dugo i na široko*.

Specifična semantika te rijetka upotreba ponovljenog *i* pokazuje da konstrukcije s *krajem* i *početkom* treba promatrati kao višerječne jedinice, tj. čvrste sveze koje se sastoje od dvaju dijelova jedinstvene semantike i u čiji sastav ulazi prijedlog, a pravo značenje ostvaruju tek kao cjelina. »U sveze se ubrajaju i primjeri kao *nastati krajem 19. i početkom 20. stoljeća*. Iako je riječ o nekoj vrsti nabranja, tj. o vremenskom razdoblju koje obuhvaća i kraj jednoga i početak drugoga vremenskog odsječka, njihova semantika zapravo je jedinstvena, odnosi se na razdoblje prije i nakon neke granice (u ovom primjeru oko 1900. godine), a izostavljanje bilo kojeg dijela dovodi do promjene značenja.« (Matas Ivanković 2016: 553)

5 ZAKLJUČAK

U ovom radu na sintagmatskoj razini analizirani su koordinirani prijedložno-padežni izrazi povezani veznikom *i* s obzirom na to da se koordinacija opisuje najčešće na rečeničnoj razini. Posebno su razmatrana dva aspekta: ponavljanje prijedloga i ponavljanje koordinatora *i*. Usporedba konstrukcija u kojima se prijedlog pojavljuje samo jednom i onih u kojima se ponavlja isti prijedlog pokazuje dominaciju eliptičnih izraza s pojedinačnim prijedlogom, što se tumači kao rezultat jezične ekonomičnosti i potrebe da se misao iskaže sa što manje jedinica. Manji je broj primjera koji nisu u skladu s tim načelom, a ponovljeni prijedlozi češće su u upotrebi uz *jedan i drugi*, uz osobne zamjenice te u čvrstim vezanim skupinama stalne strukture (*na nebu i na zemlji, po danu i po noći, na dugo i na široko*) koje pošiljatelj uzima kao gotove jedinice i ne mijenja ih. Ponavljanjem prijedloga postiže se naglasna ritmičnost i ekspresivnost prijedložno-padežnih izraza u koordinaciji, i to neovisno o njihovu sadržaju jer je analiza pokazala da pripadaju različitim semantičkim poljima (mjesto/prostor, vrijeme, način, odnos, pripadnost, društvo, okolnost, namjena itd.).

Drugi dio istraživanja posvećen je emfatičnom *i* te je uočena korelacija između emfatičnog *i* i ponavljanja prijedloga, što je vidljivo i po tome da se po ovom svojstvu razlikuju konstrukcije s ponovljenim prijedlozima i s različitim prijedlozima te je emfatično *i* češće uz ponovljene prijedloge. Ponavljanje prijedloga ima funkciju naglašavanja, a ta se funkcija pojačava emfatičnim *i*, čime se naglašava sadržaj i primateljeva pozornost usmjerava na sadržaj.

Za cijelovitu analizu koordinacije u prijedložno-padežnim izrazima u daljnje je istraživanje potrebno uključiti širu sintaktičku okolinu i širi kontekst (pogotovo upotrebu koordinatora na kraju niza više koordiniranih prijedložno-padežnih izraza), te diskursna i komunikacijska obilježja iskaza u kojima se koordinirani izrazi pojavljuju.

LITERATURA

- Barić i dr. 1997** = Eugenija Barić – Mijo Lončarić – Dragica Malić – Slavko Pavešić – Mirko Peti – Vesna Zečević – Marija Znica, *Hrvatska gramatika*, Zagreb: Školska knjiga, 1997.
- Barić i dr. 1999** = Eugenija Barić – Lana Hudeček – Nebojša Koharović – Mijo Lončarić – Marko Lukenda – Mile Mamić – Milica Mihaljević – Ljiljana Šarić – Vanja Švačko – Luka Vukojević – Vesna Zečević – Mateo Žagar, *Hrvatski jezični savjetnik*, Zagreb: Institut za hrvatski jezik i jezikoslovje – Pergamena – Školska knjiga, 1999.
- Belaj – Tanacković Faletar 2020** = Branimir Belaj – Goran Tanacković Faletar, *Kognitivna gramatika hrvatskoga jezika 3: sintaksa složene rečenice*, Zagreb: Disput, 2020.
- Haspelmath 2007** = Martin Haspelmath, Coordination, v: *Language Typology and Syntactic Description*, ur. Timothy Shopen, Cambridge: Cambridge UP Cambridge, 1–51.
- HE** = ekonomija, jezična; redundancija, v: *Hrvatska enciklopedija, mrežno izdanje*, Leksikografski zavod Miroslav Krleža, 2013–2024, <https://www.enciklopedija.hr/clanak/ekonomija-jezicna>, <https://www.enciklopedija.hr/clanak/redundancija>.
- hrWaC** = *Croatian web corpus*, https://www.clarin.si/noske/all.cgi/first_form?corpname=hrwac;align=.
- Ljubešić – Klubička 2014** = Nikola Ljubešić – Filip Klubička, {bs,hr,sr}WaC – Web corpora of Bosnian, Croatian and Serbian, v: *Proceedings of the 9th Web as Corpus Workshop (WaC-9)*, ur. Felix Bildhauer – Roland Schäfer, Gothenburg: Association for Computational Linguistics, 2014, 29–35.
- Marković 2012** = Ivan Marković, *Uvod u jezičnu morfologiju*, Zagreb: Disput, 2012.
- Matas Ivanković 2016** = Ivana Matas Ivanković, Složeni prijedložni spojevi, *Rasprave Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovje* 42.2 (2016), 543–562.
- Petrović 2022** = Ante Petrović, Sa ili bez istog padeža: katalipsa prijedložne dopune u koordiniranim konstrukcijama, *Jezikoslovje* 23.2 (2022), 255–279, DOI:10.29162/jez.2022.10.
- Silić – Pranjković 2007** = Josip Silić – Ivo Pranjković, *Gramatika hrvatskoga jezika za gimnazije i visoka učilišta*, Zagreb: Školska knjiga, 2007.
- ŠKRJ** = Matea Birtić – Goranka Blagus Bartolec – Lana Hudeček – Ljiljana Jojić – Barbara Kovačević – Kristian Lewis – Ivana Matas Ivanković – Milica Mihaljević – Irena Miloš – Ermina Ramadanović – Domagoj Vidović, *Školski rječnik hrvatskoga jezika*, Zagreb: Institut za hrvatski jezik i jezikoslovje – Školska knjiga, 2012.
- Toporišič 2000** = Jože Toporišič, *Slovenska slovnica*, Maribor: Založba Obzorja, 2000.
- Trask 2005** = Robert Lawrence Trask, *Temeljni lingvistički pojmovi*, Zagreb: Školska knjiga, 2005.
- Zhang 2009** = Niina Ning Zhang, *Coordination in syntax*, New York: Cambridge University Press, 2009.

POVZETEK

Predložnosklonski izrazi v priredju v hrvaščini

V prispevku so analizirani predložnosklonski izrazi, ki jih povezuje priredni veznik *i* 'in'. Strukturno-semantična analiza je bila izvedena na primerih najpogostejših predložnosklonskih izrazov, pridobljenih iz korpusa hrWaC kot stalni izraz. Usklajevanje omogoča povezovanje: (a) predložnosklonskih izrazov z enakim predlogom, ki se ponavlja (npr. *u nas i u svijetu* 'pri nas in v svetu'), (b) predložnosklonskih izrazov, v katerih je drugi predlog izpuščen, saj se šteje za ponavljajočega (npr. *u Hrvatskoj i svijetu* 'na Hrvaskem in svetu'), in (c) predložnosklonskih izrazov z različnimi predlogi (npr. *u svijetu i kod nas* 'v svetu in pri nas'). Analizirani primeri so obravnavani glede na predloge in odvisne besede, ki se pojavljajo v njih. Posebna pozornost je namenjena razmerju med izrazi z istim predlogom, ki se ponavlja, in izrazi, kjer je drugi predlog izpuščen (npr. *u jednom i u drugom* : *u jednom i drugom* 'v enem in v drugem : v enem in drugem'), kot tudi poudarjenemu *i*, ki se ponavlja pred vsako predložno besedno zvezo.

SUMMARY

Prepositional Phrases in Coordination in Croatian

This article analyzes Croatian prepositional phrases with the conjunction *i* ‘and’. Using the hrWaC corpus to search for examples, the most frequent examples were analyzed structurally and semantically. Coordinated prepositional phrases may be divided into: (a) prepositional phrases with the same preposition that is repeated (e.g., *u nas i u svijetu* ‘at home and around the world’), (b) prepositional phrases in which the second preposition is omitted because it is considered repetitive (e.g., *u Hrvatskoj i svijetu* ‘in Croatia and around the world’), and (c) prepositional phrases with differing prepositions (e.g., *u svijetu i kod nas* ‘around the world and at home’). The examples are analyzed in terms of prepositions and the words they govern. Special attention is paid to prepositional phrases with the same preposition that is repeated and prepositional phrases in which the second preposition is omitted (e.g., *u jednom i u drugom : u jednom i drugom* ‘in one and in the other : in one and the other’), as well as to emphatic *i*, which is repeated before each prepositional phrase.

BRANIMIR BELAJ – DARKO MATOVAC

O KOGNITIVNIM TEMELJIMA DISTRIBUCIJE I ALTERNACIJE PRIJEDLOGA *U* I *NA* U HRVATSKOME JEZIKU

COBIS: 1.01
[HTTPS://DOI.ORG/10.3986/JZ.30.1.04](https://doi.org/10.3986/JZ.30.1.04)

O kognitivnih temeljih distribucije in alternacije predlogov *u* ‘v’ in *na* ‘na’ v hrvaščini

V prispevku z metodološkim aparatom teorije konceptualne metafore in metonimije ter kognitivne slovnice analiziramo kognitivne temelje distribucije in alternacije predlogov *u* ‘v’ in *na* ‘na’ v hrvaških predložnih zvezah, v katerih predložna dopolnila označujejo prevozna sredstva, kraje, ustanove ter lokacije in dogodke. Prispevek izhaja iz predpostavke, da vsak konkretnejši pomen obeh predlogov predstavlja elaboracijo njihovih shematskih pomenov intralokalnosti in supralokalnosti.

Ključne besede: predlog *u* ‘v’, predlog *na* ‘na’, distribucija, alternacija, shematski pomen, hrvaški jezik

The Cognitive Foundations of Distribution and Alteration of the Prepositions *u* ‘in’ and *na* ‘on’ in Croatian

This article uses the methodological apparatus of conceptual metaphor and metonymy, as well as cognitive grammar, to analyze the cognitive foundations of the distribution and alteration of the prepositions *u* ‘in’ and *na* ‘on’ in Croatian prepositional phrases in which prepositional complements denote means of transport, inhabited places, institutions, various selected locations, and events. The article starts with the assumption that each more specific meaning of these prepositions represents an elaboration of their schematic meanings of intralocality and supralocality.

Keywords: preposition *u*, preposition *na*, distribution, alternation, schematic meaning, Croatian language

1 UVOD

Budući¹da je prostor temeljna kognitivna domena koja je na različite načine (im-plicitno ili eksplicitno, doslovno ili metaforički) prisutna u (gotovo) svim jezičnim

Branimir Belaj ■ Sveučilište Josipa Jurja Strossmayera u Osijeku, Filozofski fakultet ■ bbelaj@ffos.hr ■ <https://orcid.org/0000-0002-2334-9673>

Darko Matovac ■ Sveučilište u Zagrebu, Filozofski fakultet ■ dmatovac@ffzg.unizg.hr ■ <https://orcid.org/0000-0003-2919-2029>

Ovaj je rad izrađen u okviru projekata *Semantičko-sintaktička klasifikacija glagola u hrvatskom jeziku* (SEMTACTIC) (IP-2022-10-8074) i *Hrvatski prijedlozi u upotrebi – semantička i sintaktička analiza* (HRPA) (HRZZ-IP-2022-10-6867), koje u cijelosti financira Hrvatska zadruga za znanost.

izrazima, determinatori prostornih odnosa, u prvoj redu prijedlozi, glagolski prefiksi i glagolske čestice, kao prototipni načini kodiranja prostornih informacija u indoeuropskim jezicima, od samih su početaka bili jedno od središnjih područja istraživanja u kognitivnoj lingvistici (npr. Janda 1986; Lakoff 1987; Taylor 1995), a moglo bi se čak i reći da je intenzivan razvoj kognitivne lingvistike i započeo upravo analizom engleskoga prijedloga *over* (Brugman 1981) i engleskih glagolskih čestica *up* i *out* (Lindner 1981). I mnogi prijedlozi u hrvatskome jeziku analizirani su primjenom kognitivnolingvističke metodologije (v. Šarić 2008 i 2014 ili Matovac 2017 te literaturu koja se tamo navodi), a u ovome radu taj će se metodološki okvir, konkretnije metodološki aparat teorije konceptualne metafore i metonimije (Lakoff – Johnson 1980) te kognitivne gramatike (Langacker 1987; 1991; 2008), primijeniti kako bi se opisale i analizirale konstrukcije s prijedlozima *u* i *na* te kako bi se objasnila kognitivna uvjetovanost alternacije tih prijedloga uz određene tipove prijedložnih dopuna. Primjerice u radu će se analizirati i objašnjavati alternacija prijedloga *u* i *na* u konstrukcijama u kojima se kao prijedložne dopune pojavljuju različite ustanove i institucije, kao u primjeru **1a** i **1b** iz korpusa *hrWaC*, a slično se vidi i u slovenskim primjerima **2a** i **2b** iz korpusa *slWaC*.

- [**1a**] *Do prije nekih 15 godina sam i sama radila u školi (predavala sam engleski jezik).*
- [**1b**] *Vjerujem da velik broj onih koji studiraju npr. književnost, a često i strane jezike, zaista i žele biti profesori književnosti ili stranih jezika i raditi na školama.*
- [**2a**] *Tako bi v pripravnosti lahko delal v šoli kot profesor brez enega samega nastopa pred razredom.*
- [**2b**] *Na informativnih dnevih so dijaki obiskovalcem prikazali delček tega, kar se učijo in delajo na šoli v okviru programa naravovarstveni tehnik.*

U radu će se poći od pretpostavke da je svaka specifičnija upotreba prijedloga *u* elaboracija njegova shematičnoga značenja intralokalnosti te da je svaka specifičnija upotreba prijedloga *na* elaboracija njegova shematičnoga značenja supralokalnosti. Značenja intralokalnosti i supralokalnosti pak temelje se na dvjema predodžbenim shemama – shemi SPREMNIKA i shemi POVRŠINE. Naglasak će biti na konstrukcijama s prijedlogom *na* jer je riječ o jednome od značenjski najsloženijih odnosno najpolisemnijih prijedloga u hrvatskome jeziku, a posebna će se pozornost posvetiti uočavanju konceptualnosemantičkih razlika i odnosa između konstrukcija s prijedlogom *na* i konstrukcija s prijedlogom *u*.

Analiza koja će biti predstavljena u ovome radu temelji se na primjerima prijavljenim pretragom korpusa *hrWaC*. Riječ je o korpusu koji obuhvaća tekstove s internetskih stranica na .hr domeni te obaseže 1,2 milijarde riječi. Budući da je upotreba prijedloga *u* i *na* izrazito česta (prema korpusu *hrWaC* prijedlozi *u* i *na* nalaze se, zajedno s prijedlozima *za* i *s*, među deset najčešćih riječi u hrvatskome

jeziku), pretraga korpusa ograničena je na konstrukcije s odabranim glagolima (npr. glagol *raditi* uz konstrukcije u kojima se kao prijedložne dopune pojavljuju različite ustanove i institucije) kako bi se dobili što bolji primjeri upotrebe i provjerila distribucija i učestalnost alternacije tih dvaju prijedloga.¹ Za svaku konstrukciju provjereno je koliko se puta pojavljuje u korpusu i koliki je udio pojavnica u kojima se pojavljuje prijedlog *u*, a koliki pojavnica u kojima se pojavljuje prijedlog *na*. Iako su kvantitativni podaci utjecali na usmjeravanje analize, ponajprije pri odabiru primjera koje je potrebno analizirati i u uočavanju upotreba kojima je potrebno posvetiti pozornost i objasniti ih, potrebno je istaknuti da se analiza u nastavku neće temeljiti na kvantitativnoj metodi, nego na kvalitativnoj jer je cilj rada konceptualnosemantička analiza.

Rad će biti organiziran tako da nakon uvodnih poglavlja u kojima se donose osnovne informacije o teorijskome okviru (poglavlje 2) slijedi središnji dio rada (poglavlje 3) u kojem će se opisivati i analizirati, uzimajući u obzir i objašnjavajući konceptualnosemantičku uvjetovanost, distribucija i alternacija prijedloga *u* i *na* u hrvatskome jeziku uz prijedložne dopune koje pripadaju kategoriji prijevoznih sredstava (poglavlje 3.1), kategoriji naseljenih mjesta (poglavlje 3.2), kategoriji ustanova i institucija (poglavlje 3.3), različitih lokacija (poglavlje 3.4) i dogadaja (poglavlje 3.5). Rad će završiti sažetkom spoznaja i zaključnim razmatranjima (poglavlje 4).

2 TEORIJSKA POZADINA

Prijedlozi su izrazito polisemne jezične jedinice, što je jasno čim se pogleda njihov opis u rječnicima i gramatikama. Tradicionalan pristup opisu značenja prijedloga, kao i općenito svih polismenih jezičnih jedinica, podrazumijevao je ili potpuno zanemarivanje pitanja povezanosti različitih značenja ili se smatralo da su različita značenja međusobno povezana na potpuno proizvoljan način. Takav nezadovoljavajući, a u krajnju ruku i neintuitivan pristup, potaknuo je razvoj kognitivnolingvističkih opisa u kojima se smatra da su različita značenja prijedloga međusobno sustavno i motivirano povezana u koherentnu značenjsku mrežu organiziranu oko prototipnoga značenja. Iako nema općeprihvaćenoga dogovora oko toga kako definirati prototipno značenje neke jezične jedinice (usp. Tyler – Evans 2003: 47; Matovac 2017: 75–79), kod prijedloga, barem osnovnih, a takvima pri-

¹ Dodatno je potrebno reći da su upotrebe prijedloga *u* i *na*, posebice prijedloga *na*, izrazito razgranate te da distribucija i alternacija tih prijedloga mogu biti drugačije uz različite glagole, pa smo svjesni da je ponekad moguće pronaći primjere upotrebe koji odudaraju od interpretacija predstavljenih u ovome radu. Zbog toga smo pretragu ograničili na određene glagole, a svrha rada je opisati kako konceptualizacija utječe na upotrebu prijedloga, a ne donijeti popis pravila o upotrebi prijedloga *u* i *na*.

padaju i prijedlozi *u* i *na* koji su tema ovoga rada, neupitno je da je prototipno značenje prostorne naravi. To je značenje izravno povezano s percepcijom i tjelesnim iskustvom kognitivnim načelom *otjelovljenosti* (engl. *embodied cognition*) i iz njih proizlazi te je shematične naravi – riječ je o shematskome prostornom prizoru (predodžbenoj shemi)² koji se sastoji od konfiguracijskih i funkcionalnih elemenata. Konfiguracijski elementi prostornoga prizora nazivaju se trajektor (tr) (engl. *trajector*) i orijentir (or) (engl. *landmark*) (Langacker 1987), a funkcionalni elementi prostornoga prizora proizlaze iz međudjelovanja trajektora i orijentira. Primjerice u izrazu *knjiga je na polici* prijedlogom *na* kodira se prostorni prizor u kojem se određuje položaj prvoga elementa prostornoga prizora – *knjige* – u odnosu na drugi – *policu*. Prvi element naziva se trajektor i njemu se određuje položaj trajektoru. Prijedlog *na* donosi i informaciju da orijentir ima obilježja **POVRŠINE**. Ili, drugačije rečeno, činjenica da orijentir ima obilježja **POVRŠINE** uvjetovala je da se prostorni odnos kodira prijedlogom *na*. S druge pak strane u izrazu *knjiga je u torbi* orijentir *torba* ima obilježja **SPREMNIKA**, pa je zbog toga prostorni odnos kodiran prijedlogom *u*. Različiti prostorni odnosi i različite karakteristike konfiguracijskih elemenata imaju i različite funkcionalne posljedice, što utječe na upotrebu prijedloga, posebice u situacijama kada se prijedlogom ne kodiraju konkretni prostorni odnosi. Primjerice u odnosu kakav kodira prijedlog *u* orijentir često zaklanja trajektor od pogleda, štiti ga od utjecaja vanjskih sila, ograničava njegovo kretanje ili upravlja njegovim kretanjem itd., pa je stoga govornicima hrvatskoga sasvim logična upotreba prijedloga *u* u izrazu *živimo u opasnosti* iako orijentir *opasnost* više nema fizičke karakteristike **SPREMNIKA**, ali zato ima isti funkcionalni utjecaj na trajektor kakav ima orijentir s fizičkim karakteristikama **SPREMNIKA** – ograničava i utječe na ponašanje orijentira. Na to koji će se prijedlog iskoristiti za kodiranje nekoga odnosa utječe dakle kako se percipira odnos trajektora i orijentira, ali i kako se percipiraju njihova obilježja i konceptualizira njihova međusobna interakcija. U ovome radu analizirat će se upotreba prijedloga *u* i *na* u konstrukcijama s različitim orijentirima (prijevoznim sredstvima, naseljenim mjestima, ustanovama i institucijama, različitim lokacijama i događajima) i objašnjavat će se kako je upotreba tih prijedloga motivirana konceptualiziranjem tih orijentira u okvirima predodžbenih shema **SPREMNIKA** s jedne strane i **POVRŠINE** s druge strane. U skladu s konvencijama kognitivne gramatike značenja će se prikazivati shematskim prikazima.

Promjene u prostornome odnosu i karakteristikama konfiguracijskih elemenata kao i funkcionalne posljedice međudjelovanja konfiguracijskih elemenata motiviraju nastanak novih značenja prijedloga. Međutim sva različita značenja

---

² Detaljnije o predodžbenim shemama v. u Hampe – Grady 2005.

nekoga prijedloga proizlaze izravno ili neizravno iz njegova prototipnoga značenja. To znači da se sva značenja unutar značenjske mreže mogu povezati u jednu cjelinu. Pri tome se u kognitivnoj lingvistici mogu uočiti dva pristupa – povezivanje značenjske mreže u cjelinu uočavanjem značenjskih lanaca (što je češći pristup) i uočavanje elaboracije ishodišne predodžbene sheme u svim značenjima, što drži značenjsku mrežu koherentnom i čvrstom (što je pristup primijenjen u ovome radu).³ Neovisno o odabranome pristupu, nastanak novoga značenja nekoga prijedloga motiviran je uvijek istim kognitivnim procesima koji oblikuju i konceptualne kategorije. Drugim riječima, jezične i konceptualne kategorije organizirane su na isti način, a, prema shvaćanju kognitivne lingvistike, jezična sposobnost dio je opće ljudske kognitivne sposobnosti. U ovome će se radu pri objašnjavaju konceptualiziranja različitih orijentira u okvirima predodžbenih shema SPREMNIKA i POVRŠINE naslanjati na konceptualnu metaforu i metonimiju kao dva temeljna procesa koja sudjeluju u uspostavljanju značenjske veze između tih predodžbenih shema i konkretnih upotreba prijedloga *u* i *na*.

3 RASPRAVA

U nastavku će se analizirati i objašnjavati konceptualnosemantičke razlike između konstrukcija s prijedlozima *u* i *na* u kojima prijedložna dopuna, tj. orijentir, pripada jednoj od sljedećih pet kategorija: (1) kategoriji prijevoznih sredstava, (2) kategoriji naseljenih mjesta, (3) kategoriji ustanova i institucija, (4) kategoriji različitih odabranih lokacija i (5) kategoriji događaja. Te će konceptualnosemantičke razlike biti promatrane kao elaboracije dviju predodžbenih shema – sheme SPREMNIKA ili intralokalnoga značenja inherentnoga prijedlogu *u* i sheme POVRŠINE ili supralokalnoga značenja inherentnoga prijedlogu *na*.

3.1 Prijedlozi *u* i *na* uz prijevozna sredstva

U prijedložnim skupinama u kojima se prijedlozi *u* i *na* upotrebljavaju s prijevoznim sredstvima shema SPREMNIKA s prijedlogom *u* elaborira se značenjem fizičkoga ulaska u prijevozno sredstvo, a shema POVRŠINE s prijedlogom *na* značenjem upotrebe prijevoznoga sredstva, usp. primjere 3–7:

[3a] *Iskreno se i srdačno nasmijao i rekao da uzmem torbu i da mogu ići u autobus.*

[3b] *Budući da nije izgrađen nogostup, djeca su u opasnosti dok idu na autobus.*

[4a] *Sad u doba svinjske gripe mi se baš ne ide u tramvaj koji je pun.*

[4b] *Vidala sam ga često jer sam tamo uvijek išla na tramvaj u školu.*

[5a] *Ima li netko kakvu preporuku za ruksak koji ide u avion, a da je ipak prostraniji od običnog školskog?*

³ Više o tome u npr. Belaj – Buljan 2016 ili Matovac 2017. Primjena takvog pristupa značenjima padaže u hrvatskome nalazi se u Belaj – Tanacković Faletar 2014.

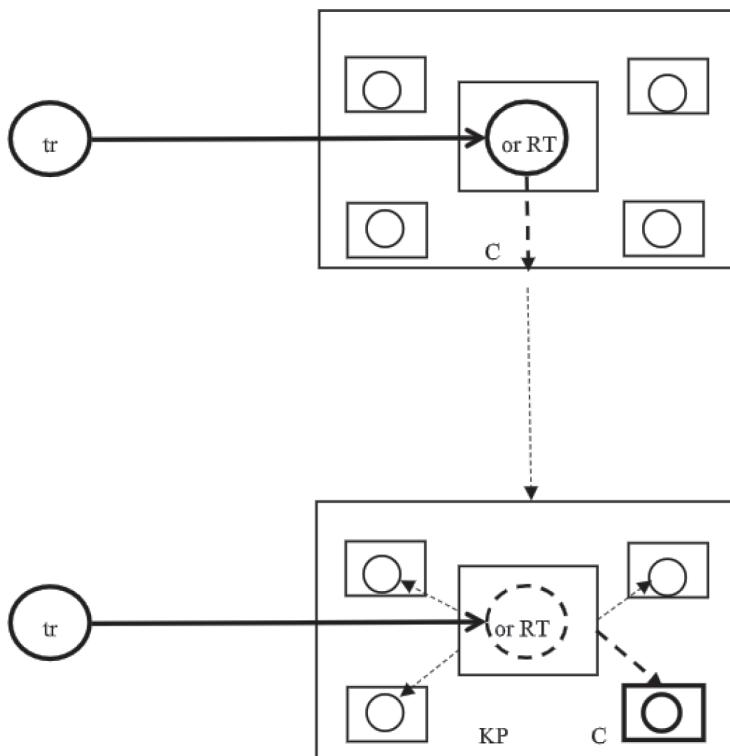
- [5b] *Nažalost ne stignem na sve odgovoriti jer za par sati trebam ići na avion.*
 [6a] *Inače, ako biciklom idete u vlak, morate za njega kupiti kartu.*
 [6b] *Kroz Kolodvorsku ulicu prolazi puno ljudi, ljudi idu na vlak, s vlaka...*
 [7a] *Nedavno, dok su „izvlačili“ jednu putnicu iz vozila na aerodromu, žena se pobunila i rekla da ne ide u taksi jer je puno skupljih.*
 [7b] *Idemo na taksi, prati nas neki drugi lik, klasična pitanja, klasičan engleski kao i svi drugi.*

Elaboracije sheme SPREMNIKA prijedlogom *u* u navedenim konstrukcijama semantički su jasne i ne zahtijevaju dodatna pojašnjenja. Riječ je jednostavno o tome da različita prijevozna sredstva kao orijentiri predstavljaju spremnike u koje se intralocira neki trajektor. No u konstrukcijama s prijedlogom *na* semantička je konstelacija kudikamo složenija, a ključno je pitanje zašto u značenju upotrebe prijevoznoga sredstva dolazi prijedlog *na*, odnosno u kojoj je vezi značenje upotrebe prijevoznoga sredstva sa shemom POVRŠINE. Šarić (2008: 115) takvu upotrebu prijedloga *na* objašnjava time da je riječ o tipu konstruala (načina izgradnje značenja) u kojem se prijevozna sredstva konceptualiziraju kao voznim redom uređena usluga javnoga prijevoza, pa je njihov oblik i funkcija SPREMNIKA u drugome planu. S time se može složiti, ali s druge strane mogu se ponuditi i dva alternativna objašnjenja nešto detaljnije kognitivne motivacije.

Prvo se objašnjenje tiče toga da se značenje supralokalnosti inherentno shemi POVRŠINE aktivira preko metonimije PRIJEVOZNO SREDSTVO ZA MJESTO POLASKA općega tipa DIO ZA CJELINU, što je prikazano i na gornjem dijelu slike (1). Pri tome prijevozno sredstvo funkcioniра kao referencijska točka (RT) (Langacker 1993; 2009) preko koje se provodi mentalni kontakt (deblja isprekidana strelica) s mjestom polaska kao cilnjim konceptom (C). U tome smislu konstrukcije tipa *ići na vlak* zapravo znače ‘ići na željeznički kolodvor (na kojem će se ući u vlak za željeno odredište)’, a kolodvori kao mjesta polaska prototipne su površine kompatibilne s temeljnim značenjem supralokalnosti prijedloga *na*.⁴ Da je tomu doista tako, potvrđuje se slabijom učestalošću primjera upotrebe prijedloga *na* s imenicom *taksi* (7b) jer unatoč postojanju taksi-stajališta njih ne konceptualiziramo kao mjesta polaska tipa kolodvora ili aerodroma prije svega zato što ona nisu dio službene infrastrukture mjesta ili gradova, a i perceptivno su slabije dostupna jer su manja. Osim toga u konstrukcijama s nespecificiranim odredištem tipa *ići na vlak, žuriti se na avion* i sl. može se govoriti o još jednome metonimijskom odnosu koji

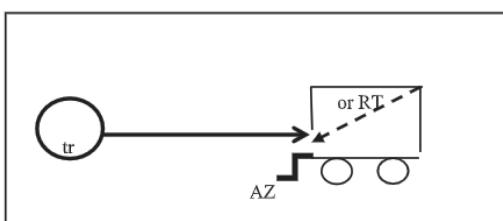
4 Kada je riječ o upotrebi prijedloga *na* uz prijevozna sredstva, potrebno je reći da se u takvim konstrukcijama, npr. *ići na vlak* ili *žuriti se na tramvaj*, može kao motivacija upotrebi prijedloga *na* povući paralela i s dolaskom na određenu stanicu kao jednu od točaka fiktivne linije po kojoj vozila prometuju. Da je tomu doista tako, potvrđuje se i time što se o određenim relacijama po kojima se prometuje govoriti kao o linijama, npr. za tramvaje *linija 17, linija 2...*, za vlakove i autobuse *linija Zagreb-Ljubljana, linija Zagreb-Osijek* itd., a takva bi pak interpretacija također potpdala pod metonimiju PRIJEVOZNO SREDSTVO ZA MJESTO (TOČKU) POLASKA.

nije u izravnoj vezi s interpretacijom značenja prijedloga *na*, a aktivira se paralelno s interpretacijom metonimije PRIJEVOZNO SREDSTVO ZA MJESTO POLASKA. Riječ je o metonimiji općega tipa CJELINA ZA DIO odnosno GENERIČKO (OPĆE) ZA SPECIFIČNO (POJEDINAČNO), što je prikazano u donjem dijelu slike 1. Imenovano prijevozno sredstvo kao shematična generička referencijska točka (RT) (isprekidane linije) stoji za ciljni koncept konkretnoga, točno određenoga prijevoznog sredstva koje vozi na željeno odredište. Taj metonimijski odnos podrazumijeva odabir ciljnoga koncepta iz konceptualnoga područja (KP) (engl. *dominion*) koje sadrži skup entiteta (u ovome slučaju vlakova za različita odredišta) konceptualno povezanih sa shematičnom generičkom referencijskom točkom (RT), a iz kojih govornik potom odabire jedan entitet (u ovome slučaju vlak koji vozi na njegovo odredište) kao ciljni koncept označen debljim linijama. Oba navedena metonimijska odnosa prikazana su na slici 1, pri čemu gornji dio slike prikazuje konceptualnosemantičke odnose pri metonimijskoj interpretaciji supralokalnoga značenja prijedloga *na* u prijedložnim konstrukcijama s prijevoznim sredstvom kao orijentirom, a donja slika interpretaciju metonimije GENERIČKO (OPĆE) ZA SPECIFIČNO (POJEDINAČNO).

Slika 1: *ići na vlak*

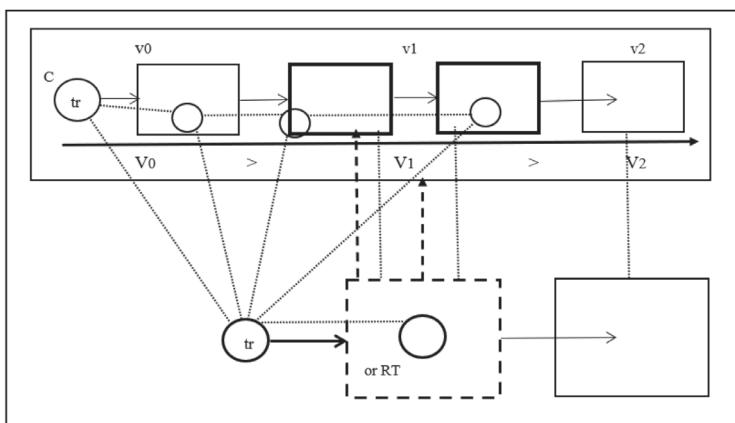
Drugo objašnjenje aktivacije sheme POVRŠINE odnosno značenja supralokalnosti u konstrukcijama u kojima se prijedlog *na* upotrebljava s prijevoznim sredstvima odvija se preko metonimije CJELINA ZA DIO jer se aktivira scenarij ulaska koji započinje stajanjem ili zakoračivanjem na dio prijevoznoga sredstva (najčešće stepenicu ili neki tip podesta) koji omogućuje ulaz u vozilo. Tada metonimijska interpretacija počiva na suprotstavljanju odnosno diskrepanciji referencijske točke (RT) i aktivne zone (AZ) (Langacker 1993: 31; 2009: 49). U slučaju izraza *ići na vlak* referencijsku točku predstavlja vlak kao CJELINA, a aktivnu zonu DIO vozila koji omogućava ulaz odnosno intralociranje trajektoria u vozilo kao spremnik, što je prikazano na slici 2. Iako to značenje zakoračivanja na prijevozno sredstvo Šarić (2008: 116) povezuje samo s glagolom *penjati se*, npr. u izrazima *penjati se na tramvaj*, mogućnost takve interpretacije moguća je i s drugim glagolima, kao što se dobro vidi iz primjera 6b, u kojem suprotstavljanje značenjski antonimnih prijedloga *na* i *s* snažno aktivira koncept ulaza u vozilo kao aktivnu zonu konstrukcije.

Slika 2: *ići na vlak*

U kategoriji upotrebe prijedloga *na* uz prijevozna sredstva vrlo su zanimljive i izrazito učestale i konstrukcije s glagolom *sjeti*, npr. *sjeti na tramvaj*, *sjeti na vlak*, *sjeti na autobus*. I u tim konstrukcijama dolazi do izražaja visokoshematično supralokalno značenje prijedloga *na*, koje metonimijski defokusira sam čin ulaska u prijevozno sredstvo odnosno defokusira shemu SPREMINIKA. Kažemo li nekome npr. *Sjedni na tramvaj i dođi k meni!*, ta konstrukcija predstavlja kondenziranu događajnu strukturu *Idi na tramvajsку stanicu, pričekaj odgovarajući tramvaj, uđi u njega i dovezi se do mene!* U tome smislu semantička interpretacija uključuje metonimiju SREDIŠNJA FAZA RADNJE ZA CIJELU RADNU općega tipa DIO ZA CJELINU jer je samo smještanje trajektoria u prijevozno sredstvo, a koje kao posljedica kondenzacije i nивелиranja događajne strukture nije kodirano prijedlogom *u*, konceptualno najistaknutija i najvažnija faza cijele radnje, pa stoga i jedina ima potencijal funkcioniрати kao referencijska točka. Što se tiče same motivacije za upotrebu glagola *sjeti*, razlog treba tražiti u tome što je sjedenje, prije nego stjanje, prototipni i

profilirani način vožnje u prijevoznim sredstvima, pa stoga ima najveći uporabni potencijal. Ako odredište nije kodirano, onda se kao i u konstrukcijama s glagolom *ići* može govoriti i o metonimiji GENERIČKO (OPĆE) ZA SPECIFIČNO (POJEDINAČNO) jer generički profil tramvaja kao referencijske točke reducira konceptualno područje na jedan određeni tramvaj kao ciljni koncept. Na slici 3 događajna struktura *Idi na tramvajsку stanicu, pričekaj odgovarajući tramvaj, uđi u njega i dovezi se do mene!* kao ciljni koncept (C) metonimije SREDIŠNJA FAZA RADNJE ZA CIJELU RADNJU odnosno kondenzirane događajne strukture *Sjedni na tramvaj i dođi k meni!* (donji dio slike) prikazana je u gornjem pravokutniku. Budući da je riječ o temporalnoj relacijskoj predikaciji ona je podložna sekvencijskom promatranju (engl. *sequential scanning*), koje se odvija fiktivnim kretanjem u govornikovu umu od etape do etape u određenim trenucima poimanoga vremena (v), a konceptualizacija svake od tih etapa odvija se u određenome trenutku stavnoga vremena (V).⁵ Dvije isprekidane strelice označavaju dvije metonimijske interpretacije: kraća strelica označava metonimiju SREDIŠNJA FAZA RADNJE ZA CIJELU RADNJU, a dulja GENERIČKO (OPĆE) ZA SPECIFIČNO (POJEDINAČNO). Nasuprot shematično-generičkomu konceptu tramvaja kao referencijske točke (deblje isprekidane linije) u gornjem su pravokutniku dva središnja manja pravokutnika označena debljim linijama, koje označavaju specifični tramvaj kao ciljni koncept metonimije GENERIČKO (OPĆE) ZA SPECIFIČNO (POJEDINAČNO), a točkaste linije označavaju korespondenciju među entitetima događajne strukture. Radi jednostavnosti shematskoga prikaza na slici 3 izostavljeno je konceptualno područje (engl. *dominion*) iz kojega bi metonimijom GENERIČKO ZA SPECIFIČNO bio odabran odgovarajući tramvaj iz skupa tramvaja konceptualno povezanih s referencijskom točkom.

Slika 3: *Sjedni na tramvaj i dođi k meni!*

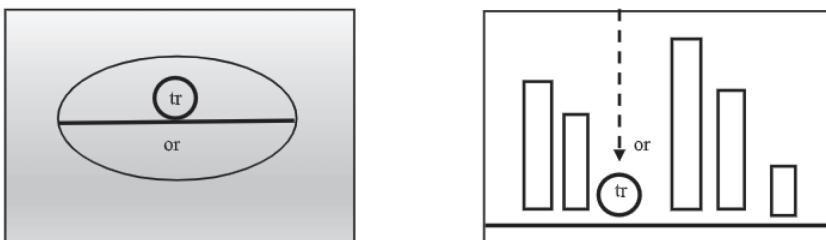
5 O odnosu poimanoga i stavnoga vremena kod sekvencijskoga promatranja svojstvenoga glagolima v. više u Langacker 1987: 250.

U konstrukcijama s glagolom *sjesti*, npr. *sjesti na tramvaj*, *sjesti na vlak*, *sjesti na autobus*, može se govoriti i o značenju sredstva jer primjerice izraz *Sjedni na tramvaj i dođi!* podliježe i interpretaciji *Dođi tramvajem!*. Tada je riječ o metaforičkome preslikavanju prijevoznoga sredstva kao trajektorove lokacije na immanentno mu značenje sredstva. Potrebno je spomenuti da je metaforičko iskazivanje značenja sredstva kod različitih vozila prisutno u hrvatskome, kao i u mnogim drugim jezicima, i u konstrukcijama s glagolom *uzeti*, npr. *Uzmi taksi i dođi!* ili *Bolje uzmi autobus nego vlak.*, pri čemu se vozila konceptualiziraju kao prototipna sredstva u fizičkome posjedu trajektoru podložna manipulaciji odnosno prijenosu energije u izvornoj domeni lanca radnje.

3.2 Prijedlozi *u* i *na* uz naseljena mjesta

Što se tiče distribucije prijedloga *u* i *na* u prijedložnim skupinama s različitim naseljenim mjestima, u najvećem broju slučajeva vrijedi pravilo da imena sela, mjesta, gradova, regija, država i kontinentata dolaze kao orientiri i dopune s prijedlogom *u*, a imena otoka i poluotoka s prijedlogom *na*, npr. *u Josipovcu*, *u Zagrebu*, *u Hrvatskoj*, *u Slavoniji*, *u Europi* te *na Braču*, *na Visu*, *na Madagaskaru*, *na Pelješcu* itd. Takvu distribuciju tih dvaju prijedloga Šarić (2008: 120–121) i Ban Matovac – Matovac (2020) objašnjavaju razlikom u (ne)jasnoj i (ne)samodostatnoj strukturiranosti dvaju tipova orientira. Mesta s jasnom i samodostatnom strukturiranošću, koja uključuje granice, središte, periferiju, glavni grad ako je riječ o državi itd., pojavljuju se kao orientiri s prijedlogom *u*, a mjesta kao orientiri čija strukturiranost u navedenome smislu nije toliko jasna dolaze s prijedlogom *na*. S takvim se stavom može složiti, no dodatno se postavlja pitanje u kakvoj je vezi (ne)jasna strukturiranost s predodžbenim shemama POVRŠINE i SPREMNIKA odnosno sa shematičnim značenjima supralokalnosti i intralokalnosti, značenjima koja uvijek na neki način, izravnije ili manje izravno, moraju biti prepoznata u svakoj uporabnoj varijanti prijedloga *na* i *u*. Odgovor na to pitanje jest u činjenici što jasna strukturiranost uključuje i infrastrukturnu razvedenost, koja posljedično u slučaju gradova, država i različitih drugih naseljenih mjesta na konceptualnoj razini uključuje i dimenziju visine, koja pak rezultira konceptom dubine, te se tako aktivira koncept trodimenzionalnoga prostora kompatibilnoga sa shemom SPREMNIKA i značenjem INTRALOKALNOSTI, a otoci i poluotoci s obzirom na konceptualnu asocijaciju nerazvedenosti infrastrukture, koja se, razumije se, ne mora poklapati s izvanjezičnom stvarnošću, aktiviraju samo dvodimenzionalnu shemu POVRŠINE, odnosno shematično značenje supralokalnosti. Dakle predodžbene sheme SPREMNIKA i POVRŠINE u podlozi su dviju konceptualnih metafora na temelju kojih konceptualiziramo infrastrukturno razvedena i nerazvedena naseljena mjesta, a to su konceptualne metafore INFRASTRUKTURNO RAZVEDENA MJESTA SU SPREMNICI i INFRASTRUKTURNO NERAZVEDENA MJESTA SU POVRŠINE. Dvodimenzionalna shema POVRŠINE

kod otoka se, a analogno i kod poluotoka, dodatno aktivira i kontrastom s vodom kojom su omeđeni, čime se uspostavlja iskustvena veza s konceptom plutanja različitih predmeta po vodi, pri čemu je treća dimenzija visine u pravilu isključena. Ti su odnosi prikazani na slici 4.

Slika 4: *na Braču* (lijevo) i *u Zagrebu* (desno)

Iako se o opisanoj distribuciji prijedloga *u* i *na* s imenima naseljenih mesta može govoriti kao o pravilu, od toga pravila ima i podosta iznimaka. One se u prvome redu tiču otoka i poluotoka koji su ujedno i države, regije ili čak kontinenti, pa u nekim slučajevima konceptualni primat ima shema POVRŠINE, a u nekim shema SPREMNika. Razlika u aktivaciji shema POVRŠINE i SPREMNika dobro se recimo vidi na primjeru distribucije tih dvaju prijedloga s imenima dvaju hrvatskih poluotoka – Istre i Pelješca. Iako su čisto geografski gledano i Istra i Pelješac poluotoci, Istra je ujedno i regija s razvedenom infrastrukturom koja aktivira trodimenzionalni prostor, pa status regije ima konceptualni primat nad samim geografskim statusom, čime se eliminira upotreba prijedloga *na*, npr. *živjeti u Istri* i **živjeti na Istri*. Nasuprot tomu konceptualizacija poluotoka Pelješca, kako zbog veličine tako i zbog strukturne i infrastrukturne nerazvedenosti, odgovara konceptualizaciji otoka te posljedično licencira shemu POVRŠINE kodiranu prijedlogom *na*, npr. *živjeti na Pelješcu* i **živjeti u Pelješcu*. Isto je tako primjerice geografski status kontinenta, a koji bi podržao upotrebu prijedloga *u*, u slučaju Antarktike u drugome planu jer je na konceptualnoj razini kudikamo relevantnija profiliranost sheme POVRŠINE kao posljedice izrazite infrastrukturne nerazvedenosti toga kontinenta, pa je prijedlog *na jedina* mogućnost, npr. *živjeti na Antarktici* i **živjeti u Antarktici*. S druge strane u slučaju Australije, a unatoč činjenici da je objektivno riječ o otoku, ne dolazi u obzir **živjeti na Australiji* jer prevagu ima profilirani koncept državnosti, koji posljedično aktivira shemu SPREMNika i upotrebu prijedloga *u*, a isto je recimo i s Japanom kao otočnom državom, npr. *živjeti u Japanu* i **živjeti na Japanu*. Nasuprot tomu u slučaju npr. Kube, Islanda ili Cipra prevladava koncept otoka i shema POVRŠINE, pa se najčešće i neutralno nazivi tih država upotrebljavaju s prijedlogom *na*, npr. *živjeti na Kubi*, *živjeti na Islandu*, *živjeti na Cipru*, iako ima

potvrda i za obrnutu konceptualizaciju i posljedično upotrebu prijedloga *u* (Šarić 2008: 121; Ban Matovac – Matovac 2020).

Ima i slučajeva kada se naseljeno mjesto upotrebljava paralelno s obama prijedlozima, ali u različitome značenju kao posljedicom alternativnih konstruala s obzirom na aspekt specifičnosti/shematičnosti kao jedne od dimenzija konstruala,⁶ npr. takva je upotreba prijedloga *u* i *na* uz imenicu *selo*. Kada se ona upotrebljava s prijedlogom *u*, tada je obvezno riječ o konkretnome, specifičnom selu, koje kao takvo aktivira koncept trodimenzionalnoga prostora i podržava shemu SPREMINIKA, a naziv sela mora biti izrečen, usp. **on živi u selu i on živi u selu Babina Greda*. To se, naravno, odnosi samo na slučajeve u kojima se konstrukcijski pretpostavlja kodiranje imena sela, kao ovdje s glagolom *živjeti*, a ne i općenito kada je upotreba prijedloga *u* moguća, usp. *U nekoliko sela u Slavoniji pojavila se svinjska kuga ili U ta dva sela nema djece* i sl. No i tada je riječ o specifičnim, određenim selima, pa konstrukcija obavezno zahtijeva neki determinator, bilo eksplisitni bilo implicitni odnosno nulti ($\emptyset$), npr. *U Ø selu nema struje*. S druge strane prijedlog *na* dolazi u slučajevima generičkoga značenja, pri čemu se konceptualnom shematizacijom trodimenzionalnost defokusira, a profilira plošnost kompatibilna sa shemom POVRŠINE. Posljedično, tada ne dolazi u obzir izricanje imena sela, usp. *on živi na selu i *on živi na selu Babina Greda*. Ponekad su kolebanja u distribuciji tih dvaju prijedloga rezultat političkoga opredjeljenja uvjetovanoga promjenom administrativnoga statusa. Tako Ban Matovac – Matovac (2020: 75) kao jedan od primjera navode Island, uz koji je u švedskome, danskom i norveškom upotreba jednoga ili drugoga prijedloga postala osjetljiva politička tema nakon što je Island 1944. stekao samostalnost. Slično je i s Ukrajinom, pa Krivoruchko (2008) navodi da je do raspada SSSR-a i u ruskome i u ukrajinskom bila neutralna upotreba prijedloga *na*, a osamostaljenjem Ukrajine 1991. godine u ukrajinskom prevladava upotreba prijedloga *u*, dok je u ruskome upotreba jednoga ili drugoga prijedloga pitanje političkoga opredjeljenja. Što se tiče prostora bivše Jugoslavije, dobar su primjer političke uvjetovanosti alternacije tih dvaju prijedloga sarajevske *Pale*. Prije rata uobičajeno je bilo govoriti *na Palama*, a danas Srbi u Republici Srpskoj govore *u Palama*, dok su Bošnjaci zadržali *na Palama*.⁷

⁶ Osim specifičnosti dimenzije su konstruala još fokusiranje, isticanje i perspektiva. Detaljnije o različitim dimenzijama konstruala v. u Langacker 2008: 55–89.

⁷ U kategoriji upotrebe prijedloga *u* i *na* s naseljenim mjestima vrlo je zanimljiva i alternacija tih dvaju prijedloga u prijedložnim skupinama s imenima kvartova kao orijentirima, npr. *na Trešnjevcu* (dio Zagreba), *na Baščarsiji* (dio Sarajeva), *na Borongaju* (dio Zagreba), *na Šjenaku* (dio Osijeka) i *u Donjem gradu* (dio Osijeka), *u Španskom* (dio Zagreba), *u Dubravi* (dio Zagreba), *u Trnju* (dio Zagreba) itd. Načelno i ovdje alternacija ovisi o konceptualnoj aktivaciji sheme POVRŠINE odnosno SPREMINIKA. Što posebno dolazi do izražaja u prototipnim slučajevima tipa *na Baščarsiji i na Šjenaku te u Donjem gradu i u Dubravi*. Međutim u ta pitanja nećemo detaljnije ulaziti jer su takvi orijentiri izrazito brojni, pa u mnogim slučajevima jednostavno nije moguće uspostaviti jasne kriterije, odnosno u svakome bi gradu bilo nekoliko iznimaka ili primjera čija motivacija nije dovoljno jasna, što se prije svega odnosi na kvartove koji zahtijevaju shematičniji prijedlog *na*.

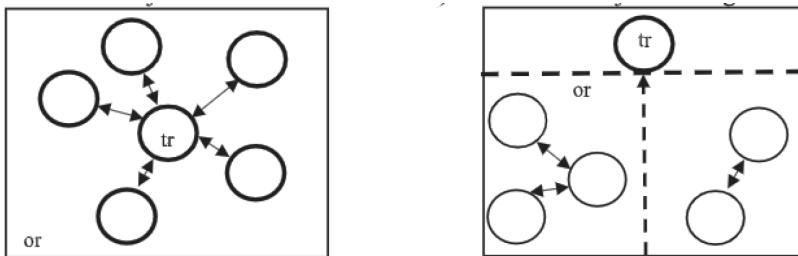
3.3 Prijedlozi *u* i *na* uz ustanove i institucije

Distribucija i alternacija prijedloga *u* i *na* u konstrukcijama gdje mjesto orijentira elaboriraju ustanove i institucije prikazana je u primjerima 8–15:

- [8a] *Svejedno sam jako ponosna i zadovoljna jer radim u Poliklinici SUVAG i pomažem djeci i olakšavam im život.*
- [8b] *Radio je na Poliklinici posljednje četiri godine na mjestu specijalista.*
- [9a] *Radi u Centru za prevenciju i izvanbolničko lijeчењe ovisnosti od 1998 godine.*
- [9b] *Ona trenutačno radi na Centru za ženske studije.*
- [10a] *A krivi su i roditelji jer ne prate što im djeca rade u školi.*
- [10b] *Nakon preseljenja u Beč 1965. godine radi na Visokoj školi za primijenjenu umjetnost.*
- [11] *To se ne radi na fakultetima jer se to na fakultetima ne može raditi.*
- [12] *Otac je novinar i dugo je predavao na Sveučilištu.*
- [13a] *Prije diplomatskog rada, dugi je niz godina radio u Odsjeku za obranu zagrebačke općine Centar.*
- [13b] *Nakon doktorata vratio se u Hrvatsku gdje je nastavio raditi na Odsjeku zapovijest HAZU.*
- [14a] *Njih dvojica rade u Odjelu za arhiv Ureda predsjednika.*
- [14b] *U svojstvu znanstvenog novaka radio je na Odjelu ginekologije i porinštva KB Sveti Duh od 1989. do 1991. godine.*
- [15a] *Ona sada radi u Zavodu za javno zdravstvo Zadar, a prije je radila u vinariji u Benkovcu.*
- [15b] *Do 2004. godine radila je na Zavodu za fiziku Medicinskog fakulteta u Rijeci.*

Kao i s prethodnim dvjema kategorijama temeljno je problemsko pitanje sljedeće – koji konceptualnosemantički faktori uvjetuju intralokalni, a koji supralokalni konstrual? Stevanović (1979: 490–492) upotrebu prijedloga *na* u kontekstu viših obrazovnih institucija objašnjava metaforički, pri čemu se fizička visina preslikava na apstraktnu visinu prestižnih institucija, što je onda kompatibilno značenju prijedloga *na* jer se prijedlog *na* tipično upotrebljava uz orijentire koji aktiviraju koncept visine. Da su u pitanju samo obrazovne institucije, takvo bi objašnjenje možda bilo dovoljno uvjerljivo, no kako se iz navedenih primjera vidi, obrazovne institucije nisu jedini tip ustanova uz koje prijedlozi *u* i *na* alterniraju. S druge strane Šarić (2008: 112) daje uvjerljivije objašnjenje tvrdeći da se prijedlog *u* s nazivima institucija upotrebljava onda kada je riječ o konceptualizaciji institucije u konkretnome značenju, a prijedlog *na* onda kada je riječ o funkcionalnome metonimijskom značenju, pri čemu MJESTO stoji za AKTIVNOSTI koje se u njemu provode. Međutim unatoč tomu što je objašnjenje alternacije dvaju prijedloga preko aktivacije metonimije MJESTO ZA AKTIVNOST prihvatljivije od Stevanovićeva (1979: 490–492) objašnjenja, ono također otvara neka dodatna pitanja. Prvo, ono nije primjenjivo na konstrukcije sa svim glagolima. S glagolom *raditi* primjerice jest, npr. *raditi u*

školi i raditi na fakultetu, ali u primjerima *ići u osnovnu školu* i *ići na fakultet* u značenju pohađanja određenoga obrazovnog programa metonimija MJESTO ZA AKTIVNOST aktivira se i u jednome i u drugome slučaju, iako je riječ o različitim prijedlozima, jer i u *ići u osnovnu školu* MJESTO stoji za AKTIVNOSTI koje se tamo provode, odnosno učenje, pohađanje nastave i, jednom riječju, sve ono što učenici u školama rade. Drugo pitanje koje se nameće u vezi objašnjenja alternacije prijedloga *u* i *na* uz ustanove i institucije preko aktivacije metonimije MJESTO ZA AKTIVNOST jest kako tu metonimiju u konstrukcijama s prijedlogom *na* povezati sa shemom POVRŠINE odnosno supralokalnim značenjem, koje na neki način mora biti u podlozi svake upotrebe prijedloga *na*. Smatramo stoga da je u konstrukcijama s prijedlogom *na* uz institucije i ustanove u podlozi metonimije MJESTO ZA AKTIVNOST metafora APSTRAKTNA INTELEKTUALNA ILI ZNANSTVENA POTPORA JE FIZIČKA POTPORA. Naime kod ustanova i institucija gdje je profiliran bilo koji takav vid potpore (one projektnoga tipa, potpore u smislu dostupnosti znanstvene građe, potpore znanstvenoga napredovanja, potpore usavršavanja itd.) dolazi prijedlog *na*, a tamo gdje to nije izraženo, odnosno gdje je profilirana interaktivna uključenost trajektoria u radnju koja se obavlja u nekoj instituciji, češće dolazi prijedlog *u*. Zato recimo u kontekstu osnovnih i srednjih škola u najvećem broju slučajeva dolazi prijedlog *u* jer je konstrual takav da profilira međuljudsku interakciju, bilo djece međusobno bilo djece i nastavnika, dok je u slučaju visokih učilišta i njihovih različitih odjela takva interakcija konceptualno u drugome planu iako, razumije se, i tamo postoji. Isto tako različite *poliklinike* (8a–8b), *centri* (9a–9b), *odsjeci* (13a–13b), *odjeli* (14a–14b) ili *zavodi* (15a–15b) mogu s jedne strane profilirati interaktivnu uključenost trajektoria u radnju, a s druge pak znanstvenu potporu radu. Razlike između tih dvaju konstruala prikazane su na slici 5. Lijevi dio slike 5 prikazuje interaktivnu uključenost trajektoria u radnju istaknutu odabirom prijedloga *u*, a desni dio slike 5 prikazuje znanstvenu potporu radu istaknuto prijedlogom *na*, pri čemu je profilirana apstraktna potpora kao elaboracija sheme POVRŠINE označena debljom isprekidanom linijom, isto kao i strelica koja označava različite aktivnosti ustanova i institucija koje rezultiraju takvom potporom, ali su konceptualno defokusirane i označene tanjim linijama.

Slika 5: *raditi u Odsjeku za obranu* (lijevo) i *raditi na Odsjeku za anglistiku* (desno)

Kod nekih ustanova kao što su primjerice instituti kao isključivo znanstvene ustanove upotrebljavaju se paralelno oba prijedloga, npr. *raditi na institutu* i *raditi u institutu*. Iako bi s obzirom na postavljene kriterije očekivana bila isključivo upotreba prijedloga *na*, upotreba prijedloga *u*, koja čak i prevladava, može se objasniti etimološkom analogijom prema imenici *institucija*, koja se gotovo isključivo upotrebljava s prijedlogom *u*, npr. *raditi u instituciji* i **raditi na instituciji*. Korpus potvrđuje, doduše vrlo rijetko, i upotrebu prijedloga *na* sa srednjim i osnovnim školama kao orijentirima. Tako se recimo može pronaći *raditi na školi* ili *zaposliti se na školi*, ali ta je mogućnost ograničena na glagole koji donekle profiliraju i značenje potpore ustanove, ali s drugim glagolima prijedlog *na* ne dolazi u obzir, usp. **ići na školu*, **biti na školi*, **otići na školu* itd.⁸

3.4 Prijedlozi *u* i *na* uz različite lokacije

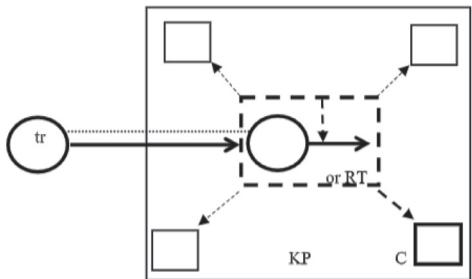
Rasprava o alternaciji prijedloga *u* i *na* uz orijentire koji označavaju različite lokacije temeljit će se na primjerima 16–21:

- [16a] Živim u Njemačkoj i sa svojim osmogodišnjim sinom često idem na stadion.
- [16b] Vecina ljudi koji to podržavaju, idu u stadione i kupuju neke bezvezne dresove.
- [17] Pitaj kuda se ide na kolodvor.
- [18] Jutro nakon je proteklo u polupaničnom završavanju preostalih poslova u kući i po gradu, jer je trebalo ići na aerodrom.
- [19] Spuštam se kroz bolnicu, jer nam je pobegla devetka u 18:20 h, i idemo na stanicu čekati četvrtku.
- [20a] Ukoliko more bude valovito i nepristupačno, toga dana djeca neće ići u more.
- [20b] Sjećam se kad smo prvi put isle na more.
- [21a] Voda koja ide u bazen može biti slatka ili slana.
- [21b] Mi smo nekad morali u sklopu tjelesnog ići na bazene.

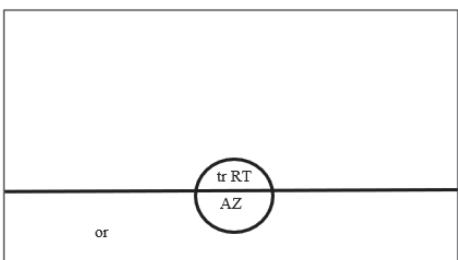
⁸ Pretraživanje korpusa pokazuje da do sustavnijega alterniranja prijedloga *u* i *na*, a u konstrukcijama s glagolom *raditi*, dolazi uz orijentire *klinika*, *institut*, *odjel* i *zavod*. Sustavno s prijedlogom *u* (pri tome se misli da je u korpusu pronađeno manje od 20% primjera s prijedlogom *na*) pojavljuju se orijentiri *bolnica*, *poliklinika*, *centar*, *galerija*, *kazalište*, *ured*, *jaslice*, *knjižnica*, *muzzej*, *škola*, *ustanova*, *vrtić*. Sustavno s prijedlogom *na* (pri tome se misli da je u korpusu pronađeno manje od 20% primjera s prijedlogom *u*) pojavljuju se orijentiri *fakultet*, *sveučilište*, *odsjek*, *katedra*, *visoka škola*, *visoko učilište*, *veleučilište*.

U konstrukcijama u kojima orijentiri označavaju stajališta javnoga prijevoza, a riječ je o primjerima **17–19**, izrazita je profiliranost sheme POVRŠINE te u analiziranome korpusu nema primjera upotrebe prijedloga *u*, npr. *ići u kolodvor, *ići u aerodrom ili *ići u stanicu i sl.⁹ Iznimka je od toga *luka* (analogijom i *zračna luka*), s kojom dolazi isključivo prijedlog *u*, i to zato što su luke kao pristaništa najčešće u obliku uvale ili zaljeva koji pak svojim oblikom profiliraju shemu SPREMNIKA. Drugim riječima, unatoč tomu što stajališta javnoga prijevoza osim otvorenoga prostora uključuju i zatvoreni prostor, koji bi pak aktivirao shemu SPREMNIKA, zatvoreni prostor konceptualno je potisnut u drugi plan, pa se značenje konstruira isključivo na bazi otvorenoga prostora kompatibilnoga sa shemom POVRŠINE, a isto vrijedi i za druge lokacije kod kojih događajna struktura podrazumijeva odvijanje radnje na otvorenome, kao što su primjerice *stadioni*, npr. u **16a**. U tim slučajevima, barem što se tiče konstrukcija s glagolom *ići*, npr. *ići na kolodvor*, *ići na stanicu*, *ići na aerodrom* ili *ići na stadion*, interpretacija značenja odvija se aktivacijom metonimije MJESTO ZA AKTIVNOST jer odlazak na javno stajalište pretpostavlja radnju ulaska u određeno vozilo i odlaska na željenu destinaciju. Tada mjesto kao orijentir (isprekidani pravokutnik) funkcioniра (deblja isprekidana strelica) kao referencijska točka (RT) za konceptualizaciju aktivnosti trajektoria kao ciljnoga koncepta (C), kao što je prikazano na slici 6. Također, a kao i u primjerima tipa *ići na vlak*, što je prikazano na slici 1, kolodvor kao shematična referencijska točka metonimijski stoji za specifični, određeni kolodvor na koji se ide, a koji se kao ciljni koncept bira iz konceptualnoga područja (KP) koje sadrži različite kolodvore iskustveno povezane s govornikom. Ti su odnosi prikazani na slici 6. Dodatno, potrebno je reći da uz orijentir *stadion* u konstrukciji s glagolom *ići* ipak vrlo rijetko može doći do odstupanja od upotrebe prijedloga *na*, npr. kao u **16b**, ali tada je riječ o drukčijem konstrualu koji profilira zatvoreni prostor, odnosno različite lokale i trgovine koje se kao SPREMNICI nalaze unutar suvremenih stadiona.

⁹ Za potrebe rada analizirane su konstrukcije s glagolom *ići*. Uz neke druge glagole orijentiri *kolodvor*, *aerodrom* i *stanica* mogu se upotrebljavati i uz prijedlog *u*, a tada je riječ o konkretnome značenju intralociranja trajektoria u prostor orijentira, npr. *vlak ulazi u kolodvor Zagreb* i sl.

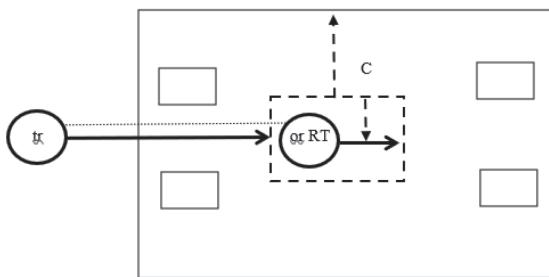
Slika 6: *ići na kolodvor*

Kada je riječ o lokacijama tipa *more, bazen, jezero* i sl., prijedlozi *u* i *na* alterniraju u različitome značenju koje uključuje ili aktivaciju sheme SPREMNIKA ili aktivaciju sheme POVRŠINE. Intralokalno značenje SPREMNIKA oprimjereno je u **20a** i **21a**. To značenje može biti elaborirano ili tako da je u pitanju intralociranje cijelog traektora u granice orientira, kao u **21a**, ili pak aktivacijom metonimije CIJELI ENTITET ZA DIO ENTITETA, pri čemu dolazi do izražaja diskrepancija profila kao referencijske točke i aktivne zone, kao u **20a**. Ti slučajevi uključuju konstrukcije tipa *biti u moru, ući u rijeku* itd., u kojima traektor kao CJELINA stoji za svoj dio (obično trup) koji je kao aktivna zona intralociran u vodi kao orientiru, što je prikazano na slici 7.

Slika 7: *biti u moru*

Nasuprot tomu kada se uz te lokacije upotrebljava prijedlog *na*, kao u **20b** i **21b**, shema POVRŠINE aktivira se na dva načina. Prvi je preko metonimije MJESTO ZA AKTIVNOST, kao u **21b**, gdje *bazeni* kao shematična MJESTA defokusiraju narav SPREMNIKA, a profiliraju različite AKTIVNOSTI koje se provode unutar takvoga rekreacijskoga kompleksa, aktivnosti koje primarno profiliraju lociranje traektora na POVRŠINE izvan samih *bazena* kao SPREMNIKA, a tek sekundarno i radnju ulaska u sam bazen. U drugome slučaju, u primjerima kakav je **20b**, shema POVRŠINE elaborira se preko dviju metonimija, što je i prikazano na slici 8. Prva je ISTAKNUTI

DIO LOKACIJE ZA CIJELU LOKACIJU, pri čemu *more* kao shematična referencijska točka (isprekidani pravokutnik), središnji i najvažniji dio lokacije, štoviše, i primarni razlog putovanja, stoji za CIJELU lokaciju kao ciljni koncept (C) (dulja isprekidana strelica). Da je to doista tako, dobro se vidi recimo u dijalozima tipa: A: *Sutra idem na more.* B: *Kamo?* A: *U Biograd.* Paralelno s tom metonimijom aktivira se i metonimija MJESTO ZA AKTIVNOST jer *more* odnosno lokacija koja uključuje i *more* stoji (kraća isprekidana strelica) za različite aktivnosti koje će trajektor tamu provoditi (odmor, sunčanje, kupanje, šetnje itd.). Naravno, u konstrukcijama kao što su *na more*, *na jezero* ili *na rijeku* shema POVRŠINE može imati i prototipnije elaboracije, kao primjerice u konstrukciji *ribari obično uvečer odlaze na more*, gdje se aktivira koncept kretanja ribarskoga čamca po površini vode.

Slika 8: *ići na more*

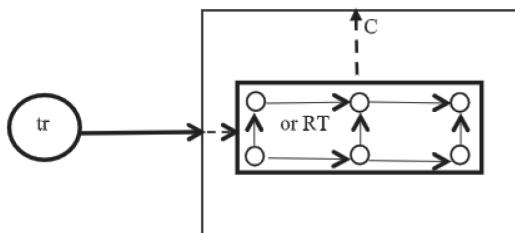
3.5 Prijedlozi *u* i *na* uz događaje

Posljednja se kategorija tiče različitih događaja kao orijentira s prijedlozima *u* i *na*, a jedna je od temeljnih značenjskih razlika u tome što se prijedlogom *u* kodira aktivno sudjelovanje trajektoria u nekome događaju, a prijedlogom *na* pasivno, usp. primjere 22–24:

- [22a] *Većina navijača išla bi na utakmice samo da iskaže mržnju.*
- [22b] *S takvim se kalkulacijama ne ide u utakmicu.*
- [23a] *I dan-danas idem na predstave kao da o kazalištu ništa ne znam.*
- [23b] *Ta potpora najčešće je išla u predstave, ali sam osmisnila i realizirala niz posebnih projekata.*
- [24a] *Ja godinama idem na prosvjede, ali nikad ne znam zašto se prosvjeduje.*
- [24b] *Kazao je da će seljaci idući tjedan ići u prosvjede ako im se ne ispune njihovi zahtjevi.*

Konstrukcije pasivnog sudjelovanja kodirane prijedlogom *na* sa shemom POVRŠINE povezane su metonimijom DOGADAJ ZA MJESTO, pa se tako 22a može interpretirati kao *Većina navijača išla bi na mjesta gdje se odigravaju utakmice samo*

da iskaže mržnju.¹⁰ Taj je metonimijski odnos prikazan na slici 9, gdje utakmica kao DOGADAJ (referencijska točka, RT) stoji (isprekidana strelica) za MJESTO odigravanja kao ciljni koncept (C). Punom strelicom koja vodi od trajektoria prema mjestu odigravanja označena je konkretna fizička radnja dolaska, a isprekidanim, usmijerenom na događaj, apstraktnejša koja uključuje vizualnu i auditivnu percepцију događaja.

Slika 9: *ići na utakmicu*

Kada je riječ o konstrukcijama s glagolom *ići*, upotreba prijedloga *na* gotovo je beziznimna. Jedina ječešća iznimka izraz *ići u prosvjede*, kao u 24b. U toj situaciji prijedlog *u* profilira aktivno sudjelovanje trajektoria u prosvjedu, dok se odabirom prijedloga *na* u primjeru 24a to ne ističe (iako se ne isključuje kao mogućnost). U primjeru 23b pak prijedlogom *u* označava se da su finansijska sredstva investirana u predstavu, tj. nije riječ o situaciji u kojoj je trajektor aktivni ili pasivni sudionik događaja (niti to trajektor *potpora* može biti). Potrebno je istaknuti da se u situacijama kad se uz iste orijentire upotrebljava glagol *sudjelovati*, npr. *sudjelovati u utakmici*, koji sam po sebi profilira aktivno sudjelovanje trajektoria, upotrebljava prijedlog *u*, koji također izrazito profilira aktivno sudjelovanje. To je još jedna potvrda da je za distribuciju i alternaciju prijedloga *u* i *na* uz orijentire koji označuju događaje važan način sudjelovanja trajektoria u događaju.

Ima međutim dosta događaja kod kojih upotreba prijedloga *u* ili ne dolazi u obzir ili je rjeđa i obilježena bez obzira na aktivno odnosno pasivno sudjelovanje trajektoria. Takvi su događaji recimo Olimpijske i Mediteranske igre ili različita svjetska i europska prvenstva u različitim sportovima ili pak različiti festivali, koji čak i s glagolom *sudjelovati*, uz koji se inače dominantno upotrebljava prijedlog *u* jer izrazito profilira aktivno sudjelovanje i shemu SPREMNIKA, prednost daju prijedlogu *na*,¹¹ usp. *sudjelovati na Olimpijskim igrama* i *?sudjelovati u Olimpijskim*

10 Razlika između aktivnoga i pasivnoga sudjelovanja načelna je razlika jer ne mora uvijek biti tako, kao recimo u konstrukciji *biti na treningu*, gdje razlog upotrebe prijedloga *na* očito nije pasivno sudjelovanje, ali i tada je riječ o metonimiji DOGADAJ ZA MJESTO.

11 Pretraga korpusa pokazuje da se takvi događaji uz glagol *sudjelovati* još donekle i pojavljuju uz prijedlog *u*, ali rijetko, no da uz glagol *ići* upotreba s prijedlogom *u* nije moguća.

ograma, sudjelovati na svjetskom prvenstvu i ?sudjelovati u svjetskom prvenstvu, sudjelovati na Festivalu kajkavске popevke i *sudjelovati u Festivalu kajkavске popevke, ići na Olimpijske igre i *ići u Olimpijske igre, ići na svjetsko prvenstvo i *ići u svjetsko prvenstvo te ići na Festival kajkavске popevke i *ići u Festival kajkavске popevke. S druge strane ako je riječ o nacionalnom prvenstvu u nekom sportu, prijedlog *u jedina* je mogućnost, usp. *sudjelovati u nacionalnom prvenstvu i *sudjelovati na nacionalnom prvenstvu, dobro igrati u nacionalnom prvenstvu i *dobro igrati na nacionalnom prvenstvu te dobro stajati u nacionalnom prvenstvu i *dobro stajati na nacionalnom prvenstvu.* O čemu je tu riječ, odnosno koji su konceptualnosemantički razlozi odgovorni za takvu distribuciju prijedloga *u* i *na?* Odgovor na to pitanje treba tražiti u značenju smotre, koja se u kontekstima s Olimpijskim igramama, svjetskim i europskim prvenstvima redovito upotrebljava, pogotovo u sportskom diskursu novinsko-publicističkoga stila. Tako se često uoči tih događaja mogu čuti konstrukcije tipa *svjetska smotra, svjetska smotra nogometnika, europska nogometna smotra, olimpijska smotra* itd., a značenje smotre vrlo je usko povezano sa shemom POVRŠINE jer smotra podrazumijeva okupljanje skupine ili skupina (u slučaju momčadi) ljudi iste profesionalne orientacije na jednom MJESTU, što je posebno recimo izraženo na otvaranju Olimpijskih igara. Tada se navedeni DOGAĐAJI metaforički konceptualiziraju kao POVRŠINE odnosno MJESTA okupljanja i natjecanja sportaša. Nasuprot tomu nacionalna prvenstva nemaju to značenje, ona traju cijele godine i nisu kompatibilna sa značenjem smotre, pa posljedično ne aktiviraju ni shemu POVRŠINE, nego SPREMINIKA.

Osvrnamo se na kraju na još jedan važan aspekt opisanih metonimijskih konstrukcija s prijedlogom *na*. Naime iako je profiliranje ciljnoga koncepta jedna od glavnih uloga metonimije i iako većina metonimija počiva upravo na tome, u dobrom dijelu ovdje problematiziranih konstrukcija situacija je obrnuta, odnosno izvorni je koncept ili referencijska točka onaj koncept koji je profiliran.¹² Tako naprimjer u konstrukciji *ići na utakmicu*, unatoč tomu što *utakmica* kao DOGAĐAJ stoji za *stadion* kao MJESTO, čime se omogućuje aktivacija sheme POVRŠINE, odnosno omogućuje se povezivanje toga specifičnijega metonimijskog značenja visokoschematicnoga i polisemnoga prijedloga *na* s njegovim temeljnim supralokalnim značenjem, utakmica je kao izvorni koncept profilirana jednostavno zato što stadioni

¹² Takvi slučajevi nisu toliko neobični kao što bi se na prvi pogled moglo zaključiti, a prepoznani su već u Lakoff – Johnson 1980: 38, a usp. i u Panther 2005: 371–373 te u Belaj 2023: 273, u kontekstu analize metonimije ZAPOVJEDNIK ZA PODREDENE tipa *Nixon je bombardirao Hanoi i Napoleon je izgubio kod Waterloo*, gdje su *Nixon* i *Napoleon* profilirani unatoč tomu što metonimijski kao referencijska točka stoje za *američke pilote* i *francuske vojнике*. Tomu je tako jer su oni kao vrhovni zapovjednici idejno odgovorni za radnje koje provode njihovi podređeni, pa posljedično imaju i konceptualni primat kao najvažniji elementi vojne sile, a koja se pak sastoji od niza nepoznatih osoba koje govornicima na konceptualnome planu ne znače ništa. Slično je i u konstrukcijama s prijedlogom *na*.

postoje zbog utakmica koje se na njima odigravaju, a ne obrnuto. Isto je i u primjerima kao što su *ići na vlak*, *ići na autobus* i sl., gdje su oni također, unatoč tomu što *vlakovi* i *autobusi* kao PRIJEVOZNA SREDSTVA stoe za *kolodvore* kao MJESTA i doprinoseći time povezivanju prijedloga *na* sa značenjem supralokalnosti, kao izvorni koncepti profilirani jer kolodvori postoje zbog prijevoznih sredstava koji s njih polaze i na njih dolaze, pa su oni posljedično konceptualno u prvome planu prilikom interpretacije značenja leksema *kolodvor*, a rečeno vrijedi i za primjere tipa *sjeti na vlak*, kao i za konstrukcije s lokacijskim orientirima tipa *ići na more* ili *ići na bazene* itd. Upravo je to i razlog zbog kojega su na slikama koje prikazuju te odnose navedeni ciljni koncepti označeni tanjim linijama kao znakom relativne konceptualne defokusiranosti u odnosu na profiliranu referencijsku točku.

4 ZAKLJUČAK

U ovome radu analizirane su i objašnjavane konceptualnosemantičke razlike između konstrukcija s prijedlozima *u* i *na* u kojima prijedložna dopuna, tj. orientir, pripada jednoj od sljedećih pet kategorija: (1) kategoriji prijevoznih sredstava, (2) kategoriji naseljenih mjesta, (3) kategoriji ustanova i institucija, (4) kategoriji različitih odabranih lokacija i (5) kategoriji dogadaja. Rad je pokazao i objasnio da su sve analizirane upotrebe prijedloga *na* povezane sa shemom POVRŠINE, a sve analizirane upotrebe prijedloga *u* sa shemom SPREMNIKA, tj. da je svaka specifičnija upotreba prijedloga *na* elaboracija njegova shematičnoga značenja supralokalnosti te da je svaka specifičnija upotreba prijedloga *u* elaboracija njegova shematičnoga značenja intralokalnosti. Budući da je u mnogim primjerima upotreba prijedloga *u* jasno semantički motivirana i ne zahtijeva detaljna pojašnjavanja, dana je prednost analizi konstrukcija u kojima se pojavljuje prijedlog *na*. Naime pokazalo se da su elaboracije sheme POVRŠINE kod prijedloga *na* izrazito razgranate i samim time podložne različitim pragmatičkim inferencijama koje počivaju na brojnim metaforičko-metonomijskim preslikavanjima kojima se uspostavlja značenjska veza sa shemom POVRŠINE odnosno supralokalnim značenjem toga prijedloga. Također, rad je pokazao da su u određenim kontekstima moguće višestruke semantičke interpretacije, tj. višestruke konceptualizacije utemeljene na različitim konstrualima, te je ukazao na prednosti i nedostatke pojedinih interpretacija. U konačnici, potrebno je istaknuti da ovaj rad nije imao za cilj prikazati pravila upotrebe prijedloga *u* i *na* te preskriptivistički uočiti i odrediti alternaciju prijedloga *u* i *na* u konstrukciji s pojedinim glagolima. Naprotiv, ovaj rad želio je pokazati na koji su način značenje i gramatika povezani i na koji način konceptualizacija i kognitivni mehanizmi kao što su konceptualna metafora i metonomija utječu na jezične realizacije.

LITERATURA

- Ban Matovac – Matovac 2020** = Lidija Ban Matovac – Darko Matovac, Varijacija u upotrebi prijedloga *u i na* uz imena država (s naglaskom na poučavanje hrvatskoga kao drugog i stranog jezika), v: *HINIZ – Hrvatski inojezični*, ur. Zrinka Jelaska – Igor Marko Gligorić, Zagreb: Hrvatsko filološko društvo, Filozofski fakultet u Zagrebu – Klagenfurt: Institut za slavistiku Sveučilišta u Klagenfurtu, 2020, 65–84.
- Belaj 2023** = Branimir Belaj, *Kognitivna lingvistika i hrvatski jezik*, Osijek: Filozofski fakultet Sveučilišta Josipa Jurja Strossmayera u Osijeku, 2023.
- Belaj – Buljan 2016** = Branimir Belaj – Gabrijela Buljan, The polysemy of the Croatian verbal prefix *od-*, *Review of Cognitive Linguistics* 14.2 (2016), 337–384.
- Belaj – Tanacković Faletar 2014** = Branimir Belaj – Goran Tanacković Faletar, *Kognitivna gramatika hrvatskog jezika 1: imenska sintagma i sintaksa padeža*, Zagreb: Disput, 2014.
- Brugman 1981** = Claudia Brugman, The story of *over*, MA Thesis, University of California, 1981.
- Hampe – Grady 2005** = Beate Hampe – Joseph E. Grady (ur.), *From Perception to Meaning: Image Schemas in Cognitive Linguistics*, Berlin – New York: Walter de Gruyter, 2005.
- Janda 1986** = Laura A. Janda, *A semantic analysis of the Russian verbal prefixes ZA-, PERE-, DO-, and OT-*, München: Otto Sagner, 1986 (Slavistische Beiträge 192).
- Krivoruchko 2008** = Julia G. Krivoruchko, Prepositional wars: when ideology defines preposition, v: *Adpositions: pragmatic, semantic and syntactic perspectives*, ur. Dennis Kurzon – Silvia Adler, Amsterdam – Philadelphia: John Benjamins Publishing Company, 2008, 191–208.
- Lakoff 1987** = George Lakoff, *Women, Fire, and Dangerous Things: What Categories Reveal about the Mind*, Chicago: The University of Chicago Press, 1987.
- Lakoff – Johnson 1980** = George Lakoff – Mark Johnson, *Metaphors We Live By*, Chicago – London: The University of Chicago Press, 1980.
- Langacker 1987** = Ronald W. Langacker, *Foundations of Cognitive Grammar*, Stanford: Stanford University Press, 1987.
- Langacker 1991** = Ronald W. Langacker, *Foundations of Cognitive Grammar: Descriptive Application*, Stanford: Stanford University Press, 1991.
- Langacker 1993** = Ronald W. Langacker, Reference-point constructions, *Cognitive Linguistics* 4.1 (1993), 1–38.
- Langacker 2008** = Ronald W. Langacker, *Cognitive Grammar: a Basic Introduction*, New York: Oxford University Press, Inc., 2008.
- Langacker 2009** = Ronald W. Langacker, Metonymic grammar, v: *Metonymy and Metaphor in Grammar*, ur. Klaus-Uwe Panther – Linda L. Thornburg – Antonio Barcelona, Amsterdam – Philadelphia: John Benjamins, 2009 (Human Cognitive Processing 25), 45–71.
- Lindner 1981** = Susan Jean Lindner, *A Lexico-Semantic Analysis of English Verb-Particle Constructions with UP and OUT*, PhD dissertation, University of California, 1981.
- Matovac 2017** = Darko Matovac, *Prijedlozi u hrvatskome jeziku: značenje, prostorni odnosi i konceptualizacija*, Zagreb: Hrvatska sveučilišna naklada, 2017.
- Panther 2005** = Klaus-Uwe Panther, The role of conceptual metonymy in meaning construction, v: *Cognitive Linguistics, Internal Dynamics and Interdisciplinary Interaction*, ur. Francisco J. Ruiz de Mendoza Ibáñez – M. Sandra Peña Cervel, New York: De Gruyter Mouton, 2005, 353–386.
- Stevanović 1979** = Mihailo Stevanović, *Savremeni srpskohrvatski jezik 2*, Beograd: Naučna knjiga, 1979.
- Šarić 2008** = Ljiljana Šarić, *Spatial concepts in Slavic: a cognitive linguistic study of prepositions and cases*, Wiesbaden: Otto Harrassowitz Verlag, 2008.
- Šarić 2014** = Ljiljana Šarić, *Prostor u jeziku i metafora: kognitivnolingvističke studije o prefiksima i prijedlozima*, Zagreb: Naklada Jesenski i Turk, 2014.
- Taylor 1995** = John R. Taylor, *Linguistic Categorization: Prototypes in Linguistic Theory*, Oxford: Clarendon Press, 1995.
- Tyler – Evans 2003** = Andrea Tyler – Vyvyan Evans, *The Semantic of English Prepositions: Spatial Scenes, Embodied Meaning and Cognition*, Cambridge: Cambridge University Press, 2003.

Povzetek

O kognitivnih temeljih distribucije in alternacije predlogov *u* ‘v’ in *na* ‘na’ v hrvaščini

Določevalci prostorskih odnosov – zlasti predlogi, glagolske predpone in glagolski morfemi – so bili že od samega začetka eno od osrednjih raziskovalnih področij v okviru kognitivnega jezikoslovia. V članku so z metodološkim aparatom konceptualne metafore in metonimije ter kognitivne slovnice analizirane konstrukcije s predlogoma *u* ‘v’ in *na* ‘na’ v hrvaščini; analizirani so kognitivni temelji distribucije in alternacije omenjenih predlogov v izbranih konstrukcijah. Izhodišče članka je domneva, da vsak konkretnejši pomen teh predlogov predstavlja elaboracijo njunih shematskih pomenov intralokalnosti in supralokalnosti. Analizirane so elaboracije in alternacije predlogov *u* ‘v’ in *na* ‘na’ v predložnih zvezah, v katerih predložna dopolnila označujejo prevozna sredstva, kraje, ustanove ter lokacije in dogodke. Za opis konceptualizacije teh pomenskih skupin sta uporabljeni shema POSODA in shema POVRŠINA.

SUMMARY

The Cognitive Foundations of Distribution and Alternation of the Prepositions *u* ‘in’ and *na* ‘on’ in Croatian

Determinators of spatial relations—primarily prepositions, verb prefixes, and verb particles—have been one of the central areas of research in cognitive linguistics since its very beginning. This article uses the methodological apparatus of conceptual metaphor and metonymy, as well as cognitive grammar, to analyze constructions with the prepositions *u* ‘in’ and *na* ‘on’ in Croatian; that is, to analyze the cognitive foundations of the distribution and alternation of these prepositions in certain constructions. The article proceeds from the assumption that each more specific meaning of these prepositions is an elaboration of their schematic meanings of intralocality and supralocality. The elaborations and alternations of the prepositions *u* ‘in’ and *na* ‘on’ are analysed in prepositional phrases in which prepositional complements denote means of transport, inhabited places, institutions, locations and events. The CONTAINER image schema and the SURFACE image schema are used to address the conceptualization of these semantic groups.

NIKOLINA HRŠAK – INES CAROVIĆ

GLASNIK /v/ IZMEĐU APROKSIMANTA I FRIKATIVA U KAJKAVSKOM GOVORU JURJEVCA

COBISS: 1.01
[HTTPS://DOI.ORG/10.3986/JZ.30.1.05](https://doi.org/10.3986/JZ.30.1.05)

Fonem /v/ med aproksimanti in frikativi v jurjevskem govoru kajkavščine

Prispevek podaja akustični opis govornih uresničitev fonema /v/ v jurjevskem govoru, ki ga uvrščamo v srednjezagorsko narečje kajkavščine. Nekateri avtorji pri podrobnejših opisih kajkavskih narečij uvrščajo fonem /v/ med prave soglasnike (nezvočnike) v položaju na koncu besed ali pred nezvenečimi soglasniki, v drugih primerih pa med aproksimante. Zaradi različnosti v opisih fonema /v/ v literaturi je prispevek usmerjen v akustično opisanje alofonov fonema /v/ v kajkavskem govoru; predpostavka prispevka je, da se fonem /v/ v govoru Jurjevca uresničuje kot frikativ, ne pa kot aproksimant, kot običajno navaja literatura. Natančna akustična analiza zajema glasovne uresničitve fonema /v/ v različnem glasovnem okolju, da bi tako ugotovili fonetične lastnosti njegovih alofonov.

Ključne besede: kajkavsko narečje, govor Jurjevca, fonem /v/, akustični opis

The Phoneme /v/ in the Kajkavian Dialect of Jurjevec: Approximant or Fricative?

This article describes the consonant system of the local dialect of Jurjevec, which belongs to the central Zagorje dialect. When describing Kajkavian dialects, some authors classify the phoneme /v/ among consonants when it is pronounced at the end of words or before voiceless consonants, whereas in other cases it is an approximant. Inconsistency in the description and the attempt to describe allophones of Kajkavian /v/ acoustically were a reason for the assumption that the phoneme /v/ in Kajkavian is realized as a fricative and not as an approximant, as is usually stated in the literature. A detailed acoustic analysis covers the phonetic realizations of the phoneme /v/ in various phonetic environments to determine the phonetic characteristics of its allophones.

Keywords: Kajkavian dialect, Jurjevec phonemes, phoneme /v/, phonetic inventory

---

Nikolina Hršak • nikolina.hrsak@gmail.com

Ines Carović • Sveučilište u Zagrebu, Filozofski fakultet • icarovic@ffzg.hr •

(<https://orcid.org/0009-0006-3994-0683>)

Rad je nastao i financiran je u sklopu Institucijskog istraživačkoga projekta Filozofskoga fakulteta Sveučilišta u Zagrebu *Flunetnost u govornoj proizvodnji*. Dužna zahvala ide recenzentima te njihovim konstruktivnim i detaljnim primjedbama koje su rad učinile puno kvalitetnijim i nadamo se, boljim. Na sugestijama zahvaljujemo i Mariji Malnar Jurišić te Arini Veseli.

1 UVOD

Prilikom proučavanja jezika oduvijek se pristupalo govoru kao jezičnom fenomenu, pa su ga zato brojni jezikoslovci iznova pokušali definirati. Nedvojbeno je pak reći uzgred mnogim definicijama da je govor komunikacijsko sredstvo koje razlikuje misaona bića od ostalih. Već se samim svojim dolaskom na svijet javljamo krikom i postepeno pokušavamo ovladati govorom. Nakon krika javlja se dječeće gugutanje, slogotvorno brbljanje, a onda i spajanje vokala i konsonanata koje će činiti naše prve riječi. Spominjući usvajanje govora već od najranije životne dobi, neophodno je osvrnuti se na pojam mjesnoga govora, tj. idioma. Tako u hrvatski jezik s jedne strane ubrajamo standardni jezik, a s druge narječja (štokavsko, čakavsko i kajkavsko). Dok standardni jezik učimo od trenutka sjedanja u školske klupe, organski govor učimo spontano i nesvjesno još ranije. Potonji je prvi govor koji usvajamo od nama najbliže osobe (najčešće majke) i kojim izražavamo svoje želje, potrebe i mišljenja. Mjesne govore proučavaju mnogi dijalektolozi diljem Hrvatske, ali brojni su i do danas ostali neistraženi. Među njima je i govor Jurjevca koji pripada središnjozagorskom dijalektu kajkavskoga narječja (Lončarić 1996: 141–146). Jurjevec se nalazi u sjeverozapadnom dijelu Republike Hrvatske u Krapinsko-zagorskoj županiji, otrilike 9 kilometara sjevernije od grada Zaboka i 15 kilometara zapadnije od grada Pregrade. Jurjevec je maleno naselje koje je 2021. godine brojilo, prema podacima Državnog zavoda za statistiku, 140 stanovnika. Glavni izvor prihoda stanovnika jest poljoprivreda i rad u zanatskim zanimanjima. Stanovnici izuzetno cijene svoj mjesni govor te nisu pod velikim utjecajem hrvatskog standardnog jezika.

Uvidom u inventar jedinica govora Jurjevca te njihovih realizacija i distribucija, nedostatno preciznim se pokazalo klasificiranje glasnika /v/ kao i u brojnim radovima koji opisuju kajkavske govore. Horga (2019) je istraživao razlike akustičkim mjerama između realizacija hrvatskoga i slovenskoga /v/, dok je Unuk (2023) istraživao fonetsko-fonološke karakteristike glasnika /v/ u raznolikom glasovnom okruženju u slovenskome jeziku što bi se moglo usporediti s kajkavskim jer imaju istu bazu kajkavskoga narječja. O fonetskim osobitostima fonema /v/ u standardnom slovenskom jeziku pisao je Tivadar (1999; 2023), prije svega putem opisa spektrograma fonema /v/ te se kritički i detaljnomo akustičkom analizom osvrnuo na opise u slovenskim gramatikama. Razlika u slovenskome jeziku kod glasnika /v/ ovisi i o tome istražuje li se standardan slovenski, ili istočna narječja (kao npr. štajerski dijalekt, panonski dijalekt) u kojima je /v/ frikativ i zvučni je parnjaka bezvručnoga frikativa /f/ (Ramovš 1924: 130). Izgovorom glasnika /v/ u različitim fonotaktičkim uvjetima pomoću akustičke analize provjerit će se fonetske značajke navedenoga glasa u kajkavskom jurjevečkom govoru. Time će se se ovim radom pokušati definirati akustička svojstva glasnika /v/ i njegovo

smještanje u konsonantsku tablicu te ponuditi prijedlog za ujednačavanje dijalektološkog i fonetskog nazivlja za ovaj glasnik.

2 CILJ RADA I ISTRAŽIVAČKO PITANJE

Cilj je ovoga rada istražiti, snimiti te akustički i fonetski analizirati alofone glasnika /v/ u govoru Jurjevca. Na taj će se način adekvatno riješiti problemsko pitanje svrstavanja glasnika /v/ u konsonantski inventar, odnosno provjerit će se ima li glasnik /v/ značajke frikativa ili pak aproksimanta. U autorskoj tablici donosi se pregled kako se glasnik /v/ definira u radovima istraživača kajkavskih govora.

Tablica 1: Specifikacija glasnika /v/ u kajkavskim govorima

Autor, godina	Opis glasnika /v/
Antun Šojat (1982: 352)	Glasnik /v/ je smješten pod turbulentne i sonante u konsonantskoj tablici. „Fonem /v/ ostvaruje se kao sonant samo ispred vokala – u drugim je položajima zvučni parnjak fonema /f/.“
Mijo Lončarić (1996: 87–88)	/v/ je sonant u konsonantskoj tablici. Ali Lončarić piše: „v se počeo ponašati kao opstruent, tj. postaje zvučni parnjak bezvručnom f, pa dolazi do jednačenja po zvučnosti.“
Đuro Blažeka (2008: 271)	/v/ je sonant – „Fonem v u distribuciji može imati osobine i sonanta (ispred samoglasnika i iza šumnika) i zvučnog opstruenta, sa šumnikom f kao bezvručnim parom (u svim ostalim pozicijama).“
Marija Malnar Jurišić (2012: 100, 105)	/v/ je smješten pod sonante u konsonantskoj tablici no autorica napominje „sonant v se ispred bezvručnih opstruenata i na kraju riječi ponaša kao zvučni opstruent čiji je parnjak f.“
Anita Celinić (2015: 61)	„Suglasnik v u dijelu se distribucije ponaša kao sonant, a u dijelu kao zvučni konsonant. Osobine konsonanta ima u položajima u kojima dolazi do zamjene zvučnih konsonanata bezvručnima.“
Marina Marinković (2015: 90)	/v/ je sonant (konsonantska tablica).
Hrvoje Kovač i Marija Malnar Jurišić (2016: 494)	/v/ je sonant (konsonantska tablica). No, „kada se nalazi na kraju riječi u glagolskome pridjevu radnome, obezvručuje se do γ (spoy ‘spavao’).“
Josip Galić i Josip Lisac (2017: 136)	/v/ je smješten pod sonante u konsonantskoj tablici. Međutim – „sonant v u dijelu se distribucije, i to ispred šumnika i na kraju riječi, i sam ponaša kao (zvučni) šumnik, koji pred bezvručnim šumnicima i na kraju riječi prelazi u svoj bezvručni parnjak f.“
Samanta Kretić (2019: 22)	/v/ je klasificiran kao sonant u konsonantskoj tablici. No – „Sonant v se ispred bezvručnih opstruenata i na kraju riječi ponaša kao opstruent, dakle obezvručuje se...“
Joža Horvat (2020: 54)	/v/ je sonant ako promatramo konsonantsku tablicu. Ali – „Konsonant v može imati i značajke sonanta i značajke opstruenta. Značajke sonanta ima ako se nalazi ispred vokala, sonanata i zvučnih opstruenata. Kao opstruent ponaša se ispred bezvručnih opstruenata i u završnome položaju ispred stanke – u tim položajima uvijek je zamijenjen bezvručnim opstruentom f.“
August Kovačec (2021: 133)	/v/ je okarakteriziran kao labiodentalni frikativ u konsonantskoj tablici.

Kao što je prikazano, u dosadašnjoj se literaturi glasnik /v/ najčešće klasificira kao aproksimant u konsonantskoj tablici (Lončarić 1996; Blažeka 2008; Malnar Jurišić 2012; Celinić 2015; Marinković 2015; Kovač – Malnar Jurišić 2016; Galić – Lisac 2017; Kretić 2019; Horvat 2020) s napomenom da se može govoriti o glasniku /v/ kao pravom konsonantu u dijelu distribucije, odnosno u položajima na kraju riječi ili prije bezvučnih konsonanata. Šojat (1982) piše da se o glasniku /v/ kao aproksimantu može govoriti samo kad se nalazi ispred vokala, a u svim je ostalim položajima frikativ. Postoje i objašnjenja da je glasnik /v/ isključivo frikativ (Kovačec 2021). Upravo zbog različitih opisa glasnika /v/ u kajkavskim govorima, postavljaju se sljedeća pitanja: Zašto se u konsonantskoj tablici glasnik /v/ ne klasificira kao zvučni parnjak bezvučnome frikativu /f/ ako se već upućuje na njegovo dvojno tumačenje? Može li se o glasniku /v/ govoriti isključivo kao o frikativu ili u kajkavskom govoru imamo možda dva različita glasnika /v/ – aproksimant i frikativ? Postoji li mogućnost da se /v/ kao frikativ ostvaruje samo kao alofon?

3 METODA

3.1 Ispitanici

U ovome je istraživanju sudjelovalo četvero ispitanika (dvoje muških i dvoje ženskih) u dobi od 50 do 75 godina (srednja vrijednost 58,75). Ispitanici imaju srednjoškolsko obrazovanje te za svoga života nisu napuštali Jurjevec na dulje vremensko razdoblje. Većina ispitanika odlazi na posao u Zabok zbog nemogućnosti zapošljavanja u rodnom naselju dok se ostali bave poljoprivredom. Riječ je o ispitanicima koji nisu pod velikim utjecajem hrvatskoga jezičnog standarda te im izražavanje mjesnim govorom ne predstavlja problem. Također, artikulacijske su sposobnosti ispitanika uredne, odnosno nemaju zabilježene slušne ni govorne poteškoće. Tijekom ispitivanja ispitanici nisu bili izloženi stresu, rizicima ni neugodi više nego što je to u uobičajenoj komunikaciji. Istraživanje je odobrilo Etičko povjerenstvo Odsjeka za fonetiku na sjednici održanoj 6. lipnja 2022.

3.2. Izrada materijala i zadaci

Prije samoga istraživanja, napravljen je materijal za snimanje. Budući da se ovim istraživanjem nastoje utvrditi fonetske značajke alofona glasnika /v/ u govoru Jurjevca, pripremljene su određene fotografije koje su ispitanici trebali imenovati na svom organskom idiomu. Riječ je o riječima koje sadrže glasnik /v/ u raznolikom glasovnom okruženju, odnosno glasnik /v/ nalazi se u inicijalnoj, medijalnoj i finalnoj poziciji u kombinaciji s vokalima i svim mogućim konsonantima. Isto tako, ponekad je bilo ključno dobiti traženu riječ u određenom padežu pa je uz

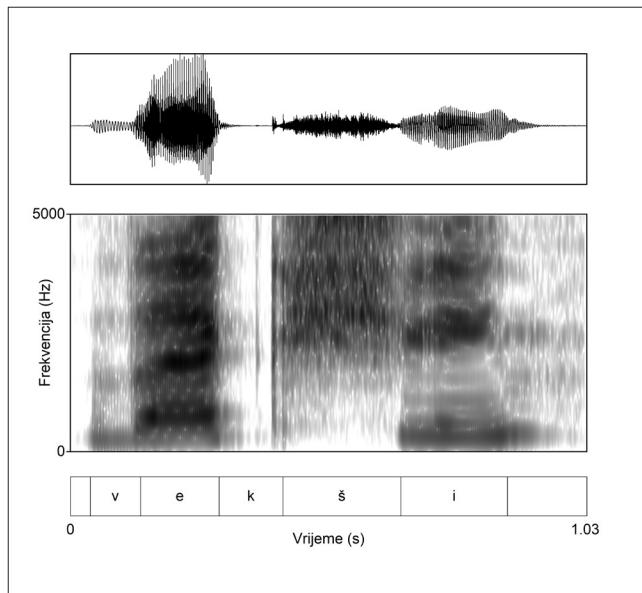
sliku napisana i dodatna riječ kako bi se dobio traženi oblik. Prilikom izgovora apstraktnih riječi, fotografija bi najčešće izostala te bi ispitanik trebao dopuniti rečenicu. U slučaju da ispitanici ne izgovore ciljanu riječ, postavlja im se potpitnje na mjesnom govoru.

Prikazani materijal unaprijed je pripremljen te nije napisano što je prikazano na fotografijama kako čitanje ne bi utjecalo na izgovor ispitanika. Sav materijal prikazan je ispitanicima na *PowerPoint* prezentaciji. Ispitanici su snimljeni u studiju za akustička snimanja na Odsjeku za fonetiku Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu. Prije snimanja dobili su upute za pokretanje *PowerPoint* prezentacije te imenovanje fotografija, odnosno, u rijetkim slučajevima kad je fonotaktički trebalo izazvati neki gramatički oblik osim nominativa ili infinitiva, nadopunjavaњa rečenica. Tijek snimanja reguliran je prezentacijom. Nakon svake izgovorene riječi ispitanici su pritiskom na strelicu udesno samostalno prelazili na idući primjer da bi se osiguralo dovoljno vremena za prepoznavanje i imenovanje denotata koji se tražio na pojedinoj fotografiji te dobili pomoć ako je potrebna. Snimanje je provedeno tijekom srpnja 2022. godine, a snimanje pojedinoga govornika trajalo je 40 minuta. Na početku su ispitanici ispunili upitnik o demografskim podacima i korištenju ciljanoga govora u pojedinim situacijama. Osim pripreme i upoznavanja s akustičkim studijem te uputama za udaljenost od mikrofona, ispitanicima su pokazane slike koje su se tijekom snimanja izmjenjivale na *PowerPoint* prezentaciji da bi se mogli pripremiti za što spontaniji i povezaniji govor koji je bio cilj istraživanja. Također, uz navedeno snimanje, u radu se koriste i rezultati snimanja spontanoga govora te građa prikupljena ciljanim upitnikom (prema Horvat 2020). Opažanjem je zaključeno da su ispitanici bili pod tremom jer su htjeli što jasnije artikulirati glasove.

3.3 Anotiranje i segmentiranje

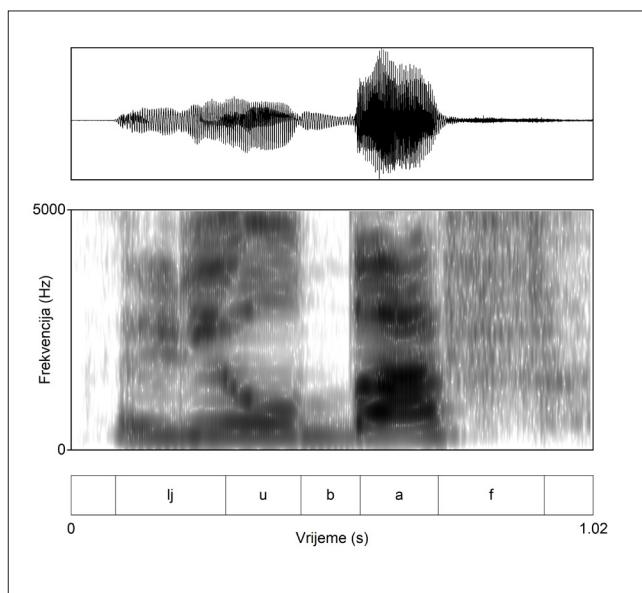
Nakon snimanja u zvučno izoliranoj sobi, snimke su anotirane u računalnom programu *Praat* 6.2.23 (Boersma – Weenink 2022) oslanjajući se na valni oblik i spektrogram. Kriterij za uzimanje uzorka za analizu bilo je određivanje središnjeg dijela realizacije konsonanta /v/ zbog normativizacije podataka te minimalnog utjecaja koartikulacije. Na slikama u nastavku bit će prikazan spomenuti kriterij u anotacijama realizacije konsonanta /v/ u različitom položaju (inicijalni, medijalni, finalni, intervokalni) u pojedinim riječima.

Slika 1 prikazuje anotaciju realizacije glasnika /v/ u inicijalnom položaju ispred vokala.

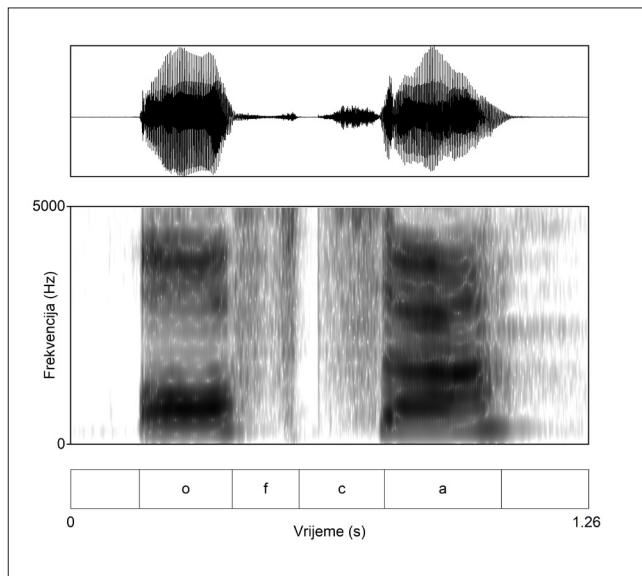
Slika 1: Anotacija realizacije glasnika /v/ u inicijalnom položaju ispred vokala

Slika 2 reprezentira anotaciju realizacije glasnika /v/ u finalnom položaju.

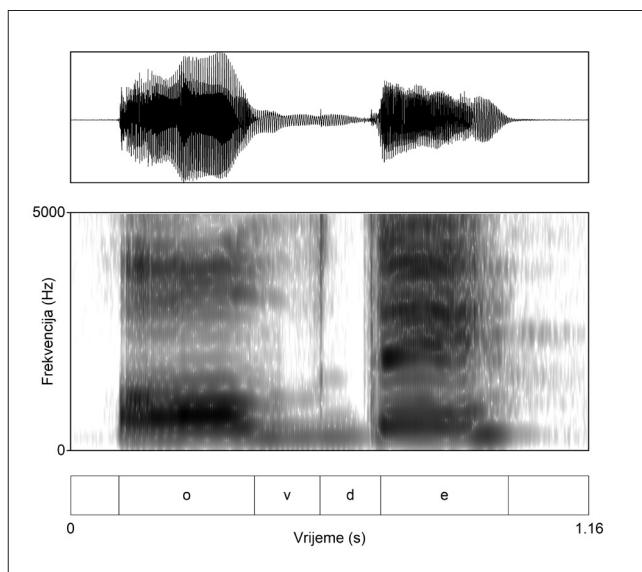
Slika 2: Anotacija realizacije glasnika /v/ u finalnom položaju

Na slici 3 dana je anotacija realizacije glasnika /v/ ispred bezvučnog konsonanta.

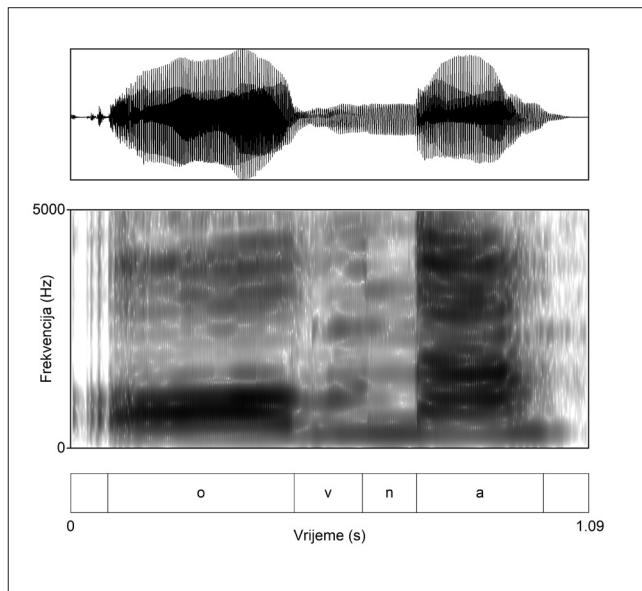
Slika 3: Anotacija realizacije glasnika /v/ ispred bezvučnog konsonanta

Na slici 4 vidi se anotacija realizacije glasnika /v/ ispred zvučnog konsonanta.

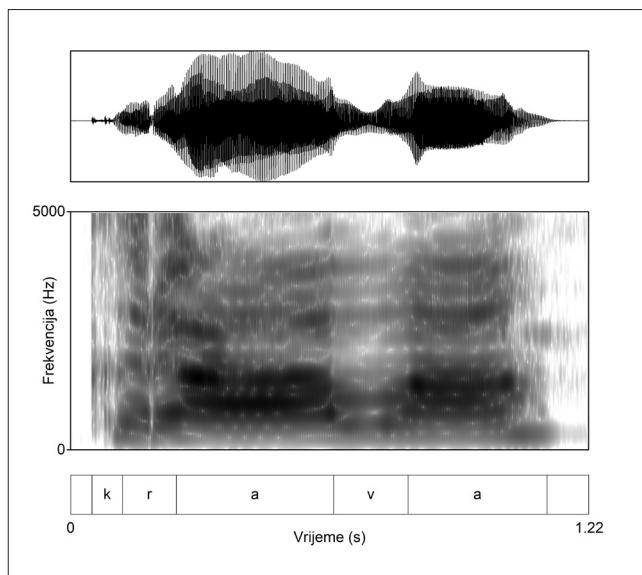
Slika 4: Anotacija realizacije glasnika /v/ ispred zvučnog konsonanta

Na slici 5 anotirana je realizacija glasnika /v/ ispred sonanta.

Slika 5: Anotacija realizacije glasnika /v/ ispred sonanta

Slika 6 prikaz je anotacije realizacije glasnika /v/ u medialnom položaju između vokala.

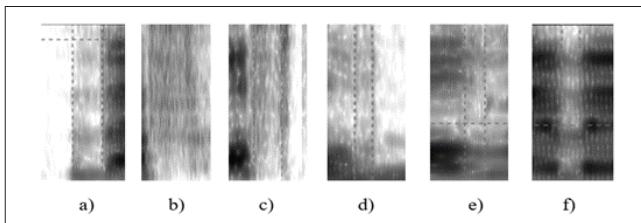
Slika 6: Anotacija realizacije glasnika /v/ u intervokalnom položaju

4 ANALIZA

4.1 Kvalitativna analiza

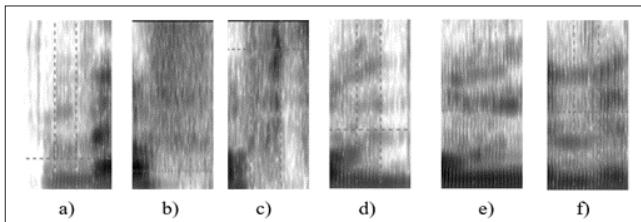
Akustička se analiza u većini radova većinom bazirala na vizualnoj inspekciji spektrograma, a ne na kvantitativnim mjerjenjima (Vujasić 2014: 111). Bakran (1996) pomoću vizualne inspekcije objašnjava da je kod zvučnih frikativa u nižem dijelu spektra vidljiv harmoničan ton koji može biti prisutan i na višim frekvencijama. Zato će se prvo opisati kvalitativna analiza na temelju spektrograma labiodentalnog alofona /v/ u različitom položaju pojedinih riječi. Svaki položaj glasa bit će naznačen određenim slovom na slikama: (a) za inicijalni /v/ ispred vokala, (b) za finalni /v/, (c) za kombinaciju /v/ + bezvručni konsonant, (d) za /v/ + zvučni konsonant, (e) za /v/ + sonant, (f) za intervokalno /v/.

Slika 7 prikazuje spektrograme labiodentalnog alofona /v/ u različitom položaju riječi prvog ispitanika.

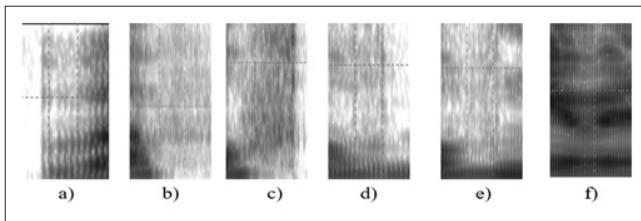
Slika 7: Spektrogrami labiodentalnog alofona /v/ u različitom položaju riječi prvog ispitanika

Slika 8 prikaz je spektrograma labiodentalnog alofona /v/ u različitom položaju riječi drugog ispitanika.

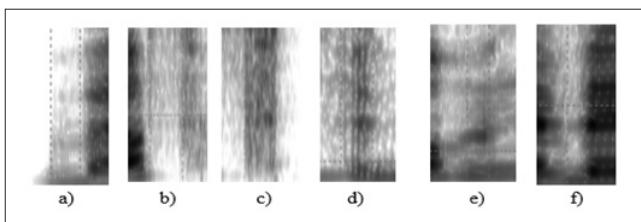
Slika 8: Spektrogrami labiodentalnog alofona /v/ u različitom položaju riječi drugog ispitanika

Slika 9 reprezentira spektrograme labiodentalnog alofona /v/ u različitom položaju riječi trećeg ispitanika.

Slika 9: Spektrogrami labiodentalnog alofona /v/ u različitom položaju riječi trećeg ispitanika

Slika 10 prikazuje spektrograme labiodentalnog alofona /v/ u različitom položaju riječi četvrtog ispitanika.

Slika 10: Spektrogrami labiodentalnog alofona /v/ u različitom položaju riječi četvrtog ispitanika

Prema Vujasić (2014: 111) šum je akustički pokazatelj bezvručnosti konsonanata, a kod zvučnih se šumu pridodaje i prisutnost harmoničnosti. Odnos harmoničnosti i šumnosti upućuje na glavnu razliku zvučnih i bezvručnih glasova. Zvučni će glasovi imati harmoničan ton u nižem dijelu spektra, a često i na višim frekvencijama. Upravo su te razlike vidljive na priloženim spektrogramima. Realizacije glasnika /v/ u položajima a), d), e) i f) imaju harmoničan ton u nižem dijelu spektra te na višim frekvencijama. Stoga možemo govoriti o zvučnom i bezvručnom alofonu glasnika /v/.

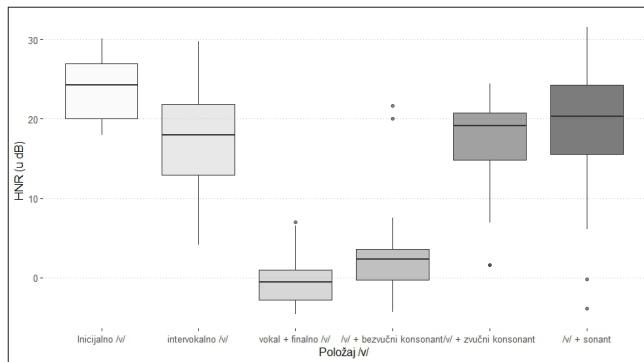
4.2 Deskriptivna i statistička analiza

Analizirano je pet varijabli: HNR i četiri momenta spektra: težište ili centar gravitacije, raspršenje, nagib spektra te istaknutost glavne amplitude.

HNR (engl. *harmonic to noise ratio*) mjeri je odnosa količine šumnog i harmoničnog dijela spektra, stoga se koristi za analiziranje prisutnosti harmoničnosti u zvučnim glasovima u odnosu na bezvručne. Težište ili centar gravitacije (engl. *centre of gravity*) mjeri je težišta najveće koncentracije energije u spektru, tj. težište je mjesto u spektru u kojem je zastupljena podjednaka količina energije iznad i ispod tog mjesta (Harrington 2010; Vujasić 2014: 116). Raspršenje ili standardna devijacija centra gravitacije (engl. *spectral standard deviation*) mjeri je koja ukazuje

koliko je zvučna energija raspršena u spektru šuma, odnosno njome se pokazuje koliko frekvencije u spektru mogu odstupati od težišta (Vujasić 2014: 116). Nagib spektra šuma (engl. *skewness*) tumači gdje se u odnosu na težište nalazi većina energije u spektru (Harrington 2010; Vujasić 2014: 116). Istaknutost glavne amplitude (engl. *kurtosis*) mjeri istaknutost glavne amplitude u odnosu na energiju u ostatku spektra (Harrington 2010; Vujasić 2014: 117).

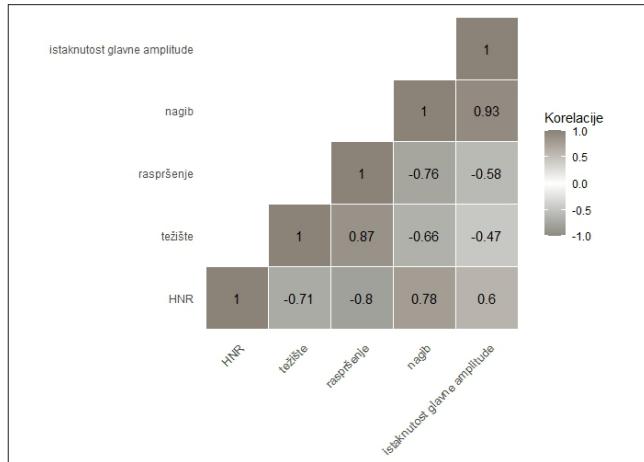
Nakon svake anotacije i segmentacije glasovnih realizacija glasnika /v/ u različitim riječima četiriju ispitanika, izrađen je spektar koji je potom analiziran u programu *Praat* (Boersma – Weenink 2022) koje se odnose na HNR i četiri momenta spektra. Sve su mjere dobivene pomoću funkcija u *Praatu*. Dobiveni rezultati prikazani su u *Microsoft Excelu* te u statističkom programu *R* i statistički su izračunate mjere korelacije i značajnosti razlike između spomenutih varijabli. Budući da su sve mjere pokazivale vrlo sličnu tendenciju, radi preglednosti će u radu biti grafički prikazani rezultati za HNR. Napravljena je provjera normalnosti podataka, provjera jednakosti varijanci, testiranje razlika i vizualizacija HNR vrijednosti s obzirom na položaj fonema /v/. HNR vrijednosti ne prate normalnu raspodjelu (testirano pomoću Kolmogorov Smirnovljevog testa; p-vrijednost < 2.2e-16). Varijance unutar grupa položaja /v/ nisu jednake (testirano pomoću Levene testa; p-vrijednost = 0.01768). Budući da uvjeti za parametrijske metode nisu zadovoljene, nastavak analize je napravljen s neparametrijskim testom Kruskal-Wallis koji testira razlike između više grupa. Kruskal-Wallis hi-kvadrat vrijednost = 82.374, stupnjevi slobode = 5, p-vrijednost = 2.672e-16 te se može zaključiti da postoji značajna razlika u vrijednosti HNR između 6 grupa položaja /v/. Kako bi se ispitalo o kojim se grupama radi, dalje je proveden test višestruke usporedbe: pairwise.wilcox.test. Pokazalo se da ne postoji statistički značajna razlika između parova inicijalan položaj fonema /v/ i položaj ispred sonanta, intervokalan položaj i ispred zvučnog glasnika, u intervokalnom položaju i ispred sonanta te ispred sonanta i ispred zvučnog glasnika. Između ostalih parova postoji statistički značajna razlika ($p < 0.05$) što navodi na zaključak da postoji razlika između zvučnih i bezvučnih labiodentalnih frikitativa, no nema statistički značajne razlike između različitih harmoničnih glasnika (aproksimanta i frikitativa). U programu R je provedena i ugniježđena statisitika (nested linear mixed models) te napravljena regresija koja kao random efekte uzima ispitanika i riječ, budući da su to bile razine koje se ponavljaju. Uz kontrolu efekta svakog ispitanika i svake riječi, dobiven je značajan efekt položaja /v/ na HNR vrijednosti (p-vrijednost = 2.424e-15) što je dovelo do zaključka da se odlučimo na neparametrijske testove i prikaz boxplotovima. Na slici 11 se može vidjeti središnja horizontalna crta unutar pravokutnika u boxplot grafu koja označava medijan (medijan je mjera centralne vrijednosti koja se prikazuje kad podaci ne prate normalnu distribuciju kao u ovom slučaju), gornja crta je treći kvartil, donja crta je prvi kvartil. Ostale okomite crte pokazuju minimalno i maksimalno raspršenje vrijednosti.

Slika 11: Statistička analiza i boxplot grafovi – HNR vrijednosti prema položaju glasnika /v/

Vrijednost korelacijske brojčano se iskazuje koeficijentom korelacijske koji pokazuje omjer kovarijance i umnoška varijanci s predznakom + ili – ovisno o smjeru povezanosti (Vulić 2015: 11). Jačina povezanosti između varijabli određuje se modulom koeficijenta korelacijske.

Na temelju ovih podataka objasnit će se korelacija između HNR-a, težišta, raspršenja, nagiba i istaknutosti glavne amplitude glasovnih realizacija glasnika /v/ u riječima četiriju ispitanika. Rezultati su dobiveni primjenom funkcije za izračun korelacijske u programu R te su vidljivi na slici 12 u različitim nijansama sivih tonova.

Slika 12: Korelacija između HNR-a i četiri momenta spektra

Koeficijenti korelacijske između HNR-a i četiri momenta spektra (težište, raspršenje, nagib, istaknutost glavne amplitude) ukazuju na jaku (HNR i raspršenje), od-

nosno srednje jaku korelaciju (HNR i težište, HNR i nagib, HNR i istaknutost glavne amplitude). Korelacija između težišta i raspršenja je jaka, između težišta i nagiba srednje jaka dok je između težišta i istaknutosti glavne amplitude relativno slaba. Izračun između raspršenja i nagiba te istaknutosti glavne amplitude upućuje na srednje jaku korelaciju, a korelacija je između nagiba i istaknutosti glavne amplitude jaka. Naravno, potpuna je korelacija mjera s njima samima. Budući da sve mjere međusobno koreliraju više od srednje jake korelacije, može se odabrat jedna od njih kao reprezentativna mjera za tumačenje podataka. U ovome radu odabrana je mjera HNR za analizu šumnosti, a uz nju kao provjera i težište ili centar gravitacije.

U prilogu ovog rada izneseni su podaci o HNR-u (ali i sve mjereza četiri momenta spektra šuma) koji su, kako je već navedeno, dobiveni u programu *Praat* (Boersma – Weenink 2022). HNR mjera je koja se izražava u decibelima (dB) te nam govori koliko je određeni glasnik harmoničan, odnosno šuman što možemo primijeniti na provjeru teze o friaktivnosti, odnosno sonantnosti u našem istraživanju. Što je brojčani rezultat bliže nuli ili ide u minus, glasovna realizacija ima više šumnosti, a što je veći broj u plusu ili se približava 20 dB, glasovna realizacija ima više harmoničnosti. Promatrajući rezultate možemo zaključiti da glasovna realizacija /v/ u finalnom položaju i u kombinaciji /v/ + bezvučan konsonant sadrži više šumnosti dok ima više harmoničnosti u inicijalnom i intervokalnom položaju te u kombinaciji /v/ + zvučni konsonant i /v/ + sonant.

Na temelju priloga, rezultata mjere težišta ili centra gravitacije, deskriptivno se može opisati da se kategorije glasovne realizacije /v/ mijenjaju sa smanjenjem težišta. Što se težište smanjuje, to se pretvara položaj glasovnih realizacija /v/ iz finalnog, bezvučnog prema zvučnom, sonantu, inicijalnom, vokalu. Dakle, glasovna realizacija /v/ ima najveće težište u finalnom položaju, zatim malo manje u kombinaciji /v/ + bezvučni konsonant, /v/ + zvučni konsonant, /v/ + sonant, inicijalnom i najmanje u intervokalnom položaju. Time ponovno potvrđujemo da je razlika između Zaključujemo da nije ustanovljena statistički značajna razlika između položaja finalno /v/ i /v/ + bezvučni konsonant kao i u odnosu položaja inicijalno /v/ + vokal, /v/ + zvučni konsonant, /v/ + sonant, intervokalno /v/. Razlika je statistički značajna između svih preostalih parova položaja. Interpretacijom dobivenih rezultata, dolazimo do zaključka da su zbog nedostataka statističke značajnosti razlike u količini šumnosti u izgovoru glasovnih realizacija glasnika /v/ u položaju finalno /v/ i /v/ + bezvučni konsonant te kategorije glasova slične. Također, kategorije su glasovnih realizacija glasnika inicijalno /v/ + vokal, intervokalno /v/, /v/ + zvučni konsonant, /v/ + sonant slične zbog nedostataka statističke značajnosti razlike u količini harmoničnosti. To bi značilo da je harmoničnost glasovne realizacije glasnika /v/, odnosno njegova šumnost, u spomenutim položajima vrlo slična te da glasnik /v/ ima opreku po razlikovnom obilježju zvučnosti

(odnosno harmoničnosti). Možemo zaključiti da govor Jurjevca ima jedan labiodentalni glasnik koji se može svrstati u kategoriju frikativa jer ima spomenutu opreku po zvučnosti.

Treba naglasiti da su potencijalne nekonzistentnosti u govoru ispitanika mogле utjecati na konačna mjerena, a time i na vrijednost t-testa, ali iz dobivenih vrijednosti moguće je kvalitativno odrediti značajke glasovnih realizacija glasnika /v/, tj. odnose među položajima glasnika. Naime, pojedini ispitanici određene riječi izgovaraju drugačije, s time i glasnik /v/, u odnosu na ostale ispitanike. »Sumnjive riječi označene su sivom bojom u prilogu. Riječi su izgovorene drugačije zbog utjecaja standardnog jezika te pogrešnog izgovaranja naglasnih cjelina (rijec + zanaglasnica). Utjecaj standardnog jezika prevladao je kod nekih ispitanika u riječima *bivši*, *kajkavsko*, *nalivpero*. Što se tiče izgovora naglašene riječi s klitikom, auditivno je opaženo da su poneki ispitanici napravili pauzu između naglašene i nenaglašene riječi te su pritom obezvuciili glasovnu realizaciju glasnika /v/ na kraju riječi, a onda izgovorili klitiku (*kriv je, ljubav mi, ljubav ga*).«

5 ZAKLJUČAK

Prilikom opisa konsonantskoga sustava govora Jurjevca izdvaja se glasnik /v/ zbog dvosmislenog definiranja u radovima istraživača kajkavskih govora. Uvidom u dosadašnju literaturu zabilježeni su opisi glasnika /v/ kao aproksimanta u konsonantskoj tablici s napomenom da se može govoriti o glasniku /v/ kao pravom konsonantu u položajima na kraju riječi ili prije bezvučnih konsonanata, kao aproksimanta kad se nalazi ispred vokala dok je u ostalim pozicijama frikativ te isključivo kao frikativ u svim položajima. Sukladno s time, u radu se nastojalo odgovoriti na pitanja: Može li se o glasniku /v/ govoriti isključivo kao o frikativu ili u kajkavskom govoru imamo dva različita glasnika /v/ – aproksimant i frikativ? Ostvaruje li se glasnik /v/ kao jedini alofon koji je frikativ?

Izgovorom glasa /v/ u raznolikom glasovnom okruženju pomoću akustičke analize provjerile su se fonetske značajke glasovnih realizacija navedenoga glasnika. Provedena je kvalitativna, deskriptivna i statistička analiza snimaka četiriju ispitanika biranih prema utvrđenim dijalektološkim kriterijima te snimljenih u studiju za akustička snimanja. Već se vizualnom inspekcijom uočilo postojanje zvučnih i bezvučnih glasovnih realizacija glasnika /v/ zbog prisutnosti harmoničnog tona na nižem dijelu spektra i na višim frekvencijama (inicijalno /v/, intervokalno /v/, /v/ + zvučni konsonant, /v/ + sonant) dok je kod bezvučnih glasova prevladavao šum (finalno /v/ i /v/ + bezvučni konsonant). Ta je razlika potvrđena daljnjim analiziranjem HNR-a i težišta koji su pokazali veću količinu šuma, odnosno veći centar gravitacije u finalnom položaju glasovnih realizacija glasnika /v/ te

glasovnih realizacija /v/ ispred bezvučnog konsonanta. Nadalje, analiziran je odnos svih dvočlanih kombinacija položaja glasnika /v/. Određivanjem stupnjeva slobode za svaki par položaja i usporedbom vrijednosti t-testa za izračunatu apsolutnu vrijednost t-testa za određenu p vrijednost, zaključeno je da govor Jurjevca ima jedan labiodentalan glasnik /v/ koji se može uvrstiti u kategoriju frikativa jer ima opreku po razlikovnom obilježju zvučnosti (harmoničnosti).

Naposljetku se donosi potpuni konsonantski inventar govora Jurjevca na slici 13.

prema načinu tvorbe →	sonanti				pravi konsonanti		
	nazali	vibranti	aproksimanti	laterali	frikativi	afrikate	okluzivi
prema mjestu tvorbe ↓					zvuč.	bezvuc.	
bilabijali	m						b p
labiodentalni					v	f	
dentalni	n				z	s	c d t
alveolari		r		l			
palatali	ń		j	l	ž	š	ž č
velari					x		g k

Slika 13: Konsonantski inventar govora Jurjevca

INTERNETSKI I ELEKTRONIČKI IZVORI

Boersma – Weenink 2022 = Paul Boersma – David Weenink, *Praat: doing phonetics by computer*, ver. 6.2.23, 2022 (¹2005), <https://www.fon.hum.uva.nl/praat/>.

LITERATURA

Bakran 1996 = Juraj Bakran, *Zvučna slika hrvatskoga govora*, Zagreb: Ibis, 1996.

Blažeka 2008 = Đuro Blažeka, Međimurski dijalekt, *Hrvatski dijalektološki zbornik* 14 (2008), 261–292.

Celinić 2015 = Anita Celinić, Fonologija Rijeke Voćanske i voćanskoga kraja (na sjeveru Hrvatskoga zagorja), *Hrvatski dijalektološki zbornik* 19 (2015), 25–77.

Celinić 2020 = Anita Celinić, Kajkavsko narjeće, *Hrvatski dijalektološki zbornik* 24 (2020), 1–37.

Galić – Lisac = Josip Galić – Josip Lisac, Kajkavski govor u okolici Jastrebarskoga: Petrovina i Domagović, *Hrvatski dijalektološki zbornik* 21 (2017), 129–145.

Harrington 2010 = Jonathan Harrington, Acoustic Phonetics, u: *The Handbook of Phonetic Sciences*, ur. William J. Hardcastle – John Laver – Fiona E. Gibbon, Hoboken, NJ: John Wiley & Sons, 2010, 81–129, DOI: <https://doi.org/10.1002/9781444317251.ch3>.

Horga 2019 = Damir Horga, Hrvatsko i slovensko /v/ u akustičkoj usporedbi, u: *Slovenski javni govor in jezikovno-kulturna (samo)zavest*, ur. Hotimir Tivadar, Ljubljana: Znanstvena založba Filozofske fakultete, 2019 (Obdobja 38), 27–37, <https://centerslo.si/simpozij-obdobja-zborniki/obdobja-38/>.

Horvat 2020 = Joža Horvat, Iz fonologije govora Svetoga Đurđa – konsonantizam, *Hrvatski dijalektološki zbornik* 24 (2020), 47–105.

Kovač – Malnar Jurišić 2016 = Hrvoje Kovač – Marija Malnar Jurišić, O fonologiji govora Crnoga Luga, *Časopis Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovje* 42.2 (2016), 483–503.

- Kovačec 2021** = August Kovačec, Opis fonološkoga sustava govora Jesenja, *Hrvatski dijalektološki zbornik* 25 (2021), 93–144.
- Kretić 2019** = Samanta Kretić, *Fonološki i frazeološki opis mjesnog govora Donjeg Ladanja s rječnikom frazema*, diplomska rad, Sveučilište u Zagrebu, Filozofski fakultet, 2019.
- Lončarić 1996** = Mijo Lončarić, *Kajkavsko narječe*, Zagreb: Školska knjiga, 1996.
- Malnar Jurišić 2012** = Marija Malnar Jurišić, *Fonološki opis čabarskih govora na frazeološkom korpusu*, doktorski rad, Sveučilište u Zagrebu, Filozofski fakultet, 2012.
- Marinković 2015** = Marina Marinković, Iz fonologije mjesnoga govora Brežana kraj Karlovca, *Hrvatski dijalektološki zbornik* 19 (2015), 79–97.
- Ramovš 2024** = Fran Ramovš, *Historična gramatika slovenskega jezika: konzonantizem*, Ljubljana: Učiteljska tiskarna, 1924.
- Šojat 1982** = Antun Šojat, Turopoljski govor, *Hrvatski dijalektološki zbornik* 6 (1982), 317–493.
- Tivadar 1999** = Hotimir Tivadar, Fonem /v/ v slovenskem govorjenem knjižnem jeziku, *Slavistična revija* 47.3 (1999), 341–361, <https://www.dlib.si/details/URN:NBN:SI:DOC-LHRM4FC>.
- Tivadar 2023** = Hotimir Tivadar, Normativni vidik slovenščine v tretjem tisočletju – artikulacija, percepcija in kodifikacija fonema /v/, *Jezikoslovní zapiski* 29.2 (2023), 77–112, DOI: <https://doi.org/10.3986/JZ.29.2.03>.
- Unuk 2023** = Drago Unuk, Fonetično-fonološki status fonema /v/ v slovenskem govorjenem knjižnem jeziku, *Jezikoslovní zapiski* 29.2 (2023), 37–75, DOI: <https://doi.org/10.3986/JZ.29.2.02>.
- Vujasić 2014** = Nives Vujasić, Akustička analiza spektra šuma hrvatskih lingvalnih frikativa, *Govor* 32 (2014), 109–130.
- Vulić 2015** = Martina Vulić, *Upotreba koeficijenta korelacije u procjeni podrijetla nitrata na području zagrebačkog vodonosnika*, diplomska rad, Sveučilište u Zagrebu, Rudarsko-geološko-naftni fakultet, 2015.

POVZETEK

Fonem /v/ med aproksimanti in frikativi v jurjevskegom govoru kajkavščine

Prispevek podaja akustični opis govornih uresničitev fonema /v/ v jurjevskegom govoru, ki ga po klasifikaciji Mije Lončarića (1996) uvrščamo v srednjezagorsko narečje kajkavščine. Nekateri avtorji pri podrobnejših opisih kajkavskih narečij uvrščajo fonem /v/ med prave soglasnike (nezvočnike) v položaju na koncu besed ali pred nezvenečimi soglasniki, v drugih primerih pa med aproksimante. Premena glasu v omejenem glasovnem okolju (posebej enačenje glasu po napetosti oziroma zvenecnosti) je značilnost pravih soglasnikov. Zaradi različnosti v opisih fonema /v/ v literaturi je prispevek usmerjen v akustično opisovanje alfotonov fonem /v/ v kajkavskem govoru; predpostavka prispevka je, da se fonem /v/ v govoru Jurjevca uresničuje kot frikativ, ne pa kot aproksimant, kot običajno navaja literatura; eden od načinov raziskovanja tega vprašanja je akustična analiza. Natančna akustična analiza zajema glasovne uresničitve fonema /v/ v različnem glasovnem okolju, da bi tako ugotovili fonetične lastnosti njegovih alfotonov. Raziskovalno gradivo je bilo posneto v akustičnem snemalnem studiu na Oddelku za fonetiko Filozofske fakultete v Zagrebu, akustična analiza je bila opravljena z računalniškim programom *Praat*. V raziskavi so sodelovali štirje govorci, ki so vse življeno živelji v Jurjevcu, posamezne besede s fonemom /v/ so izgovarjali ob vnaprej pripravljenih fotografijah (da branje ne bi vplivalo na njihovo izgovarjanje), posnet pa je tudi njihov spontani govor. Vizualni pregled je pokazal obstoj zvenečih in nezvenečih fonemov zaradi prisotnosti harmoničnega tona v spodnjem delu spektra in na višjih frekvencah na različnih mestih v besedi, medtem ko je pri nezvenečih fonemih prevladoval šum. To razliko je potrdila nadaljnja analiza HNR in težišča, ki je pokazala večjo količino šuma, to je večje težišče v končnem položaju fonema /v/ in glasu /v/ pred nezvenečim soglasnikom. Ugotovljeno je bilo, da ima jurjevski govor en zobnoustrojni fonem /v/, ki ga lahko uvrstimo v kategorijo frikativov, ker ima opozicijo zaradi razlikovalne lastnosti zvočnosti (harmoničnosti).

SUMMARY

The Phoneme /v/ in the Kajkavian Dialect of Jurjevec: Approximant or Fricative?

This article describes the consonant system of the local dialect of Jurjevec, which Mijo Lončarić's classification lists as belonging to the central Zagorje dialect. The article focuses on the phoneme /v/ and describes the acoustic characteristics of allophones of the phoneme /v/ in various phonetic contexts. When describing Kajkavian dialects, some authors classify the phoneme /v/ among consonants when it is pronounced at the end of words or before voiceless consonants, whereas in other cases it is an approximant. The phenomenon of a phoneme changing in a different phonetic context (and especially the voiced/voiceless change) is a characteristic of real consonants. Inconsistency in the description and the attempt to describe allophones of Kajkavian /v/ acoustically were a reason to assume that the phoneme /v/ in Kajkavian is realized as a fricative and not as an approximant, as is usually stated in the literature (Lončarić 1996; Celinić 2020; Horvat 2020). The research material was recorded in the acoustic studio at the Department of Phonetics, and the acoustic analysis was performed in the Praat program (Boersma & Weenink 2005). Four speakers (two men and two women) that had lived in Jurjevec all their lives took part in the research, and they pronounced words represented by photos prepared in advance (so that reading would not affect their pronunciation) as well as in spontaneous speech. Inspection revealed the existence of the voiced and voiceless phonemes /v/ and /f/ due to the presence of a harmonic tone in the lower part of the spectrum and at higher frequencies in different positions in the word, whereas noise prevailed in voiceless phonemes. This difference was confirmed by further analysis of the harmonics-to-noise ratio and the center of gravity, which showed a greater amount of noise (i.e., a greater center of gravity) in the final position of the phoneme /v/ and the phoneme /v/ before a voiceless consonant. It was concluded that the local dialect of Jurjevac has one labiodental phoneme /v/, which can be classified as a fricative because it has an opposition based on the distinguishing feature of sonority (harmonicity).

Priloga: Rezultati HNR-a i 4 momenta spektra šuma za sve govornike

	Ispitanik	Segment	rb-seg	Time	HNR	Težište	Raspršenje	Nagib	Istaknutost glavne amplitude
VANJKUŠ	1	v-i	1	0,03	25,18	322,05	396,86	25,01	914,99
VEKŠI	1	v-i	2	0,08	21,53	192,87	248,94	43,06	2359,57
VINO	1	v-i	3	0,05	18,26	290,31	423,61	19,52	615,88
VODA	1	v-i	4	0,11	29,76	222,20	187,13	55,59	4551,55
VUGAREK	1	v-i	5	0,09	27,8	214,69	223,45	51,29	3425,30
VRH	1	v-i	6	0,10	22,76	272,74	252,26	35,76	2149,68
LJUBAF	1	f-f	7	0,20	-4,61	6201,13	5347,89	0,81	-0,65
LAGEF	1	f-f	8	0,15	-2,66	7871,63	6053,59	0,18	-1,27
ŠLJIF	1	f-f	9	0,17	-4,16	8399,90	5168,74	-0,01	-1,05
KROF	1	f-f	10	0,20	0,66	11244,11	4177,59	-0,90	0,02
KRUF	1	f-f	11	0,09	0,95	1378,66	2713,23	3,26	11,26

	Ispitanik	Segment	rb-seg	Time	HNR	Težište	Raspršenje	Nagib	Istaknutost glavne amplitude
KRF	1	f-f	12	0,13	-4,47	6008,74	5300,60	0,84	-0,39
LJUBAVBI	1	v-s	13	0,07	17,46	273,45	327,71	23,71	902,58
OFCA	1	f-s	14	0,11	-1,9	5055,26	4865,49	0,67	-0,65
OFČAR	1	f-s	15	0,09	3,44	2498,08	3908,17	1,87	2,74
OVDE	1	v-s	16	0,06	24,45	245,64	259,36	37,63	2048,43
LJUBAVGA	1	v-s	17	0,06	17,45	422,98	412,74	16,18	446,69
KRIVJE	1	f-s	18	0,18	-3,91	5233,60	4632,71	1,05	0,26
OLOFKA	1	f-s	19	0,15	-0,2	4117,35	5803,56	1,21	0,09
RAZVLAČITI	1	v-s	20	0,07	30,67	216,25	320,62	42,76	2097,73
POVLEĆI	1	v-s	21	0,07	25,66	277,87	246,50	14,36	559,78
LJUBAVMI	1	f-s	22	0,12	-0,18	1463,03	1352,80	5,66	43,49
OVNA	1	v-s	23	0,04	15,63	438,16	496,15	14,06	362,44
TRAVNJAK	1	v-s	24	0,07	21,16	343,40	419,61	17,13	554,49
NALIPERE	1	f-s	25	0,11	2,38	1769,09	1900,91	2,55	12,30
VRAK	1	v-i	26	0,10	22,64	251,73	483,38	22,22	623,84
KAJKAFSKO	1	f-s	27	0,07	4,42	2740,99	5136,79	2,00	2,56
BIFŠI	1	v-s	28	0,05	21,65	290,15	613,10	17,18	336,82
KRFTI	1	f-s	29	0,16	-4,29	7284,82	5929,41	0,33	-1,16
KRAVA	1	v-s	30	0,14	25,58	682,56	418,15	12,73	387,23
JURJEVEC	1	v-s	31	0,04	18,8	412,87	532,45	10,95	255,41
ŽIVI	1	v	32	0,08	21,16	410,37	604,32	6,75	73,52
GOVORI	1	v-s	33	0,11	27,73	370,82	474,81	14,87	354,72
VANJKUŠ	2	v-i	1	0,08	17,63	204,22	419,67	27,94	1010,21
VEKŠI	2	v-i	2	0,10	17,22	224,52	155,00	43,46	3877,40
VINO	2	v-i	3	0,07	16,01	230,56	183,79	58,90	5031,24
VODA	2	v-i	4	0,09	12,79	201,69	161,14	40,60	3645,18
VUGAREK	2	v-i	5	0,12	17	181,26	160,30	40,66	3164,06
VRH	2	v-i	6	0,05	13,04	195,46	241,80	40,78	2602,85
LJUBAF	2	f-f	7	0,12	-0,64	6038,02	5285,51	0,32	-1,24
LAGEF	2	f-f	8	0,13	-3,97	6584,02	4938,34	0,47	-0,90
ŠLJIF	2	f-f	9	0,12	-0,46	2705,39	4133,89	1,92	2,90
KROF	2	f-f	10	0,16	0,43	5481,29	5698,01	0,81	-0,88
KRUF	2	f-f	11	0,12	2,65	2649,50	3762,32	2,38	4,43

Ispitanik	Segment	rb-seg	Time	HNR	Težište	Raspšrenje	Nagib	Istaknutost glavne amplitude	
KRF	2	f-f	12	0,15	0,17	4367,75	4885,05	1,19	0,03
LJUBAVBI	2	v-m	13	0,05	18,01	163,52	482,91	24,54	724,04
OFCA	2	f-m	14	0,07	1,49	6446,89	5322,74	0,48	-1,19
OFČAR	2	f-m	15	0,09	-0,38	2002,51	2569,02	3,42	12,59
OVDE	2	v-m	16	0,06	23,45	206,13	231,70	43,71	2880,24
LJUBAVGA	2	f-m	17	0,10	1,64	3515,66	4935,29	1,34	0,50
KRIVJE	2	v-m	18	0,03	31,58	261,75	210,44	38,06	2570,34
OLOFKA	2	f-m	19	0,10	2,72	3419,78	4915,04	1,62	1,35
RAZVLAČITI	2	v-m	20	0,06	19,33	271,05	291,91	33,20	1669,79
POVLEĆI	2	v-m	21	0,07	23,62	242,97	398,28	29,59	1167,69
LJUBAVMI	2	v-m	22	0,05	20,46	238,44	298,40	37,79	2000,36
OVNA	2	v-m	23	0,05	27,76	246,26	303,48	38,29	1991,20
TRAVNJAK	2	v-m	24	0,06	21,94	228,94	178,47	26,53	2049,93
NALIPERE	2	f-m	25	0,11	2,1	954,74	1955,26	4,93	29,90
VRAK	2	v-i	26	0,10	13,66	233,91	407,58	28,52	1092,50
KAJKAFSKO	2	f-m	27	0,09	2,2	3660,91	5107,38	1,39	0,89
BIFŠI	2	f-m	28	0,06	-0,3	2708,03	2817,55	2,69	8,42
KRFTI	2	f-m	29	0,10	-2,45	6927,34	5339,88	0,40	-0,91
KRAVA	2	v-m	30	0,07	26,67	293,19	255,52	22,10	1308,56
JURJEVEC	2	v-m	31	0,06	25,78	241,23	263,47	41,21	2418,64
ŽIVI	2	v-m	32	0,05	30,08	233,88	335,20	35,18	1641,87
GOVORI	2	v-s	33	0,06	24,61	185,68	149,21	44,24	4413,88
VANJKUŠ	3	v-i	1	0,04	5,53	256,07	174,81	26,13	1962,27
VEKŠI	3	v-i	2	0,06	9,21	413,60	419,94	18,25	638,38
VINO	3	v-i	3	0,06	24,93	257,67	190,46	39,62	2918,32
VODA	3	v-i	4	0,07	15,96	273,95	169,17	27,83	2366,01
VUGAREK	3	v-i	5	0,07	4,12	240,70	202,72	35,12	2515,89
VRH	3	v-i	6	0,08	7,37	335,14	457,07	20,35	667,98
LJUBAF	3	f-f	7	0,12	1,21	545,34	1366,82	7,39	65,93
LAGEF	3	f-f	8	0,11	7,02	343,99	943,84	10,43	134,81
ŠLJIF	3	f-f	9	0,18	-3,11	5026,87	5492,70	1,30	0,70
KROF	3	f-f	10	0,18	-3,17	3396,67	3802,15	1,67	2,05
KRUF	3	f-f	11	0,08	6,56	398,52	1116,71	8,64	87,03

	Ispitanik	Segment	rb-seg	Time	HNR	Težište	Raspšrenje	Nagib	Istaknutost glavne amplitude
KRF	3	f-f	12	0,16	-1,97	6436,96	6259,14	0,66	-0,94
LJUBAVBI	3	v-m	13	0,09	6,95	1154,89	2910,82	3,90	15,57
OFCA	3	f-m	14	0,12	-0,33	1185,19	1728,21	4,41	26,67
OFČAR	3	f-m	15	0,10	2,39	464,36	1052,23	7,86	87,23
OVDE	3	v-m	16	0,06	20,87	259,35	412,37	27,46	1043,15
LJUBAVGA	3	f-m	17	0,22	1,65	387,45	843,77	9,17	129,78
KRIVJE	3	v-m	18	0,05	28,45	253,50	358,44	32,43	1389,91
OLOFKA	3	f-m	19	0,09	2,79	332,31	556,12	11,17	227,35
RAZVLAČITI	3	v-m	20	0,05	20,72	257,79	353,16	29,78	1282,58
POVLJEĆI	3	v-m	21	0,05	18,92	251,67	183,05	19,41	1176,37
LJUBAVMI	3	v-m	22	0,07	23,78	220,66	240,55	35,20	2133,31
OVNA	3	v-m	23	0,06	29,08	223,09	353,64	36,09	1613,42
TRAVNJAK	3	v-m	24	0,04	26,09	230,45	230,76	46,16	3095,66
NALIPERE	3	f-m	25	0,08	7,55	220,04	356,57	22,91	857,09
VRAK	3	v-i	26	0,08	10,32	275,32	315,87	25,57	1150,13
KAJKAFSKO	3	f-m	27	0,09	3,47	762,99	1047,29	6,14	73,64
BIFŠI	3	f-m	28	0,09	20,08	261,13	411,71	12,57	266,32
KRFTI	3	f-m	29	0,09	0,77	3422,15	5274,90	1,61	1,50
KRAVA	3	v-m	30	0,09	28,1	291,59	364,09	29,74	1282,36
JURJEVEC	3	v-m	31	0,03	29,29	415,46	445,53	11,02	282,00
ŽIVI	3	v-m	32	0,05	20,17	279,87	333,60	32,98	1526,36
GOVORI	3	v-m	33	0,03	22,02	350,73	254,88	21,43	1150,10
VANJKUŠ	4	v-i	1	0,09	20,84	219,34	167,63	51,78	4258,73
VEKŠI	4	v-i	2	0,06	20,02	217,47	199,27	53,35	3921,27
VINO	4	v-i	3	0,08	24,64	229,53	290,38	34,69	1747,05
VODA	4	v-i	4	0,09	21,47	219,48	341,84	31,93	1223,10
VUGAREK	4	v-i	5	0,03	9,82	293,95	537,48	17,63	372,77
VRH	4	v-i	6	0,11	18,68	243,81	217,99	23,30	1340,27
LJUBAF	4	f-f	7	0,19	1,92	7841,97	6107,56	-0,20	-1,58
LAGEF	4	f-f	8	0,20	-1,36	11290,01	4337,56	-0,91	0,75
ŠLJIF	4	f-f	9	0,19	2,19	9721,64	4765,70	-0,97	-0,07
KROF	4	f-f	10	0,17	-1,64	8885,91	5282,77	-0,47	-0,79
KRUF	4	f-f	11	0,17	-2,27	5145,28	5055,43	0,85	-0,58

	Ispitanik	Segment	rb-seg	Time	HNR	Težište	Raspšrenje	Nagib	Istaknutost glavne amplitude
KRF	4	f-f	12	0,19	-0,33	9930,11	4166,73	-0,77	-0,14
LJUBAVBI	4	v-m	13	0,07	20,7	361,14	576,68	17,03	378,53
OFCA	4	f-m	14	0,11	3,43	2717,70	4764,91	1,65	1,30
OFČAR	4	f-m	15	0,08	4,52	2334,43	4130,36	1,88	2,40
OVDE	4	v-m	16	0,08	20,25	297,28	937,19	13,18	188,97
LJUBAVGA	4	v-m	17	0,05	20,75	427,00	378,01	17,52	604,90
KRIVJE	4	v-m	18	0,11	6,1	2323,78	4187,95	1,81	1,92
OLOFKA	4	f-m	19	0,18	-0,54	7569,44	5354,62	0,03	-1,31
RAZVLAČITI	4	v-m	20	0,10	16,8	402,94	806,95	9,85	125,22
POVLJEČI	4	v-m	21	0,05	17,14	305,40	514,28	19,92	531,21
LJUBAVMI	4	v-m	22	0,05	15,16	543,51	400,02	9,86	241,85
OVNA	4	v-m	23	0,06	15,91	267,59	504,06	22,56	689,80
TRAVNJAK	4	v-m	24	0,07	13,03	418,03	751,34	13,45	229,04
NALIPERE	4	f-m	25	0,11	3,97	7233,98	7825,10	0,50	-1,44
VRAK	4	v-m	26	0,06	20,24	309,44	590,63	16,19	358,59
KAJKAFSKO	4	f-m	27	0,08	5,61	3305,21	5029,59	1,50	1,01
BIFŠI	4	f-m	28	0,06	0,45	7157,06	5259,70	0,01	-1,42
KRFTI	4	f-m	29	0,11	-2,26	7756,17	4312,75	0,20	-0,60
KRAVA	4	v-m	30	0,06	24	293,21	418,71	20,51	731,22
JURJEVEC	4	v-m	31	0,05	19,75	332,79	618,18	19,83	452,67
ŽIVI	4	v-m	32	0,10	18,41	348,05	486,29	15,06	400,74
GOVORI	4	v-m	33	0,09	17,97	266,27	590,77	18,71	420,44

MITJA TROJAR

USTALJEVANJE SLOVENSKE JEZIKOSLOVNE TERMINOLOGIJE V SLOVENSKIH SLOVNICAH 1768–2017

COBISS: 1.01

[HTTPS://DOI.ORG/10.3986/JZ.30.1.06](https://doi.org/10.3986/JZ.30.1.06)

Članek pregledno predstavlja razvoj slovenske jezikoslovne terminologije, zlasti v slovenskih slovnicah v obdobju 1768–2017. V empiričnem delu se na vzorcu 50 jedrnih jezikoslovnih pojmov ugotavlja, kateri slovničar je imel odločilno vlogo pri njenem ustaljevanju.

Ključne besede: terminologija, jezikoslovna terminologija, zgodovina jezikoslovja, slovenske slovnice

The Establishment of Slovenian Linguistic Terminology in Slovenian Grammars, 1768–2017

This article reviews the development of Slovenian linguistic terminology, especially in Slovenian grammars from 1768 to 2017. The empirical analysis uses a sample of fifty core linguistic concepts to determine which grammarian played a decisive role in the establishment of Slovenian linguistic terminology.

Keywords: terminology, linguistic terminology, history of linguistics, Slovenian grammars

1 Uvod

V članku je opisan proces ustaljevanja slovenske jezikoslovne terminologije, kot ga lahko spremljamo zlasti v slovenskih slovnicah v obdobju 1768–2017. Najprej je pregledno predstavljen razvoj slovenske jezikoslovne terminologije od 16. stoletja do danes, zlasti, a ne izključno v slovenskih slovnicah. V naslednjem razdelku so prikazani rezultati raziskave, v katero je bilo zajetih 50 jezikoslovnih pojmov in ustreznih poimenovanj, njen cilj pa je bil ugotoviti, od katere slovnice dalje se je določen termin dokončno uveljavil kot ustaljeno poimenovanje za izbrani pojmom in kateri avtor je uvedel največ terminov, ki so v rabi še danes.

Mitja Trojar — ZRC SAZU, Inštitut za slovenski jezik Frana Ramovša, Ljubljana —
mitja.trojar@zrc-sazu.si — <https://orcid.org/0000-0003-3334-2413>

Prispevek je nastal v okviru programa P6-0038, ki ga financira ARIS.

2 PREGLED RAZVOJA SLOVENSKE JEZIKOSLOVNE TERMINOLOGIJE OD 16. STOLETJA DO DANES, S POSEBNIM POUDARKOM NA SLOVENSKIH SLOVNICAH

Začetki¹ oblikovanja jezikoslovne terminologije v slovenskem jeziku segajo v obdobje oblikovanja slovenskega knjižnega jezika v 16. stoletju. Ahačič (2007a; 2007b) popisuje izraze, ki označujejo pojave, povezane z jezikom, in sicer *abec, abece, beseda, bukovščina, črka, glas, gramatika, idioma, izrečenje, jezik* (tudi v zvezah, npr. *gmajn jezik*), *konzonant, natura, ortografija, pismo, puhštab, razum, register, rič, sentencija, silaba, silb, slovo, šega, štimovec, tipfel, zastop*.² Že v tem obdobju se pojavijo prvi priročniki za poučevanje branja in pisanja (npr. TA 1555), zaradi odsotnosti znanstvenih in strokovnih jezikoslovnih besedil v slovenščini 16. stoletja pa bi bilo verjetno ustreerneje govoriti o *nastavkih*³ za razvoj slovenske jezikoslovne terminologije v tem obdobju: izpričana je predvsem metajezikovna leksika, ki nakazuje potencial za terminologizacijo v poznejših obdobjih (npr. *beseda, glas*). Zaradi posebnega pomena za razvoj slovenskega jezikoslovja je treba omeniti Bohoričeve slovnice (1584): čeprav je napisana v latinščini, predstavlja prvi (jezikoslovni) opis slovenskega jezika in s tem prenos tedanjega jezikoslovnega konceptualnega aparata, sicer izvorno zasnovanega za opis grščine in latinščine, na slovenski

-
- 1 Razdelek 2 se pretežno opira na Rotarjev (1958) pregled razvoja slovenske jezikoslovne terminologije, zlasti za obdobje od Pohlinove slovnice do sredine 20. stoletja, dopolnjen in korigiran pa je s spoznaji drugih raziskovalcev zgodovine slovenskega slovničarstva in slovenske jezikoslovne terminologije, zlasti Toporišiča (1986), Ahačiča (2007a; 2007b; 2012) in ostalih (med njimi izstopajo opisi slovenskih slovnic na portalu *Slovenske slovnice in pravopisi* (Ahačič 2015b), po katerem je povzet tudi nabor slovnic, vključenih v pregled razvoja jezikoslovne terminologije v tej razpravi; prim. op. 4). Slovnice so v pregledu in nato v raziskavi izpostavljene zato, ker so bile predvsem v zgodnejših obdobjih kot vir slovenske jezikoslovne terminologije med najvplivnejšimi jezikoslovnimi (metajezikovnimi) besedili, nikakor pa seveda ne njen edini vir. V pričujoči razpravi sta med starejšimi slovarji omenjena npr. le Hipolitov in Janežičev slovar, ne pa tudi vsi ostali; prav tako načeloma niso izpostavljene jezikoslovne monografije, znanstveni članki in druga dela, ker jih je v kasnejših obdobjih enostavno preveč; vendar to ne pomeni, da te in druge besedilne vrste niso pomembne ali v določenih obdobjih celo pomembnejše od slovnic v smislu vpliva na rabo in ustaljevanje (zlasti nove, še neustaljene) jezikoslovne terminologije.
- 2 Prim. navedene iztočnice v Beseduju16 za nabor besedil (knjig), v katerih se pojavljajo, ter iztočnice *abec, abece, beseda, bukovščina, črka* v eSSKJ16, kjer so že leksikografsko obdelane. Poudariti je treba, da lahko v 16. stoletju o terminologiji, kakor jo razumemo danes, govorimo le v zvezi s protestantsko krščansko terminologijo: zaradi obstoja (in ohranitve) znanstvenih verskih besedil (npr. TO 1564) in zato, ker izrazje v teh delih tvori relativno koherenten poimenovalni in pojmovni sistem stroke (gl. Legan Ravnikar 2008; 2009; prim. tudi Novak 2004). V 16. stoletju je prihajalo tudi že do determinologizacije (gl. Žagar Karer 2011 o pojavu determinologizacije in Legan Ravnikar 2023 o obravnavi krščanske terminologije in iz nje nastale determinologizirane leksike v splošnem slovarju SSKJ16).
- 3 Prim. Toporišič 1986: 128, ki o *nastavkih* govorí predvsem zaradi nesistemskosti metajezikovnega izrazja pri protestantskih piscih (za razliko od Pohlina in Zagajška).

jezik.⁴ Z vidika razvoja terminologije v slovenščini je Bohoričeva slovnica pomembna zaradi svojega vpliva na kasnejše slovenske slovnice (prek slovničnega opisa samega in tudi latinske terminologije).⁵

V t. i. katoliški dobi (gl. Ahačič 2012) je nastalo še nekaj slovničnih opisov slovenskega jezika: krajša slovnica Gregoria Alasie da Sommaripa (1607) v italijanščini in latinščini v uvodu v italijansko-slovenski slovar ter tri predelave Bohoričeve slovnice: latinsko pisana Hipolitova (1715), latinsko pisana rokopisna (1755) in nemško pisana (celovška) predelava (1758). V tem obdobju v razvoju slovenske jezikoslovne terminologije ni bistvenih premikov glede na 16. stoletje, zapisi o slovenskem jeziku v slovenščini so namreč maloštevilni, je pa v njih vseeno mogoče zaznati kontinuiteto metajezikovne leksike s 16. stoletjem, npr. izraz *črka* za označevanje diakritičnih znamenj v Basarjevem Predgovoru v *Pridige is bukviz imenvanih Exercitia s. ozheta Ignazia* (1734) (gl. Ahačič 2012: 210–213), *puštab* v naslovu Paglovčevega abecednika *Tabla teh pushtabou, inu visha se navuzhiti Crainsku, ali Slovensku brati* (1745) (gl. Ahačič 2012: 218). V to obdobje med drugim sodi Hipolitov rokopisni slovensko-nemško-latinski slovar (1711–1712),⁶ v katerem je zajeta tudi metajezikovna leksika,⁷ npr. *črka* ('črka', npr. *Gramma. Buchstab. púʃtab v'pismi, zhérka*), *glas* ('naglas', npr. *Prosodia, der Thon eines Jeden worts. dolg ali krátek glaſs éne sléherne besséjde*), *gramatika* ('slovnica', npr. *Grammatick, sprachkunst. gramática ali sapopádik éniga jesýka*,

-
- 4 Za izčrpen opis Bohoričeve slovnice gl. Ahačič 2007b. Osnovni in drugi podatki o slovenskih slovnicah so v članku povzeti po Stankiewiczu (1984), izbranih geselskih člankih s portala *Slovenska biografija* (Vide Ogrin 2013) in po portalu *Slovenske slovnice in pravopisi* (Ahačič 2015b; gl. tudi tam navedeno literaturo). Za pregledne prikaze slovenskega slovničarstva gl. Štrekelj 1922; Ramovš 1971; Vidovič-Muha 1998; za tipologijo slovenskih slovnic pa Ahačič 2015c.
  - 5 Gl. opise slovenskih slovnic na portalu *Slovenske slovnice in pravopisi* (Ahačič 2015b) ter na portalu *Corpus de textes linguistiques fondamentaux* (Colombat 2020), kjer so v razdelkih *Vpliv na delo* in *Vpliv na nadaljnja dela* zabeleženi do nastanka opisov identificirani medsebojni vplivi med slovnicami. Prim. tudi Trojar 2022 za metodologijo ugotavljanja vplivov med slovnicami, in sicer z merjenjem deleža ponovljenih Bohoričevih samostalniških ponazarjalnih zgledov iz poglavij o členu in samostalniku v izbranih slovnicah (Pohlin 1768; 1783; Gutsman 1777; Zagajšek 1791; Kopitar 1809; Vodnik 1811): samo po deležih ponovljenih zgledov bi lahko sklepali na pomemben vpliv Bohoričeve slovnice zlasti na Kopitarja, Pohlina in Vodnika in na šibek (oziroma posredni) vpliv na Gutsmana in Zagajška. Med deli, na katera je vplivala Bohoričeva slovnica, je tudi slovnični dodatek k Megiserjevemu slovarju *Exempla aliquot declinationum et conjugationum* (MD 1592).
  - 6 Za osnovne podatke o digitalizirani izdaji slovarja gl. Uvod v Hipolit 1711–1712, specifični vidiki Hipolitovega slovarja in jezika pa so opisani v Čepar 2022; Jelovšek 2022; Legan Ravnikar 2022 in Orel 2022.
  - 7 *Metajezikovna leksika* je tu razumljena v opoziciji do *jezikoslovne terminologije*, to pa zato, ker je Hipolitov slovar v osnovi splošni in ne specializirani (terminološki) slovar (gl. Trojar 2023a o prepoznavanju terminov in determinologizirane leksičke v starejših slovenskih slovarjih, tudi v Hipolitovem). Termin *metajezikovna leksika* (*metajezikovni leksemi*) je sicer splošna oznaka za terminološke in neterminološke izraze, ki se v metajeziku poleg avtonimov in besed, ki lahko v ustremnem kontekstu pridobijo metajezikovni pomen, uporablajo za opisovanje jezika (gl. Trojar 2023b).

ali éne *jhpráhe. Grammatica*), *puštab* ('črka', npr. *Vocalis, der ein Laute stimm hat. ein selbstlautender buchstab. glaßàn, katéri imà glaßnò shtímo. en samoglás-sen púshtab*), *samoštimski* ('samoglasniški', npr. *Stimmbare buchstaben. samoh-tímski, samoglásni púgshabi. vocales*). Tudi Hipolitov slovar pretežno potrjuje kontinuiteto z metajezikovno leksiko 16. stoletja.

Za začetnika slovenske jezikoslovne terminologije sicer velja Marko Pohlin (gl. Rotar 1958; prim. Kidrič 2013),⁸ ki je izbranim izrazom v dveh izdajah nemško pisane slovnice *Kraynska grammatika* (1768, 1783) v oklepajih dodajal slovenske ustreznike (po Rotarjevem mnenju gre bodisi za Pohlinove lastne tvorbe ali dobesedne prevode iz nemščine).⁹ Rotar (1958: 38) Pohlina postavlja tudi na začetek svoje periodizacije razvoja slovenske jezikoslovne terminologije. Prva stopnja traja od Pohlina do sredine 19. stoletja, druga stopnja obsega drugo polovico 19. stoletja in začetek 20. stoletja (predvsem od druge izdaje Janežičeve slovnice l. 1863 dalje), tretja pa se začne z Breznikovo slovnico leta 1916 (prim. Toporišič 1986: 114).

Pohlinovi slovnici v 18. stoletju sledita še nemško pisana Gutsmanova *Windi sche Sprachlehre* (1777), ki ne vsebuje slovenske terminologije, ter Zagajškova *Slovennska grammatika* (1791), ki je prva slovenska slovница, ki je v celoti pisana *tudi* v slovenskem metajeziku (poleg nemščine), zato vsebuje tudi sistematično tvorjeno slovnično¹⁰ terminologijo.¹¹ V 18. stoletju so nastale še tri slovnice slovenskega jezika, ki so ostale v rokopisu (gl. Stankiewicz 1984: 99), in sicer nemško pisana slovница Blaža Kumerdeja *Versuch einer historisch-kritischen krainisch-slavischen Grammatik [...]* (1780–1795, več redakcij), nemško pisana slovница Janeza Debevcia *Krainerisch-slavische Sprachlehre* (1795–1797) in še skrajšani, na slovenščino omejeni del zgoraj omenjene slovnice Blaža Kumerdeja *Krainerische Sprachlehre als ein Auszug aus der allgemeinen slavischen Grammatik* (ok. 1795).

-
- 8 Toporišič (1986: 114) opozarja na prve »izrazotvorne poskuse« že pri piscih v 16. stoletju, pri čemer omenja Trubarjeva izraza *štimovalci* in *debeli* l po načinu Bezljakov ter izpostavlja še Krelja. Prav tako Toporišič – v nasprotju z Rotarjem, ki po Toporišičevem mnenju nadaljuje Kopitarjevo smer negativnega presojanja Pohlinovega dela – poskuša rehabilitirati Pohlina: »Vse, kar je bilo pozneje doseženo za slovensko strokovno izraze v jezikoslovju, je pravzaprav nadaljevanje in izboljševanje Pohlinonih predlogov.« (Toporišič 1986: 117)
  - 9 V zvezi s Pohlinovo slovnico velja opozoriti na *Slovar Pohlinovega jezika* (Snoj 2021), v katerem so leksikografsko obdelani tudi Pohlinovi jezikoslovni termini, npr. *azbuk* 'cirilska abeceda', *glasnik* 'naglas', *samosvojna* 'samostalnik'.
  - 10 Slovnična terminologija je tu razumljena kot podmnožica jezikoslovne terminologije, tj. kot jezikoslovna terminologija, ki poimenuje (osnovne) pojme s področij, s katerimi se tradicionalno ukvarjajo slovnice: zlasti glasoslovje, oblikoslovje, skladnja, pravopis. Natančno mejo med podmnožico slovnične terminologije in širšo množico jezikoslovne terminologije je nemogoče potegniti.
  - 11 Zagajškova slovница je bila v slovenskem jezikoslovju še dolgo deležna negativnih kritik, tako v smislu jezikoslovne vrednosti (ker je izhajala iz Pohlinove) kot tudi zaradi »ponesrečene« terminologije (ki je deloma prevzeta od Pohlina ali Zagajškova lastna), gl. Rotar 1958; Pirnat 1986; Suhadolnik 2013.

19. stoletje prinaša razcvet slovenskega slovničarstva in s tem tudi slovničarstva v slovenskem metajeziku. V prvi polovici so nastali naslednji slovnični opisi slovenščine: nemško pisana didaktično-primerjalna slovnica Jurija Japlja *Slavische Sprachlehre* (1807, rokopis), nemško pisana znanstvena slovnica Jerneja Kopitarja (1809), slovensko pisana didaktična slovnica Valentina Vodnika (1811), slovnica za tujce v italijanščini Vincenca Franula de Weissenthurna (1811), slovnica za tujce v nemščini Janeza Krstnika Leopolda Šmigoca (1812), nemško pisani učbenik slovenščine za tujce Petra Dajnka (1824), nemško pisana znanstvena slovnica Franca Serafina Metelka (1825), nemško pisana slovnica za tujce Franca Serafina Metelka (1830) in nemško pisana slovnica za tujce Antona Murka (1832). Vrhunc slovničarstvo doseže okrog leta 1850, ko nastane večje število krajših slovnic: slovensko pisana predelava didaktične Vodnikove slovnice avtorja Štefana Kociančiča (1847), slovensko pisana didaktična slovnica Jožefa Muršca (1847), nemško pisana slovnica za tujce Antona Janežiča (1849), slovensko pisana didaktična slovnica Franca Malavašiča (1849), nemško pisana didaktična slovnica Blaža Potočnika (1849), slovensko pisana didaktična slovnica Matija Majarja (1850) in nemško pisana slovnica za sodne uradnike Ivana Navratila (1850).

V prvi polovici 19. stoletja je z vidika razvoja slovenske jezikoslovne terminologije najpomembnejša Vodnikova slovnica, predvsem zaradi svojega vpliva na nadaljnje slovnice. Vodnik se je pri tvorbi terminov zgledoval po cerkvenoslovenski slovnični Meletija Smotrickega in po ruski slovnični Mihaila Vasiljeviča Lomonosova. Rotar (1958: 39) izpostavlja tri načela, ki jim je pri tvorjenju terminov sledil Vodnik: (1) cerkvena slovanščina in ruščina kot slovanska jezika sta bližje naravi slovenskega jezika kot npr. latinščina in nemščina; (2) cerkvenoslovenski in ruski termini so pomensko in glede na nastanek bližje grškim kot nemški termini (ti so nastajali prek latinščine), (3) ruska slovnična terminologija je bila v Vodnikovem času že oblikovana in se je samo še dopolnjevala, medtem ko nemška slovnična terminologija še ni bila ustaljena (kar je razvidno tudi iz nemško pisanih slovenskih slovnic v 18. in 19. stoletju). V splošnem je bila Vodnikova jezikoslovna terminologija v slovenskem jezikoslovju deležna precej naklonjenih sodb. Pirnat (1986) npr. poudarja, da se je Vodnik zavedal, da je moč slovenščine v izpeljavi in ne v zlaganju (za razliko od Pohlina), izpostavlja pa tudi sistemskost tvorbe terminologije in jasno motiviranost terminov.¹²

Za Vodnikovo slovnico in njeno predelavo (Kociančič 1847) je prva v celoti slovensko pisana slovnica šele Murščeva (1847). Rotar (1958: 40) navaja, da je

¹² Avtorica tudi nasprotno Vodnikov metajezik, ne le njegovo terminologijo, ocenjuje pozitivno, npr. postopno uvajanje razlag (definicij) terminov, kar naj bi bilo sploh ustrezeno glede na naslovnika slovnice, ki je nestrokovnjak, pa npr. tudi dejstvo, da Vodnikove razlage praviloma vsebujejo podstavo tvorjenke, npr. »Predlógi so besédize, ktire predlágamo drugim besédam sa kásati, kako se ena štvar nanaša na drugo« (Vodnik 1811: 102).

Muršec termine prevzema iz Babukićevega dela *Osnova slovnice slavjanske narčičja ilirskoga* (1836) in da so se zaradi pozornosti, ki jo je posvečal »onomatopoiji«,¹³ do danes ohranila nekatera njegova poimenovanja za sklone in ločila, npr. *imenovavnik, vprašaj*. V zvezi z Malavašičevom slovnico (1849) Rotar (1958: 40) domneva, da je Malavašič tiste termine, ki jih ni povzel po Vodniku, prevzel od Franca Metelka. Metelko je namreč vodil slovenski jezikovni tečaj, ki se ga je udeležil tudi Malavašič. Metelkovi naj bili npr. termini *dvočičje, osebno zaime, povedek*. Matija Majar je kot ilirec prevzema termine zlasti iz hrvaščine (npr. *jedinočer*).

Pomembno vlogo pri poenotenuju jezikoslovne terminologije Rotar (1958: 41) pripisuje Antonu Janežiču. Zaradi velikega zanimanja za slovničarstvo in precejnjega števila slovnic so se v sredini 19. stoletja pojavliali številni sinonimi oz. vzporedni sistemi terminologije. Janežič je v svojem slovarju (nemško-slovenski del, 1850, in slovensko-nemški del, 1851) popisoval obstoječo jezikoslovno terminologijo, prav tako je v prvi izdaji svoje slovnice (1854) zajel večino takrat obstoječih poimenovanj (Rotar 1958: 41). Druga izdaja (1863) prinaša več terminoloških inovacij in terminološko poenotenje, pri čemer Rotar (1958: 41) izpostavlja predvsem Janežičev občutek za jezik, njegovo jezikoslovno znanje in organizacijske sposobnosti, pa tudi pobude, ki so prihajale od drugih jezikoslovcev.

Ena od takšnih pobud je poziv Frana Levstika v Napakah slovenskega pisanja (1858): »Jako je treba in čas je, da bi se porazumeli možje, ki jezik znajo, in da bi dali naši slovnici terminologische oblike narejene slovenščini po volji. Dokler ne bo tega, tako dolgo bo šušmaril vsak šušmar po svoje.« Za ustaljevanje in poenotenje slovenske jezikoslovne terminologije pa so bile najpomembnejše razprave v *Slovenskem glasniku*. Začetna razprava je bil prispevek Ivana Macuna Slovenska terminologija v obče in posebno jezikoslovna (1862), v katerem je pozval k oblikovanju enotne terminologije za rabo v šolstvu po vzoru Hrvatov, kjer se je okrog leta 1850 oblikoval odbor za terminologijo »vseh gimnazijalnih naukov«. Macun je prispevek začel z navajanjem splošnih lastnosti, ki naj bi jih imel termin:¹⁴ (1) termin naj bi po možnosti izražal definicijo predmeta (pojma) ali pa

¹³ Rotar ima tu verjetno v mislih blagozvočnost, blagoglasje.

¹⁴ Lahko bi rekli, da gre za neke vrste terminološka načela, tj. smernice, kakšna naj bo oblika termina oz. kateremu terminu dati prednost pri izbiri prednostnega termina (prim. Žagar Karer 2011: 34–35).

vsaj eno njegovo glavno lastnost;¹⁵ (2) termin naj bi imel samostalniško obliko;¹⁶ (3) termini naj bodo skladni s splošnimi pravili slovenskega jezika;¹⁷ (4) termini naj bi v idealnem primeru označevali le strokovni pojem;¹⁸ (5) v vsakem delu naj se sproti ob omembni termina sistematično dodaja nemške oz. latinske ustreznike, na koncu dela pa naj se doda slovensko-nemški ali slovensko-latinski slovar (terminologija). Čeprav se navedena načela ne pokrivajo povsem s sodobnimi, pa že dokaj jasno napovedujejo, s katerimi temami in vprašanji se je med drugim ukvarjala terminologija še v naslednjih okoli 160 letih.

Macun se je posebej posvetil še izvoru terminov, torej dilemi o domačem terminu proti prevzetemu terminu. Če je domači termin ustrezen, se ga ohrani. Če sta na voljo dva termina, od katerih je prvi domači, drugi pa ni le slovenski, ampak skupen tudi drugim Slovanom, zlasti Hrvatom in Srbom, potem ima prednost termin, ki je znan širše v slovanskem prostoru, npr. za lat. *litera* so se tedaj uporabljali slovenski termini *črka*, *pismenka* in *pisme*, Macun pa je dal prednost terminu *pisme*, ker ga uporabljajo tudi Hrvati. Kadar v slovenščini še ni poimenovanja za določen pojem, potem se termin izposodi od omenjenih slovanskih narodov, prednost naj ima tisti termin, katerega koren je znan tudi v slovenščini, npr. za lat. *liquidus* (v *liquida litera* ‘likvida’) imajo štokavci pridevnika *slitan* in *židak*, Slovenci bi torej morali izbrati *slitan*, ker poznamo glagol *z-liti*. Če tudi pri štokavcih ni ustreznega termina glede na navedena merila, potem se izbere koren, ki je poznan tudi pri njih, npr. za lat. *genus epicoenum* je Macun predlagal *obči spol*. Macun je zaključil svojo razpravo s seznamom svojih predlogov terminov za poimenovanje osnovnih jezikoslovnih pojmov.

Pod Macunovo razpravo se je v kratkem dostavku oglasil tudi urednik *Slovenskega glasnika* Anton Janežič (1862a). Navedel je svoj seznam jezikoslovnih terminov, ki jih je uporabil že v svoji slovnici (1854), ter povabil jezikoslovce, naj

¹⁵ Z vidika sodobnega razumevanja terminologije je jasno, da termin (= poimenovanje, tj. označuje) načeloma ne izraža celotne definicije, drži pa drugi del Macunovega priporočila, tj. da se kot termin oz. sestavina termina za poimenovanje pojava pogosto izkoristi ena od glavnih (ali izstopajočih) lastnosti pojava, ki je lahko omenjena tudi v definiciji termina. Primer Macunovega presojanja: za lat. *verbum* ‘glagol’ se v nem. uporablja termin *Zeitwort*, ki je po njegovem mnenju manj primeren, ker genus proximum ni dovolj natančno določen, tudi prislova *jetzt* in *gestern* namreč označuje čas, medtem ko je *glagol* (‘govoreča beseda’) ustrenejši termin, ker »celo izreko more znamenovati« (Macun 1862: 68; verjetno je imel v mislih primere, ko je poved (izreka, *Satz*) sestavljena samo iz glagola).

¹⁶ Macun je omenil lat. termina *substantivum* in *adjectivum*, ki sta sicer pridevnika, a se rabita (tudi) samostalniško.

¹⁷ Macun je imel v mislih besedotvorne zmožnosti posameznega jezika: medtem ko ima nemščina zelo razvito zmožnost zlaganja, je v slovanskih jezikih treba poiskati druge besedotvorne načine.

¹⁸ Macun je kot primer manj ustreznega termina navedel *jezičnik*, ki v splošnem jeziku označuje ‘jezičnega moškega’ in hkrati jezikoslovni pojem ‘lingval’, a je poudaril, da se poimenovanju več pomenov/pojmov z enim terminom (besedo) ni mogoče povsem izogniti.

te termine pretehtajo in po potrebi predlagajo boljše, da bi skupaj prišli do poenotenega nabora ustreznih jezikoslovnih terminov za rabo v šolstvu.

V eni od naslednjih številk *Slovenskega glasnika* je Janežič (1862b) napovedal, da bo vsaj polovico takrat še nastajajoče slovnice (Janežič 1863) poslal v kritični pretres na Dunaj Francu Miklošiču, Ivanu Navratilu in Mateju Cigaletu, v Gorico Janezu Šolarju in Andreju Marušiču, v Ljubljano Janezu Bleiweisu, Antonu Lesarju in Josipu Marnu, v Maribor Janezu Majcigerju in Josipu Šumanu, v Novo mesto Ladislavu Hrovatu, v Trst Franu Cegnarju in Franu Levstiku, v Varaždin Valentinu Mandelcu, Matiju Valjavcu in Sebastijanu Žepiču, v Zagreb Ivanu Macunu, Franu Erjavcu in Ivanu Tušku ter morda še kakemu jezikoslovcu.

Razpravo v *Slovenskem glasniku* je zaokrožil Ivan Navratil (1862), ki je poročal o tem, da si v posebno knjižico, ki sprembla rokopis nastajajoče Janežičeve slovnice, tako kot ostali pregledovalci zapisuje svoje popravke. V zvezi z jezikoslovno terminologijo je podal še mnenje, ki ga je delil s Franom Miklošičem in Matejem Cigaletom, in sicer, da je termin, ki je ustrezeno kalkiran neposredno po latinski predlogi, veliko boljši od kakega drugega, predvsem zato, ker olajša pomnenje učencem, ki že znajo latinsko. V tem duhu je npr. za lat. *casus* namesto novejšega *sklona* priporočal starejši termin *padež* (ki je bil v rabi že pri hrvaških, srbskih in ruskih slovničarjih).

Slovenska slovница Antona Janežiča (1863) je bila torej v terminološkem smislu rezultat skupnih naporov večjega števila pomembnih jezikoslovcev tiste dobe in verjetno je bilo terminološko poenotenje prav zato tako učinkovito.¹⁹

V drugi polovici 19. stoletja je poleg Janežičeve slovnice v več izdajah nastalo še nekaj drugih, in sicer nemško pisana primerjalna slovница slovanskih jezikov Franca Miklošiča (1852–1875), slovensko pisan tabelarični prikaz šolske slovnicе Antona Lesarja (1863), nemško pisana normativna slovница Frana Levstika (1866), slovensko pisana šolska slovница Andreja Praprotnika (1869), slovensko pisana šolska slovница anonimnega avtorja (1874),²⁰ slovensko pisana znanstvena slovница Josipa Šumana (1881), ki temelji na Miklošičevi primerjalni slovnicici, slovensko pisana šolska slovница Petra Končnika (1883) in slovensko pisana srednješolska didaktična slovница Josipa Šumana (1884).

¹⁹ V sodobni terminologiji bi lahko govorili o terminološkem dogovoru, tj. o pojavi, ko se strokovnjaki implicitno ali eksplicitno dogovarjajo in načeloma tudi dogovorijo glede rabe terminov (npr. v procesu izdelave terminološkega slovarja, v standardizacijskih telesih (npr. v okviru organizacije ISO), s pristanjem na terminologijo, ki se uporablja npr. v zakonodaji in uredbah ali v obstoječi strokovni literaturi), prim. Žagar Karer 2011: 18–19. Za pregled in primerjavo z razvojem slovenske pravne terminologije, ki se je začela intenzivneje razvijati v drugi polovici 19. stoletja, gl. Jemec Tomazin 2010: 111–134.

²⁰ Ahačič (2015a) domneva, da je avtor te slovnice Peter Končnik, ker je leta 1883 izdal predelano slovnicico (pod svojim imenom in z istim naslovom).

Rotar (1958: 80) v drugi polovici 19. stoletja v zvezi z razvojem jezikoslovne terminologije izpostavlja predvsem Josipa Šumana in Stanislava Škrabca. V 20. stoletju, na tretji razvojni stopnji, sta po njegovem mnenju pomembna predvsem Anton Breznik s svojo slovnico (1916 in nadaljnje izdaje) in pa Fran Ramovš, ki je s svojim izrazjem vplival na nove generacije jezikoslovcev, tudi na Breznika (zlasti na četrto izdajo njegove slovnice iz leta 1934). Rotar kot značilnost tretje razvojne stopnje jezikoslovne terminologije navaja širjenje slovenske terminologije na vseh področjih jezikoslovnega raziskovanja in zapolnjevanje poimenovalnih praznin s tujimi, prevzetimi izrazi (npr. *poldeponentnik*, *nesonoren*). Prevzemanje jezikoslovne terminologije na tretji razvojni stopnji komentira tudi Toporišič (1986: 122): z ustanovitvijo ljubljanske univerze naj bi prišlo do preloma s tradicijo tvorjenja terminologije iz domačih korenov; predavatelji, habilitirani na tujih univerzah (Rajko Nahtigal, Fran Ramovš, France Kidrič, Ivan Prijatelj), so dajali prednost prevzeti (t. i. mednarodni) terminologiji (npr. *fleksija*, *maskulinum*, *singular*). Toporišič (1986: 127) sicer še ugotavlja, da je slovensko izrazjetvorje v splošnem »domačnostno zmagovalno« (kljub določeni stopnji sinonimije v smislu delitve *domače : prevzeto*) in da jezikoslovna terminologija lahko drugim področjem služi za vzor.

V 20. stoletju so bile sicer izdane naslednje slovnice:²¹ slovensko pisana srednješolska didaktična slovница Antona Breznika (1916), slovensko pisana zgodovinska slovница Karla Štrekla (1922), slovensko pisana zgodovinska slovница Frana Ramovša (1924–1952), slovensko pisana normativna in didaktična slovница Antona Bajca, Rudolfa Kolariča, Mirka Rupla in Jakoba Šolarja (Bajec idr. 1956), nemško pisana slovница za tujce Gunnarja Olafa Svaneja (1958), francosko pisana znanstvena slovница za tujce Clauđa Vincenota (1975), slovensko pisana znanstvena strukturalistična slovница Jožeta Toporišiča (¹1976, ⁴2000), angleško pisana slovница za tujce Rada L. Lenčka (1982), rusko pisana slovница za tujce Olge Sergejevne Plotnikove (1990) in angleško pisana slovница za tujce Petra Herityja (2000).

V 21. stoletju velja izpostaviti angleško pisano slovenco za tujce Marca Lelanda Greenberga (2006/2008) in slovensko pisani didaktični slovnici Kozme Ahačiča za osnovno šolo (2017a) in srednjo šolo (2017b).

Sodeč zgolj po navedenem izboru slovnic bi za drugo polovico 20. stoletja in 21. stoletje lahko dobili vtis, da so pobudo na področju slovničarstva slovenskega jezika v veliki meri prevzeli tujci. Verjetno gre zasluge za skromno produkcijo

²¹ Opozoriti je treba, da gre pri navajanju slovnic iz 20. in 21. stoletja za izbor slovnic, kakršen je bil opravljen pri snovanju portala *Slovenske slovnice in pravopisi* (Ahačič 2015b). Na portal npr. niso vključeni številni učbeniki za pouk slovenskega jezika v osnovnih in srednjih šolah, pa tudi ne številni priročniki (metode) za učenje slovenščine kot drugega/tujega jezika. Dodatno sta tu navedeni še slovnici Kozme Ahačiča (2017a; 2017b), ki še nista vključeni na portal, sta pa vključeni v raziskavo (gl. razdelek 3).

slovensko pisanih slovnic slovenščine pripisati hegemoniji Toporišičeve slovnice,²² po drugi strani pa visoki stopnji specializacije znanj na različnih področjih jezikoslovja (in posledično manjšemu zanimanju za produkcijo splošnejših del, ki sintetizirajo znanje) ter tudi širjenju in množenju jezikoslovnih področij; produkcija različnih vrst besedil s področja jezikoslovja (monografije, znanstveni članki, učbeniki slovenskega jezika itd.) v slovenskem metajeziku je namreč bila in ostaja zelo bogata.

3 UVELJAVLJANJE JEZIKOSLOVNE TERMINOLOGIJE V SLOVENSKIH SLOVNICAH NA PRIMERU POIMENOVANJ ZA IZBRANIH 50 POJMOV V 22 SLOVENSKIH SLOVNICAH V OBDOBJU 1768–2017

Posamezne zgoraj predstavljene splošnejše ugotovitve raziskovalcev o razvoju oz. ustaljevanju slovenske jezikoslovne terminologije v slovenskih slovnicah (npr. pomembna vloga Vodnika in Janežiča, obrobna vloga Slomškovega učbenika) so na gradivu slovenskih slovnic preverjale tudi nekatere (sicer redke) empirične raziskave. Med njimi velja izpostaviti študijo Irene Stramljič Breznik (1998/99), ki je analizirala poimenovanja za besedne vrste v sedmih slovnicah v obdobju 1791–1854. Avtorica ugotavlja, da se je nekaj Vodnikovih terminov ohranilo do danes, Muršec in Malavašič sta pri terminologiji večinoma povzemala Vodnika, glede izrazov v Slomškovem učbeniku *Blaže in Nežica v nedeljski šoli* pa npr. komentira, da se niso ohranili, ker učbenik ni bil predpisan, hkrati pa imajo njegovi izrazi ženskospolska obrazila, kar je z vidika spolskosti zaznamovano. Ugotavlja npr. tudi, da so analizirani izrazi v 90 % samostalniške izpeljanke, večinoma tvorjene z moškospolskimi morfemi. Druga primerljiva raziskava jezikoslovne terminologije, omejena na 19. stoletje, je raziskava Mojce Pacek (2003). Avtorica analizira šest slovnic v obdobju 1811–1863 in pri vseh avtorjih ugotavlja težnjo k enobesednosti, hkrati pa so se vsi avtorji zavedali, da je v besedotvorju izpeljevanje v slovenščini zelo produktivno; kot vir terminologije je služilo tudi prevzemanje.

Cilj v nadaljevanju predstavljene raziskave je preverjanje in dopolnitve nekaterih dosedanjih ugotovitev (trditev) preglednih in empiričnih raziskav v zvezi z ustaljevanjem slovenske jezikoslovne terminologije z namenom razširiti nabor pregledanih terminov (pojmov) in zaobjeti daljše časovno obdobje kot v dosedanjih

²² Gl. še druge članke, v katerih avtor posredno ali neposredno obravnava probleme jezikoslovne terminologije, npr. Toporišič 1958; 2007. Med zanimivejšimi raziskavami jezikoslovne terminologije je razprava Irene Stramljič Breznik (2004), v kateri analizira metafore v besedotvorjem izrazju; ugotavlja, da je konceptualna metafora, ki je prisotna v vseh analiziranih slovnicah od Zagajškove do Toporišičeve, metafora BESEDA JE KOT DREVO/RASTLINA. S terminografskega vidika je zanimiva raziskava Simona Atelška (2019), ki ugotavlja, da v Cigaletovi *Znanstveni terminologiji* ustrezni ob iztočnicah in podiztočnicah s področja jezikoslovja večinoma niso označeni glede na izvor in da se je Cigale zavedal pomena celovitosti obravnave terminologije z vidika popolnosti predstavitev pojmovnih skupin. O jezikoslovni terminologiji gl. tudi Trojar 2015, o nastanku splošne teorije o terminologiji pa Trojar 2017b.

raziskavah. Prvotna raziskava, ki je bila del doktorske disertacije,²³ je v pričujoči raziskavi nadgrajena, in sicer s širjenjem nabora slovnic (dodatno sta vključeni še Ahačičevi slovnici, skupaj je torej vključenih 22 slovnic), poleg tega pa je spremenjeno izhodišče raziskave; v prvotni raziskavi je bila kot merilo, ki naj bi prikazovalo rezultat ustaljevanja v 19. stoletju, uporabljena Breznikova slovnica (1916), ker gre za prvo izvirno slovensko slovnicu v 20. stoletju; v pričujoči raziskavi pa to vlogo opravlja četrta izdaja Toporišičeve *Slovenske slovnice* (2000), ker se ugotavlja uveljavljanje jezikoslovne terminologije glede na sodobno stanje.

Na širšem vzorcu slovnic se je v pričujoči raziskavi poskušalo preveriti, kako so se v obdobju od prve slovnice, ki vsebuje tudi slovensko terminologijo (Pohlin 1768), do najnovejših slovenskih slovnic (Ahačič 2017a; 2017b), uveljavljali izbrani jezikoslovni termini: kateri avtor je v svoji slovnici uvedel največ terminov, ki so v rabi še danes, in od katere slovnice dalje se določen termin kontinuirano uporablja za označevanje posameznega pojma.

Pričujoča (razširjena) raziskava je tako kot prvotna zajela 50 jezikoslovnih pojmov, za katere se predvideva, da tvorijo jedrno slovnično (jezikoslovno) izrazje. Večina teh pojmov je, sicer pod različnimi poimenovanji, namreč prisotna v večini od 22 analiziranih slovenskih slovnic v obdobju 1768–2017.²⁴ Gre predvsem za poimenovanja besednih vrst (npr. *zaimek*) in terminov, ki označujejo njihove podredne pojme (npr. *svojilni zaimek*), oz. lastnosti (kategorij), ki se jim pripisujejo (npr. *ženski spol*). Pri analizi niso bili upoštevani tujejezični citatni termini (npr. *casus*) ali pisno/izgovorno podomačeni latinski termini (npr. *nominativ*). Če se v slovnici pojavlja več sinonimov za označevanje istega pojma, ti niso razvrščeni glede na frekventnost rabe (avtorji neredko uporabljajo več sinonimov). Posebej je treba poudariti, da je analiza omejena na opisani nabor slovnic, kar pomeni, da je bil kateri izmed terminov lahko prvič uporabljen tudi že prej, zunaj katere koli slovnice.

Tabela 1 prikazuje rezultate pričujoče raziskave. V prvem stolpcu so navedeni termini iz Toporišičeve slovnice (2000), ki je bila izbrana kot reprezentativna za sodobno jezikoslovno terminologijo, tj. kot merilo za ustaljenost.²⁵ Ponekod

²³ Doktorska disertacija *Razvoj slovenske jezikoslovne terminologije v slovenskih slovnicah v 18. in 19. stoletju (Development of Slovenian Linguistic Terminology in Slovenian Grammars in the 18th and 19th Centuries)* (Trojnar 2017a) je bila obranjena leta 2017 na Univerzi v Novi Gorici pod mentorstvom izr. prof. dr. Kozme Ahačiča.

²⁴ Gre za naslednjih 22 slovenskih slovnic: Pohlin 1768, Pohlin 1783, Zagajšek 1791, Vodnik 1811, Muršec 1847, Malavašič 1849, Potočnik 1849, Majar 1850, Janežič 1854, Janežič 1863, Lesar 1863, Levstik 1866, Praprotnik 1869, Anonomni 1874, Šuman 1881, Končnik 1883, Šuman 1884, Janežič – Sket 1889, Breznik 1916, Toporišič 2000, Ahačič 2017a in Ahačič 2017b.

²⁵ Med Toporišičovo slovnicu (2000) in Ahačičevima slovnicama (2017a; 2017b) ni pomembnejših razlik; omeniti velja pojmovanje *samostalnika* kot besedne vrste pri Ahačiču, na preostale maloštevilne terminološke razlike med Toporišičovo in Ahačičevima slovnicama pa je sproti opozorjeno v opombah v 3. stolpcu tabele.

sta v prvem stolpcu navedena dva termina (npr. *primernik*, *primerniška stopnja*); v takih primerih se je pri pregledu kot ponovitev termina upoštevala pojavitev prvega ali drugega termina.²⁶ V drugem stolpcu je navedena slovnica v analiziranem naboru slovnic, v kateri se izbrani termin pojavi prvič.²⁷ V tretjem stolpcu je navedena slovnica, od katere dalje se termin kontinuirano pojavlja v slovnicah, zajetih v analizo.

Tabela 1: Uveljavljanje izbranih sodobnih terminov v slovenskih slovnicah v obdobju 1768–2017

Izbrani termini (pojmi) v Toporišič (2000)	Slovnica, v kateri se izbrani termin pojavi prvič (slovenčar + leto uvedbe (izdaje slovnice))	Začetek kontinuiranega pojavljanja termina v slovnicah (slovenčar + leto izdaje slovnice)
<i>besedna vrsta</i>	Breznik (1916)	Breznik (1916)
<i>samostalnik</i>	Janežič (1863) (<i>samostavnik</i>)	Janežič (1863)
<i>lastno ime</i>	Pohlin (1768) (<i>leftnu ime</i>)	Vodnik (1811)
<i>občno ime</i>	Majar (1850) (<i>občno ime</i>)	Janežič – Sket (1889) ²⁸
<i>moški spol</i>	Pohlin (1768)	Vodnik (1811)
<i>ženski spol</i>	Pohlin (1768)	Vodnik (1811)
<i>srednji spol</i>	Vodnik (1811) (<i>frédní spol</i>)	Vodnik (1811)
<i>imenovalnik</i>	Malavašič (1849) (<i>imenovavnik</i>)	Šuman (1881)
<i>rodilnik</i>	Muršec (1847) (<i>rodivnik</i>)	Šuman (1881)
<i>dajalnik</i>	Janežič (1854) (<i>dajavnik</i>)	Šuman (1881)
<i>tožilnik</i>	Janežič (1854) (<i>toživnik</i>)	Šuman (1881)
<i>mestnik</i>	Muršec (1847)	Šuman (1881)
<i>orodnik</i>	Šuman (1881)	Šuman (1881)
<i>pridevnik</i>	Levstik (1866)	Levstik (1866)
<i>osnovnik</i>	Toporišič (2000)	Toporišič (2000)
<i>primernik, primerniška stopnja</i>	Janežič (1863)	Šuman (1884)
<i>presežnik, presežna stopnja</i>	Vodnik (1811)	Šuman (1881)
<i>štětnik</i>	Janežič (1863)	Šuman (1884)
<i>glavni štětnik</i>	Janežič (1863)	Šuman (1884)
<i>vrstilni štětnik</i>	Janežič (1863) (<i>vrstivni štětnik</i>)	Janežič – Sket (1889)
<i>ločilni štětnik</i>	Janežič (1863) (<i>ločivni štětnik</i>)	Šuman (1884)

26 Seveda tudi za vse druge v analizo zajete slovnice velja, da je znotraj posamezne slovnice lahko uporabljenih več poimenovanj (sinonimov) za označevanje istega pojma. V takem primeru se za vsakega od sinonimov šteje, da je enakovredno zastopan v slovnični (ni torej hierarhizacije npr. po pogostosti). Če slovensko poimenovanje za določen pojem v kaki slovnični manjka, a je določeno slovensko poimenovanje za isti pojem uporabljeno v predhodnih in kasnejših slovnicah, se v tem primeru vseeno šteje, da gre za kontinuirano pojavljanje termina (to odstopanje je dopuščeno zato, ker zlasti v nemško pisanih slovnicah (npr. Pohlin 1783; Potočnik 1849) slovenski termini za obravnavane pojme niso nujno navajani dosledno, vendar je kontinuiteta določenega poimenovanja skozi daljše časovno obdobje vseeno očitna).

27 Termini, ki so v drugem stolpcu navedeni v oklepaju, se pisno in/ali glasovno minimalno razlikujejo od sodobne oblike, navedene v prvem stolpcu, zato so vseeno upoštevani kot »isti termin«.

28 Ahačič (2017a; 2017b) uporablja termin *splošno poimenovanje*.

Izbrani termini (pojmi) v Toporišič (2000)	Slovlica, v kateri se izbrani termin pojavi prvič (slovničar + leto uvedbe (izdaje slovnice))	Začetek kontinuiranega pojavljanja termina v slovnicah (slovničar + leto izdaje slovnice)
množilni števnik	Janežič (1863) (<i>množivni števnik</i>)	Janežič – Sket (1889)
zaimek	Janežič (1863)	Janežič – Sket (1889)
osebni zaimek	Janežič (1863)	Janežič – Sket (1889)
svojilni zaimek	Janežič (1863) (<i>svojivni zaimek</i>)	Janežič – Sket (1889)
kazalni zaimek	Janežič (1863) (<i>kazavni zaimek</i>)	Janežič – Sket (1889)
vprašalni zaimek	Janežič (1863) (<i>vprašavni zaimek</i>)	Janežič – Sket (1889)
oziralni zaimek	Janežič (1863) (<i>oziravni zaimek</i>)	Janežič – Sket (1889)
nedoločni zaimek	Janežič (1863)	Janežič – Sket (1889)
glagol	Vodnik (1811)	Vodnik (1811)
sedanjik	Janežič (1863)	Šuman (1881)
preteklik	Toporišič (2000)	Toporišič (2000)
predpreteklik	Toporišič (2000)	Toporišič (2000) ²⁹
prihodnjik	Janežič (1863)	Janežič – Sket (1889)
oseba	Muršec (1847) (<i>osoba</i>)	Muršec (1847)
povednik, povedni naklon	Toporišič (2000)	Toporišič (2000)
velelnik, velelni naklon	Vodnik (1811) (<i>velivni naklon</i>)	Janežič (1854)
pogojni, pogojni naklon	Janežič (1863)	Praprotnik (1869)
nedoločnik	Janežič (1863)	Šuman (1881)
namenilnik	Janežič (1854) (<i>namenivnik</i>)	Šuman (1881)
glagolnik	Janežič (1863)	Praprotnik (1869) ³⁰
prislov	Majar (1850)	Janežič (1863)
prostorski prislov, prislov prostora, krajevni prislov	Janežič (1863)	Končnik (1883)
časovni prislov, prislov časa	Janežič (1863)	Janežič (1863)
načinovni prislov, prislov načina	Končnik (1883)	Končnik (1883)
predlog	Vodnik (1811)	Praprotnik (1869)
veznik	Majar (1850)	Končnik (1883)
vezalni veznik	Janežič (1863) (<i>vezavni veznik</i>)	Janežič – Sket (1889)
pogojni veznik	Janežič (1863)	Šuman (1884) ³¹
medmet	Vodnik (1811)	Vodnik (1811)

Pri interpretaciji tabele 1 je treba opozoriti, da je tretji stolpec lahko zavajajoč, in sicer v tem smislu, da vsem slovnicam daje isto težo oz. jim pripisuje isto mero vplivnosti. Termin *imenovalnik* (*imenovavnik*) se npr. pojavlja v vseh slovnicah od Janežiča (1854) dalje z izjemo anonimnega avtorja (1874), ki uporablja termin *pervi padež*. Kontinuirano pojavljanje termina *imenovalnik* je zato v tabeli zabele-

²⁹ V Ahačič (2017a) se termin *predpreteklik* ne pojavi.

³⁰ V Ahačič (2017a) se termin *glagolnik* ne pojavi.

³¹ V Ahačič (2017a; 2017b) se termin *pogojni veznik* ne pojavi.

ženo šele od Šumana (1881) dalje. Po drugi strani pa tretji stolpec vseeno pokaže nekaj zanimivih dejstev, npr. da je Vodnik zaslužen za prenos treh terminov, ki jih je uvedel Pohlin (*lastno ime (lefstnu ime), moški spol, ženski spol*) in so se od Vodnika dalje ohranili v vseh slovnicah vse do danes. Dvanajst terminov (24 % celotnega vzorca terminov), ki se kontinuirano pojavljajo v slovnicah od Janežič-Sketove (1889) dalje, verjetno kaže na širok domet in vplivnost predelav Janežičeve slovnice. V tretjem stolpcu izstopa tudi Šuman (1881, 1885), ki je v svojih slovnicah uporabil 15 terminov (30 % celotnega vzorca terminov), ki se kontinuirano pojavljajo v slovnicah od njunega izida dalje, vendar je prav za Šumanovi slovnični znano, da sta bili v strokovni javnosti precej neodmevni (Kranjec 2013). Podatek, ki je vendarle poveden, pa je ta, da je v tretjem stolpcu samo pet terminov (10 % celotnega vzorca terminov), ki so se uveljavili šele v 20. stoletju (en termin v Breznik 1916 in štirje v Toporišič 2000), kar pomeni, da se je ustalitev jedrnega dela slovenske jezikoslovne terminologije izvršila že do konca 19. stoletja.

Povednejši je sicer drugi stolpec, v katerem izstopa Janežič s svojima slovnicama. Uvedel je namreč 26 terminov (52 % celotnega vzorca terminov), sledi mu Vodnik s šestimi termini (12 % celotnega vzorca terminov). Toporišič je uvedel štiri nove termine (8 % celotnega vzorca terminov). Pohlin, Muršec in Majar so vsak prispevali po tri termine (vsak po 6 % celotnega vzorca terminov). Malavašič, Levstik, Šuman, Končnik in Breznik so uvedli vsak po en termin (vsak po 2 % celotnega vzorca terminov).

Pregledani vzorec slovničnih pojmov (terminov) omogoča tudi nekaj poslošitev glede povezave med avtorji slovnic in pojmovnimi skupinami, za katere so uvajali termine: pri Janežiču (pretežno v izdaji slovnice iz leta 1863) med uvedenimi termini izstopajo poimenovanja za zaimke (npr. *zaimek, osebni zaimek, kazalni zaimek*), števlike (npr. *štевnik, glavni števnik, ločilni števnik*) in nekatere glagolske oblike (npr. *pogojnik, namenilnik, glagolnik*). Izpostaviti velja tudi kategorijo spola, za katero so se poimenovanja pojavila in uveljavila že zelo zgodaj: termina *moški spol* in *ženski spol* se pojavita že pri Pohlincu (1768), *srednji spol* pa z Vodnikom (1811). Od Vodnikove slovnice dalje so se ti trije termini kontinuirano uporabljali za označevanje slovničnih spolov.

Rezultati kvantitativne raziskave torej potrjujejo ugotovitve raziskovalcev o pomembnosti Janežičevih slovnic pri oblikovanju slovenske jezikoslovne terminologije, hkrati pa dokazujejo tudi uspešnost terminološkega dogovora, ki ga je sredi 19. stoletja izvedel Janežič. Prav tako se potrjuje vplivna vloga Pohlina in Vodnika oz. uspešnost njunega terminološkega dela.

Izkazalo se je, da širjenje nabora slovnic in zamenjava slovnice, uporabljene kot merilo za ustaljenost, nista bistveno spremenila rezultatov razširjene raziskave v primerjavi s prvotno raziskavo (Trojar 2017a), kar potrjuje ugotovitev, da je bila osnovna jezikoslovna terminologija do začetka 20. stoletja že ustaljena in se

od takrat ni več bistveno spremenjala. Pokaže pa se tudi Toporišičeve poznavanje in upoštevanje slovničarske (terminološke) tradicije, saj je uvedel relativno majhen delež novih terminov v pregledanem vzorcu. Tudi npr. termina *preteklik* in *predpreteklik*, ki ju je uvedel in uporabljal Toporišič, bi lahko ob drugačni zasnovi raziskave obravnavali kot ponovitev terminov (s poenobesedenjem) *pretekli zhab* (uvedel Vodnik 1811) in *predpretekli čas* (uvedel Malavašič 1849).

Prav ta primer opozarja na metodološke probleme pri diahronem raziskovanju terminologije, čeprav sta izdelava seznamov terminov, ki jih uporablja posamezni slovničar, in primerjava teh seznamov na videz precej trivialna postopka. Pojavijo se namreč vprašanja, kako pri diahroni analizi obravnavati in upoštevati glasovne različice (npr. *osoba* : *oseba*, *velivni* : *velelni*, *lestno* (*lefstnu*) : *lastno* : *vlastno*), besedotvorne različice (npr. *zaime* : *zaimek*; *številnica* : *številnik* : *števnik*) in poenobesedenja (npr. *presežna stopnja* : *presežnik*; *nedoločni naklon* : *nedoločni način* : *nedoločnik*) ter skladenjske variante terminov (npr. *časovni prislov* : *prislov časa*) in sinonime nasploh (npr. *posestni zaimek* in *svojilni zaimek* v Končnik 1883). Nekateri od teh problemov imajo v okviru zgodovinske leksikografije že premišljene in na gradivu preverjene rešitve (gl. npr. Uvod v Snoj 2020, razdelek 4.1 Iztočnica in variantna iztočnica, in uvod v SSKJ16, razdelek 2.1.1 Iztočnica in njene glasovne različice), po drugi strani pa je vedno treba upoštevati posebnosti pri obravnavi terminologije (npr. vprašljivo enačenje večbesednih terminov in njihovih poenobesedenj na diahroni ravni, sploh če med avtorji prihaja do razlik pri samostalniškem jedru terminološke zveze, tip *nedoločni naklon* : *nedoločni način* : *nedoločnik*). Vsekakor pa je za poglobljeno diahrono raziskavo terminologije koristno, če vključuje tudi besedotvorno analizo terminologije, ker omogoča vpogled v medsebojne vplive med slovničarji na ravni zgradbe besed; obravnavu terminov zgolj na ravni besed in besednih zvez tovrstne vplive namreč prikrije.

Zgoraj navedene dileme zadevajo predvsem poimenovalni vidik diahronega raziskovanja terminologije, tj. ukvarjanje s poimenovanjem (terminom v ožjem smislu). Pri diahronem raziskovanju terminologije in tudi sinhronem raziskovanju preteklih razvojnih stadijev terminologije posameznih področij je z vidika zgodovinskega jezikoslovja poimenovalni vidik terminologije (npr. izvor poimenovanj, tvorjenost poimenovanj) pogosto v ospredju, ker je jezikoslovcem najbolj neposredno dostopen, čeprav se zgodovinski jezikoslovci ne morejo izogniti pojmovni (pomenski) analizi terminov (prim. npr. Legan Ravnikar 2023 za problematiko razlikovanja med termini in determinologiziranimi leksemi v SSKJ16). Diahrono raziskovanje jezikoslovne terminologije v slovnicah je zanimivo prav zato, ker jezikoslovcem samim zaradi poznavanja osnovnih pojmov svoje stroke omogoča vpogled v delovanje pojmovnih sistemov in opazovanje razvoja (spreminjanja) pojmovnih sistemov v času. Eno izmed vprašanj, ki se takoj pojavi pri diahroni

analizi terminov, kakršna je tudi zgoraj opisana raziskava, je, kaj omogoča, da se pri analizi dva pojma iz dveh različnih slovnic (z ustreznima terminoma, ki ju označujeta) upošteva kot »ista« oz. ekvivalentna. Problem je mogoče ponazoriti na preprostem zgledu jedrnega jezikoslovnega termina, kot je npr. *pridevnik*. V Toporišičevi slovniци (2000) je *pridevnik* podredni pojem *pridevniške besede* (ki je besedna vrsta), v Vodnikovi slovniци (1811) pa je *prilog* podredni pojem *plemena besedi*. Kljub različnosti terminov in drugačnem položaju obeh pojmov v pojmovnih sistemih je za jezikoslovce relativno trivialno vzpostaviti ekvivalentnost med temo pojmom.³² Vendar pa niso vsi primer tako jasni in včasih je težko določiti, ali je mogoče vzpostaviti ekvivalentnost med preučevanimi pojmi (npr. v slovnicah iz med seboj bolj oddaljenih obdobjij).

4 SKLEP

Predstavljena raziskava je poskus kvantitativne analize v diahronem raziskovanju terminologije. Raziskava, opravljena na vzorcu 50 jezikoslovnih pojmov, večinoma potruje dosedanje ugotovitve o pomenu Janežičevih slovnic in Vodnikove slovincice v razvoju slovenske jezikoslovne terminologije (Janežič je v svojih slovnicah uvedel dobro polovico (52 %) terminov iz preučevanega nabora terminov, Vodnik pa dobro desetino (12 %)). Pomembna je tudi ugotovitev, da se je pretežni del (90 %) analiziranih terminov v slovenskih slovnicah ustalil že do konca 19. stoletja. Podobne so bile ugotovitve prvotne raziskave (Trojar 2017a), z razširjeno raziskavo pa se je izkazalo tudi, da širjenje nabora slovnic in zamenjava slovnicice, uporabljene kot merilo za ustalenost, nista bistveno spremenila rezultatov. Razprava vsebuje tudi razmislek o metodoloških dilemah, ki spremeljajo diahrono raziskovanje (jezikoslovne) terminologije. Raziskavo bi bilo dragoceno nadgraditi v smislu zajetja še večjega vzorca terminov, upoštevanja ponavljanja ne le terminov, ampak tudi npr. besedotvornih podstav. Nujno pa je v terminološki analizi upoštevati tudi pojmovni (pomenski) vidik: s teoretičnega vidika se tu zastavlja vprašanje, kako poteka primerjava pojmov med različnimi pojmovnimi sistemi in kdaj lahko govorimo o ekvivalentnosti pojmov.

³² Težko je reči, da gre v navedenih primerih za »isti« pojem. Zagotovo pa to vzpostavljanje poteka na predteoretični oz. brezteoretični (zdravorazumski) osnovi, brez eksplisitne semantične teorije oz. brez eksplisitne teorije prevajanja v metajezik, ki omogoča vzpostavljanje ekvivalentnosti med *pridevnikom* in *priloga*.

VIRI

- Ahačič 2017a** = Kozma Ahačič, *Kratkoslovnica: slovenska slovnica za osnovno šolo*, Ljubljana: Rokus Klett, 2017.
- Ahačič 2017b** = Kozma Ahačič, *Slovnica na kvadrat: slovenska slovnica za srednjo šolo*, Ljubljana: Rokus Klett, 2017.
- Anonimni 1874** = Anonimni, *Slovenska slovnica z naukom, kako se pišejo pisma in opravilni sestavki*, Dunaj: Cesarsko kraljeva založba šolskih bukev, 1874.
- Bajec idr. 1956** = Anton Bajec – Rudolf Kolarič – Mirko Rupel – Jakob Šolar, *Slovenska slovnica*, Ljubljana: Državna založba Slovenije, 1956.
- Besedje16** = Kozma Ahačič – Andreja Legan Ravnikar – Majda Merše – Jožica Narat – France Novak, *Besedje slovenskega knjižnega jezika 16. stoletja*, Ljubljana: Založba ZRC, ZRC SAZU, 2011, www.fran.si.
- Bohorič 1584** = Adam Bohorič, *Arcticae horulae succisivae*, Wittenberg, 1584.
- Breznik 1916** = Anton Breznik, *Slovenska slovnica za srednje šole*, Celovec: Tiskarna Družbe sv. Mohorja, 1916.
- Dajnko 1824** = Peter Dajnko, *Lehrbuch der Windischen Sprache*, Gradec: Johann Andreas Kienreich, 1824.
- eSSK16** = Slovar slovenskega knjižnega jezika 16. stoletja, 2022–, www.fran.si.
- Greenberg 2006/2008** = Marc Leland Greenberg, *A Short Reference Grammar of Slovene*, Kansas: University of Kansas, 2006 – München: Lincom Europa, 2008.
- Herrity 2000** = Peter Herrity, *Slovene: a comprehensive grammar*, London – New York: Routledge, 2000 (2016).
- Hipolit 1711–1712** = Hipolit Novomeški, *Slovensko-nemško-latinski slovar po rokopisnem slovarju Hipolita Novomeškega Dictionarium trilingue (1711–1712): z listkovnim gradivom Jožeta Stabeja*, 2022, www.fran.si.
- Janežič 1849** = Anton Janežič, *Kurzer leichtfaßlicher Unterricht in der Slovenischen Sprache. Für Deutsche nach Dr. F. Ahns bekannter Lehrmethode bearbeitet; nebst einer kurzen Formenlehre*, Celovec: J. Sigmund'sche Buchhandlung, 1849.
- Janežič 1854** = Anton Janežič, *Slovenska slovnica s kratkim pregledom slovenskega slovstva ter z malim cirilskim in glagoliškim berilom za Slovence*, Celovec: Eduard Liegel, 1854.
- Janežič 1862a** = Anton Janežič, Dostavek uredništva, *Slovenski glasnik* 8.2 (1862), 72–73.
- Janežič 1862b** = Anton Janežič, Dostavek uredništva, *Slovenski glasnik* 8.5 (1862), 174.
- Janežič 1863** = Anton Janežič, *Slovenska slovnica za domačo in šolsko rabo*, nova, predelana in popravljena izdaja, Celovec: Janez Leon, 1863.
- Janežič – Sket 1889** = Anton Janežič – Jakob Sket, *A. Janežičeva Slovenska slovnica*, Celovec: Tiskarna Družbe sv. Mohorja, 1889.
- Kociančič 1847** = Štefan Kociančič, *Vodnikova Kranjska pismenost okrajšana za male šole*, Trst: I. Papš, 1847.
- Končnik 1883** = Peter Končnik, *Slovenska slovnica z naukom, kako se pišejo pisma in opravilni sestavki*, Dunaj: Cesarsko kraljeva založba šolskih knjig, 1883.
- Kopitar 1809** = Jernej Kopitar, *Grammatik der Slavischen Sprache in Krain, Kärnten und Steyermark*, Ljubljana: Wilhelm Heinrich Korn, 1809.
- Levstik 1858** = Fran Levstik, Napake slovenskega pisanja, *Kmetijske in rokodelske novice* 16 (1858), https://sl.wikisource.org/wiki/Napake_slovenskega_pisanja.
- Lenček 1982** = Rado L. Lenček, *The structure and history of the Slovene language*, Columbus, Ohio: Slavica, 1982.
- Lesar 1863** = Anton Lesar, *Slovenska slovnica v spregledih*, Ljubljana: Jožef Blaznik, 1863.
- Levstik 1866** = Fran Levstik, *Die slovenische Sprache nach ihren Redetheilen*, Ljubljana: Johann Giontini, 1866.
- Macun 1862** = Ivan Macun, Slovenska terminologija v obče in posebno jezikoslovna, *Slovenski glasnik* 8.2 (1862), 67–72.
- Majar 1850** = Matija Majar, *Slovnica za Slovence*, Ljubljana: Jožef Blaznik, 1850.
- Malavašič 1849** = Franc Malavašič, *Slovenska slovnica za perve slovenske šole v mestih in na deželi*, Ljubljana: Janez Giontini, 1849.

- MD 1592** = Hieronymus Megiser, *DICTIONARIVM QVATVOR LINGVARVM*, Graz, 1592.
- Metelko 1825** = Franz Seraph. Metelko, *Lehrgebäude der Slowenischen Sprache im Königreiche Illyrien und in den benachbarten Provinzen*, Ljubljana: Leopold Eger, 1825.
- Metelko 1830** = Franz Seraph. Metelko, *Slowenische Sprachlehre: ein Auszug aus dem Lehrgebäude der slowenischen Sprache im Königreiche Illyrien*, Ljubljana: k. k. Volkschulbücher-Verschleißung des Laibacher Gubernial-Gebietes [...], 1830.
- Miklošič 1852–1875** = Franz Miklosich, *Vergleichende Grammatik der slavischen Sprachen I–IV*, Dunaj: Wilhelm Braumüller, 1852–1875.
- Murko 1832** = Anton Johann Murko, *Theoretisch-praktische Slowenische Sprachlehre für Deutsche, nach den Volksprecharten der Slovenen in Steiermark, Kärnten, Krain und Ungarns westlichen Distrikten*, Gradec: Johann Lorenz Greiner, Verlag der Franz Ferstl'schen Buchhandlung, 1832.
- Muršec 1847** = Jožef Muršec, *Kratka slovenska slovница za pervence*, Gradec: Lajkamovi nasledniki, 1847.
- Navratil 1850** = Ivan Navratil, *Kurze Sprachlehre mit einer möglichst vollständigen Rechtschreibung der slowenischen Sprache, nebst einem praktischen Anhange [...] vorzüglich für Gerichtsbeamte*, Ljubljana: Jožef Blaznik, 1850.
- Navratil 1862** = Ivan Navratil, O imenstvu slovničnem, *Slovenski glasnik* 8.9 (1862), 302–305.
- Plotnikova 1990** = Ol'ga Sergejevna Plotnikova, *Slovenskij jazyk*, Moskva: Izdatel'stvo Moskovskogo universiteta, 1990.
- Pohlin 1768** = Marko Pohlin, *Kraynska grammatika*, Ljubljana: Lorenz Bernbacher, 1768.
- Pohlin 1783** = Marko Pohlin, *Kraynska grammatika*, druga, izboljšana izdaja, Ljubljana: Lorenz Bernbacher, 1783.
- Potočnik 1849** = Blasius Potočnik, *Grammatik der slowenischen Sprache*, Ljubljana: Jóseph Blasnik, 1849.
- Praprotnik 1869** = Andrej Praprotnik, *Slovenska slovница za pervence*, Ljubljana: Andrej Praprotnik, 1869.
- Ramovš 1924–1952** = Fran Ramovš, *Historična gramatika slovenskega jezika: II: konzonantizem; V: morfologija; VII: dialeti; VII/dodatek: kratka zgodovina slovenskega jezika I*, Ljubljana: Učiteljska tiskarna – Državna založba Slovenije, 1924–1952.
- Snoj 2020** = Marko Snoj, *Slovar Pohlinovega jezika: na osnovi njegovih jezikoslovnih del*, Ljubljana: ZRC SAZU, Založba ZRC, 2020.
- Snoj 2021** = Marko Snoj, *Slovar Pohlinovega jezika: na osnovi njegovih jezikoslovnih del*, Ljubljana: ZRC SAZU, Založba ZRC, 2021, www.fran.si.
- SSKJ16** = Kozma Ahačič – Metod Čepar – Alenka Jelovšek – Andreja Legan Ravnikar – Majda Merše – Jožica Narat – France Novak, *Slovar slovenskega knjižnega jezika 16. stoletja. A–D*, Ljubljana: Založba ZRC, ZRC SAZU, 2021.
- Svane 1958** = Gunnar Olaf Svane, *Grammatik der slowenischen Schriftsprache*, Kopenhagen: Rosenkilde und Bagger, 1958.
- Šmigoc 1812** = Johann Leopold Schmigoz, *Theoretisch-praktische Windische Sprachlehre*, Gradec: Aloys Tušch, 1812.
- Štrekelj 1922** = Karel Štrekelj, *Historična slovница slovenskega jezika*, Zagreb: Jugoslavenska akademija znanosti i umjetnosti – Maribor: Zgodovinsko društvo, 1922.
- Šuman 1881** = Josip Šuman, *Slovenska slovница po Miklošičevi primerjalni*, Ljubljana: Matica slovenska, 1881.
- Šuman 1884** = Josip Šuman, *Slovenska slovница za srednje šole*, Celovec: Tiskarna Družbe sv. Mohora, 1884.
- TA 1555** = Primoz Trubar, *ABECEDARIUM*, Tübingen, 1555.
- TO 1564** = Primoz Trubar, *CERKOVNA ORDNINGA*, Tübingen, 1564.
- Toporišič 1976** = Jože Toporišič, *Slovenska slovница*, Maribor: Založba Obzorja, 1976.
- Toporišič 2000** = Jože Toporišič, *Slovenska slovница*, četrta, prenovljena in razširjena izdaja, Maribor: Založba Obzorja, 2000.
- Vincenot 1975** = Claude Vincenot, *Essai de grammaire slovène*, Ljubljana: Mladinska knjiga, 1975.
- Vodnik 1811** = Valentin Vodnik, *Pismenost ali Gramatika sa Perve Shole*, Ljubljana: Leopold Eger, 1811.

- Weissenthurn 1811** = Vincenzo Franul de Weissenthurn, *Saggio grammaticale italiano-cragnolino*, Trst: Stamperia di Antonio Maldini, 1811.
- Zagajšek 1791** = Mihael Zagajšek (= Georg Sellenko), *Slovennska grammatika oder Georg Sellenko's Wendische Sprachlehre in deutsch und wendischen Vortrag*, Celje: Fr. Jof. Jenko, 1791.

LITERATURA

- Ahačič 2007a** = Kozma Ahačič, Jezikoslovna terminologija pri slovenskih protestantskih piscih 16. stoletja, v: *Besedje slovenskega jezika*, ur. Marko Jesenšek, Maribor: Slavistično društvo, 2007 (Zora 50), 127–135.
- Ahačič 2007b** = Kozma Ahačič, *Zgodovina misli o jeziku in književnosti na Slovenskem: protestantski zem.* Ljubljana: Založba ZRC, ZRC SAZU, 2007.
- Ahačič 2012** = Kozma Ahačič, *Zgodovina misli o jeziku na Slovenskem: katoliška doba (1600–1758)*, Ljubljana: Založba ZRC, ZRC SAZU, 2012.
- Ahačič 2015a** = Kozma Ahačič, Anonimni (Peter Končnik?): Slovenska slovnica z naukom, kako se pišejo pisma in opravilni sestavki, v: *Slovenske slovnice in pravopisi*, ur. Kozma Ahačič, 2015, www.fran.si.
- Ahačič 2015b** = Kozma Ahačič (ur.), *Slovenske slovnice in pravopisi*, 2015, www.fran.si.
- Ahačič 2015c** = Kozma Ahačič, Tipologija slovenskih slovnic, v: *Slovnik in slovar – aktualni jezikovni opis 1* (Obdobja 34), ur. Mojca Smolej, Ljubljana: Znanstvena založba Filozofske fakultete, 2015, 15–30.
- Atelšek 2019** = Simon Atelšek, Navajanje prevzetih jezikoslovnih terminov in celovitost pojmovnih skupin v Cigaletovi Znanstveni terminologiji (1880), *Jezikoslovni zapiski* 25.1 (2019), 67–82.
- Colombat 2020** = Bernard Colombat (ur.), *Corpus de textes linguistiques fondamentaux*, 2020, <http://ctlf.ens-lyon.fr/index.htm>.
- Čepar 2022** = Metod Čepar, Sklanjatev samostalnikov srednjega spola v Hipolitovem slovarju: građivo, *Jezikoslovni zapiski* 28.2 (2022), 217–236.
- Jelovšek 2022** = Alenka Jelovšek, Samostalniške tvorjenke in določanje iztočnic v obrnjenem Hipolitovem slovarju, *Jezikoslovni zapiski* 28.2 (2022), 205–216.
- Jemec Tomazin 2010** = Matejc Jemec Tomazin, *Slovenska pravna terminologija: od začetkov v 19. stoletju do danes*, Ljubljana: Založba ZRC, ZRC SAZU, 2010.
- Kidrič 2013** = Francè Kidrič, Pohlin, Marko (1735–1801), *Slovenska biografija*, 2013, <https://www.slovenska-biografija.si/oseba/sbi443704/>.
- Kranjec 2013** = Marko Kranjec, Šuman, Josip (1836–1908), *Slovenska biografija*, 2013, <https://www.slovenska-biografija.si/oseba/sbi677219/>.
- Legan Ravnikar 2008** = Andreja Legan Ravnikar, *Slovenska krčanska terminologija. Od Brižinskih spomenikov do srede 19. stoletja*, Ljubljana: Založba ZRC, ZRC SAZU, 2008.
- Legan Ravnikar 2009** = Andreja Legan Ravnikar, Razvoj slovenskega strokovnega izrazja, v: *Terminologija in sodobna terminografija*, ur. Nina Ledinek – Mojca Žagar Karer – Marjeta Humar, Ljubljana: Založba ZRC, ZRC SAZU, 2009, 49–73.
- Legan Ravnikar 2022** = Andreja Legan Ravnikar, Besedotvorje v rokopisnem Hipolitovem slovarju (1711–1712): slovarsko izročilo in novosti, *Jezikoslovni zapiski* 28.2 (2022), 185–204.
- Legan Ravnikar 2023** = Andreja Legan Ravnikar, Med termini in determinologiziranimi leksemi v splošnem razlagalnem Slovarju slovenskega knjižnega jezika 16. stoletja (SSKJ16), *Slavistična revija* 71.4 (2023), 519–531.
- Novak 2004** = France Novak, *Samostalniška večpomenskost v jeziku slovenskih protestantskih piscev 16. stoletja*, Ljubljana: Založba ZRC, ZRC SAZU, 2004.
- Orel 2022** = Irena Orel, Leksika Hipolitovega prevoda Orbis pictus (1712) primerjalno s kasnejšimi delnimi slovenskimi prevodi, *Jezikoslovni zapiski* 28.2 (2022), 171–83.
- Pacek 2003** = Mojca Pacek, Jezikoslovno izrazje 19. stoletja, *Slavistična revija* 51.1 (2003), 33–51.
- Pirnat 1986** = Marta Pirnat, Znanstveni jezik v Vodnikovi slovnici, v: *Ssimpozij Slovenski jezik v znanosti 1*, ur. Ada Vidovič-Muha, Ljubljana: Filozofska fakulteta, Znanstveni institut, 1986, 101–109.

- Ramovš 1971** = Fran Ramovš, Zgodovina slovenske slovnice, v: *Zbrano delo* 1, ur. Tine Logar – Jakob Rigler, Ljubljana: Slovenska akademija znanosti in umetnosti, 1971, 213–250.
- Rotar 1958** = Janez Rotar, Naše jezikovno izrazje, *Jezik in slovstvo* 4.2–3 (1958), 37–41, 78–81.
- Stankiewicz 1984** = Edward Stankiewicz, *Grammars and dictionaries of the Slavic languages from the Middle Ages up to 1850: an Annotated Bibliography*, Berlin – New York – Amsterdam: Mouton Publishers, 1984.
- Stramlijč Breznik 1998/99** = Irena Stramlijč Breznik, Oblikovanje poimenovanj za besedne vrste v slovensko pisanih slovnicah med leti 1791–1854, *Jezik in slovstvo* 44.4 (1998/99), 103–110.
- Stramlijč Breznik 2004** = Irena Stramlijč Breznik, Metafora v slovenskem besedotvornem izrazju, v: *Terminologija v času globalizacije / Terminology at the Time of Globalization*, ur. Marjeta Humar, Ljubljana: Založba ZRC, ZRC SAZU, 2004, 93–101.
- Suhadolnik 2013** = Stane Suhadolnik, Zagajšek, Mihael (1739–1827), *Slovenska biografija*, 2013, <https://www.slovenska-biografija.si/oseba/sbi851042/>.
- Toporišič 1958** = Jože Toporišič, Oblikoslovna terminologija in njen jezikovno ozadje, *Jezik in slovstvo* 3.5 (1958), 209–213.
- Toporišič 1986** = Jože Toporišič, Izrazjetvorje ob primeru slovenskega jezikoslovnega izrazja, v: *Simpozij Slovenski jezik v znanosti* 1, ur. Ada Vidovič-Muha, Ljubljana: Filozofska fakulteta, Znanstveni inštitut, 1986, 113–131.
- Toporišič 2007** = Jože Toporišič, Jezikoslovni teoremi Jožeta Toporišiča, v: *Razvoj slovenskega strokovnega jezika*, ur. Irena Orel, Ljubljana: Filozofska fakulteta, Oddelek za slovenistiko, Center za slovenščino kot drugi/tuji jezik, 2007 (Obdobja 24), 401–413.
- Trojar 2015** = Mitja Trojar, Pregled definicij pojma »samostalnik« v izbranih slovenskih slovnicah, v: *Slovenica in slovar – aktualni jezikovni opis*, ur. Mojca Smolej, Ljubljana: Znanstvena založba Filozofske fakultete, 2015, 767–774.
- Trojar 2017a** = Mitja Trojar, *Development of Slovenian Linguistic Terminology in Slovenian Grammars in the 18th and 19th Centuries*, doktorska disertacija, Univerza v Novi Gorici, Fakulteta za podiplomski študij, 2017.
- Trojar 2017b** = Mitja Trojar, Wüster's view of terminology, *Slovenski jezik – Slovene Linguistic Studies* 11 (2017), 55–85.
- Trojar 2022** = Mitja Trojar, Odmevi Bohoriča, slovničarstvo v nadalnjih stoletjih, v: *Novi pogledi na Adama Bohoriča*, ur. Marko Jesenšek, Ljubljana: Slovenska akademija znanosti in umetnosti, 2022, 276–300.
- Trojar 2023a** = Mitja Trojar, Prepoznavanje terminov in determinologizirane leksike v izbranih starejših slovenskih slovarjih, *Slavistična revija* 71.4 (2023), 505–518.
- Trojar 2023b** = Mitja Trojar, Teorija metajezika in opis avtonimije v slovenščini, *Jezikoslovni zapiski* 29.2 (2023), 163–188.
- Vide Ogrin 2013** = Petra Vide Ogrin (ur.), *Slovenska biografija*, 2013, www.slovenska-biografija.si.
- Vidovič-Muha 1998** = Ada Vidovič-Muha, Slovnice slovenskega jezika, *Enciklopédija Slovenije* 12, 1998, 79–81.
- Žagar Karer 2011** = Mojca Žagar Karer, *Terminologija med slovarjem in besedilom: analiza elekrotehniške terminologije*, Ljubljana: Založba ZRC, ZRC SAZU, 2011.

SUMMARY

The Establishment of Slovenian Linguistic Terminology in Slovenian Grammars, 1768–2017

This research, carried out on a sample of fifty linguistic concepts, applies quantitative analysis to diachronic research on terminology. It confirms previous findings about the importance of Janežič's grammars in the development of Slovenian linguistic terminology. The findings of the research show that, with his two grammars, Janežič played a decisive role in establishing the terms analyzed: he introduced twenty-six terms (52% of the total sample of terms), followed by Vodnik with six terms (12% of the total sample of terms), and

Toporišič with four new terms (8% of the total sample of terms), whereas Pohlin, Muršec, and Majar each contributed three terms (each 6% of the total sample of terms). The results of the quantitative research therefore confirm previous findings about the importance of Janežič's grammars in the formation of Slovenian linguistic terminology, and at the same time they prove the success of the terminological agreement implemented by Janežič in the mid-nineteenth century.

Novica Vujović

ZAKONSKI OSNOV I FILOLOŠKA ARGUMENTACIJA U PRILOG ZAŠTITI CRNOGORSKIH GOVORA

COBISS: 1.02

[HTTPS://DOI.ORG/10.3986/JZ.30.1.07](https://doi.org/10.3986/JZ.30.1.07)

Pravna podlaga in filološka argumentacija za zaščito črnogorskih narečij

Črnogorska narečja so med najbolje preučenimi v slovanskom svetu. Črnogorska filologija je potrdila jezikovno in kulturno vrednost mikronarečnih območij in avtentičnih stvaritev tradicionalne kulture ne le za znanost, ampak tudi za celotno črnogorsko kulturo. Naravno nadaljevanje dosedanjih aktivnosti naj bi bila pravna zaščita črnogorskih dialektov kot nesnovne kulturne dobrine. Analiza, ki smo jo opravili je pokazala da obstoječi zakonski okvir daje dober temelj za zaščito črnogorskih dialektov ob multidisciplinarnem sodelovanju filološke stroke, državnih ustanov in delavcev v kulturi.

Ključne besede: črnogorska narečja, črnogorska filologija, pravo, nesnovna kulturna dediščina

The Legal Basis and Philological Argumentation for Protecting Montenegrin Dialects

Montenegrin dialects are among the most thoroughly studied dialects in the Slavic world. Montenegrin philology has confirmed the linguistic and cultural value of micro-dialect areas and authentic creations of traditional culture not only for scholarship, but also for Montenegrin culture as a whole. A natural continuation of activities to date should be the legal protection of Montenegrin dialects as intangible cultural assets. The analysis conducted in this study shows that the current legal framework provides a good basis for protecting Montenegrin dialects through multidisciplinary collaboration of philology, national institutions, and those involved in cultural activities.

Keywords: Montenegrin dialects, Montenegrin philology, law, intangible cultural heritage

1 UVOD

Posve je jasno da u montenegistici postoji precizna literatura kojom se i terminološki i teorijski i na gradi iz konkretnih crnogorskih govora u mnogom pogledu zaokružuju pitanja crnogorske dijalektologije (Krivokapić – Drašković 2021).¹ Na

Novica Vujović ■ Fakultet za crnogorski jezik i književnost, Cetinje ■ novica.vujovic@fcjk.me
 ■ <https://orcid.org/0000-0003-4528-6287>

¹ Nesumnjivo je golem značaj ove bibliografije. Zahvaljujući njezinim registrima radova, članka, polemika, monografija, autora itd. koji su razvrstani u 13437 jedinica, na gotovo 1000 stranica, na jednome mjestu našla se baza dragocjena svakome domaćem i inostranom kolegi, bez obzira na to bavi li se jezičkim problemima u dijahroniji ili sinhoniji, jezičkom politikom ili statusom crnogorskoga jezika, raznim segmentima jezika crnogorskih pisaca itd.

red je došlo pitanje zakonskih uslova, zakonskoga definisanja te pravila koja u domenu nematerijalne kulturne baštine važe u Crnoj Gori. Kao i u drugim oblastima čovjekova rada i života, i kulturna baština je u pravnoj terminologiji jasno definisana, posebnim zakonima i pravilnicima se vodi pouzdana evidencija o broju i stepenu očuvanosti, nadležnostima, uslovima korišćenja itd. Budući da mi na ovome mjestu operišemo pojmom *nematerijalna kulturna dobra* sasvim konkretno naglašavamo da »prihvaćanjem pojma kulturne baštine, na vrlo jasan način dolazi do izražaja suvremeno shvaćanje da, pored tradicionalne zaštite spomenika kulture, treba također zaštiti i očuvati određene tradicije, vještine, običaje i rituale« (Šošić 2014: 841). Iskustvo je pokazalo da u bogatoj literaturi onih kojima je to primarna struka nema potpune usaglašenosti kad je riječ o terminima, njihovu sadržaju i dafinisanju, pa o tome čitamo kod antropološkinje Milice Nikolić, inače u ovim poslovima kod nas u dužem nizu godina s vrlo zapaženim rezultatima. Pouzdanost se njezinih sudova temelji na dobrom poznavanju teoretskih i praktičnih stanovišta, uvidu u dosadašnja postignuća crnogorskih institucija u saradnji s UNESCO-om, poznavanju domaće i inostrane literature, zbog čega je vrijedno upućivati na njezine popise korišćene literature. Antropološkinja Nikolić veli:

definicije kulturnog nasljeđa koja ne postoji kao opštepriznata, što jasno ukazuje na način na koji se termin mijenja tokom evolucije međunarodnih, a zatim i nacionalnih/lokálnih standarda u ovoj oblasti. Neki termin, poput »nematerijalnog nasljeđa«, »kulturnog pejzaža«, »industrij-skog nasljeđa« relativno su novi, u smislu njihove formalizacije, iako označavaju segmente nasljeđa koji su i ranije bili prepoznati po svojim kulturnim vrijednostima, samo nijesu dobijali adekvatan naziv ili neophodnu pažnju, na način na koji je danas dobijaju (Nikolić 2019: 48).

Razgranatost mreže aktivnosti koje proizlaze iz same činjenice evidentiranja i zakonske zaštite datoga kulturnog dobra sudionike ovih aktivnosti (a njih je svakako puno, počev od prosvjete, đe vidimo da je mnogo prostora ostavljeno učenicima i nastavnicima u nastavnim i vannastavnim aktivnostima, zatim su tu kulturnoumjetnička društva, NVO sektor, lokalne zajednice, turističke organizacije, mediji, privrednici kroz marketing i dizajn svojih proizvoda i kompanija, umjetnici, razni posvećenici zavičaju) – svi su, dakle, oni usmjereni na administrativne i formalne zakonske obaveze pri izradi projekata kojim bi učvršćivali svijest o vrijednosti ovoga dijela naše kulture, afirmisali i podsticali interes za nju na svim nivoima crnogorske zajednice.²

² O bogatome iskustvu i već zatemeljenoj tradiciji u domenu očuvanja i afirmacije nematerijalne kulturne baštine kroz aktivnosti kulturnoumjetničkih društava i praktične izrade i realizacije projekata u zadarskome području vidi više u radu Marka Brkljačića (Brkljačić 2020). Osobito bi se moglo istaknuti autorovo bavljenje raznovrsnim programima čiji sadržaji afirmišu kulturu i tradiciju Zadarske županije.

2 RASPRAVA

Nekolike pojedinosti posebno ćemo eksplisirati. Naša je namjera da istaknemo kako ne treba zanemariti ulogu jezičkih elemenata u zanatskome privređivanju, registraciji poljoprivrednih gazdinstava, reklamiranju njihovih poljoprivrednih proizvoda i mnogim sličnim aktivnostima koje su u ekspanziji posljednjih godina. Istimo ovo takođe s aspekta poštovanja autentične leksike datoga kraja. Niko, razumije se, nije dužan da pita filologa za izbor leksema na reklamnim materijalima njegovih proizvoda, ali nije bez osnova mišljenje da ako se neki proizvod registruje kao autentičan proizvod nekoga crnogorskog područja da se i imenuje prema tradicionalnom nazivu datoga kraja. Primjera je u crnogorskome iskustvu u novije vrijeme više, npr. *nar* (umjesto *šipak*), *šaran* (umjesto *krap*), *žalfija* (umjesto *pelim*) i tako redom. Naučno se tim aspektom crnogorskoga narodnog nazivlja zanimalo biolog-botaničar Vukić Pulević, na više mjesta i u različitim prilikama, razumije se, a ovo je samo jedan ilustrativan primjer:

U tradicionalnoj crnogorskoj poljoprivedi, i u crnogorskome jeziku, fitonimi *pipun* i *dinja* imali su jasan floristički identitet. Pipun je narodni naziv za vrstu Cucumis melo L. (fam. Cucurbitaceae), a (...) naziv potiče od latinskoga pepone i talijanskoga popone (= melone). Naziv dinja u Crnoj Gori isključivo se odnosi na vrstu Citrullus vulgaris Chrad. (fam. Cucurbitaceae). Kao svjedočanstvo o tome fitonimu ostali su brojni toponiimi tipa Dinjak i Dinište. Vremenom je u crnogorski jezik uvezen naziv *lubenica*, a prvobitno ime dinja zadržano je samo u predjelima de se ta biljka užgaja (Zeta, Bjelopavlići i dr.), ili ga izgovaraju starije osobe koje su to ime zadražale u memoriji, kao uspomenu. U najnovije vrijeme došlo je do još jedne zamjene koja izaziva velike nedoumice i zabune u govornoj i pisanoj komunikaciji. Umjesto imena pipun sve više se odomaće i uvezeni fitonim dinja, i to u svim komunikacijama: u svakodnevnome govoru, medijima, udžbenicima, trgovini i dr. Tako umjesto nekadašnjih pipun i dinja, sad preovladava dinja i lubenica (Pulević 2012: 300–301).

Nadalje, česta su u javnim nastupima u formi poštovanja navodno pravilnog jezika opiranja crnogorskome jeziku i njih recentna literatura tretira kao ostatke tradicionalističkoga gledanja na pitanje crnogorskoga jezika i svaku afirmaciju njegova imena i identiteta. Producuju se tragovi te ideologije, nažalost, i danas kroz djelovanje raznih političkih organizacija i nekih medija, pa se na njihovome udaru ne rijetko nađu čak i primjeri iz sfere privrede i marketinga u privredi. Za primjer koji ovo slikovito potvrđuje možemo negativnu kampanju prema jednome privatnom preduzeću zbog odluke da se na etiketi njihovih proizvoda nađe i grafem iz zvanične crnogorske norme: š (a upotrijebljen je bio u formi: *kišelo mljeko*). U ovome primjeru, dakle, negativnom kampanjom protiv službeno potvrđene jezičke norme imamo kršenje crnogorskoga Ustava te elementarnih ljudskih prava onih koji su se opredijelili za tu jezičku normu. Nesreća je, međutim, veća zbog toga što oni koji takve kampanje pokreću svojim čitaocima prikrivaju da sve naše dijalektološke studije, sva građa u crnogorskoj dijalekatskoj leksikografiji i, što je još i bitnije,

savremeni crnogorski jezik u svim idiomima – oblik *kišelo mlijeko* potvrđuju kao opštecrnogorski isključivo u liku koji je to privredno društvo i odabralo za svoju etiketu. U konkretnome slučaju, i inače, motivi su za otpor crnogorskome jeziku izvannaučni.³ Vrijedan komparativni uzor prema kojemu bi se nadležni za kulturnu i jezičku politiku u crnogorskome društvu mogli rukovoditi jeste primjer Slovenije, jezičke zajednice i države s relativno malim brojem govornika, koja nema dilemu u pogledu predstavljanja varijantnih izgovora svojega jezika.⁴

Skreće pažnju činjenica da se u sferi međunarodnoga prava ova problematika pojmovno-terminološki i zakonski tokom XX vijeka uspješno definiše i razrađuje s aspekta nacionalne kulture kojoj pripada, ali i uopšte kulture savremenoga čovječanstva.⁵

Jedan od osnovnih dokumenata od kojega nacionalne kulture i vlade država polaze u definisanju, zaštiti i međunarodnoj afirmaciji kulturnih dobara te izradi nacionalnih dokumenata jeste Konvencija UNESCO-a o zaštiti nematerijalne kulturne baštine koja je usvojena 2003. godine.⁶

Skupština Crne Gore Zakon o zaštiti kulturnih dobara donijela je 27. jula 2010. – *Sl. list Crne Gore*, br. 49/10 od 13. 08. 2010 – (Zakon 2010).

Članom 2 ovoga Zakona definisano je kulturno dobro, pa se pod njim podrazumijeva: »svako nepokretno, pokretno i nematerijalno dobro za koje je, u skladu sa ovim zakonom, utvrđeno da je od trajnog istorijskog, umjetničkog, naučnog, arheološkog, arhitektonskog, antropološkog, tehničkog ili drugog društvenog značaja« (Zakon 2010). Istim se zakonom propisuje zaštita⁷ kulturnih dobara, kao i

³ Prilažemo i link za portal *IN4S* na kojemu se kroz tekst o reklami proizvoda na neprimjeren način piše o crnogorskoj jezičkoj normi i jezikoslovcu Adnanu Čirgiću kao jednome od najzaslužnijih iz poslova na pravopisu i gramatici: <https://www.in4s.net/za-zaobici-mljekara-nikapromovise-cirgilicu/> (pristupljeno 15. januar 2023).

⁴ Dragocjen primjer za komparativne analize nalazimo na etiketama proizvoda Pomurske mlekarne (Prekmurje, Slovenija) *Lejko mlejko* (dato, dakle, u dijalekatskom liku, dok bi to što je prekmurskom govoru u standardnome slovenačkom jeziku bilo *Lahko mleko* ‘lako mlijeko’).

⁵ Ambicije ovoga rada nijesu da se na ovim pojedinostima detaljnije zadržavamo, no za više informacija vrijedi uputiti na Šošić 2014. Autor Šošić u članku govori o Haškoj konvenciji za zaštitu kulturnih dobara u slučaju oružanog sukoba iz 1954., raznim konvencijama donešenim pod okriljem UNESCO-a, a osobito o konceptu kulturne baštine čovječanstva i brige o njoj na različitim poljima.

⁶ U to vrijeme Vlada Crne Gore relativno je brzo reagovala: Crna Gora je potpisnica UNESCO Konvencije, odnosno država je ratificovala tu Konvenciju (*Službeni list Crne Gore*, br. 49/10, 40/11, 44/17 i 18/19) i učestvuje u njezinoj implementaciji, a na tu i druge konvencije i međunarodna dokumenta o kulturnim dobrima odgovorila je formiranjem i radnih tijela koja su dobila u zadatku da se o toj problematici staraju.

⁷ Na važnost zaštite i multudisciplinarnost u procesu koji znači zaštita treba posebno ukazati. Crnogorski je zakon to prepoznao i definisao, no ovde bismo pozornost kad je o tim poslovima riječ potcrtali i mišljenjem izvedenim na temelju konkretnih iskustava kolega u Hrvatskoj. »Uloga etnologa je i upozoriti na neprimjerenu upotrebu tradicije u one svrhe koje bi mogle dovesti do njene degradacije i u konačnici do uništenja. Sa stanovišta konzervatorske struke, važno bi bilo da etnolozi što više rade na osvještavanju nositelja nematerijalne baštine jer nositelji u današnje

ciljevi te zaštite. S pravom se svakako u literaturi i razmišljanjima o ovome problemu drži da su pri koncipiranju i registra dobara, i načina zaštite, i projekata afirmacije ove pojedinosti u suštini svojoj značajne ne samo za užu zajednicu koja se služi idiomom koji se štiti, ili je na tim mikrodijalekatskim odlikama nastalo dato nematerijalno dobro, već ono ima značaj za crnogorsku kulturu u cjelini, ali i za projekte i istraživanja u regionalnim okvirima, osobito kad govorimo o takozvanim jezičkim i kulturnim interferencijama.

Uzmu li se u obzir ciljevi zaštite ponaosob vidljivo je da se po svakome kriterijumu filološka argumentacija višestruko da upotrijebiti za postavljeni cilj. Bez temeljnih lingvističkih analiza, popisane građe od informatora s terena čiju će autentičnost potvrditi filolozi, obrade u dijalektološkim monografijama i dijalekat-skim rječnicima – ovaj segment crnogorske kulturne baštine ne može biti zaštićen u »autentičnom obliku« (Zakon 2010: član 4), a to znači da se bez učešća filološke struke ne može raditi na očuvanju »njihovog integriteta« (Zakon 2010: član 4). Takođe, bez suda montenegrista u domenu dijalekatskih materijala s prostora crnogorskoga jezika ne može se meritorno odraditi »sprječavanje radnji i aktivnosti kojima se može promijeniti izgled, svojstvo, osobenost, značenje ili značaj kulturnog dobra« (Zakon 2010: član 4). Tako postavljeni ciljevi zaštite u kontinuitetu traže prisustvo pouzdane lingvističke literature. Poznato je, međutim, da ima i drugčijih primjera, pa ilustracije radi navodimo slučaj opisa govora Paštrovića (Jovanović 2005) za koju se s obzirom na sumnju u postupak odabira adekvatnih informatora smatra da ponuđenom analizom u nekim pojedinostima nije dala upotrebljive nalaze (Čirgić 2020: 22), što se, da to i istaknemo, u proceduri zakonske zaštite tako obrađenoga govora mora uzeti u obzir da bi se te greške otklonile. Zbog neautentične slike koju dijalektolog u istraživačkome procesu daje, za kakvu postoji sumnja u rečenome Jovanovićevu radu, ali i nekih drugih autora za druga područja, moraju se, kako je svima poznato, pažljivo birati literatura i stručne komisije koje će na temelju pouzdane građe pisati referate o zaštiti datoga govora ili nematerijalnoga dobra što je na tom idiomu nastalo. Nijesu, takođe, rijetki primjeri da dijalektolog ili onomastičar odlično odradi posao na terenu, ali oni koji opremaju knjigu ili tekst u časopisu pri izradi karte opisanoga terena pogrešno unesu primjere. Jedan je takav primjer rad Petrović 1966 u kojem se pouzdano daje građa, kao i inače kad je riječ o građi, u radovima toga dijalektologa, ali se na karti koja prati tekst, i koju je vjerovatno radio neko drugi, nalaze likovi kojih nema u rječniku: umjesto *Šenokos*, za koji autor daje više potvrda, na karti je *Sjenokos* itd. Govori crnogorskoga jezika, međutim, u mnogim su svojim segmentima

---

vrijeme trebaju izgraditi odnos prema svojoj baštini koji bi im omogućio daljnje prenošenje znanja i vještina stečenih u prošlosti, kritički stav prema negativnim utjecajima na baštinu i mogućnost odlučivanja o dalnjem tijeku očuvanja svoje baštine» (Hrovatin 2012: 133).

opisani a građa bilježena na terenu publikovana, pa uz stručne filologe lako se dolazi do literature koja je naučno temeljno korisna.

Naučne pojedinosti su, istina, dostupne u literaturi, a dijalektolozima i stručnjacima za savremene štokavske jezike uglavnom su poznate, ali se, da i to istaknemo, previše izvannaučne motivacije unosilo u raspravu o statusu i identitetu crnogorskoga jezika, toliko da se u kontinuitetu taj jezik i njegovi proučavaoci nastoje kompromitovati a najšira javnost ubijediti da je to – »neznavana lingvistika«, »avetluk« lingvistički itd. (Petrović 2011). Bitna se prepreka s aspekta sudbine imena i identiteta crnogorskoga jezika i crnogorskih govora nalazi u tome što neki istraživači u ovome pogledu zanemaruju stvarno stanje opisano u montenegrističkoj literaturi.⁸ Iz nepoznavanja filološke literature mnogim je aktivistima, političarima, prosvjetnim radnicima godinama i decenijama uspijevalo kod govornika crnogorskoga jezika takozvanim terorom standardnoga jezika i stigmatizovanjem crnogorskih jezičkih oblika kao »neknjževnih«, »manje vrijednih« usaditi otpor prema opštetcnogorskim jezičkim osobinama. Ide to do tih granica da te opštetcnogorske jezičke pojedinosti doslovno najveća većina govornih predstavnika spontano i svakodnevno u svim prilikama koristi, ali otpor prema njima nastaje kad ih treba atribuirati kao crnogorske ili koristiti u službenim prilikama. Utisak je autora ovih redova da dio kadra u sistemu crnogorskih institucija koji bi trebalo da brine o sprovođenju zakonske procedure, afirmiciji crnogorskih govora kao nematerijalnoga kulturnog dobra, potpomaže pisanje projekata na te teme i sl. – i dalje je više-manje pod uticajem pseudolingvističkih predrasuda o crnogorskome jeziku.

Članom 17 (Zakon 2010) definiše⁹ se nematerijalno kulturno dobro: »(1) Nematerijalno kulturno dobro je ljudsko umijeće, izražaj, vještina ili izvođenje,

⁸ Postoji bogata istorija polemika o raznim pitanjima crnogorskoga jezika u registru radova (*Crnogorski jezik* 2021). U novije vrijeme tim se tendencijama pridružila i kampanja protiv standarnoga crnogorskoga jezika koncipirana kao borba protiv navodnog crnogorskog nacionalizma plasirana inostranim istraživačima. Centralno mjesto te kampanje čini manipulacija o tome da su crnogorski standardolozi izjednačili normu i crnogorske govore. Ilustracija spomenute kampanje i stavova jeste knjiga Glušica 2020. Takav se aktivizam u nauci tek kod neobavještenih istraživača prihvata kao utemeljen, iako je nedvosmisleno ustanovljeno da ništa od onoga što se ističe kao sporno a što se standardološkom literaturom propisuje kao crnogorska jezička norma – nije produkt kabinetских konstrukcija već isključivo opštetcnogorska jezička činjenica naše prošlosti ali i savremenih govornika. Po svojim je temeljnim principima, da to i istaknemo, crnogorska jezička norma zasnovana integrativno i demokratski.

⁹ Kod nekih je naučnika i u literaturi katkad postojala dilema može li se precizno odrediti koje dobro spada u materijalnu a što u nematerijalnu kulturnu baštinu, ponajviše zbog očiglednoga sinkretizma i brojnih zajedničkih elemenata. Jedno od mišljenja u tome pravcu je i ovo: »Kulturna je baština uvek vezana uz materijalnost i one se zapravo ne mogu razdvojiti. Tako se, primjerice, društveni običaji artikuliraju pomoću određenih instrumenata ili na specifičnim mjestima. Čak i jezik ima svoju vlastitu materijalnost u obliku govora i znakova, a njegova smislenost proizlazi iz međusobnih odnosa govornika te njihova odnosa prema stvarnom svijetu« (Jeff Malpas, *Cultural Heritage in the Age of New Media*, u: *New Heritage: New Media and Cultural Heritage*, ur. Y. E. Kalay – T. Kvan – J. Affleck, London: Routledge, 2008, 13–26, citirano prema Šojat-Bikić 2011: 103–128).

kao i predmet, rukotvorina, instrument ili prostor koji je sa tim povezan, koje zajednice, grupe i, u pojedinim slučajevima, pojedinci prepoznaju kao dio svoje kulturne baštine» (Zakon 2010).

Dalje se u istome članu precizira što spada u nematerijalna kulturna dobra, a to su:

- 1) jezik, govor, usmeno predanje, usmena književnost ili drugi usmeni izraz;
- 2) izvođačka umjetnost;
- 3) običaj, obred i svečanost;
- 4) znanje ili vještina vezana za prirodu i svemir;
- 5) kultno i znamenito mjesto;
- 6) tradicionalni zanat i vještina (Zakon 2010: član 17).

Jasno je iz citirane definicije nematerijalnoga kulturnog dobra te preciziranja što crnogorski zakon ubraja u nematerijalna kulturna dobra da crnogorski govor, kao i svi sadržaji tradicijske kulture i folklora ostvareni na nekome od jezičkih idioma crnogorskoga jezika pripadaju nematerijalnome kulturnom dobru. Obično se u prvome redu pomisli na one naše govore koji su u nauci određivani kao arhaičniji govorili ili staroštokavski govorili, ali je nesumnjivo izuzetan potencijal i ostalih naših govora i, razumije se, da ovde i na njih mislimo, osobito što ponajviše ti govorili nestaju u vrlo izraženoj migraciji stanovništva (crnogorska pleme i plemenske oblasti: Piva, Drobnjak, Uskoci, Banjani, Grahovo, Rovca, Morača...).

Da bismo uopšte govorili o zaštiti nematerijalne kulturne baštine i dobara koji joj pripadaju, potrebno je takav njihov status potvrditi na temelju nekih kriterijuma. I ovo je pitanje (Zakon 2010), tačnije članom 24, precizirano postavljanjem kriterijuma:

- 1) autentičnost i integritet;
- 2) stepen očuvanosti;
- 3) jedinstvenost i rijetkost u okviru svoje vrste;
- 4) istorijski, umjetnički, naučni, arheološki, arhitektonski, antropološki, tehnički ili drugi društveni značaj (Zakon 2010: član 24).

Autentičnost, integritet i očuvanost crnogorskih govorova u njihovome vjero-dostojnom liku vrlo je aktuelno pitanje. Na ugroženost pojedinih naših govorova ukazivano je odavno, što kroz lingvističku literaturu što u javnim predavanjima filologa. Crnogorski dijalektolog Adnan Čirgić na više je mjesta ukazivao na neophodnost djelovanja i neoprostivo kašnjenje u bilježenju dijalektske građe zbog čega ona nestaje ili se urbanizacijom i drugim procesima savremenoga života radikalno mijenja njezina autentičnost i integritet. Povodom golemoga rada Milana Rešetara kojim je zahvaćen cijeli štokavski prostor te konkretno onih pojedinosti s

crnogorskih terena, Čirgić kaže: »mnoge osobine koje je on opisao ili objasnio danas uslijed ubrzanoga procesa urbanizacije sve više nestaju ili su već u potpunosti iščezle. No njegovo precizno lociranje pojedinih pojava danas nam (uz pomoć literature koja je nastala poslije Rešetara) može pomoći da ocrtamo precizne izoglose pojedinih jezičkih pojava u Crnoj Gori« (Čirgić 2020: 100). Komentarišući zapažanje Draga Ćupića da je pred lingvistima još dosta posla na bilježenju leksičke nekih govora jugoistočnoga crnogorskog terena, Adnan Čirgić ističe i ovo:

O nekima od navedenih govora objavljene su u novije vrijeme ili dijalektološke ili leksikografske studije, no sigurno je da bi makar po unaprijed sastavljenome upitniku valjalo ispitati neke oblasti o kojima imamo samo šture ili nesigurne podatke. Nažalost, za dobar dio toga posla uveliko se zakasnilo. Kad je u pitanju Primorje, takav bi posao dao prilično labave rezultate jer je proces urbanizacije onde gotovo u potpunosti završen, mada bi teško uopšte danas bilo naći kraj u Crnoj Gori u kojem se mogu naći apsolutno relevantni govorni predstavnici (Čirgić 2020: 372–373).

Slična zapažanja nalazimo kod toga dijalektologa i kad je riječ o govoru Rovaca ili nekih drugih područja, a već u predgovoru, u prvim redovima svoje *Dijalektologije* (Čirgić 2017: 7–11) on kaže: »Neki su govori danas gotovo ugašeni (poput uskočkoga), neki su promijenili svoja znatna obilježja stvarajući još uvijek uglavnom nezavršeni amalgam s govorom došljaka (poput podgoričkoga), neki su se raširili prema teritoriji na kojoj ih izvorno nije bilo (poput vasojevičkoga u Bjelopavlićima) i tako dalje« (Čirgić 2017: 10).

No i onđe đe je u pogledu autentične građe jasna situacija, opet da spomenemo, okončanje procesa zaštite nekoga od crnogorskih govora nemoguće je ako se svi koji smo na to upućeni dosljedno ne odnosimo prema literaturi. Izuzetno su česti propusti autora pri posezanju za literaturom iz oblasti koje nijesu njihove primarne, pa se tako dogodi da autori, selektivno koristeći literaturu ili ne provjeravajući tvrdnje autora iz drugih struka, napišu radove koji djelimično ili čak u cijelosti nijesu upotrebljivi. Ilustrujući rečeno spominjemo primjer istraživača Miloša Rašića i njegov članak (Rašić 2021). Rečeni Rašićev rad nadilazi kompetencije autora ovoga teksta da bismo ga u cijelini komentarisali, to nam i nije namjera, razumije se, no onome dijelu njegova članka u kojem se govor o crnogorskome jeziku nedvosmisleno se može prigovoriti da je zasnovan na nepouzdanoj literaturi, štoviše na netačnim pojedinostima o savremenome stanju crnogorskoga jezika koje Rašić daje idući za člancima Rajke Glušice.¹⁰ Primarni nam je cilj pri navođenju ove pojedinosti činjenica da autori koji pišu o lokalnim

¹⁰ Riječ je o u montenegristsici poznatim stavovima te autorke o crnogorskome jeziku kao nacionalističkome konceptu. Autorka se, evidentno je, ne osvrće na argumentaciju kojom su osporene njene teze iz toga višegodišnjeg aktivizma protiv crnogorskoga jezika, međutim nejasno je što se autor Rašić vezao za Glušićin tekst kao jedini izvor informacija o crnogorskome jeziku. Vidi u njegovome članku i fusuotu 13 (Rašić 2021: 184–185).

tradicijama i njihovome autohtonome liku, identitetu i očuvanosti, moraju mnogo više pažnje posvećivati literaturi na kojoj temelje zaključke. Korak dalje bi predstavljale komisije ili recenzentska tijela koje ocjenjuju elaborate i argumentaciju u prilog zapisu i opisu nekoga govora ili same lokalne tradicije koja se namjerava zaštititi – nedopustivo je da se njihov rad odvija bez prisustva ili makar izjašnjenja pouzdanoga poznavaoca crnogorske dijalektologije.

Bosanskohercegovački dijalektolog Asim Peco problem nestajanja pojedinih govora i njihovog autentičnog dijalekatskog lika načelno je ovako opisao:

Dijalekti gube bitku sa standardom. Krug njihove upotrebe se sužava, broj njihovih značajki se smanjuje. (...) I upravo zbog toga mi bismo morali biti vredniji u prikupljanju dijalekatske građe, u pohranjivanju onoga što je još živo. Jer, da to i kažem, dijalekatske osobine koje će karakterisati pojedine naše dijalekte i govore u budućnosti neće imati istu istorijsku vrednost kao i one koje mi još slušamo svuda oko nas. Ako sačuvamo od zaborava te osobine, one će korisno poslužiti budućim proučavaocima našega jezika i umesto da se služe samo pisanim rečima, mi im možemo omogućiti i slušanje te reči. To je ono što nama nedostaje kada proučavamo istorijski razvoj našega jezika u prethodnim vekovima. Generacije koje slede za nama, dakle, moguće bi tu biti u povoljnijoj situaciji. Na nama je da im osiguramo ono što je tu pred nama (Peco 1985: 79).

Budući da smo radi bilježenja onomastičke i druge dijalekatske građe često na različitim terenima i u kontaktu s govornim predstavnicima jugoistočnih i ševerozapadnih crnogorskih govora (Vujović 2013; 2016; 2019; 2020; 2022a; 2022b), možemo posvjedočiti da su mnoge crte lokalnih govora našega jezika već znatne izmjene pretrpjele, a neke evidentirane u starijoj literaturi i izgubljene čak. Isto se događa s crnogorskom leksikom različitoga tipa: mnogi stari zanati izumiru ili su već nestali, pa tako i sva leksika koja ih je pratila; mnogi običaji i vjerovanja odavno su nestali;¹¹ način bavljenja poljoprivredom tako će izmijenio, pa je odlaškom starih alatki iz upotreba s njima zaboravljena i leksika; socijalna slika naših naseljenih mjesta, ponajprije seoskih sredina, temeljno je izmijenjena, što je bogate fondove terminologije kuće i pokućstva iz aktivnoga leksičkog fonda pomjerilo na periferiju; istu sudbinu imala je kulinarska leksika, stočarska leksika i tako

¹¹ Pripremajući monografiju o natprirodnim bićima i vjerovanjima u vezi s njima kod nas (Čirgić 2018) autor te monografije upoznao se s relevantnim fondom etnografske, putopisne, memoarske i slične literature. Ta je znanja povezao s iskustvima aktivnoga dijalektologa koji je često na terenu i sluša priče mještana, pa je gradeći strukturu u prvi put kod nas zaokružen sistem znanja iz tih disciplina na jednome mjestu u knjizi rekao i ovo: »Terenski je rad za ovu problematiku gotovo jalov u potpunosti – jedno zbog toga što izvornih informatora na terenu gotovo da i nema, drugo zbog toga što je novi način života odagnao stara vjerovanja, naročito potonjih decenija. Nažalost, taj novi način života nerijetko je donio nekakvu novu religioznost, a ne civilizacijski napredak. Tako bi za današnjega čovjeka bilo nezamislivo pranje vampirovih kostiju vinom jer današnji čovjek ne samo da ne vjeruje u vampire nego bi s izvjesnim gnušanjem primio informaciju o takvu činu. No kad taj običaj primjenjuje najviše svešteno lice nad kostima nađenim u crkvi ili oko nje, a prilikom njihove ‘obnove’, izgleda da toga gnušanja nema, što bi se moglo suditi po popularnosti toga duhovnika u Crnoj Gori« (Čirgić 2018: 7–8).

redom. Među uočljivije primjere ovoga tipa ubrajamo i crnogorske toponime,¹² pa neke ilustrativnije primjere navodimo. Toponim dat u liku *Dražin vrt* ne odgovara sistemu našega jezika, dok se njegov izvorni oblik *Dražev vrt* može pronaći i kod Vuka Karadžića, kao i u raspravama Vasa Tomanovića, a na oba je ukazano u spomenutoj Čirgićevoj knjizi portreta autora koji su se bavili crnogorskim govorima.¹³ Posvjedočena je u literaturi, medijima i raznim internetskim izvorima netipična promjena toponima Velika i Murina.¹⁴

12 Vukić Pulević, najpoznatiji savremeni crnogorski biolog i botaničar, bavio se pitanjima crnogorske onomastike, konkretno njezinim fitotoponimskim slojem. Mnoga je netačna tumačenja u dijalekatskim rječnicima Vukić Pulević otklonio, mnoge je osvrte na onomastičke monografije dao i u njima ukazao na netačne identifikacije fitotoponima, pa o svim tim Pulevićevim istraživačkim i drugim studijama u kojima se bavi radovima spomenutih lingvista vidi: Pulević 2012.

Nesnaženje lingvista u botaničkoj literaturi razvidno je iz spomenute knjige, a uglavnom su sva ogrešenja lingvista imala isti korijen: lingvisti su posezali za uticajnom knjigom Dragutina Simonovića (1959) ne znajući da je ona metodološki neadekvatno zatemljena, pa su u nepoznavanju preciznoga rasprostiranja biljne vrste iz spomenutoga rječnika preuzimali latinske nazive. Kako je Pulević opisao postupak izrade Simonovićevog rječnika te na osnovu njega kasnije nastale nepreciznosti kod lingvista koji su se bavili crnogorskom dijalektologijom i onomastikom – vidimo se iz ovoga: »Kao osnovni kriterijum za sistematizaciju i klasifikaciju narodnih naziva biljaka Simonoviću služi pojam ‘stepen upotrebe’ i mjerilo ‘rasprostranjenja imena’. U tome se krije opasna zamka, jer stoje realne mogućnosti da jedna biljka može biti rijetka u sredini (republički) koja ima veliku površinu, a veoma česta i široko rasprostranjena u republici s malom teritorijom. [...] Rangiranjem imena biljaka na bazi njihove najveće rasprostranjenosti i ‘stepena upotrebe’, u Simonovićevu obradi najrasprostranjenije ime je favorizovano, posebno sugerisano isticanjem masnim sloganom kao standardno (književno), a svi ostali nazivi sugestivno se nameću kao dijalektizmi i provincializmi. [...] Na taj način se domaći nazivi biljaka i životinja arhaiziraju i asimiluju u ‘srpskohrvatski’ jezik, crnogorski fitonimi i zoonimi u toponomiji postaju ‘srpskohrvatski’, iako Crnogorci nijesu ni Srbi, niti pak Hrvati, pa ni ‘Srbohrvati’« (Pulević 2012: 59–60). Pulević u svojim radovima operiše terminom *invazivna leksika*, te obraća se kako takva leksika ulazi u leksički fond crnogorskoga jezika.

13 S više pažnje o tome imenu u Boki pisao je Adnan Čirgić, smještajući problem izmjene autentičnoga lika toga toponima u savremeni kontekst i nebrigu crnogorskoga društva o tome dijelu naše baštine. Pored ostalog, Čirgić dodaje: »Na tabli kojom se pokraj puta označava naziv toga lokaliteta stoji nažalost pogrešno ime (*Dražin vrt*). Osim toga, iz spomenutoga Karadžićeva predgovora otkrivamo još jednu pogrešku našega vremena. Evo o čemu je riječ. Karadžić kaže: ‘Dalje idući uz otoku oko po sahata od Perasta nekoliko rastrkanijeh kuća zovu se *Dražev vrt*, u kojemu na samoj vodi ima stara zidina, za koju se pripovijeda da je bila kula Lima arambaše; a na drugoj strani prema *Draževu vrtu* za jednu kućerinu podno Markova vrta govori se da je bila kuća Baja Pivljanina’. Danas je ta Limova kula označena kao kula Baja Pivljanina« (Čirgić 2020: 33). Povodom istoga toponima Čirgić citira i Vasa Tomanovića: »Nije tačno da se na Mržepu nalaze zidine kule Baja Pivljanina. Tu se nalaze zidine harambaše Lima, pobratima Baja Pivljanina, a zidine kule Baja Pivljanina nalaze se na suprotnoj strani mora, kod Dražen rta. Vuk je ovde zamenio Baja i Lima, što je imalo za posledicu to da je netačno kazao i za Dražen vrt« (Čirgić 2020: 287).

14 »U novinskim tekstovima imenica Velika često se u lokativu ‘transformiše’ u oblike *Veliki* (u *Veliki*), ili *Velikoj* (u *Velikoj*). Međutim, standardno je samo u *Velici*. Kao što je ispravno reći *Murina* (a ne *Murino*), u lokativu *Murini*, ili *Rožaje* (a ne *Rožaj*), a u lokativu *Rožajama...*« (Jokić 2012: 15).

U crnogorskom jeziku prije Vuka Karadžića živio je samo oblik *Sinjavina* i tek je Karadžićevim bilježenjem u upotrebu ušao i ustalio se oblik *Sinajevina*. Danas je u medijima i većini knjiga prisutan jedino lik *Sinajevina*. Dijalektolog Milija Stanić zalagao se za standardizovanje oblika *Tušinja*, međutim, svjedoci smo da današnji govornici gotovo bez izuzetka koriste naziv *Tušina*. Takođe, sve češće se u pisanju griješi kad se navodi pivsko selo *Goransko*, pa je u štampi i nekim publikacijama preimenovano u *Goranjsko*. Sve manje govornika crnogorskoga jezika zna da je, u stvari, izvorni oblik ličnoga imena *Čekla* a ne *Tekla* (na primjer, nadomak *Velestova* je zaselak *Čeklin Do*) (Vujović 2014: 5).

Pri utvrđivanju autentičnosti i rada na zakonskoj zaštiti nekoga od naših govora možemo se, pored ostalog, pouzdati u građu publikovanu u dijalekatskim rječnicima. Uz uslov da s terena donose tačno bilježene primjere, dobro je kroz prosvjetu i razne vidove kulturnoumjetničkih programa razvijati očećanje da dijalekatski rječnici nijesu tek obična zbirka riječi iz crnogorskih govora, već, u prvoj redu, svjedočanstvo jezičkih i kuluroloških procesa iz dalje i davne naše prošlosti.¹⁵

Kako se iz rečenoga da viđeti, nijedan segment zakonske zaštite crnogorskih govora, toponima ili bilo kakvih produkata naše tradicijske kulture naslonjenih na različite idiome crnogorskoga jezika ne može se realizovati bez konsultovanja filološke struke i pouzdane literature.

Crnogorski Zakon o zaštiti kulturnih dobara (Zakon 2010) u pogledu kategorizovanja razlikuje kulturno dobro od međunarodnoga značaja, kulturno dobro od nacionalnoga značaja i kulturno dobro od lokalnoga značaja. Autori su sadržaj

¹⁵ Kratko podšećamo na specifičnosti nekih rječnika što je objavio Fakultet za crnogorski jezik i književnost. Širina zahvata, metodologija i obim od slučaja do slučaja su različiti, ali je važno da su publikovani materijali u datom idiomu tačno zabilježeni. Za utvrđivanje autentičnosti govora dragocjen prilog, na primjer, nalazimo u fonozapismima uz *Rječnik rožajskoga govora* (Hadžić 2013). Veliku većinu tonskih zapisa čine materijali snimljeni 1971. godine, međutim, autor Ibrahim Hadžić njima je pridružio i nekoliko novijih što su nastali 2012. Ukupno je 30 priloga zabilježenih od 22 informatora, od kojih je najstariji rođen 1882. godine, a najmlađi 1947. (Hadžić 2013: 563–564). Autor *Rječnika paštrovskoga govora* (Skender 2019) u uvodnim napomenama kaže: »Današnji naraštaji sve jače prisvajaju nove izraze i imena za postojeće pojmove, pravdajući to obogaćivanjem jezika, što je pogrešno, jer jezik se obogaćuje novim pojmovima i imenima, a ne preimenovanjem postojećih imena i izraza, dakle zatiranjem istorije i gubljenjem identiteta« (Skender 2019: 8), a daje ilustracije radi jednu svakodnevnu govornu situaciju: »otac se obraća sinu: ‘Máli, podi u kamaru, preko karfjege visi jaketún, iz lijevoga špaga mi donesi takulín.’ (Mali, podi u sobu, preko stolice visi sako, iz lijevoga džepa mi donesi novčanik). Ili: ‘Kuma Káte, kukála ne, gore jeróplan, dolje karocán, a sve lubardá!‘ (Kuma Kate, jao, gore avion, dolje kamion, a sve bući!)« (Skender 2019: 7). *Njeguški rječnik* (Otašević 2012) donio je registar iz kojega čitamo što je sve činilo svijet toga plemena. Na jezik i leksiku Njeguša uticao je položaj i naslonjenosti na Kotor i Primorje i Cetinje, rano razvijena trgovina s okolnim centrima, poljoprivredna proizvodnja, arhitektura, hotelijerstvo itd. U predgovoru čitamo i ovo: »Razlike u govoru u pojedinim djelovima tzv. Stare Crne Gore ipak su takve da ljudi po govoru znaju ko je iz kojega kraja. Iako razlike nijesu toliko velike, mnogo je specifičnih riječi i izraza po kojima se međusobno razlikuju. (...) Psovki i ‘sramotnih riječi’ malo je bilo u njeguškome govoru. Kad se želi kome što u tome smislu reći, obično se kaže: *bestija, galiot, grdo, fastak, jado, paša nogu*; ili: *bog te nagrdio, zmija te fištila, strelica te pogodila, pas ti se mesa napoteza, jad te ubio* i slično« (Otašević 2012: 16).

ovoga zakona kreirali sa sviješću o činjenici da uprkos reformisanim programima i udžbenicima za crnogorski jezik emancipatorski proces u tom domenu kod nas još nije okončan. To se, pored ostalog, čita iz dobro razrađenih dužnosti na planu edukacije na koje se ovim zakonom pozivaju obrazovne ustanove, organi uprave i javne ustanove u čijoj je nadležnosti zaštita materijalnih dobara. Potreba edukativnih kampanja kao dobro zatemeljenoga procesa iza kojega će stati ne samo lingvisti i prosvjeta, nego i mediji i ustanove kulture u svim crnogorskim opština — neophodnost je zbog toga što nerijetko i u stavovima crnogorskih studenata u kojima se odnos jezičkoga standarda prema drugim idiomima crnogorskoga jezika posmatra kao odnos prestižnog idioma ili idioma kulture prema ruralnom ili obilježju neobrazovanosti koju vezuju uza sve nestandardne idiome, a u što smo se uvjerili iz višegodišnjeg rada na fakultetu. Slični stavovima studenata su i stavovi koji se često afirmišu u medijima, u skupštinskim izlaganjima ili nekom drugom vidu javnoga nastupa. Činjenica je da su takvi tradicionalistički pogledi preživjeli upravo zahvaljujući dijelu prosvjetnog kadra i nekim lingvistima koji i dalje slijede programsko nametanje ideologije standardnoga jezika te neodvojivo od usađivanja ošećaja inferiornosti svim govornicima crnogorskoga jezika zbog toga što su im jezik i leksika »pokrajinski«, »regionalni« itd., kako su obično govorili kreatori jezičke politike iz Beograda (Čirgić 2011: 171–202). Edukacija i popularizovanje naučnih pogleda na jezik naša je, dakle, nužnost kako bismo uspjeli afirmisati sve bogatstvo crnogorskih govora kao nematerijalne kulturne baštine.

Podređen rečenome cilju je i ovaj član zakona »Prezentacija i popularizacija kulturnih dobara« kojim se precizira:

- (1) Prezentacijom se obezbjeđuje dostupnost kulturnih dobara javnosti, radi zadovoljenja kulturnih, naučnih i edukativnih potreba i širenja saznanja o njihovim vrijednostima i značaju.
- (2) Prezentacija kulturnih dobara se obezbjeđuje, u skladu sa njihovom prirodom i namjenom: 1) izradom publikacija o kulturnim dobrima; 2) pristupom kulturnim dobrima na način koji omogućava samoobrazovanje, podsticanje međusobne tolerancije, učenje o drugim kulturama i ljudima i njihovo raznovrsnosti; 3) razvojem kulturnog turizma (Zakon 2010: član 77).

3 ZAKLJUČAK

Zakonski okvir kojim se sistematicno tretira crnogorska nematerijalna baština postavljen je još 2010. Sprovedenom analizom došli smo do zaključka da je u glavnim svojim djelovima taj zakon ponudio dobru osnovu za zaštitu crnogorskih govora kao nematerijalnog kulturnog dobra. U vezi s tim, no i kao neophodan uslov za posve uspješno realizovanje ovoga procesa, istaknuli smo ulogu filologa i montenegristske, discipline koja u jezikoslovnim i kulturološkim monografijama donosi korpus građe s pouzdanim opisom jezičkog identiteta i sociokulturnoga koda u kojemu se vjekovima i formirao taj jezik. Budući da je danas situacija posve jasna, filolozi se u

ovome slučaju nesumnjivo slažu da: »ne treba zaboraviti da nasljeđe bilo kog karaktera u znatnoj mjeri počiva na zajednicama, one su njegovo prirodno okruženje, te se jedino potpunim angažovanjem lokalne zajednice, i u saradnji sa institucijama, može postići adekvatan okvir za dugoročno očuvanje. U suprotnom, svi institucionalni napor usloviće razdvajanje elementa ili dobra od njegove prirodne okoline, te gubljenje većine ili svih njegovih funkcija, a time i njegove suštine« (Nikolić 2019: 53). Kako se da zapaziti, popularizacija nematerijalne baštine, ne samo u crnogorskome primjeru nego inače u svijetu, počiva na raznovrsnosti programa, uključivanju brojnih državnih i lokalnih ustanova i škole i izvanškolskih aktivnosti sa zajednicama u kojima škole rade, krećući se od naučnih, kulturno-zabavnih do turističkih, pri čemu, svim tim sadržajima vrijedi podsticati i one temeljne crnogorskih govora po kojima su oni neodvojivi od crnogorskoga identiteta u cjelini. S tom je nesumnjivom identitetском komponentom i sociolingvističkom prepoznatljivošću crnogorskih govora računao i jezikoslovac Dalibor Brozović kad je svojevremeno konstatovao: »Postoji neka neulovljiva impresionistička linija koja nam pomaže da čim otvorim usta, odmah prepoznamo Crnogorca i razlikujemo ga od svih drugih, pa i Crnogorca novoštokavca od drugih novoštokavaca« (Brozović 1984: 60).

LITERATURA

- Brklijačić 2020** = Marko Brklijačić, Nematerijalna kulturna baština u natječajima na području Zadarske županije, *Etnologica Dalmatica* 27, Split: Etnografski muzej, 2020, 103–158.
- Brozović 1984** = Dalibor Brozović, *Crnogorski govor* 12, Titograd: Crnogorska akademija nauka i umjetnosti, 1984.
- Krivokapić – Drašković 2021** = Petar Krivokapić – Nada Drašković, *Crnogorski jezik 1768–2020: bibliografija*, Cetinje – Podgorica: Fakultet za crnogorski jezik i književnost – JU Biblioteka »Radosav Ljumović«, 2021.
- Čirgić 2011** = Adnan Čirgić, Jezička politika u Crnoj Gori od Njegoša do naših dana, *Crnogorski jezik u prošlosti i sadašnjosti*, Podgorica: Institut za crnogorski jezik i književnost – Matica crnogorska, 2011, 171–202.
- Čirgić 2017** = Adnan Čirgić, *Dijalektologija crnogorskoga jezika*, Cetinje: Fakultet za crnogorski jezik i književnost, 2017.
- Čirgić 2018** = Adnan Čirgić, *Natprirodna bića u tradicijskoj kulturi Crnogoraca*, Cetinje: Fakultet za crnogorski jezik i književnost, 2018.
- Čirgić 2020** = Adnan Čirgić, *Dijalektolozi i crnogorski jezik*, Cetinje: Fakultet za crnogorski jezik i književnost, 2020.
- Glušica 2020** = Rajka Glušica, *Crnogorski jezik i nacionalizam*, Beograd: Biblioteka XX vek, 2020 (Biblioteka XX vek 243).
- Hadžić 2013** = Ibrahim Hadžić, *Rječnik rožajskoga govora*, Podgorica: Institut za crnogorski jezik i književnost, 2013.
- Hrovatin 2012** = Mirela Hrovatin, Procesi očuvanja i popisivanja nematerijalnih kulturnih dobara u Hrvatskoj, *Godišnjak zaštite spomenika kulture Hrvatske* 36, Zagreb: Ministarstvo kulture, 2012, 125–135.
- IN4S** = <https://www.in4s.net/za-zaobici-mljekara-nika-promovise-cirgilicu/>.
- Jokić 2012** = Branko Jokić, *Rječnik veličkoga govora*, Podgorica: Institut za crnogorski jezik i književnost, 2012.

- Jovanović 2005** = Miodrag Jovanović, *Govor Paštrovića*, Podgorica: Univerzitet Crne Gore, 2005.
- Nikolić 2019** = Milica Nikolić, Koncept zaštite nasljeđa i ostale (teorijske) apstrakcije, *Nematerijalna kulturna baština Paštrovića*, Petrovac na Moru: Društvo za kulturni razvoj Baui – Budva: JU Muzeji i galerije Budve – Beograd: Etnografski institut SANU, 2019, 47–54.
- Otašević 2012** = Dušan Otašević, *Njeguški rječnik*, Podgorica: Institut za crnogorski jezik i književnost, 2012.
- Peco 1985** = Asim Peco, *Stazama našega jezika*, Beograd: Zavod za udžbenike i nastavna sredstva, 1985.
- Petrović 1966** = Dragoljub Petrović, Mikrotponomastika Nikšićkog polja, *Prilozi proučavanju jezika* (Novi Sad) 2 (1966), 123–144.
- Petrović 2011** = Dragoljub Petrović, *Zlovremenik*, Podgorica: Književna zajednica Srpskog narodnog vijeća, 2011.
- Pulević 2012** = Vukić Pulević, *Crnogorske onomastičke studije*, Podgorica: Institut za crnogorski jezik i književnost, Podgorica, 2012.
- Rašić 2021** = Miloš Rašić, Potraga za identitetom: antropološko tumačenje angažovanog istraživanja u Paštrovićima i upotreba koncepta nematerijalnog kulturnog nasleđa u identitetsko-političke svrhe, *Etnoantropološki problemi* (Beograd), nova serija 16.1 (2021), 179–207.
- Simonović 1959** = Dragutin Simonović, *Botanički rečnik: imena biljaka*, Beograd: Srpska akademija nauka, 1959 (Posebna izdanja 318 – Institut za srpskohrvatski jezik 3).
- Skender 2019** = Miloš Skender, *Rječnik paštrovskoga govora*, Cetinje: Fakultet za crnogorski jezik i književnost, 2019.
- Šojat-Bikić 2011** = Maja Šojat-Bikić, Hrvatska tradicijska baština online: stanje i mogućnosti, *Etnološka istraživanja* (Zagreb) 16 (2011), 103–128.
- Šošić 2014** = Trpimir M. Šošić, Pojam kulturne baštine – međunarodno pravni pogled, *Zbornik rada-va Pravnog fakulteta u Splitu* 51.4 (2014), 833–860.
- Vujović 2013** = Novica Vujović, Mikrotponomija Barjamovice, Velestova i Markovine, *Folia Linguistica et Literaria: časopis za jezik i književnost* (Nikšić) 7 (2013), 175–189.
- Vujović 2014** = Novica Vujović, Prilog crnogorskoj onomastičkoj bibliografiji, *Lingua Montenegrina* (Cetinje) 14 (2014), 3–24.
- Vujović 2016** = Novica Vujović, Apelativi u crnogorskoj toponimiji, *Matica* (Podgorica) 65 (2016), 199–214.
- Vujović 2019** = Novica Vujović, Toponimi sela *Vuči Do*, *Lingua Montenegrina* (Cetinje) 23 (2019), 356–366.
- Vujović 2020** = Novica Vujović, *Onomastika Barjamovice, Velestova i Markovine*, Cetinje: Fakultet za crnogorski jezik i književnost, 2020.
- Vujović 2022a** = Novica Vujović, Kolašinsko *Lipovo* u svjetlu toponima, *Matica* (Podgorica) 91 (2022), 383–394.
- Vujović 2022b** = Novica Vujović, Toponimi kolašinskoga sela *Lugovi*, *Lingua Montenegrina* (Cetinje) 30 (2022), 537–540.
- Zakon 2010** = *Zakon o zaštiti kulturnih dobara*, <http://www.ckacg.me/materijal/Zakon%20o%20za%C5%BAtititi%20kulturnih%20dobra%20Crne%20Gore.pdf>.

POVZETEK

Pravna podlaga in filološka argumentacija za zaščito črnogorskih narečij

Dolga tradicija proučevanja, ki se je začelo sredi 19. stoletja, je omogočila, da je v sodobni montegrenistiki na voljo bogata literatura s področja črnogorske dialektologije. Vanjo spada tudi *Dialektologija črnogorskega jezika* izpod peresa jezikoslovca Adnana Čirgića, ki jo odlikujejo na zanesljivi rezultati in ustrezna kontekstualizacija. Poleg znanstvenih dosežkov v dialektologiji pa se v Črni gori niso spodbujali emancipatorni procesi v kul-

turni in jezikovni politiki, zato nobeno narečje črnogorskega jezika še vedno ni z zakonom zaščiteno kot nesnovna kulturna dediščina.

Ta zakon je v svojih glavnih členih ponudil dobro osnovo za opredelitev, ugotavljanje identitet, oceno trenutnega stanja in ohranjenosti, opredelil je pristojnosti v smislu upravljanja, kot tudi zaščito črnogorskih jezikov kot nesnovne kulturne dediščine. Mikronarečne strukture pričajo o jezikovnih, sociolingvističnih, etnolingvističnih, kulturnih in drugih vrednotah, ki jih razbiramo iz jezikovnih vsebin, zapisanih v narečni podobi danega območja. Uspešno uresničevanje tega procesa vidimo v dobro zasnovanih vzgojno-izobraževalnih strategijah in programih, ki afirmirajo narečno jezikovno podobo na ravni državnih in lokalnih institucij, šol in obšolskih dejavnosti z lokalnimi skupnostmi, v katerih šole delujejo, od kulturnih in zabavnih do obrti in turizma. Po drugi strani so pogoj za začetek omenjenih dejavnosti verodostojno zapisane jezikovne vsebine, v katerih je bil realiziran neki produkt lokalne tradicije. Priča smo bili, da je bilo skozi čas pogosto mogoče najti publikacije, v katerih so bralcem predstavljene najrazličnejše oblike tradicionalne kulture, kraješ ali daljše oblike črnogorske ustne ustvarjalnosti itd. v nepristni narečni podobi. Skozi več primerov v tem prispevku, pa tudi na drugih mestih v zvezi s to temo, smo ugotovili, da je nujno, da mora biti pristop k pravni zaščiti črnogorskih narečij multidisciplinaren, pri čemer bodo imeli pomembno vlogo jezikoslovci, kot tudi izobraževanje, mediji, kulturne ustanove v vseh črnogorskih občinah in drugi.

SUMMARY

Legal basis and philological argumentation for the protection of Montenegrin dialects

A long tradition of study since the middle of the 19th century has led to the fact that there is a rich literature on Montenegrin dialectology in modern Montenegrin studies. Among them, the *Dialektologija črnogorskoga jezika* (Dialectology of the Montenegrin Language) was written by the linguist Adnan Čirgić which is distinguished by reliable results and adequate contextualization. Along with the scientific achievements in dialectology, however, emancipatory processes in cultural and language policy were not encouraged in the country, so no Montenegrin dialect has been protected by law as an intangible cultural asset.

The UNESCO Convention on the Protection of Intangible Cultural Heritage was adopted in 2003, and it was soon ratified by Montenegro, so that the Law on the Protection of Cultural Property was adopted by the Parliament of Montenegro on July 27, 2010. According to all the details of that law, it is clear that Montenegrin languages, as well as all contents of traditional culture, folklore, etc. realized in one of the linguistic idioms of the Montenegrin language belong to the intangible cultural heritage. In its main parts, that law offered a good basis for defining, determining identity, assessing the current state and preservation, jurisdiction in terms of management, as well as - protection of Montenegrin languages as an intangible cultural asset. Microdialectal structures testify to linguistic, sociolinguistic, ethnolinguistic, cultural and other values that we can read from the linguistic content recorded in the dialect character of the given area. We see the successful implementation of this process in well-designed educational strategies and programs that affirm the dialectal language character at the level of state and local institutions, schools and extracurricular activities with the local communities in which the schools work, from cultural and entertainment, crafts to tourism. On the other hand, as a condition for starting said activities, authentically recorded language content in which some kind of product of local tradition was realized. We have witnessed that over time one could often come across publications in which the most diverse forms of traditional culture, shorter or longer forms of Montenegrin oral creativity, etc. they are given to the readers in an inauthentic dialectal character. Through several examples in this paper, as well as in other places

regarding this topic, we have concluded that it is necessary that the approach to the legal protection of Montenegrin languages should be multidisciplinary, and in it linguists will have an important role, as well as education, media, cultural institutions in all Montenegrin municipalities and others.

SLOVENSKI GOVORI NA VZHODNEM ROBU (3)

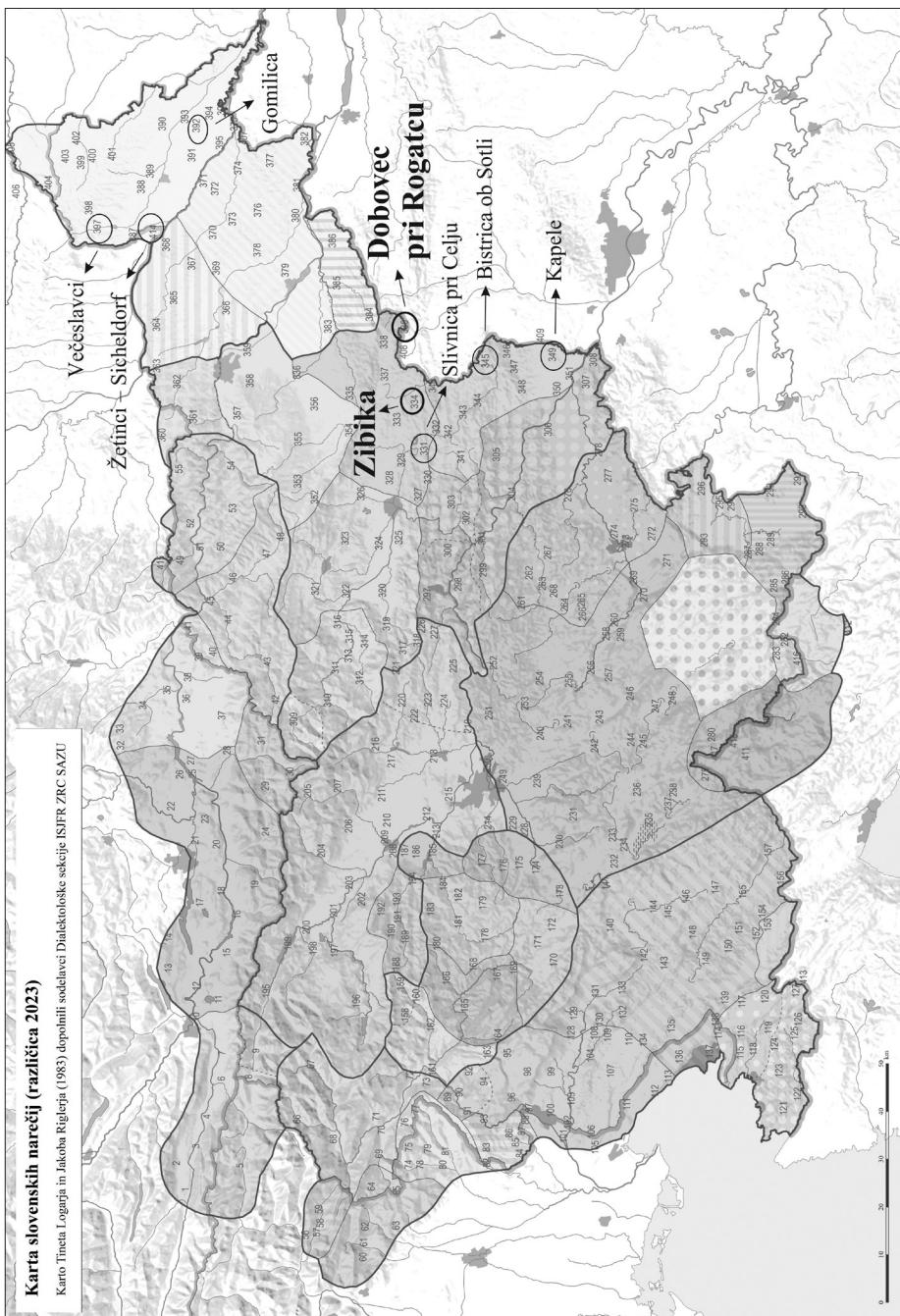
Tematski sklop *Slovenski govor na vzhodnem robu* (3) je nadaljevanje sprotnega predstavljanja delnih rezultatov projekta Raziskave ogroženih narečij v slovenskem jezikovnem prostoru (Radgonski kot, Gradiščanska, Hum na Sutli z okolico, Dubravica z okolico) (V6-2109, 1. 10. 2021 – 31. 8. 2024), ki ga sofinancirata Javna agencija za znanstvenoraziskovalno in inovacijsko dejavnost Republike Slovenije in Urad Vlade Republike Slovenije za Slovence v zamejstvu in po svetu.

V tematskem sklopu *Slovenski govor na vzhodnem robu* je težišče na objavi fonoloških opisov govorov, ki spadajo v štajersko in panonsko narečno skupino slovenskega jezika.

V tematskem sklopu *Slovenski govor na vzhodnem robu* (1) so bili objavljeni štirje fonološki opisi, in sicer govor Krajev Slivnica pri Celju (srednještajersko narečje), SLA T331, Bistrica ob Sotli (kozjanski govor kozjansko-bizeljskega narečja), SLA T345, Večeslavci (prekmursko narečje), SLA T397, in Žetinci–Sicheldorf (prekmursko narečje), SLA T414, v Radgorskem kotu v Avstriji.

V tematskem sklopu *Slovenski govor na vzhodnem robu* (2) sta bila objavljena dva fonološka opisa, in sicer govora Krajev Kapele (bizeljski govor kozjansko-bizeljskega narečja), SLA T349, in Gomilica (prekmursko narečje), SLA T392 in OLA T021.

Slovenski govor na vzhodnem robu (3) prinaša dva nova fonološka opisa, in sicer govora Krajev Zibika (srednještajersko narečje), SLA T334, in Dobovec pri Rogatcu (srednještajersko narečje), SLA T339.

Karta 1: Mreža točk SLA in do sedaj izdelani fonološki opisi znotraj tematskega sklopa *Slovenški govori na vzhodnem robu*

Jožica ŠKOFIC

FONOLOŠKI OPIS GOVORA KRAJA ZIBIKA (SLA T334)

COBISS: 1.01

[HTTPS://DOI.ORG/10.3986/JZ.30.1.08](https://doi.org/10.3986/JZ.30.1.08)

V prispevku je prikazan govor kraja Zibika (SLA T334), ki spada v srednještajersko narečje štajerske narečne skupine. V obliki fonološkega opisa so predstavljene njegove osnovne glasoslovne in naglasoslovne značilnosti, in sicer na osnovi narečnega gradiva, ki ga je zbrala in zapisala Mira Založnik po vprašalnici za *Slovenski lingvistični atlas* (SLA) leta 1960. Govor Zibike zaradi dvojnic znotraj dolgega vokalizma izkazuje srednještajersko-kozjansko prehodnost.

Ključne besede: štajerska narečna skupina, srednještajersko narečje, fonološki opis, *Slovenski lingvistični atlas* (SLA), slovenščina

A Phonological Description of the Local Dialect of Zibika (SLA Data Point 334)

This article presents the local dialect of Zibika (SLA data point 334), which is part of the Srednještajersko (Middle Styrian) dialect in the Štajersko (Styrian) dialect group. Its basic phonological and accentual characteristics are presented as a phonological description based on dialect material collected and recorded by Mira Založnik following a questionnaire for the *Slovenian Linguistic Atlas* (SLA) in 1960. Due to the doublets within the long vowel system, the local dialect of Zibika shows Srednještajersko-Kozjansko transitivity.

Keywords: Štajersko (Styrian) dialect group, Srednještajersko (Central Styrian) dialect, phonological description, *Slovenian Linguistic Atlas* (SLA), Slovenian

---

Jožica Škofic ■ ZRC SAZU, Inštitut za slovenski jezik Frana Ramovša, Ljubljana ■
jozica.skofic@zrc-sazu.si ■ <https://orcid.org/0000-0003-3478-5056>

Prispevek je nastal v okviru projekta Raziskave ogroženih narečij v slovenskem jezikovnem prostoru (Radgonški kot, Gradiščanska, Hum na Sutli z okolico, Dubravica z okolico) (V6-2109, 1. 10. 2021 – 31. 8. 2024), ki ga sofinancirata Javna agencija za znanstvenoraziskovalno in inovacijsko dejavnost Republike Slovenije in Urad Vlade Republike Slovenije za Slovence v zamejstvu in po svetu (<https://isjfr.zrc-sazu.si/sl/programi-in-projekti/raziskave-ogrozenih-narecij-v-slovenskem-jezikovnem-prostoru-radgonski-kot>), projekta i-SLA – Interaktivni atlas slovenskih narečij (L6-2628, 1. 9. 2020 – 31. 8. 2024, ARIS in SAZU, <https://isjfr.zrc-sazu.si/sl/programi-in-projekti/i-sla-interaktivni-atlas-slovenskih-narecij>) in programa Slovenski jezik v sinhronem in diahronem razvoju (P6-0038).

1 Uvod

Govor kraja Zibika (občina Šmarje pri Jelšah) je v *Slovenskem lingvističnem atlasu* označen s točko T334. Spada v srednještajersko narečje štajerske narečne skupine. Diahrono ga uvrščamo v južnoštajersko narečno ploskev južne slovenščine (Rigler 1963; Šekli 2018: 340–341).

Prispevek prinaša osnovne (na)glasoslovne značilnosti govora in njegov fonološki opis, ki je nastal na osnovi narečnega gradiva, ki ga je zbrala in zapisala Mira Založnik po vprašalnici za *Slovenski lingvistični atlas* (SLA) leta 1960.¹ Gradivo je v arhivu zapisano v stari Ramovševi transkripciji, za fonološki opis pa je bilo prepisano v sodobno slovensko fonetično transkripcijo.

Prispevek je nastal v sklopu tematskega bloka *Slovenski govori na vzhodnem robu* (3). V sklopu tematskega bloka *Slovenski govori na vzhodnem robu* so že bili objavljeni fonološki opisi govorov naslednjih krajev štajerske in panonske narečne skupine: T397 Večeslavci (Gostenčnik 2022a), T331 Slivnica pri Celju (Jakop 2022), T345 Bistrica ob Sotli (Gostenčnik 2022b), SLA T414 Žetinci – Sicheldorf (Kumin Horvat 2022), T349 Kapele (Gostenčnik 2023), T392 Gomilica (Gostenčnik – Kenda-Jež 2023). Za uvodni prispevek v prvi tematski blok *Slovenski govori na vzhodnem robu* (1) gl. Gostenčnik – Kenda-Jež – Kumin Horvat 2022.

2 OSNOVNE (NA)GLASOSLOVNE ZNAČILNOSTI

Srednještajersko narečje ima kot del jugovzhodnih narečij in južnoštajerske narečne ploskve naslednje lastnosti: (1) issln. * $\bar{e}$ /* $\bar{o}$ > JV sln. * $e:i$ /* $o:u$ > J štaj. * $e:i_1$ /* ou_1 > srednještaj. $e:i_1/ou_1$; (2) issln. * $\acute{e}$ - > Z in J sln. * $\acute{e}$ - > J štaj. * $\acute{e}i_1$ - > srednještaj. $e:i_1$; (3) issln. * $\bar{e}$ > J štaj. * $e:i_2$ > srednještaj. $e:i_2$; (4) issln. * $\acute{e}$ -/* $\acute{o}$ - > Z in J sln. * $\acute{e}$ -/* $\acute{o}$ - > J štaj. * $\acute{e}$ -/* $\acute{o}$ - > srednještaj. $\acute{e}$ -/* $\acute{o}$ -; (5) issln. * $\bar{\bar{e}}$ /* $\bar{\bar{o}}$ > JV sln. * $\bar{\bar{e}}$ /* $\bar{\bar{o}}$ > J štaj. * $\bar{\bar{e}}$ /* $\bar{\bar{o}}$; (6) issln. * $\acute{\bar{e}}$ -/* $\acute{\bar{o}}$ - > JV sln. * $\acute{\bar{e}}$ -/* $\acute{\bar{o}}$ - > J štaj. * $\acute{\bar{e}}$ -/* $\acute{\bar{o}}$ - > J štaj. $\bar{e}/\bar{o}$; (7) issln. * $\bar{\bar{o}}$ > srednještaj. $\bar{\bar{o}}$; (8) issln. * $\bar{\bar{e}}$ - > Z in J sln. * $\bar{\bar{e}}$ - > J štaj. * $\bar{\bar{e}}$ - (Šekli 2018: 340–341).

Govor Zibike pozna zgodnje daljšanje issln. kratkih naglašenih zložnikov v nezadnjem besednem zlogu in mlajše interno daljšanje issln. kratkih naglašenih zložnikov v zadnjem ali edinem besednem zlogu – kolikostnih nasprotij v govoru ni.

2.1 Odrazi naglašenih zložnikov v govoru Zibike

Odrazi issln. naglašenih dolgih in kratkih samoglasnikov v nezadnjih in zadnjih zlogih v govoru Zibike (dalje Zi.) so:

– odrazi znotraj izhodiščno dolgega vokalizma so: (1) issln. * $\bar{e}$ > Zi. $e:i$ in $a:i$ ter (mlajše) $e:;$; (2) issln. * $\bar{e}$ > Zi. $e:i$; (3) issln. * $\bar{\bar{e}}$ > Zi. $e:i$; (4) issln. * $\bar{o}$ > Zi. $o:u$ in

¹ Nekateri manjkajoči podatki v gradivu so bili ob nastajanju tega prispevka preverjeni na terenu v začetku leta 2024. Zapis Založnik 1960 je bil primerjan in dopolnjen tudi z opisom Orač 2013.

a:u; (5) issln. **ə̄* > Zi. *o:u* in (mlajše) *ɔr*; 6) issln. **ə̄* > Zi. *e:;* (7) issln. **ɪ̄* > Zi. *i:;* in (mlajše) *i:;* (8) issln. **ʊ̄* > Zi. *ü:;* in (mlajše) *u:;* (9) issln. **ə̄* > Zi. *â:;* in (mlajše) *ər*; (10) issln. **ɿ̄* > Zi. *a:u*; (11) issln. **ɿ̄* > Zi. *a:r*;

– odrazi znotraj izhodiščno kratkega vokalizma v nezadnjih besednih zlogih so: (1) issln. **ɛ̄* > Zi. *e:i* in *a:i* (redko *i:e*); (2) issln. **ɛ̄* > Zi. *e:i* in in *a:i* ter (mlajše) *e:;* (3) issln. **ɛ̄* > Zi. *i:e* in *e:i* ter (mlajše) *e:;* (4) issln. **ɔ̄* > Zi. *a:u* in *u:ɔ:*; (5) issln. **ɔ̄* > Zi. *o:u*; (6) issln. **ɔ̄* > Zi. *i:e* in *e:;* (7) issln. **ī* > Zi. *i:;* in *i:i*; (8) issln. **â̄* > Zi. *a:;* in *âr*; (9) issln. **û̄* > Zi. *ü:;* in (mlajše) *u:;* (10) issln. **ɿ̄* > Zi. *a:u*; (11) issln. **ɿ̄* > Zi. *a:r*;

– odrazi znotraj izhodiščno kratkega vokalizma v zadnjih besednih zlogih so: (1) issln. **-è* > Zi. *e:;* (2) issln. **-è/-ə̄* > Zi. *i:e*; (3) issln. **-ò* > Zi. *u:ɔ:*; (4) issln. **-ə̄* > Zi. *o:u*; (5) issln. **-i* > Zi. *i:;* (6) issln. **-ɛ̄* > Zi. *i:e*; (7) **-ù* > Zi. *ü:;* (8) issln. **-â̄* > Zi. *a:;* in *âr* ter (redko) *e:;* (9) issln. **-ɿ̄* > Zi. *a:u*; (10) issln. **-ɿ̄* > Zi. *a:r*;

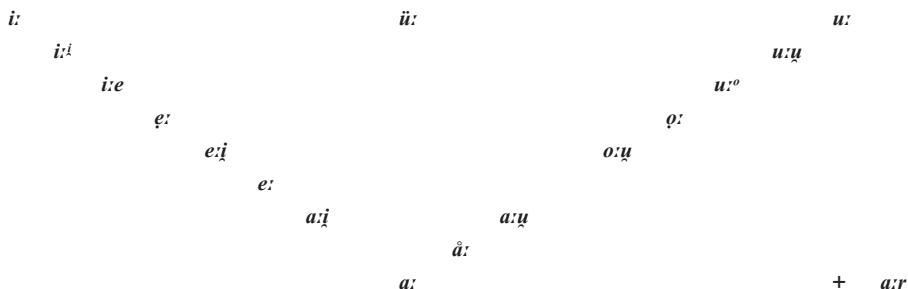
– odraz za umično naglašeni *e* je *i:e*, (redko) *e:;* (zelo redko) *i:;* odraz za umično naglašeni *o* je *u:ɔ:*; odraz za umično naglašeni *ə̄* je *i:e*.

3 FONOLOŠKI OPIS

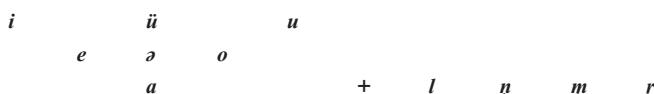
3.1 Inventar

3.1.1 Vokalizem

3.1.1.1 Dolgi naglašeni samoglasniki

3.1.1.2 Nenaglašeni samoglasniki

3.1.2 Konzonantizem

3.1.2.1 Zvočniki

	<i>m</i>		
		<i>v</i>	
<i>n</i>	<i>l</i>	<i>r</i>	
<i>ž</i>			<i>j</i>

3.1.2.2 Nezvočniki

<i>p</i>	<i>b</i>			
		<i>f</i>		
<i>t</i>	<i>d</i>	<i>c</i>	<i>s</i>	<i>z</i>
		<i>č</i>	<i>š</i>	<i>ž</i>
<i>k</i>	<i>g</i>		<i>x</i>	

3.1.3 Prozodija

Fonoološko je relevantno mesto naglasa. Na naglašenih zlogih ni kolikostnih nasprotij. Inventar prozodemov vsebuje naglašene (V:) in nenaglašene zložnike (V).

3.2 Distribucija

3.2.1 Vokalizem

/ü/ ne more stati v vzglasju zaradi protetičnega /v/ ali /w/, ki nastopa pred njim ('vü:ste = usta, 'vü:snica = ustnica, 'wü:xa² = uha 'oho', 'vü:š³ = uš, 'vü:zda = uzda). /ɔ/, /u/, /u:ə/, /o:ə/ se v vzglasju izgovarjajo nedosledno, ker se pred njimi lahko govoriti protetični v-: 'vɔ:s 'os', 'vu:sa = osa, 'vu:ɔ:rex ~ 'vu:rex = oreh, 'vu:je = oje, 'vu:če⁴ = oče, 'vu:i:gi = ogenj, prid m 'vɔ:zek = ozek, toda 'ɔ:tavič = otavič 'vnuka', 'ɔ:rgle = orgle, u'ka:u = oko, u'ži:enit se = oženiti se, 'u:nterča = spodnje krilo', 'u:sje = usnje, 'o:učim = očim, 'o:ušpice = ošpice, 'u:trok = otrok.

3.2.2 Konzonantizem

3.2.2.1 Zvočniki

Zvočnik /v/ ne more stati v izglasju in pred nezvenečimi nezvočniki, saj se tam premenjuje s /f/ (ple've:f = plevel 'pleva', prid m zd'r'a:f, 'sif, kos'tå:jof, l'jå:f, kr'i:ižof 'po:ut, 'på:fc = palec, fsi s've:iti = vsi sveti).

2 Toda tudi u'xa:u.

3 Toda Red u'ši:.

4 Toda Imn u'četje.

3.2.2.2. Nezvočniki

Zveneči nezvočniki se pred nezvenečimi nezvočniki in v izglasju premenjujejo z nezvenečimi nezvočniki ('zo:*up* = zob, *pog're:ip* = pogreb, *g'ru:p* = grob, *x'ri:p*, *'o:pćina*, *opxa:ji:lo*, *'jå:pka* = jabka ‘jabolko, jablana’; *'gå:t* = gad, *x'lo:ut* = hlod, *'na:xot* = nahod, *ot'ko:ut* = od kod, *'pu:ɔtplat* = podplat, *pom'lå:t* = pomlad, *'me:ɔt* = med, *s'lå:tka* = sladka, *'re:itka* = redka, *'ri:etkva* = redkva ‘redkev’, *ot'pa:rti* = odpreti; *k'r:is* = križ, *a:rš* = rž, *'fū:reš* = furež ‘koline’, *'di:eš* = dež, *'la:jmeš* = lemež, *š'tq:rš* = storž; *'vo:us* ~ *'va:us* = voz, *'je:s* = jez, *'ni:sko* = nizko; *'plü:k* = plug, *s'na:ik* = sneg, *'jü:k* = jug, *b'ra:ik* = breg).

3.2.3 Prozodija

Naglašeni samoglasniki so fonetično dolgi, nenaglašeni pa kratki. Ponaglasnih dolžin ni. Naglašen je lahko kateri koli zlog v besedi. V večzložnicah (prevzetih zloženkah) sta lahko naglašena dva zloga (*'tu:ɔtn'kå:mra* ‘mrliška vežica’).

3.3 Izvor

3.3.1 Vokalizem

3.3.1.1 Dolgi naglašeni samoglasniki⁵

issln.	Gradivo	
<i>i:</i> < * <i>i</i>	<i>ži:r</i> , Red <i>nu:či:</i> , <i>u:ši:</i> ; prid m <i>'si:f</i> , <i>k'r:i:f</i> , <i>gr'mi:čje</i> ; <i>g'ri:č</i> , <i>x'ri:p</i> , <i>pas'tir</i> , <i>neto'pi:r</i> , <i>o'di:r</i> = vodir ‘oselnik’, 2mn <i>ž:vite</i> , 3ed <i>ž'vi:</i> , <i>gar'mi:</i> , <i>tar'pi:</i> , <i>sne'zi:</i> ; <i>kri:lo</i> , <i>s'vi:ja</i> , <i>'si:ška</i> , <i>b'r:itva</i> , <i>me'zi:nc</i> , <i>š'tirdeset</i> , <i>sre'di:nc</i> , <i>prs'ti:nc</i> , <i>'i:uje</i> , <i>'ši:žek</i> = šijnjak ‘tilnik’;	
< * <i>i-</i>	<i>ži:to</i> , <i>se'kira</i> , <i>topo'ri:še</i> , <i>pe'li:n</i> , <i>'ri:ba</i> , <i>ži:va</i> = njiva, <i>ši'vi:lja</i> , <i>ši:lo</i> , <i>gos'ti:lna</i> , <i>m'li:nčofka</i> = mlinčevka ‘potica’, <i>opxa:ji:lo</i> , <i>'ki:słca</i> , <i>'sirrotka</i> , <i>vode'ni:ka</i> ‘vodenica’, Ded <i>'mi:ši</i> , Imn <i>'pi:sanke</i> ‘pirhi’, <i>'vi:le</i> , Imn <i>če'ti:ne</i> = ščetine ‘dlaka’; prid m <i>ži:fčy</i> , <i>pli:tek</i> , <i>'vi:ši</i> ‘višji’, prid ž <i>'ki:sla</i> , <i>'ši:vati</i> , <i>stroj'i:ti</i> , del -l ž ed <i>vz'di:gnila</i> ; ⁶	
< * <i>-i</i>	<i>p'ti:č</i> , <i>'mi:š</i> , <i>'ni:č</i> , <i>'ri:t</i> , <i>mr'li:č</i> , <i>'si:r</i> ; prid m <i>'si:t</i> ; ⁷	
< * <i>i</i>	po umiku naglasa z zadnjega kratkega zaprtega zloga	prid m <i>'vi:sok</i> ;
< * <i>i</i>	po umiku naglasa	<i>'ši:vajka</i> ;

5 Gradivo za issln. stalno dolge zložnike je (relativnokronološko) razvrščeno glede na (po)psl. tonem in splošnoslovenski naglasni premik ter medsebojno ločeno s podpičji.

6 Terensko preverjanje v začetku leta 2024 potrjuje obliko s pripono *-na-*, tj. *vz'di:gnala* (*vz'di:gnat*).

7 Toda *'bi:ik*.

v izposojenkah		'ci:gl = cigel 'opeka', ž'ni:der 'krojač', ž'ni:dərca 'šivilja', 'ki:kla, fi:rma 'birma', p'r̄i:dga, revma'ti:zm, 'ši:rc̄l 'predpasnik', xi:šca, š'ti:blc, ošta'rija, kme'ti:ja, 'bi:der 'potica', mar'ti:nček, krom'pi:r, Ded 'xi:ši, ⁸ Imn fi:ykošti = binkošti, s'ki:je 'smuči';
i:i	< *ī	Imn o'či:i, kus'ti:i, Omn z oč'mi:i, Red ž kr'vi:i, kus'ti:i ~ kos'ti:i, pe'či:i, t'r̄i:deset; st'r̄i:c, 3ed va'li:i; 'zi:ma, 'li:ce, g'li:sta, 'vi:ho, pla'ni:na, b'li:zi = blizi 'blizu'; 1ed 'vi:i:dim, m'li:ṇi;
	< *i-	lu'pi:na, ž'li:ca, ž'i:la, stra'ni:iše, ko'ri:i:to, pše'ni:ca, po'li:ca, spoved'ni:ca, brada'vi:ca, ka'di:lo, ro'či:ca, ko'pi:ca, rde'či:ca, pre'di:vo, li'si:ca, ko'pi:i:to, g'r̄i:va, s'li:va, ma'li:na, kore'ni:na, ray'ni:na, druži:na, ple'ni:ca, Imn tro'pi:i:ne, stop'ni:i:ce, nog'a'vi:i:ce, Red je'zi:ka, Ded pete'li:ni, gr'i:sti, su'ši:i:ti, va'li:i:ti, ro'si:i:ti, ko'si:i:ti, no'si:i:ti, omo'či:i:ti se, 'vi:i:deti, v'mi:i:ti, mo'li:i:ti, kro'pi:i:ti, 'bi:i:ti, 3ed b'li:skas se;
< *-i-l	v del -l m ed	posu'ši:j = posušil, ko'si:ži: ⁹
v izposojenkah		'xi:ša 'hiša', 'izba', 'mi:ža, 'pi:šker, k'r̄i:š, b'r̄i:tuf, Imn 'di:le 'podstrešje', š'li:te 'sani';
i:e	< umično naglašenega *e	'ci:elo, 'bi:edro, p'l:i:eče, 'ti:ele, pe'ti:elin, 'ji:esen 'jēsen', 'ži:elot, 'či:esg, 'di:eblo, 'si:edlo, 'ži:ena, 'ti:eta, 'si:estra, 'ži:emla, 'ri:etkva, Red 'mi:ene, 't'zebe, Ded 'mi:eni, 'ti:ebi, Med na 'pi:či, prid m 'di:eba = debel, 'ni:esti, u'ži:enit ~ u'ži:enti se, 1ed 'ni:esem, del -l ž p'l:i:ela = pletla, tudi 'jie:dy 'eden', Red 'jie:nega;
	< *-đ-	s'ni:exa;
	< *-đ	'pi:es, 'di:eš, 'ni:es = dnes 'danes';
< umično naglašenega *ə		'si:enec = senec 'sence', g'či:epék 'ščepec', 'si:emen 'semenj', 'si:je = senje 'sanje', s'ti:ber, 'di:eska, 'pi:ečka, 'či:ber, 'mi:zgla, Med na 'vi:esi, prid m 'ti:emen = temen, prid ž c'vi:etna, tudi s'ti:čza;
< *-č		'ži:et, 'vi:eč, nam. 'ži:et 'žeti';
< *č	po umiku naglasa	'ji:ečmen, 'ji:ezik, g'r̄i:eda, 'pi:eta;
< *č	v položaju za r	ž'r̄i:ebə, v'r̄i:eme, b'r̄i:eme, ž'r̄i:eb̄l = žrebelj 'žebelj';
< *-č	redko (morda položajno pred /n/) v enozložnicah	x'r̄i:en, č'li:en; ¹⁰
< *č	po umiku naglasa z zadnjega kratkega zloga	'di:ekle;
v izposojenkah		s'ti:epix 'vodnjak', 'pi:eper = peper 'poper', 'ji:ešpren, pret'fi:erer 'svat', 'pi:ep 'fant';

⁸ Toda Mmn 'xi:šax.⁹ Primer je potrjen s terenskim preverjanjem v začetku leta 2024.¹⁰ Tako tudi č'li:enek.

<i>e:</i>	< * <i>ē</i>		're:sje; ' <i>lē:šjek</i> = lešnjak 'lešnik', prid m ' <i>bē:f</i> = bel;
	< * <i>ē-l</i>	v del -l m ed	'pe:sto; ' <i>črē:šja</i> ; ¹¹
	< * <i>ē-</i>		'jē: = jel 'jesti', <i>c'vē:</i> = cvel 'cveti', <i>v'zē:</i> = vzel 'vzeti'; ¹²
	< * <i>-ē</i>		'mē:la = melja 'moka', ' <i>zē:le</i> , Red <i>se'mē:na</i> , ' <i>sē:dī</i> , <i>t'rē:ki</i> = tretji, <i>čet'vē:ro</i> ;
	< * <i>ē</i>	redko	<i>šē:n</i> ;
	< * <i>ē-</i>		've:či = večji;
	< * <i>ē</i>		Imn ' <i>jē:tre</i> , ' <i>mē:če</i> , ¹³ prid m <i>šk'lē:mpast</i> 'šepav' (Horvat, Kostelet v SLA 1.2: 94), <i>p'rē:sti</i> ;
	< * <i>ō-</i>		'mē:šā ¹⁴ = maša; Imn ' <i>se:ie</i> = sanje, prid m ' <i>vē:ški</i> , 1ed ' <i>gē:nem</i> , <i>do'tē:knem</i> , 3ed ' <i>pe:xne</i> ;
	< * <i>ō</i>		'dē:n, ' <i>lē:n</i> , ' <i>vē:s</i> , prid m <i>bo'lē:n</i> ; ¹⁵
	v izposojenkah		'rē:kēc = rekeljc 'suknjič', ' <i>kē:lde</i> r = kelder 'klet', <i>cek'rē:t</i> 'stranišče', ' <i>zē:gnaje</i> = zegnanje, <i>k're:mpl</i> = krempelj, <i>jē:ika</i> , ' <i>vē:bjēc</i> = velbič 'shramba', <i>pro'ce:sja</i> , ' <i>rē:vma</i> ;
	iz knjižnega jezika		<i>o'pē:ka</i> , ' <i>jē:ika</i> ;
<i>ei</i>	< * <i>ē</i>		prid m <i>s'lē:ip</i> , ' <i>črē:is</i> 'čez'; prid ž ' <i>re:jitka</i> , ' <i>re:jis</i> 'res', 1ed ' <i>me:ilem</i> , ¹⁶ ' <i>črē:ida</i> ; <i>b're:iskva</i> , ' <i>ve:iter</i> , <i>s'te:jska</i> = soteska, <i>po'le:ijte</i> , <i>d're:ive</i> ;
	< * <i>ē-</i>		<i>p'le:jsa</i> , ' <i>že'lē:izu</i> , ' <i>se:ime</i> , ' <i>se:iver</i> 'severni veter', <i>ne'de:ila</i> , Imn <i>u're:ixi</i> , prid m <i>člo've:jski</i> , <i>tar'pe:iti</i> , <i>py'de:iti</i> , <i>smar'de:iti</i> , <i>gr'me:iti</i> , ¹⁷ <i>xo'te:iti</i> , <i>m'le:iti</i> , <i>cve'te:iti</i> , ' <i>z're:iti</i> , ¹⁸ ' <i>jē:isti</i> , ' <i>re:izati</i> , ' <i>ve:ideti</i> ;
	< * <i>ē</i>		' <i>lē:it</i> = led, ' <i>me:it</i> , ' <i>pe:ič</i> , ' <i>če'be:ila</i> ¹⁹ = čebela, <i>je'se:in</i> , Red <i>bre'me:ina</i> , ²⁰ <i>vre'me:ina</i> , <i>se'me:ina</i> , ²¹ Ded <i>ko'le:isi</i> , ²² ' <i>še:ist</i> , ' <i>ke:j</i> 'kje';
	< * <i>ē-</i>		' <i>zē:jinin</i> , ' <i>s'te:ila</i> , Imn ' <i>re:ibra</i> , ²³
	< umično naglašenega * <i>e</i> ²⁴		<i>stu'de:jnc</i> ; ²⁵
	< * <i>ē</i>		' <i>pe:it</i> , ' <i>deve:it</i> , <i>de'se:it</i> ; ' <i>pe:itek</i> , ' <i>re:ip</i> , prid m <i>s've:it</i> , <i>v'ze:iti</i> , 1ed <i>p're:idem</i> ; <i>k'le:iti</i> = kleti;
	< * <i>ē-</i>		' <i>s're:iča</i> , Red <i>te'lē:ita</i> , Ded <i>u'če:iti</i> , <i>s'te:igniti se</i> ;
	< * <i>ō-</i>		1ed <i>v'ze:imem</i> ;
	v izposojenkah		Imn <i>te'lē:ige</i> 'jarem', ' <i>ce:iker</i> , <i>fece'ne:ikl</i> ' ruta', ' <i>s'te:ingje</i> , <i>b're:inta</i> , Imn <i>te'lē:ige</i> 'jarem';

11 Tudi '*črē:šja*. Orač 2013 ima '*črē:ijja*.

12 Primeri so potrjeni s terenskim preverjanjem v začetku leta 2024.

13 Tudi '*me:ča*.

14 Tudi '*me:ša*.

15 Po analogiji tudi prid ž *bo'lē:na*.

16 Tudi '*ma:ilem*.

17 Toda *gar'mit*.

18 Tudi '*žart*.

19 Tudi '*čve:ila*.

20 Tudi *bre'ma:ina*.

21 Tudi *se'ma:ina*.

22 Tudi Ded *ku'la:isi*.

23 Tudi '*re:ibra*.

24 Položajno ob /m/, /n/ tudi kot monoftong, npr.: *o'me:la*, *p'se:mo*.

25 Tudi *s'tü:ndenc*.

<i>e:</i>	< * <i>ɛ̄</i>	redko v položaju ob <i>r</i>	prid ž mn 've:rne; ²⁶
	< umično naglašenega * <i>e</i>	v položaju ob <i>m, n</i>	<i>o'me:la, p'še:no;</i>
	< * <i>ɛ̄</i>	v položaju ob <i>r</i>	<i>ve:če:rja</i> , Imn <i>pot're;pance</i> = potrepanice ‘trepalnice’ (Zuljan Kumar v SLA 1.2: 74);
	< *- <i>ɛ̄</i>	redko v položaju ob <i>m</i>	1ed <i>t'ke:m;</i>
	< * <i>ɛ̄-</i>	v položaju pred <i>r</i>	I/Ted <i>x'če:r, x'če:rka</i> ‘hči’, <i>f'če:ra</i> ‘včeraj’;
	< * <i>a</i>	v položaju ob zvočniku	<i>p're:šič</i> ‘prašič’, <i>'te:m</i> ‘tam’, <i>k'le:</i> ‘tla’; ²⁷
	v izposojenkah		<i>ad've:nt, ban'de:ro, 'ce:xmošter</i> ²⁸ ‘cerkveni ključar’, <i>'ce:rkva</i> , Imn <i>xoznj're:garji</i> ‘naramnice za moške hlače’, prid ž <i>'že:gjena</i> ;
<i>ai:ⁱ</i> ²⁹	< * <i>ɛ̄</i> ³⁰		<i>s'na:jk, b'rā:jk, g'ra:ix, 'ma:ix, č'ra:jve, 'va:jnca</i> = vejnica ‘velnica’ (Gostenčnik v SLA 3.2: 145), <i>s'va:jčnik</i> ³¹ , <i>k'lā:jiše</i> , ³² <i>s'vai:ča</i> , ³³ <i>d'lā:jišo</i> , <i>g'na:izdo</i> ~ <i>g'na:izdu</i> , <i>s'ta:žna</i> , ³⁴ <i>'ma:žnyc</i> ‘mesec’, Imn <i>'ma:žste</i> ‘mesto’, 1mn <i>'da:žlamu</i> ;
	< * <i>ɛ̄-</i>		<i>b'ra:žza, 'ca:žsta, ne'va:žsta, st'ra:žixa</i> , ³⁵ <i>'la:žto</i> ~ <i>'la:žtu</i> , <i>ku'lā:žnu</i> , <i>s'va:žder</i> , <i>'va:žverca</i> , <i>sm'ra:žka</i> , <i>'ra:žpa</i> , <i>ne'da:žila</i> , <i>t'ra:žbux</i> , <i>'da:žlu</i> = delo, Imn <i>p'la:jve</i> , <i>'da:žlati, pose'da:žti</i> = posedeti ‘sedevati’, <i>'sa:žkat</i> , <i>ž'va:žti</i> = živeti;
	< * <i>ē</i>	redko	<i>'la:žmeš</i> , Red <i>u'ša:žsa</i> ;
	< * <i>ɛ̄-</i>		Imn <i>ne'ba:žsa</i> , Red <i>u'ša:žsa, pog'ra:žiba</i> , ³⁶ 1ed <i>'ma:žlem</i> , ³⁷ del -l m ed <i>'ra:žku</i> , <i>'pa:žku</i> , <i>'na:žsu</i> , ³⁸
	< * <i>ə-</i>		<i>'a:žder</i> = oder ‘pograd v koči’, prid m <i>'da:žber</i> = dober; <i>d'ra:žta</i> = dretta, <i>'pa:žip</i> = peb ‘fant’;
	v izposojenkah ⁴⁰		

26 Primeri kot 've:ža in Imn 'če:žili so verjetno le navidez monohtonški in so posledica asimilacije.

27 Tudi *t'le:*.

28 Tudi *'cajkmošter*.

29 V gradivu zapisano tudi kot *a:ⁱ*.

30 Verjetno položajno tudi *'vö:žnec* ‘venec’; *s'vo:žčnica* ‘svečnica’.

31 Tudi *s've:žnik*.

32 Tudi *k'lā:žse*.

33 Tudi *s'vai:žca*.

34 Tudi *s'tä:žna*.

35 Tudi *st'rā:žixa*.

36 Ied *pog're:žip*.

37 Tudi *'me:žlem*.

38 Tudi *'ne:žsu*.

39 V vzglasju ob protetičnem *v-* lahko tudi *u:*, npr. *'vu:žgi* ‘ogenj’.

40 Verjetno položajno tudi *'mo:ždrc* ‘nedrc’, *'mo:žnar* ‘mežnar’.

<i>a:</i>	< *ā	prid m <i>m'la:t</i> , <i>'sa:iŋke</i> , <i>do'ma:</i> ; <i>klu'ča:r</i> , <i>kro'ja:č</i> , <i>s'va:k</i> ; <i>'pa:zduxa</i> ~ <i>'pa:jsxa</i> ‘pazduha’; <i>m'la:čva</i> , <i>pri'ja:tl̩</i> , <i>'pa:ičouma</i> , prid s <i>'ba:bje</i> ;
	< *ā-	<i>'ra:na</i> , <i>'ja:vor</i> , <i>'ja:goda</i> , <i>'ma:čexa</i> , <i>lo'ba:ža</i> , <i>m'ra:ula</i> , <i>s'ta:reši</i> ;
	< *-ā	<i>'ga:t</i> , ⁴¹ <i>g'rax</i> , <i>b'rax</i> , ⁴² <i>s'va:t</i> , prid m <i>zd'raf</i> , <i>p'ra:u</i> ;
	< *ə	<i>'sa:tje</i> , ⁴³ <i>vi'xa:r</i> ;
v izposojenkah		<i>'ha:gl</i> , <i>po'bar</i> ‘fant’, <i>'ca:ža</i> = cajna ‘jerbas’ (prim. Kenda-Jež v SLA 3.2: 404), <i>'afte</i> ‘naramnice’, <i>'šna:ictixl</i> ‘robec’, <i>'antux</i> ‘brisaća’, <i>'šna:žder</i> ‘krojač’, <i>'ša:žba</i> ‘šipa’, <i>'ajmper</i> ‘vedro’, <i>'pajšter</i> ‘blazina’, Imn <i>šma:rnice</i> , <i>'ta:užit</i> = tavžent ‘tisoč’;
<i>ā:</i>	< *ā	<i>'lā:ket</i> ‘komolec’, <i>d'lā:n</i> , <i>v'rā:t</i> , <i>'pā:s</i> , <i>'lā:s</i> , <i>mož'gā:ni</i> , Red <i>ne'bā:</i> , <i>ob'lā:čno</i> ; <i>ku'vā:č</i> , <i>p'lā:šč</i> , <i>x'rā:st</i> , <i>gospo'dā:r</i> , <i>čebejā:k</i> = čebelnjak, <i>ol'tā:r</i> , <i>ko'mā:r</i> , <i>gor'jā:k</i> = gornjak ‘zahodni veter’, Imn <i>k'rā:li</i> , <i>ot'i'rā:č</i> = otirač ‘brisaća’; <i>t'rā:va</i> , <i>b'rā:da</i> , <i>v'rā:te</i> , prid m <i>m'lā:ji</i> ‘mlajši’; <i>o'tā:va</i> , <i>x'lā:pec</i> , <i>'pā:sc</i> = palec, Imn <i>b'rā:tje</i> , <i>p'lā:xta</i> ‘rjuha’, <i>'pā:ik</i> , <i>s'rā:čica</i> , <i>'zājkla</i> , <i>'zā:jc</i> , <i>mā:čka</i> , <i>pom'lā:t</i> , <i>jā:jca</i> , Oed z <i>b'rā:tom</i> , 1ed <i>'dā:m</i> ;
	< *ā-	<i>brat'rā:nc</i> , <i>'gā:ber</i> , <i>k'rā:va</i> , <i>'mā:ti</i> , <i>'zā:ba</i> , <i>'kā:ča</i> , <i>m'lā:ka</i> , <i>s'kā:la</i> , <i>s'lā:ma</i> , <i>'mā:ma</i> , <i>rā:ma</i> , <i>d'lā:ka</i> , <i>k'lā:da</i> , <i>k'lā:dvo</i> , <i>'kā:men</i> , <i>p'rā:prot</i> , ⁴⁴ <i>'pā:rkj</i> = parkelj, <i>'kā:šl</i> , <i>k'nā:lo</i> = tnalo, <i>'pā:lca</i> , <i>sto'pā:lo</i> , <i>p'šā:nc</i> = piščanec, <i>'bā:ba</i> , Imn <i>'gā:rie</i> , <i>s'tā:tve</i> , <i>žgā:nci</i> , Red <i>b'rā:ta</i> , <i>br'i'sā:ča</i> , Rmn <i>v'rā:t</i> , <i>poko'pā:ti</i> , <i>kle'pā:ti</i> , <i>la'gā:ti</i> , <i>t'kā:ti</i> , <i>te'sā:ti</i> , <i>m'lā:tit</i> , <i>'dā:ti</i> , <i>kožu'xā:ti</i> ‘ličkati’, <i>s'kā:kat</i> , <i>ob'rā:čati</i> , <i>'dā:ti</i> , <i>kā:m</i> , <i>pet'nā:ist</i> ;
	< *ə	<i>b'rā:t</i> , <i>žu'pā:n</i> , <i>š'kā:f</i> ;
< *a	redko, po umiku naglasa z zadnjega kratkega zaprtega zloga	<i>m'lā:tič</i> , <i>zā:met</i> ‘otrobi’;
< *ə-		<i>'lā:xeč</i> ;
v izposojenkah		<i>'mā:ntl̩</i> , <i>ž'lā:xta</i> , <i>co'pā:ta</i> , <i>'jā:žyka</i> ‘krilo, kikla’, <i>'kā:pa</i> , <i>š'pā:rxert</i> , <i>š'tā:la</i> , <i>fā:rof</i> ‘župnišče’, <i>rā:ca</i> , <i>'vā:ga</i> = vaga ‘prečka’, <i>ž'lā:if</i> , <i>k'rā:ncj</i> = krancelj ‘venec’, <i>g'rā:ba</i> , <i>'jā:nt</i> , Imn <i>ž'nā:bli</i> , <i>pā:re</i> ‘mrtvaški oder’, <i>x'lā:če</i> , <i>rā:nte</i> ‘late kozolec’, <i>'lā:te</i> , prid m <i>kos'tā:jof</i> , <i>'žā:gati</i> ;

⁴¹ Tudi *'gā:t*.⁴² Tudi *b'rā:t*.⁴³ Po analogiji tudi *'sa:tojje*.⁴⁴ Tudi *p'rā:prut*.

<i>a:u</i>	< * <i>ō</i>	'na:us, me'sa:u, 'va:us, ⁴⁵ 'ka:ust, 'na:uč, ⁴⁶ s'ra:uta = sirota, s'na:uči, s'ta:u = sto, u'xar:u, ne'b'a:u, ku'l'a:u, pe'ra:u, pro'sa:u, se'na:u, dre'va:u, u'ka:u = oko, z'va:yn, 'na:uxt, za'na:učtənca, 'pa:ule, g'da:u = kdo, le'pa:u; po asmilaciji -ou (<-ol-): do'pa:udne, 'pa:unoči, (<-ov) do'ma:u = domov;
	< * <i>ō-</i>	'ka:uža, 'pa:uſta, š'ka:uřja, 1ed 'ha:uſim, 'ma:uřem, 'a:uſy = osem;
	< * <i>ī</i>	'ča:un, 'ba:uša, 'va:uč, 'sa:uza, Imn 'pa:uňnice, ⁴⁷ 1ed 'ka:uňem; ⁴⁸
	< *- <i>ī</i>	'pa:ux 'polh';
	< *- <i>ē</i>	'sa:unce, 'sa:uňčnica;
v izposojenkah		'ša:ula, 'ba:utra, so'ba:uſta, 'a:uļej 'olje';
<i>o:u</i>	< * <i>ō</i> ⁴⁹	x'lo:ut, go'lo:up, 'go:uska, 'zo:up, Imn ot'ro:uþi, sre'bo:ut = srebot 'sröbot, Oed s karv'jo:u; 'po:ut 'pot, steza', 'ro:uþec, 'go:uša = gošča; 'ro:uka; po'ro:uþka, 'po:uþek, 'ko:učar, 1ed s'to:uþlem 'stopati';
	< * <i>ō-</i>	'go:uba, 'ko:uča, 'to:uča;
< * <i>o</i>	po umiku naglasa	Imn 'zo:uþbi;
< * <i>ō</i> ⁵⁰		p'lo:ut, 'no:uč, ot 'do:ušma, 'xo:ušta, ⁵¹ gos'po:ut, 'ko:uþla = koklja, g'lo:uðat;
< * <i>ō-</i>	v primeru	'o:ušpice, 'o:učim;
< umično naglašenega * <i>o</i>		v'do:uva; ⁵²
v položaju ob v		'co:uſta, k'r'o:uſta, 'ro:uþmar, Imn 'co:uþkle;
v izposojenkah		
<i>o:</i> ⁵³	< * <i>ō</i> ⁵⁴	'go:š, prid m 'vø:zek = ozek;
	< * <i>ō</i>	mo'zø:lc 'mozolj', s'vø:ra = svora 'sora', 'vø:s 'os';
	< * <i>ō</i>	'ø:tavič 'vnuka, druga otava';
v izposojenkah		'lø:dy 'trgovina', 'kø:rbica 'jerbas', fi'žø:f = fižol, pat'rø:n, 'kø:r, 'xø:stija, Imn 'ø:rgle;
	iz knjižnega jezika	'ø:pčina;

⁴⁵ Tudi 'vo:us.⁴⁶ Tudi 'no:uč.⁴⁷ Toda 1ed *poy'no:čnica*.⁴⁸ Tudi *k'le:jem*.⁴⁹ Redko *a:u*, npr. v primeru Oed ž i-sklanjatve: *s kost'ja:u*, tudi *s kost'jo:u*.⁵⁰ Položajno ob zvočnikih lahko tudi kot *o:* ali *u:ø*.⁵¹ Tudi 'ø:sta.⁵² Redko, verjetno položajno ob /v/, tudi *a:u*, npr. 'a:uča, Imn *si'na:uvi*.⁵³ V gradivu zapisano kot *o:* ali *o:ø*, npr. 'lø:itnɪk, po'uhø:čnica, (*k'ri:žøf*) 'po:ut, z'dø:fc – *blagos'lo:u*.⁵⁴ Položajno ob zvočnikih lahko tudi kot *u:ø*.⁵⁵ Verjetno kot mlajša različica k *o:u*.

<i>u:^o</i> ⁵⁶	< umično naglašenega * <i>o</i> ⁵⁷	'vu: ^o da, 'ku: ^o sa, 'ku: ^o za, 'gu: ^o ra, 'vu: ^o sa, 'pu: ^o tkva, 'u: ^o kno, ⁵⁸ 'bu: ^o žič, 'ku: ^o tu, č'lu: ^o vek, 'tu: ^o rk, 'pu: ^o tok, 'vu: ^o rex = oreh, ⁵⁹ 'ku: ^o žux, 'skalu: ^o yje, Red ot'ru: ^o ka, Ded 'ku: ^o sti, Med v 'nu: ^o či, Oed s 'ku: ^o jam, Imn gra'du: ^o vi, prid m 'bu: ^o žji, prid ž ši'ru: ^o ka, del -l ž ed 'bu: ^o dla, ⁶⁰ 'gu: ^o re = gori, vi'su: ^o ko, ⁶¹
< *-ō		st'ru: ^o p, g'ru: ^o p, 'ku: ^o š, 'vu: ^o f = vol, š'ku: ^o f, 'ku: ^o i = konj, k'rū: ^o p, 'hu: ^o š, 'pu: ^o t = pod 'skedenj', 'bu: ^o l = bolj, p'ru: ^o č = proč, 'u: ^o n = on;
< *ō ⁶²	položajno ob zvočniku	'mu: ^o st, 'tu: ^o r, 'vu: ^o sek;
< *ō	po umiku naglasa z zadnjega kratkega zapretega zloga	'mu: ^o dras, 'u: ^o trok, 'u: ^o met, 'pu: ^o tplat, prid m bu: ^o gat, 2ed 'uo:tprěš; ⁶³
< *ō	položajno ob zvočniku	'mu: ^o š, 'nu: ^o tre, 'nu: ^o ter; 'mu: ^o ka, nu'cu: ^o j;
	po umiku novega circumfleksa (Furlan 2005: 407, op. 3)	'gu: ^o senca = gosenica;
< *j̄	v primeru	'ku: ^o k;
v izposojenkah		'pu: ^o st, š'ku: ^o f, 'bu: ^o ter, 'ku: ^o staj = kostanj, 'mu: ^o št, 'knu: ^o f, 'tu: ^o tn'kâ:mra, 'šu: ^o štar;
[u: ^o]	< *u- v izposojenkah (v položaju ob zvočniku)	'mu: ^o xa; ku'ru: ^o za;
<i>u:</i>	< *u- < *u- < *u- < *ō v izposojenkah	'ju: ^o žna, od'ju:ga; 'lu:lek 'moško spolovilo', 'u:sje = usnje, Imn s'mu: ^o če, prid m tre'bu:šast, tre'bu:šnat; 'ju: ^o tro, r'ju:xa; ko'žu:x; 1mn s'mu:, 3mn 'su:; 'šu:x, 'lu:ster, č'e'bu:f = čebul 'čebula', 'u:nterča 'spodnje krilo';

56 Ta samoglasnik je večinoma (sekundarni) odraz za položajne različice in mlajše razvoje o-jevskih glasov (umično naglašenega *o, interne podaljšave *-ō, mlajših umikov naglašenega *o (po denazalizaciji in se torej obnaša kot etimološki *o*)).

57 Tako se obnaša tudi *o v primeru 'su:^oset 'sosed' (tudi 'sa:yset) in *ō- v primeru 'u:^ogle.

58 Tudi 'u:^oky in 'u:^oknu.

59 V vzglasju ob protetičnem *v-* lahko tudi refleks *u:*, npr. 'vu:^orex in 'vu:^oče = oče. Refleks *u:* (ob zvočnikih) tudi v primerih 'nu:^onga = noga, 'du:^ojle = doli.

60 Tudi 'bo:dla.

61 Tudi vi'so:ko.

62 Verjetno položajno ob *v*, najverjetneje kot naslednja stopnja odraza *u:^o*, tudi odraz *u:*, npr. pe'ču:yje, 'vu:je = oje.

63 Tak odraz zaradi protetičnega *v-*.

<i>ü:</i>	< * <i>ū</i>	prid m 'tü:j, 'sü:x, g'lü:x, 'vü:š; k'lü:č, me'xü:r, klo'bü:k, 'sü:sa, 'pü:st, Ded 'dü:sí, Imn p'lü:če, 'vü:ste 'usta', 'tü:ječ; t'rü:plo, 'rü:se 'brki'; p'lü:k, 'lü:kja, x'rü:ška, 'sü:kja, 'jü:k = jug;
	< * <i>ù-</i>	<i>k'lü:ka, 'kü:ra</i> = kura ‘kokos’; <i>'bü:kva, 'kü:šar</i> = kuščar, <i>v'jü:tro</i> ‘zjutraj’;
	< * <i>ü-</i>	<i>k'rü:x, 'kü:p, 'tü:;</i>
	< * <i>i</i>	po umiku naglasa z zadnjega kratkega zaprtega zloga (v položaju ob <i>r</i>)
	< *-ə v položaju za <i>v</i>	'vü:n 'ven';
	v izposojenkah	<i>'pü:nćux</i> ‘visoki čevelj’, <i>'ü:berok</i> ‘suknja’, <i>'bü:ča, 'kü:ga,</i> <i>'kü:xja</i> = kuhinja, <i>'bü:rkl, grü:nt, fü:reš</i> ‘koline’, <i>fri:štik</i> <i>'zajitrk'</i> , <i>'tü:nf</i> = tunf ‘tolmun’, Imn <i>š'tü:nfi</i> ‘nogavice’, prid m <i>'pü:yklast</i> ‘grbast’, <i>'zü:pnik</i> ;
<i>a:r</i>	< * <i>ř</i> in * <i>ŷ</i>	<i>'ga:rlo, 'pa:rst, 'ba:rki, 'ma:rvec, s'ma:rt, 'ka:rsta, 'ča:rtalo,</i> <i>'va:rt, 'a:řs</i> = rž, <i>'ka:rst, 'ka:rma, č'ma:rł, 'sa:rna, 'ka:rf</i> <i>'kri', pos'ta:rva, 'ča:rf, 'gar:ř, 'varba, 'ta:rita, 'ga:rcá,</i> <i>'ma:rzlica, č'e:ta:tek, 'ba:rf</i> ⁶⁴ <i>'va:rx, 'pa:rst, o'ba:rf, Imn</i> <i>'darve, 'parse 'prsí</i> , prid m <i>'ca:ry</i> , led <i>u'ma:rjem</i> , ⁶⁵ del -l m mn <i>u'ma:rlí</i> ;
	pod terciarnim naglasom v primerih	<i>'sa:rce, 'sa:ršen;</i>
	po onemitvi nenaglašenega samoglasnika za <i>r</i>	<i>u'ma:rti</i> ‘umreti’, <i>ot'pa:rti</i> ‘odpreti’, <i>'ža:rti</i> ⁶⁶ ‘žreti’;
< * <i>ř</i>	v položaju pred -0	del -l m ed <i>c'va:r</i> = cvrl, <i>u'ma:r</i> = umrl, <i>'ža:r</i> = žrl, <i>'da:r</i> = < - <i>u</i> < - <i>l</i> drl, <i>ot'pa:r</i> = odprl.

⁶⁴ Toda *o'bå:rve*.⁶⁵ Tudi *um're:m* (enake dvojnica tudi za druge osebe in števila).⁶⁶ Tudi *ž're:žti*.

3.3.1.2 Nenaglašeni samoglasniki

	issln.	Gradivo
<i>i</i>	< *iK ^č V	<i>di:xi:r, vi:xa:r, li:si:ca</i> , Ied s ndl <i>vi:so:ko ~ vi:su:ko;</i>
	< *V ^č KiK	<i>'vü:snica</i> = ustnica, <i>'ji:ezik, 'o:pčina, 'zü:pnik, s'vajčnik ~ s've:čnik, 'lo:jtřnik, 'o:učim</i> = očim, <i>'o:tavič</i> ‘vnuka (druga otava)’, <i>m'lâ:tič, 'marzlíca, že:jnín, t'râ:nik</i> = travnik, Imn <i>š'marnice, 'o:ušpice</i> , Mmn m <i>'či:ebrix, 'nu:žix, Mmn ž 'mi:šix</i> , prid Oed s <i>'tu:tim, z 'mu:jim</i> , prid Rmn <i>š'ti:rix</i> , prid Dmn <i>š'ti:rim</i> , prid Omn <i>š'ti:rimi</i> , 1ed <i>'vi:dim, m'lâ:tim</i> , 2ed <i>'vi:diš;</i>
	< *-i	Ied <i>'mâ:ti</i> , Imn m <i>'lâ:si</i> ‘lasi, lasje’, <i>'zo:ubi, 'sen:sveti</i> ‘vsi sveti’, <i>'šuxi</i> ‘nizki čevlji’, <i>o'lro:ubi, S've:žiti trije: k'râ:li, fi:ŋkošti</i> ‘binkošti’, <i>ž'gâ:nci, mož'gâ:ni, si:na:yyi, u're:ixi</i> , Red ž <i>'mi:ši, 'niti</i> , Ded m <i>u'če:iti</i> = očetu, <i>b'râ:ti, 'ma:isti, vre'ma:jni, 'ti:ebi</i> , Ded ž <i>'ro:uky, 'pi:ecí, x'čí:eri, 'ži:eni, 'xi:ši, 'dù:ši</i> , Med m <i>pər 'lâ:si, o bu'ži:či, pər b'râ:ti</i> , Med s <i>'wü:xi</i> , Med ž na <i>'vi:esi, pər 'vü:si, f'_ka:xrvi</i> , Omn m z <i>'lâ:سامی, Omn ž z 'wü:xami, z 'ro:ukami, z 'mi:šmi, z 'ži:enami</i> , prid m <i>člo've:žški, 'vě:ški</i> = vaški, <i>nar'vi:ši</i> ‘najvišji’, <i>smar'de:iti, u'pmarti, poko'pâti, zvo'nî:ti, 'ši:vati, 'vi:deti, tar'pe:žti, ko'si:ti, g'ri:sti, stro'ji:ti, su'ši:ti, u'ži:enti se,⁶⁷ 'ža:rti ~ ž're:žti, mo'li:ti, 'ni:esti, 'bi:ti, 're:žzati</i> , 3ed <i>'vi:di</i> , del -l m mn <i>u'ma:rlí;</i>
	< *eK ^č V	<i>jid'nâ:ist;</i>
	v izposojenkah	<i>š'na:žctixl</i> ‘robec’, <i>s'ti:epix</i> ‘vodnjak’;
<i>e</i>	< *eK ^č V	<i>pre'di:vo, pet'nâ:ist;</i>
	< *-e	<i>'se:ime, ž'rî:ebé, 'ti:ele, v'ri:eme, b'rî:eme, p'râ:se, 'diekle</i> , Red ž <i>'ži:ene, 'mâ:tere, x'če:re, x'če:reke</i> , Imn ž <i>'ži:ene, 'ro:ype, tre'pa:nice, s'mu:če, s'ki:je 'smuči</i> ', <i>te'le:ge</i> ‘jarem’, <i>je:tre;</i>
	< *eK ^č V	<i>se'stri:čna, kore'ni:na, kme'tija, pše'ni:ca, pret'pâ:snik,⁶⁸ Oed s s te'le:itom, de've:it, de'se:it;</i>
	< V ^č KeK	<i>'ji:če:men, 'dâ:leč, 1ed 'ni:esem, v'ze:žmem, c'vi:etem, 2ed c'vi:eteš, 1mn c'vi:etemo, 2mn c'vi:etete, 2ed 'ni:eseš, v'ze:žmeš, 2mn 'uo:tprete, 3mn 'uo:tprejo;</i>
	< *-e	<i>'li:ice, 'ze:le, živ'lje:je, ko're:že, ka'me:že, 'i:uje, Imn b'râ:tje,⁷⁰ 3ed 'ni:ese, v'ze:žime, 'sa:rce;</i>

⁶⁷ Tudi *u'ži:enit se*.

⁶⁸ Morda položajno ob /j/.

⁶⁹ Verjetno prevzeto iz knjižnega jezika ob narečnem *'ši:rcj*.

⁷⁰ Tudi *b'râ:ti*.

<i>e</i>	< *ēKVV	<i>ple'ni:i:ca, me'xü:r, se'na:u, sre'di:nc, se'ki:ra, le'pa:u;</i> <i>'vur:rex, 'su:əset ~ 'sa:u:set, č'lu:əvek, 'vi:ədeti;</i> <i>x'lâ:pec, 'tü:ječ, 'ce:pec, 'ro:ubec, mar'ti:nček, 'po:upek, š'či:epék, 'pe:ječek, 'gü:deček = gudek 'prašiček', z'madlešček = zmadlešček⁷¹ 'oven', prid m p'li:tek, 'ni:žek, 'lå:xek;</i> <i>'lę:šjek = lešnjak 'lešnik', 'ši:žek = šijnjak 'tilnik'; s'ti:ebər;</i> <i>š'på:rxert, 'pi:sker, 'lu:ster;</i>
	< *VKeK	
	< *ə in priponah *-əc, *-ək	
	< *a in položaju za j < *ń	
	< *r (skupaj z r)	
	v izposojenkah	
<i>a</i>	< *aKV	<i>ka'zâ:sc, za'na:yxtnca, brada'vi:i:ca, mar'ti:nček, pas'ti:r, pla'ni:na, ma'li:na, stra'ni:še,⁷² Imm nog'a'vi:ce,⁷³ val'i:ti, naqx'ri:p 'navkreber';</i> <i>'mu:ədras, 'pi:šala = piščala 'piščal', 'ši:vajka, 'pu:ətplat, g'rü:ntar, ko'la:urat, Imm 'pi:sanjke 'pirhi', Dmn 'lå:sam, č'ra:ivam, v'râ:tam, 'nu:ngam 'nogam', Mmn par 'v'râ:tax, 'da:rvax, par ko'le:isax, par 'kuo:jax, 'xi:šax, 'ro:ukax, par 'lå:sax, Oed z 'lå:sam, Omn z 'lå:sami, z 'zo:ubami, z 'wü:xiами, z 'ro:ukami, z v'râ:tami, s ko'le:isami, z b'râ:tami, z žâ:jcamı, prid m tre'bu:šast, tre'bu:šnat, 'da:ilati, 'sa:ikat, zaž'lâ:jfat 'zavreti', 'va:jati 'vejati', 1ed 'da:jam, 2ed 'da:ilaš, 1mn 'da:ilamu, 2mn 'da:ilate, 3mn 'da:ilaju;</i> <i>'ro:uka, lo'ba:ža, pe'ši:i:ca = peščica 'pest', ži:la, 'rüt:a, s'vo:ra, 'di:eska, 'ri:etkva, 'ti:eta, 'je:fša 'jelša', 'jâ:žyka = janka 'žensko krilo', 'jâ:žpka 'jablana, jabolko', 'jájca 'jajce', Red m 'zo:uba, d'ne:iva, u'če:ita, kus'taja, Red s 'či:ela, Red prid m, s 'mu:žega, 3ed na'pe:ja = napenja, 'da:ila; prid m 'di:eba = debel;</i> <i>ži:živa = živel, 'va:ida = vedel, 'ta:rpa = trpel, 'vi:ida = videl, 'va:ida = vedel;</i> <i>k'lę:ča, 'da:ila, 'pi:ika = pikal, 'da: = dal, po'di:žra; smar'de:iti, tar'pe:iti, 3ed gar'mi:;⁷⁴ pat'rɔ:n;</i>
	< *-el-ə	v primeru
	< *-č-ə	v del -l m ed
	< *-a-ə	v del -l m ed
	< *r (skupaj z r)	
	v izposojenkah	

⁷¹ Prim. *zmladlešček*, Furlan 2016, 79, in *zmarletka*, Bezljaj 2005, 416–417.⁷² Verjetno prevzeto iz knjižnega jezika ob narečnem *cek'rę:t*.⁷³ Verjetno prevzeto iz knjižnega jezika ob narečnem *š'tü:nfi*.⁷⁴ Toda *gr'me:iti*.

o < **oKV*⁷⁵

*lo'ba:ja, pog're:ip, klo'bü:k, co'pâ:ta, oti'râ:č
 'brisaca', ko'ri:to, ko'žu:x,⁷⁶ o'pe:ka;⁷⁷
 gos'ti:lna, gos'po:ut 'gospod, župnik', pro'sa:u,
 pod'rû:žnica, pot'i:ca, pro'ce:sja, o'l'tâ:r, ko'pi:ca,
 topo'ri:še, ko'laurat, ko'ka:uš, ko'pi:to, o'me:la,
 kore'ni:na, mo'zq:lc 'mozoj', vode'ni:ka
 'vodenica', pom'lâ:t, gor'jâ:k = gornjak
 'zahodni veter', opxa'ji:lo, gospo'di:ja, sto'pâ:lo,
 spoved'ni:ca, Red ko'le:jsa,⁷⁸ o'tru:ka,⁷⁹ kos'ti:⁸¹,
 Imn u'če:tje,⁸⁰ o'lro:ubi, o'bâ:rve, pot're:pance
 'trepalnice', možgâni, o'ci:⁸¹, Dmn kos'te:im,
 Mmn kos'te:ix, prid m kos'tajof, bo'lè:n,
 člo've:jiški, ko'si:ti, o'tpa:rti 'odpreti', kožu'xâ:ti
 'ličati', kro'pi:ti, poko'pâ:ti, zvo'ni:ti, no'si:ti,
 ob'râ:čati, spo've:idat se, stro'ji:ti, ro'si:ti,
 omo'zi:ti se, mo'li:ti, do'pa:udne, po'pa:udne,
 ob'lâ:čno, ot'ko:ut, do'ma:u = domov;*

< *V KoK

*'ja:goda, b'ra:mor, m'lî:nčo:ka = mlinčevka
 'potica', 'sa:toyje, p'râ:prot,⁸¹ 'si:rotka, 'na:xot,
 Rmn m 'lâ:sof ~ 'lâ:sou, 'kuo:jof = konjev, Dmn
 m 'kuo:jom, b'râ:tom, Oed m, s s te'le:itom, s
 'pi:esom, z b'râ:tom, z 'vu:^lom, z d'në:vom, z
 'niebom,⁸² Rmn m b'râ:tu, s'ta:řsou, Dmn m
 b'râ:tom, s'ta:řsom, prid m 'vi:sok, 'sü:rok;*

< *-o

*'ga:rlø, 'bi:edro, sto'pâ:lo, 'u:^kno (~ 'u:^knu),⁸³
 k'lâ:dvo, knâ:lo = tnalo, 'ži:to, 'di:eblo,
 g'na:ždo (~ g'na:ždu) 'či:elo, 'si:edlo, 'kri:lo,
 d'la:ito, ko'pi:to, ka'di:lo, prid s led 'ni:sko,
 1mn⁸⁴ 'ni:esemo, 'vi:dmo, tar'pi:mo, 'na:usmo,
 'da:ilamo, 'dâ:mo, 'ča:imo = hočemo;*

*ro'či:ca, kom'pi:šenca = kopisčnica 'robidnica';
 'ži:elot,⁸⁵*

< *q KV

< *V KqK

< *-o

*Ted ž 'ži:eno, 'nu:ŋgo 'nogo', 3mn⁸⁶ 'ni:esejo,
 'vi:^djo, tar'pi:jo, 'na:usjo, 'da:ilajo, 'dâ:jo, 'če:ijo
 'hočeojo';*

< *-ojq

*Oed ž z 'ro:uko, z 'wü:xo = z uho, s 'pi:ečko, z
 'mâ:terjo;*

⁷⁵ Kot pogostejša različica k *u*.

⁷⁶ Tudi 'ku:^žux.

⁷⁷ Verjetno prevzeto iz knjižnega jezika ob narečnem 'ci:gl.

⁷⁸ Tudi *ku'l'a:jsa*.

⁷⁹ Tudi *ut'ru:^ka*.

⁸⁰ Toda z o'če:itom in z u'če:itum.

⁸¹ Tudi p'râ:prut.

⁸² Zadnji trije primeri so potrjeni s terenskim preverjanjem v začetku leta 2024.

⁸³ Tudi 'u:^kj.

⁸⁴ Primeri v nadaljevanju so potrjeni s terenskim preverjanjem v začetku leta 2024.

⁸⁵ Tudi 'ži:elot.

⁸⁶ Primeri v nadaljevanju so potrjeni s terenskim preverjanjem v začetku leta 2024.

<i>u</i>	< * <i>uK</i> ⁸⁷ < * <i>VKuK</i> < * <i>V KoK</i> redko < * <i>oK</i> ⁹⁰ < *- <i>o</i> ⁹² < *- <i>əl</i>	po onemitvi ponaglasnega <i>i</i> v položaju * <i>KliK</i> v položaju *- <i>Kəl</i> v izposojenkah < *- <i>Kəl</i>	<i>stu'de:jinc, lu'pi:i na, klu'ča:r, su'si:ti;</i> <i>'ku:žux,</i> ^{⁸⁸} <i>'pa:zduxa,</i> ^{⁸⁹} prid m <i>g'lu:o buk;</i> <i>ku'lja:inu, pud'va:yje</i> = podvoje ‘podboj’, <i>ku'vâ:č, ku'lacu</i> , Red <i>kus'ti:, nu'či:</i> , Imn <i>ur'ra:xi, ku'la:je,</i> ^{⁹¹} <i>put'ku:vat, uži:enit se ~ uži:enti se, nu'cu:j;</i> <i>'da:ilu</i> = delo, <i>g'na:izdo</i> (~ <i>g'na:izdu</i>), <i>'la:itu</i> (~ <i>'la:ito</i>), <i>'u:o knu</i> (~ <i>'u:kno</i>); <i>'ku:tu;</i> <i>'na:isu, m'lâ:tu,</i> ^{⁹³} <i>'nu:su, 'lu:vu</i> ‘loviti’, <i>'pe:ixnu, po'ka:usu</i> = pokosil, <i>na'rë:du</i> = naredil, <i>fte:knu</i> = vtaknil, <i>'ku:pu</i> = kupil, <i>z'mi:slu</i> = izmisliš, <i>zap'ravu</i> = zapravil, <i>oži:enu</i> = oženil, <i>'re:jišu</i> = rešil, <i>'ra:iku, 'pa:iku</i> = pekel;
<i>l</i>	< * <i>li</i> < * <i>lə</i>	po onemitvi ponaglasnega <i>i</i> v položaju * <i>KliK</i> v položaju *- <i>Kəl</i>	<i>'ki:słca,</i> ^{⁹⁴} <i>ž'ri:ebł</i> = žrebelj ‘žebelj’, <i>'kâ:šł</i> = kašelj, <i>'pa:rkl</i> = parkelj ‘kopito, parkelj’; <i>fece'ne:ikł</i> ‘ruta’, <i>k'râ:ncł</i> = krancelj ‘venec’, <i>'rækłc</i> = rekelic ‘suknjič’, <i>ś'na:jetixł</i> ‘robec’, <i>'śi:rcl</i> ‘predpasnik’, <i>ś'ti:błc</i> ‘spalnica, kamra’, <i>'ci:gł</i> ‘opeka’, <i>'bu:rkl</i> ‘burklje’, <i>'pü:ślç</i> ‘cvetnonedeljska butara’, <i>k'rë:mpl</i> , <i>'na:igł</i> ‘nagelj’;
<i>n</i> ^{⁹⁵}	< * <i>ən</i> < * <i>ni</i> < * <i>m</i>	po onemitvi ponaglasnega <i>ə</i> v položaju - <i>Kən</i> po onemitvi ponaglasnega <i>i</i> v položaju <i>Knica</i> po onemitvi ponaglasnega <i>ə</i> v izposojenkah *- <i>Kən</i>	<i>'ke:idŋ</i> = eden, <i>'či:esŋ, 'pa:ugŋ</i> = poldan, Rmn <i>'u:oŋŋ</i> , prid m <i>'ži:fę̄, 'ji:edŋ</i> = eden; <i>pod'ru:žńca,</i> ^{⁹⁶} <i>s've:jičńca, 'pa:unočńca</i> = polnočnica, <i>'bu:čę̄ca</i> = bučnica ‘bučno seme’, <i>ko'rū:zńca</i> , Imn <i>ś'ma:rńce</i> ; <i>'sę:dŋ, 'a:usŋ</i> ‘osem’, <i>'sę:dŋdeset, 'a:usŋdeset,</i> <i>'żę:gn</i> ‘blagoslov’, Imn <i>xozŋt're:garji</i> ‘naramnice za moške hlače’, <i>'ta:užŋt</i> = tavžent ‘tisoč’;
<i>m</i> ^{⁹⁷}	< * <i>m</i>	po onemitvi ponaglasnega <i>ə</i>	<i>revma'ti:zŋm;</i>

⁸⁷ Samo v primeru 1ed *kü'pü:vlem* ‘kupujem’ je refleks *u v tem položaju [*ü*].

⁸⁸ Tudi *kožux*.

⁸⁹ Tudi *'pa:isxa*.

⁹⁰ Kot redkejša različica k *o*.

⁹¹ Tudi *ko'le:ise*.

⁹² Kot redkejša različica k *o*.

⁹³ Primeri v nadaljevanju so potrjeni s terenskim preverjanjem v začetku leta 2024.

⁹⁴ Toda *'ma:rzlica*.

⁹⁵ V gradivu pogosto zapisan kot *n*.

⁹⁶ Primeri v nadaljevanju so potrjeni s terenskim preverjanjem v začetku leta 2024.

⁹⁷ V gradivu zapisan kot *m*.

<i>I⁹⁸</i>	< * <i>r̥</i>	<i>r̥de:či:ča</i> , Red <i>k̥r̥vi:i:</i> ; prid m <i>r̥fjā:f</i> ; <i>gr̥me:iti</i> , <i>pr̥de:iti</i> ;
	v izposojenkah	<i>'lo:it̥nik</i> ;

<i>ø</i>	sekundarno po onemityvi samoglasnikov (zlasti ob zvočnikih)	<i>za'na:uxtənca</i> , <i>kom'pi:šənca</i> = kopiščnica 'robidnica', 2mn <i>m'lå:tste</i> , <i>pər</i> = pri.
----------	--	--

3.3.2 Konzonantizem

Soglasniki so nastali iz enakih izhodiščnih splošnoslovenskih soglasnikov, poleg tega pa še:

	Izvor	Gradivo
<i>n</i>	< * <i>ń</i> < sekundarno nazalizacijo samoglasnika ob konzonantu kot ohranitev rinezma	<i>g'li:ežn</i> ; <i>'nu:ŋga</i> = noga (prim. Ramovš 1924: 103–104), <i>s'tü:ndenc</i> ~ <i>stu:de:žinc</i> ; <i>'ma:jsŋc</i> = mesec (prim. Ramovš 1924: 106);
<i>J⁹⁹</i>	< * <i>ń</i> < * <i>ń</i> < *-nbj-/*-nbj- < * <i>j</i>	<i>lo'ba:ja</i> , <i>'ši:žek</i> = šijnjak 'tilnik', <i>'cü:ja</i> , <i>s'vi:ja</i> , <i>ji:va</i> , <i>gospo:di:ja</i> , Red <i>ji:ga</i> = njega, Ded <i>ji:mu</i> = njemu; <i>ko're:že</i> , <i>ka'me:že</i> , <i>zna'me:že</i> = znamenje, <i>b'rj:že</i> = brinje; v primeru <i>se:ža:čka</i> ¹⁰⁰ = sejačka 'jerbas';
<i>l</i>	< * <i>l̥</i> < *-l̥- < *-lbj-/*-lbj- < */V < primarna skupina *dl/*tl ¹⁰¹	<i>k'lü:ka</i> , <i>k'lü:č</i> , <i>'zå:jkla</i> , <i>ko:yükla</i> = kokljka, <i>'pa:ule</i> = polje, <i>zi:emla</i> , <i>parystla</i> = postelja, <i>m'ravyla</i> , <i>s'te:ila</i> , <i>'mę:la</i> = melja 'moka', <i>ne'de:ila</i> , <i>k'rǎl</i> , <i>mo'zq:lc</i> = mozoljec 'mozolj', <i>ć'ma:rl</i> , Imn <i>p'lü:če</i> ; <i>'zę:le</i> = zelje; <i>k'rj:lo</i> , Imn <i>'vi:lce</i> = vilice, del -l ž ed <i>p'li:ela</i> = pletla, <i>'cvi:ela</i> = cvetla;
<i>r</i>	v skupini *-čreč-, -zreč-	<i>ź'ri:ebł</i> = žrebelj 'žrebelj', <i>ź'ri:ebe</i> = žrebe, <i>ć're:žda</i> = čreda, <i>ć're:šja</i> ~ <i>ć're:šja</i> = črešnja, Imn <i>ć'ra:žve</i> 'čreva';

98 V gradivu zapisan kot *r*.

99 V gradivu zapisan tudi kot *ȝ*.

100 Zapisano tudi kot *se:ža:čka*.

101 Toda *je:dla*.

<i>v</i>	< kot proteza pred * <i>u</i> - ¹⁰² < kot proteza pred * <i>o</i> -/* <i>ɔ</i> - < <i>u</i> - < * <i>u</i> - < * <i>b</i>	'vü:snica = ustnica, 'vü:ste 'usta', 'vü:š ¹⁰³ = uš; 'vɔ:s 'os', 'vu:sa = osa, 'vu:rex ~ 'vurex = oreh, 'vu:če = oče, 'vu:gi = ogenj, prid m 'vø:zek = ozek; v'bi:ti = ubiti, v'mi:ti = umiti; pud'va:yje = podvoje 'podboj' (Jakop v SLA 2.2: 85);	
<i>j</i> ¹⁰⁴	< *í < *í < *-nbj-/*-nbj- < kot prehodni <i>j</i>	'ku:o:staj = kostanj, 'sü:kja 'suknjič', 'u:sje = usnje, 'kü:xja = kuhinja, 'cebe:ják = čebelnjak (Šekli v SLA 2.2: 272), 'le:šjek = lešnjak 'lešnik', 'lü:kja, 're:šja, 'kuo:i = konj, Imn 'kuo:ji, Omn s 'kuo:jam, Oed ž 'jim, prid m kos'tájof, 3ed na'pe:ja = napenja; 'že:gnaje = žegeanje, Imn 'še:ie 'sanje'; 'mo:idrc = moderc 'nedrc', 'a:ider = oder 'pograd', 'pa:xsxa ¹⁰⁵ = pazduha;	
<i>k</i>	< *t < *t'	v skupini <i>tm</i> v skupini <i>tl</i> v primeru	<i>k'nå:lo</i> = tnalо; <i>k'le:</i> 'tla: ¹⁰⁶ Mmn na <i>k'le:ix</i> ; <i>ke:idŋ</i> = teden, <i>t're:ki</i> = tretji;
<i>g</i>	< *d < *k	v skupini <i>dn</i> v primeru v položaju pred zveničim nezvočnikom	'pa:ugn ¹⁰⁷ = poldan, <i>po'po:ugn</i> = popoldan; <i>g'da:u</i> = kdo, <i>g'de:r</i> = kateri;
<i>f</i>	< *v	pred nezveničimi nezvočniki ¹⁰⁸ in v izglasju	<i>m'li:nčofka</i> = mlinčevka 'potica', <i>bez'gå:fka</i> , <i>k'riscf</i> = krivec 'severni veter', <i>'ca:rf</i> = črv, <i>'ba:rf</i> = brv, <i>k'rif</i> ~ <i>'ka:rf</i> 'kri', Med <i>f'ka:rvi</i> , Imn <i>fši</i> s've:iti, Rmn 'zo:ubof, 'čra:if, 'kuo:jof = konjev, 'lá:sof = lasov, ¹⁰⁹ prid m <i>zd'rarf</i> , <i>l'sif</i> = siv, <i>kos'tá:jof</i> , <i>r'já:f</i> , <i>škl'empaf</i> = šepav, <i>zd'rarf</i> , <i>pü:ylklaf</i> 'grbast', <i>'ži:fčn</i> , <i>k'rif:žof</i> ('po:ut), <i>fpi:ti</i> = vpiti, <i>fši:rti</i> se = vsiriti se, <i>f'če:ra</i> 'včeraj';

¹⁰² Le v primeru '*wü:xa* = uha 'uhó', tudi *u'xa:u*, je zapisana proteza *w*.¹⁰³ Toda Red *u:ši:*.¹⁰⁴ V gradivu zapisan tudi kot *j*.¹⁰⁵ Tudi '*pa:zduxa*.¹⁰⁶ Tudi *t'le:*.¹⁰⁷ Toda tudi *o'pa:udne*, *po'pa:udne*.¹⁰⁸ Toda v gradivu tudi *'a:uca* = ovca in *p'ra:u* = prav.¹⁰⁹ Tudi *'lá:sou*.

<i>f</i>	< */K in *-l	pred nezvenečimi nezvočniki v izglasju	'vu: ^o f = vol, 'ku: ^o f = kol, ple' ^v e: ^o f = plevel 'pleva', fižo: ^f = fižol, 'på:fc = palec, ka'zå:fc = kazalec, z'do:fc = zdolec 'vzhodni veter', je: ^f ša = jelša, prid m 'bę: ^f = bel;
	< y- < *u-	pred nezvenečimi nezvočniki	j'ka:zati = ukazati;
<i>š</i>	< *šč		pe' ^š i: ⁱ ca = peščica 'pest', pr' ^g i: ⁱ še, 'pi:šala = piščala 'piščal', stra'ni: ⁱ še, topo'ri: ⁱ še, p' ^š a:nc = piščanec, p' ^š če: = pišče, 'kü:šar = kuščar, 'go:ša ~ 'go:uša = gošča, Imn k'lä:iše = klešče, 1ed išem;
	< *xč		'ni:šer = nihče';
	< *s	po prekozložni asimilaciji	š'tq:rš = storž';
		v soglasniški skupini sk-	š'ka:urja = skorja (prim. Ramovš 1924: 293).

3.3.3 Prozodija

Fonetično dolgi naglašeni zložniki so odrazi naglašenih issln. * $\bar{V}$, sekundarno tudi naglašenih issln. * $\bar{V}$ - in issln. *- $\bar{V}$. Govor pozna vse splošnoslovenske naglasne spremembe (pomik cirkumfleksa na naslednji zlog, umik na prednaglasno dolžino, nastanek novega cirkumfleksa), od nesplošnoslovenskih pa umik na prednaglasno kračino ('vu:^oda, 'ži:ena) in nadkračino ('mi:egla), mlajši umik naglasa z zadnjega kratkega odprtrega in zaprtrega zloga ('u:^otrok) ter umik novega cirkumfleksa ('ši:vajka, 'o:tavič, 'gu:^osenca), kjer so vsi novonaglašeni samoglasniki dolgi.

3.3.4 Izguba glasov

	issln.	Gradivo
ø	< *i v položaju KiK	v prednaglasnih zlogih
		v ponaglasnih zlogih
	v priponi -ica v *K-ica	p' ^š a:nc, p' ^š če: = pišče, s'r'a:uta, ž'va:iti = živeti, 1ed ž'vi:m, 2ed ž'vi:s, 3ed ž'vi:, 1mn ž'vi:mu, 2mn ž'vi:te, 3mn ž'vi:ju, del -l ž b'lā:; pro'ce:sja, je:tka, ju:žna 'malica', 'kosilo', k'lā:dvo, 'kü:xja, f'si:rti se = vsiriti se, se'si:rti se, 1mn 'vi:idmu, m'lā:tmo, 'na:usmu, 2mn 'vi:ste, m'lā:tote, 'na:uste, 3mn 'vi:dju, m'lā:tjo, 'na:usju; 'gu: ^o senca, 'va:iverca, 'ki:słca, 'på:lca, 'vi:lce, 'va:jnca, ž'ni:derca, za'na:uxtapca; ¹¹⁰

¹¹⁰ Toda tudi: pod'rü:žnica, s'vo:jčnica, 'sa:vnčnica, š'ma:rnice, 'ma:rzllica, 'o:ušpice, p'ri:žnica, 'kɔ:rbica itd.

	-i v nedoločniški priponi -ti ¹¹¹	<i>m'lâ:tit, s'kâ:kat;</i>
< *e	položaju Ke(K)	<i>pon'de:lk,¹¹² 'pa:ugn = poldne;</i>
< *e	v priponah *-ec, *-ek	<i>'zâ:jc, 'pâ:ik;</i>
< *a	redko v položaju KaK	<i>del -l ž po've:dla;¹¹³</i>
< *o	redko v položaju KøK	<i>s'te:jska = soteska;</i>
< *ə	v položaju KənK, Kən/Kəm/Kəl/Kəc/Kək	<i>kałâ:fc, sre'di:nc, prs'ti:nc ~ prs'ta:nc, me'zi:nc, k'rî:sc 'severni veter', stu'de:inc ~ s'tü:ndenc, 'ma:jsyc, brat'râ:nc, 'ku:zoc, pon'de:lk, 'tu:ork, revma'ti:zny, 'zifçen, 'ke:idny, jie:dn, 'sê:dy, 'ausñ, 'ze:gn, 'kâ:šl, 'pâ:rkł = parkelj, k'rë:mpl, č'ma:rł;</i>
< *-I	večinoma v položaju za soglasnikom v del -l m ed	<i>ot'pa:r = odprl, zm'li:e = zmlel, v'ze: ~ v'zi:e = vzel, 'bi: = bil;</i>
n	< dn-	<i>'ni:es = dnes 'danes';</i>
	< vn-	<i>t'râ:nik = travnik;</i>
s	< vs-	<i>'se:nsveti = vsi sveti;¹¹⁴</i>
	< st(n)-	<i>'vü:snica = ustnica;</i>
d	< td	<i>'pe:deset, 'še:sdeset.</i>

4 SKLEP

Govor kraja Zibika (SLA T334) izkazuje definicijske lastnosti južnoštajerske na-rečne ploskve južne slovenščine. Zanj je značilna sekundarna podaljšava večine issln. kratkih naglašenih zložnikov v zadnjem besednem zlogu. Govor v naglaše-nih zlogih zato ne pozna kolikostnih nasprotij.

V dolgem vokalizmu je s številnimi dvoglasniško-enoglasniškimi dvojnicami tipa *a:i/e:i* (starejši refleks) – *e:*, *a:u/o:u* (starejši refleks) – *o: / ə: / a: / i: / i: / u:u* – *u:/ii:* izražena srednještajersko-kozjanska prehodnost zibiškega govora (prim. kozjanski govor Bistrica ob Sotli (Gostenčnik 2022a) in bizejlski govor Kapel (Gostenčnik 2023).

¹¹¹ Če v arhivu SLA tak zapis ni napaka in gre morda za namenilnik, saj je v zapisu Mire Založ-nik v nedoločniku večinoma končaj -ti brez onemitve, npr. *v'ze:iti, cve'te:iti, tar'pe:iti, no'si:ti, 'da:ilati, stroji:ti, te'sâ:ti, 'žâ:gati, 'bi:ti* itd. Vendar pa ima tudi Orač 2013 kot nedoločnik večkrat zapisano »kratko obliko«, npr. *'se:ikat* (V171.01 cepiti (drvna na drobno) in V171A.01 sekati), *m'le:it* V188.01 mleti, *'me:ist* V196.01 meti, *kožu'xâ:t* V198 ličkati, *m'lâ:tit* V293.01 mlatali, *ko'si:it* V312 kositi itd.

¹¹² Toda *'cli:enek*.

¹¹³ Primer potrenj s terenskim preverjanjem v začetku leta 2024.

¹¹⁴ Toda tudi *fsi s've:iti*.

KRAJŠAVE IN KRATICE

D = dajalnik; **del** = deležnik; **ed** = ednina; **I** = imenovalnik; **issln.** = izhodiščni splošnoslovenski; **JV** = jugovzhodni; **m** = moški; **M** = mestnik; **mn** = množina; **O** = orodnik; **prid** = pridevnik; **R** = rodilnik; **s** = srednji; **SLA** = Slovenski lingvistični atlas; **sln.** = slovensko; **srednještaj.** = srednještajersko; **štaj.** = štajersko; **T** = tožilnik; **T000** = točka; **Z** = zahodni; **Zi.** = Žibika; **ž** = ženski

LITERATURA IN VIRI

- Bezlaj 2005** = France Bezlaj, *Etimološki slovar slovenskega jezika 4: Š–Ž*, avtorji gesel France Bezlaj – Marko Snoj – Metka Furlan, uredila Marko Snoj – Metka Furlan, Ljubljana: SAZU – Založba ZRC, 2005.
- Furlan 2005** = Metka Furlan, Iz primorske leksike, *Annales* 15.2 (2005), 405–410.
- Furlan 2016** = Metka Furlan, Prispevki k slovenski in slovanski etimologiji, Ljubljana: Založba ZRC, ZRC SAZU.
- Gostenčnik 2022a** = Januška Gostenčnik, Fonološki opis govora kraja Bistrica ob Sotli (SLA T345), *Jezikoslovni zapiski* 28.2 (2022), 107–123.
- Gostenčnik 2022b** = Januška Gostenčnik, Fonološki opis govora kraja Večeslavci (SLA T397), *Jezikoslovni zapiski* 28.2 (2022), 125–149.
- Gostenčnik – Kenda-Jež 2023** = Januška Gostenčnik – Karmen Kenda-Jež, Fonološki opis govora kraja Gomilica (SLA T392), *Jezikoslovni zapiski* 29.2 (2023), 287–313.
- Gostenčnik – Kenda-Jež – Kumin Horvat 2022** = Januška Gostenčnik – Karmen Kenda-Jež – Mojca Kumin Horvat, Ogrožena narečja v slovenskem jezikovnem prostoru, *Jezikoslovni zapiski* 28.2 (2022), 75–87.
- Gostenčnik 2023** = Januška Gostenčnik, Fonološki opis govora kraja Kapele (SLA T349), *Jezikoslovni zapiski* 29.2 (2023), 267–285.
- Jakop 2022** = Tjaša Jakop, Fonološki opis govora Slivnice pri Celju (SLA T331), *Jezikoslovni zapiski* 28.2 (2022), 89–106.
- Kumin Horvat 2022** = Mojca Kumin Horvat, Fonološki opis govora kraja Žetinci – Sicheldorf (SLA T414), *Jezikoslovni zapiski* 28.2 (2022), 151–168.
- Orač 2013** = Urška Orač, *Govor v Zibiki*, diplomsko delo, Filozofska fakulteta Univerze v Mariboru, 2013.
- Ramovš 1924** = Fran Ramovš, *Historična gramatika slovenskega jezika II: konzonantizem*, Ljubljana: Učiteljska tiskarna, 1924.
- Rigler 1963** = Jakob Rigler, Pregled osnovnih razvojnih etap v slovenskem vokalizmu, *Slavistična revija* 14.1–4 (1963), 25–78.
- SLA 1.2** = Jožica Škofic idr., *Slovenski lingvistični atlas 1: človek (telo, bolezni, družina)* 2: *komentarji*, ur. Jožica Škofic, Ljubljana: Založba ZRC, ZRC SAZU, 2011 (Jezikovni atlasi).
- SLA 2.2** = Jožica Škofic idr., *Slovenski lingvistični atlas 2: kmetija* 2: *komentarji*, ur. Jožica Škofic – Matej Šekli, Ljubljana: Založba ZRC, ZRC SAZU, 2011 (Jezikovni atlasi).
- SLA 3.2** = Jožica Škofic idr., *Slovenski lingvistični atlas 3: kmetovanje* 2: *komentarji*, ur. Jožica Škofic – Matej Šekli – Nina Pahor, Ljubljana: Založba ZRC, ZRC SAZU, 2023 (Jezikovni atlasi).
- Šekli 2018** = Matej Šekli, *Tipologija lingvogenet slovanskih jezikov*, Ljubljana: Založba ZRC, ZRC SAZU, 2018.

Založnik 1960 = Mira Založnik, *Govor vasi Zibika, Okolica Šmarja pri Jelšah*, Arhiv Slovenskega lingvističnega atlasa, Inštitut za slovenski jezik Frana Ramovša, 1962 (rokopis).

SUMMARY

A Phonological Description of the Local Dialect of Zibika (SLA Data Point 334)

This article presents the basic phonetic and accentological characteristics of the local dialect of Zibika (SLA data point 334). The phonological description of this local dialect is based on dialect material recorded by Mira Založnik in 1960. The local dialect shows the defining characteristics of the southern Štajersko (Styrian) dialect base of southern Slovenian. Synchronously, it is part of the Srednještajersko (Middle Styrian) dialect in the Štajersko (Styrian) dialect group. It does not exhibit quantitative or qualitative oppositions in stressed syllables because this local dialect is characterized by secondary lengthening of stressed syllabic nuclei in final syllables that were originally short in the vowel system. In the long vowel system, Srednještajersko–Kozjansko (Middle Styrian–Kozjansko) dialect transitivity of Zibika local dialect is expressed by diphthong–monophthong doublets of the type *a:i/e:i* (older reflex) – *e:*, *a:y/o:y* (older reflex) – *ø:*, *å:a*; *i:z:i – i:*, and *u:y – u:ü*.

TJAŠA JAKOP

FONOLOŠKI OPIS GOVORA KRAJA DOBOVEC PRI ROGATCU (SLA T339)

COBISS: 1.01

[HTTPS://DOI.ORG/10.3986/JZ.30.1.09](https://doi.org/10.3986/JZ.30.1.09)

V prispevku je prikazan narečni govor kraja Dobovec pri Rogatcu (SLA T339), ki spada v srednještajersko narečje štajerske narečne skupine (z nekaj prehodnimi značilnostmi). Fonološki opis prikazuje osnovne glasoslovne in naglasoslovne značilnosti tega govora in je nastal na osnovi narečnega gradiva, ki ga je za *Slovenski lingvistični atlas* (SLA) zbral Jurij Rojs leta 1966. Gradivo je zapisano v stari Ramovševi fonetični transkripciji, zato je avtorica za potrebe fonološkega opisa narečne odgovore celotne vprašalnice pretvorila v sodobno slovensko fonetično transkripcijo.

Ključne besede: štajerska narečna skupina, srednještajersko narečje, fonološki opis, *Slovenski lingvistični atlas* (SLA), slovenščina

A Phonological Description of the Local Dialect of Dobovec pri Rogatcu (SLA Data Point 339)

This article presents the basic phonetic and accentual characteristics of the local dialect of Dobovec pri Rogatcu, which is part of the Srednještajersko (Middle Styrian) dialect in the Styrian dialect group. It describes the general phonological, phonetic, and accentual features of this dialect. The phonological description of this local dialect is based on dialect material collected by Jurij Rojs for the *Slovenian Linguistic Atlas* (SLA) in 1966. The material was written in the old Ramovš's transcription and has been transcribed into the modern Slovenian phonetic transcription for the purpose of this article.

Keywords: Štajersko (Styrian) dialect group, Srednještajersko (Central Styrian) dialect, phonological description, *Slovenian Linguistic Atlas* (SLA), Slovenian

---

Tjaša Jakop ■ ZRC SAZU, Inštitut za slovenski jezik Frana Ramovša, Ljubljana ■
tjasa.jakop@zrc-sazu.si ■ <https://orcid.org/0000-0002-1299-4431>

Prispevek je nastal v okviru projekta Raziskave ogroženih narečij v slovenskem jezikovnem prostoru (Radgonski kot, Gradiščanska, Hum na Sutli z okolico, Dubravica z okolico) (V6-2109, 1. 10. 2021 – 31. 8. 2024), ki ga sofinancirata Javna agencija za znanstvenoraziskovalno in inovacijsko dejavnost Republike Slovenije ter Urad Vlade Republike Slovenije za Slovence v zamejstvu in po svetu (<https://isjfr.zrc-sazu.si/sl/programi-in-projekti/raziskave-ogrozenih-narecij-v-slovenskem-jezikovnem-prostoru-radgonski-kot>), projekta i-SLA – Interaktivni atlas slovenskih narečij (L6-2628, 1. 9. 2020 – 31. 8. 2024, ARIS in SAZU, <https://isjfr.zrc-sazu.si/sl/programi-in-projekti/i-sla-interaktivni-atlas-slovenskih-narecij>) ter programov Slovenski jezik in sinhronem in diahronem razvoju (P6-0038) in Dedičina na obrobjih: novi pogledi na dedičino in identiteto znotraj in onkraj nacionalnega (P5-0408).

V mreži SLA so še naslednji bližnji kraji: Zibika (SLA T334), Ratanska vas (T337), Tlake (T338) in Podčetrtek (SLA T340).

1 Uvod

Narečni govor kraja Dobovec pri Rogatcu je v *Slovenskem lingvističnem atlasu* označen s točko T339. Spada v srednještajersko narečje štajerske narečne skupine (z nekaj prehodnimi značilnostmi). Diahrono ga uvrščamo v južnoštajersko narečno ploskev južne slovenščine (po Rigler 1963 in Šekli 2018: 340–341).

Glede na daljšanje starega skrajšanega akuta štajersko narečno skupino delimo na severna in južna narečja. Za južnoštajerska narečja, kamor prištevamo južni del srednjesavinjskega narečja, srednještajersko, kozjansko-bizeljsko in posavsko narečje, je značilno zgodnje podaljšanje starih akutiranih kračin v nezadnjih zlogih. Stari akutirani samoglasniki so se začeli razvijati vzporedno z dolgimi samoglasniki, zato so bili v teh narečjih refleksi stalno dolgih in starih akutiranih samoglasnikov v nezadnjih zlogih prvotno enaki, danes pa se od govora do govora precej razlikujejo predvsem v diftongih (po Rigler 1986: 147–157).

Avtorka prispevka je leta 2003 objavila fonološki opis bližnjega srednještajerskega govora vasi Šentvid pri Grobelnem (Jakop 2003),¹ 2010 in 2011 članka o glasoslovnih in oblikoslovnih posebnostih srednještajerskega šentviškega govora (Jakop 2010; 2011), 2022 pa fonološki opis srednještajerskega govora vasi Slivnica pri Celju (dalje Sliv.) (Jakop 2022).

Tokratni prispevek prinaša osnovne (na)glasoslovne značilnosti govora in njegov fonološki opis, ki je nastal na osnovi narečnega gradiva, ki ga je zbral in zapisal Jurij Rojs po vprašalnici za *Slovenski lingvistični atlas* (SLA) leta 1966. Gradivo je v arhivu zapisano v stari Ramovševi transkripciji, za potrebe fonološkega opisa pa so narečni odgovori pretvorjeni v sodobno slovensko narečno fonetično transkripcijo.

V sklopu tematskega bloka *Slovenski govori na vzhodnem robu* so že bili objavljeni fonološki opisi govorov naslednjih krajev štajerske in panonske narečne skupine: T331 Slivnica pri Celju (Jakop 2022), T345 Bistrica ob Sotli (Gostenčnik 2022a), T397 Večeslavci (Gostenčnik 2022b), T414 Žetinci – Sicheldorf (Kumin Horvat 2022), T349 Kapele (Gostenčnik 2023), T392 Gomilica (Gostenčnik – Kenda-Jež 2023) in SLA T334 Zibika (Škofic 2024). Za uvodni prispevek v prvi tematski blok *Slovenski govori na vzhodnem robu (1)* glej Gostenčnik – Kenda-Jež – Kumin Horvat 2022.

---

¹ Za potrebe *Slovenskega lingvističnega atlasa* je za srednještajerski govor v obliki fonološkega zapisa predstavljen govor kraja Šmarje pri Jelšah (OLA 18), ki ga je izdelala Martina Orožen leta 1981.

2 OSNOVNE (NA)GLASOSLOVNE ZNAČILNOSTI GOVORA

Srednještajersko narečje ima kot del jugovzhodnih narečij in južnoštajerske narečne ploskve naslednje lastnosti: (1) issln. $*\bar{e}/*\bar{o}$ > JV sln. $*e\bar{i}/*o\bar{u}$ > J štaj. $*e\bar{i}_1/*o\bar{u}$ > srednještaj. $e\bar{i}_1/o\bar{u}_1$; (2) issln. $*\bar{\dot{e}}-$ > Z in J sln. $*\bar{\dot{e}}-$ > J štaj. $*\bar{e}\bar{i}_1-$ > srednještaj. $e\bar{i}_1$; (3) issln. $*\bar{e}-$ > J štaj. $*\bar{e}\bar{i}_2-$ > srednještaj. $e\bar{i}_2$; (4) issln. $*\bar{\dot{e}}/*\bar{\dot{o}}-$ > Z in J sln. $*\bar{\dot{e}}/*\bar{\dot{o}}-$ > J štaj. $*\bar{\dot{e}}/*\bar{\dot{o}}-$ > srednještaj. $\bar{\dot{e}}/-\bar{\dot{o}}-$; (5) issln. $*\bar{\dot{e}}/*\bar{\dot{o}}$ > JV sln. $*\bar{\dot{e}}/*\bar{\dot{o}}$ > J štaj. $*\bar{\dot{e}}/*\bar{\dot{o}}$; (6) issln. $*\bar{\dot{\dot{e}}}-*\bar{\dot{\dot{o}}}-$ > JV sln. $*\bar{\dot{\dot{e}}}-*\bar{\dot{\dot{o}}}-$ > J štaj. $\bar{\dot{e}}/\bar{\dot{o}}$; (7) issln. $*\bar{\dot{o}}-$ > srednještaj. $\bar{\dot{o}}$; (8) issln. $*\bar{\dot{o}}-$ > Z in J sln. $*\bar{\dot{o}}-$ > SV J štaj. $*\bar{\dot{e}}-$ (Šekli 2018: 340–341).

2.1 Odrazi naglašenih zložnikov v govoru Dobovca pri Rogatcu

Gовор Dobovca pri Rogatcu (dalje Dob.) nima kratkih naglašenih samoglasnikov, saj so se vsi issln. kratki naglašeni zložnični v nezadnjem in zadnjem besednem zlogu naknadno podaljšali.

Odrazi znotraj izhodiščno dolgega vokalizma so: (1) issln. $*\bar{e}>$ Dob. $e\bar{i}$; (2) issln. $*\bar{o}>$ Dob. $o\bar{u}$ ²; (3) issln. $*\bar{\dot{e}}/*\bar{\dot{e}}>$ Dob. $e\bar{r}$; (4) issln. $*\bar{\dot{o}}>$ Dob. $o\bar{u}\bar{o}$: in $o\bar{u}$; (5) issln. $*\bar{\dot{\dot{e}}}>$ Dob. $i\bar{e}:/\bar{e}\bar{r}$; (6) issln. $*\bar{\dot{\dot{e}}}>$ Dob. $i\bar{r}$; (7) issln. $*\bar{\dot{\dot{a}}}>$ Dob. $\bar{a}:/\bar{a}\bar{r}$; (8) issln. $*\bar{\dot{\dot{u}}}>$ $\bar{u}\bar{r}$; (9) issln. $*\bar{\dot{\dot{f}}}>$ Dob. $o\bar{u}$ in $u\bar{r}$; (10) issln. $*\bar{\dot{\dot{f}}}>$ Dob. $a(\bar{r})r$.

Odrazi znotraj izhodiščno kratkega vokalizma v nezadnjih besednih zlogih so: (1) issln. $*\bar{\dot{e}}->$ Dob. $e\bar{i}$; (2) issln. $*\bar{\dot{e}}/*\bar{\dot{e}}>$ Dob. $e\bar{r}/ie$: in $e\bar{r}$; (3) issln. $*\bar{\dot{\dot{e}}}->$ Dob. $i\bar{e}\bar{r}$; (4) issln. $*\bar{\dot{\dot{o}}}->$ Dob. $o\bar{u}$ in $o\bar{u}\bar{o}\bar{r}$; (5) issln. $*\bar{\dot{\dot{q}}}->$ Dob. $o\bar{u}$: in $o\bar{u}$; (6) issln. $*\bar{\dot{\dot{f}}}->$ Dob. $o\bar{u}/o\bar{u}$ in $u\bar{r}$; (7) issln. $*\bar{\dot{\dot{i}}}->$ Dob. $i\bar{r}$; (8) issln. $*\bar{\dot{\dot{a}}}->$ Dob. $\bar{a}:/\bar{a}\bar{r}$; (9) issln. $*\bar{\dot{\dot{u}}}->$ Dob. $\bar{u}\bar{r}$; (10) issln. $*\bar{\dot{\dot{f}}}->$ Dob. $a(\bar{r})r$.

Odrazi znotraj izhodiščno kratkega vokalizma v zadnjih besednih zlogih so: (1) issln. $*\bar{\dot{\dot{e}}}-*\bar{\dot{\dot{e}}}-*\bar{\dot{\dot{e}}}-*\bar{\dot{\dot{e}}}->$ Dob. $i\bar{e}\bar{r}$; (2) issln. $*\bar{\dot{\dot{o}}}->$ Dob. $u\bar{o}\bar{r}$; (3) issln. $*\bar{\dot{\dot{q}}}->$ Dob. $u\bar{o}\bar{r}$; (4) issln. $*\bar{\dot{\dot{i}}}->$ Dob. $i\bar{r}$: in $i\bar{e}\bar{r}$; (5) issln. $*\bar{\dot{\dot{a}}}->$ Dob. $\bar{a}:/\bar{a}\bar{r}$; (6) issln. $*\bar{\dot{\dot{f}}}->$ Dob. $u\bar{r}$; (7) issln. $*\bar{\dot{\dot{u}}}->$ Dob. $\bar{q}\bar{r}$.³

Odraz za umično naglašeni *e* je *iē*: Odraz za umično naglašeni *o* je *uo*: Odraz za umično naglašeni *a* je *ie*:

Poleg splošnoslovenskih naglasnih premikov so v govoru prisotni mlajši naglasni umiki tipa: *visōk* > *visok*, Dob. *'vi:sok*. Naglasni umik s cirkumflektirane zadnje dolžine je le delno izvršen: Dob. *'mie:só* (tudi *me'so:u*) : Sliv. *me'so:u*, Dob. *'o:uka*, *'vii:xa* : Sliv. *o'ko:u*, *u'xo:u*, Dob. *'le:ipó* (tudi *le'po:u*) : Sliv. *le'po:u*; pogosta je morfologizacija naglasa (npr. *'sa:rce*, Med *'sa:rci*).

2 V izvornem zapisu v stari Ramovševi fonetični transkripciji je zapisan fonetično, s kračino (Rojš 1966: 8), a je fonološko dolg (kot vsi naglašeni samoglasniki v govoru), zato je v prispevku zapis fonologiziran.

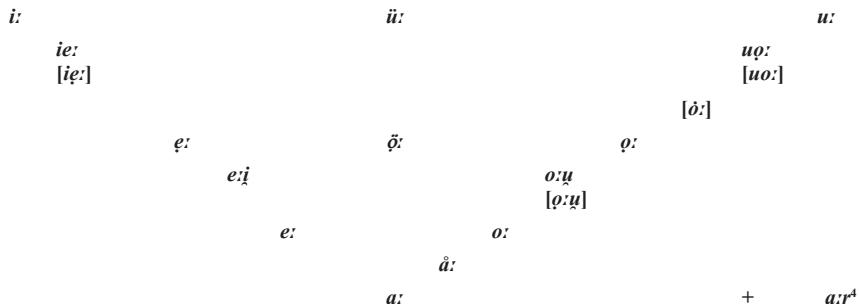
3 V izvornem zapisu je zabeležena fonetična kračina, v prispevku je zapis fonologiziran..

3 FONOLOŠKI OPIS

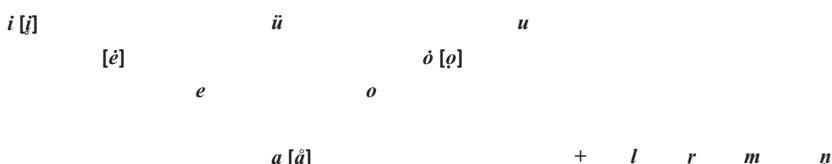
3.1 Inventar

3.1.1 Vokalizem

3.1.1.1 Dolgi naglašeni samoglasniki

3.1.1.2 Nenaglašeni samoglasniki

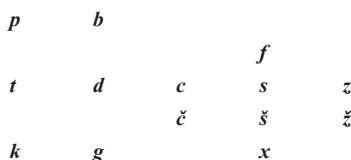

3.1.2 Konzontantizem

3.1.2.1 Zvočniki

3.1.2.2 Nezvočniki

4 — V izvornem zapisu je včasih zabeležena fonetična kračina, v prispevku je zapis fonologiziran.

3.1.3 Prozodija

Fonološko relevantno je mesto naglasa. Na naglašenih zlogih ni kolikostnih nasprotij; nekdanja kolikostna nasprotja se v nekaterih primerih odražajo s kako-vostnimi. Inventar prozodemov vsebuje naglašene zložnike ('V') in nenaglašeno kračino (V). Naglas ni vezan na določeno mesto v besedi. Naglašeni samoglasniki so fonetično dolgi, nenaglašeni pa kratki.

3.2 Distribucija

3.2.1 Vokalizem

Dolgi samoglasniki lahko nastopajo samo pod naglasom.

Kratki samoglasniki nastopajo v nenaglašenih zlogih.

/ü/ ne more stati v vzglasju zaradi protetičnega /v/, ki nastopa pred njim ('vü:ste = usta, 'vü:zda = uzda, 'vü:š = uš, 'vü:xa = uha 'uh').

3.2.2 Konzonantizem

3.2.2.1 Zvočniki

Zvočnik /v/ ne more stati pred nezvenečimi nezvočniki in v izglasju ter se tam premenjuje s /f/ ('ba:rf = brv, 'ča:rf = črv, f'ti:čj, 'ku:kafca, 'gó:rfsta'je:je 'velika noč', Rmn s'tå:rešóf, 'zø:ubóf, č're:if; prid m 'ži:fčñ, zd'ra:f, p'ra:f, f'če:re 'včeraj', f'kra:j 'proč', f'ser; f'pi:tj = vpiti, f'si:ritj se).

[ŋ] se izgovarja le v položaju pred velarom, npr. 'fi:ykište = binkošti, 'jå:žŋkå 'kikla, krilo', 'pi:sajŋka 'pirhi', p'la:yŋkå, pleŋ'kå:ča 'tesarska sekira', 'så:yŋke 'sani', 'si:vajŋkå, š'tå:yŋga = štanga 'os', š'te:ŋge ~ š'te:ŋŋge = štenga 'stopnice', 'šu:yŋka, ž'ga:yŋké 'žganci'.

3.2.2.2 Nezvočniki

Zveneči nezvočniki se pred nezvenečimi nezvočniki in v izglasju premenjujejo z nezvenečimi nezvočniki ('sɔ:t = sod, 'gå:t = gad, o'tpa:r = odprl 'odpreti', 'la:s = laz, 'die:š = dež, 'fi:reš 'koline', 'mø:š ~ 'mo:uš, k'ri:š = križ 'križ (razpelo)', 'le:imeš = lemež, g'røq:p = grob, 'rø:p = rob, 'zø:up 'zob', Imn ž'rie:pcj 'žrebe', ópxa:ji:lò = obhajilo, b're:ik = breg, 'jø:k = jug 'južni veter, odjuga', k'rø:k 'krog', s'ne:ik = sneg, Rmn 'nø:uk 'noga').

3.2.3 Prozodija

Omejitev naglasnega mesta ni, naglašeni samoglasniki so možni v vseh besednih zlogih.

Dolgi samoglasniki so vedno naglašeni, kratki samo nenaglašeni, ponaglasnih dolžin ni. Naglašen je lahko kateri koli zlog v besedi. V večzložnicah sta lahko naglašena dva zloga, npr. 'gó:rfsta'je:je 'velika noč', š'lå:fci:mer 'spalnica (kamra)', 'då:xci:mer 'podstrešna soba'.

3.3 Izvor

3.3.1 Vokalizem

3.3.1.1 Dolgi naglašeni samoglasniki

issln.	Gradivo
<i>i:</i> < * <i>ī</i>	<i>'zi:t, 'si:n</i> (Ded/Med/Imn <i>'si:nj</i>), <i>'ži:r, 'li:st, st'r'i:c, 'bi:k, 'ši:jek</i> = šijnjak ‘tilnik’, <i>k'r'i:vec</i> ‘severni veter’, <i>'vi:nó ~ 'vínu, 'li:ce, b'r'i:je</i> = brinje, <i>s'vi:já = svinja, pas'tír, g'lísta, 'zíma, b'r'i:ta</i> ‘britev’, <i>k'r'i:,⁵ Red kar'vi:⁶ Rmn li'di: 'ljudje</i> , Imn/Rmn: <i>kus'tíi, vi'síi: = uši, nu'číi, óčíi: ~ u'číi; b'li:zj = blizi 'blizu'; prid m <i>'si:vé, zvó'ni:tj, s'f'si:tj</i>, 2ed <i>ži:vi:sá = živiš, 3ed t'f'síi: = tišči, ži'vit, zvó'ni: le'ti:, t'f'pi: = trpi, gar'mi: = grmi, ró'si:; 1ed: 'vi:dim, 'pi:šem;</i></i>
< * <i>ī-</i>	<i>'li:pa, ſí:vá, s'li:va, ž'lí:ca, 'ži:la, 'ri:ba, g'r'i:va, lu'pi:je</i> = lupinje ‘lupina’, <i>čre'pi:já = črepinja, ro'čí:ca, b'ydá'vi:ca</i> = bradavica, <i>le'si:ca = lisica, pše'ni:ca ~ še'ni:ca, kuši:ca ~ kóši:ca</i> = koščica ‘splošno ime za sadne koščice; pečka’, <i>le'vi:ca, res'ni:ca, ple'ni:ca, se'ki:ra, og'ji:še</i> = ognjišče, Imn <i>f'ti:čí, 'vi:ce</i> = vilice; <i>škró:pí:tj ~ škrú:pí:tj</i> = škropiti ‘kropiti’, <i>ló'vi:tj; 3ed b'li:ská se, prid m p'li:tkj</i> = plitev, prid že <i>'ki:sala, 'ži:tó, 'ši:la = šilo, kópi:tó, kó'ri:tó, ka'di:lýca</i> = kadilnica ‘kadilo’; <i>'sí:r, ž 'mi:š, 'ni:t, 'ri:t 'zadnjica';⁸ prid m 'vi:sok;</i>
< * <i>i</i>	po umiku naglasa z zadnjega kratkega zaprtega zloga
< * <i>i</i>	po umiku naglasa
v izposojenkah	<i>'ši:vajnjká;</i> <i>'ci:gl = cigel ‘opeka’, /fi:rma = birma, 'xi:ša = hiša ‘hiša, dnevna soba’, 'xi:ška ‘soba, v katero je vhod iz dnevnne sobe (hiše)’, 'ki:klá ‘krilo’, k'r'i:s, b'r'i:tó in 'ci:ntor ‘pokopalnišče’, k'róm'pi:r, mar'ti:nček, 'mi:za, 'pi:sker⁹ ‘lonec, ósta'ri:já¹⁰ ‘gostilna’, kme'ti:já,¹¹ fa'mi:lja,¹² ž'ni:der ‘krojač’, ž'ni:derca ‘šivilja’, Imn 'di:le ‘podstrešje’, /fi:ykište = binkošti;</i>

5 Tudi *'karf*.

6 Z naglasno različico *'ka:rvj*.

7 Samostalniki srednjega spola večinoma ohranajo spol, nekateri pa so se feminizirali. V primeru sam. *kopito* v govoru obstaja tudi feminizirana različica oz. obliko(slo)vna dvojnica: *kó'pi:tó* in *kó'pi:ta*; tako še *kó'le:jnó* in *kó'le:jna*, *kó'pi:tó* in *kó'pi:ta*, *po'le:jnó* in *po'le:jna*, *d're:živó* in *d're:živá*, *čre:živó* in *čre:živá*, *r'e:bró* in *r'e:brá* itd. Samostalniki srednjega spola v množini izkazujejo prehod v ženski spol (npr. *d're:žive*, *'vü:lké 'me:iste*), redko tudi v moški spol (npr. *te'lie:tj*, toda tudi *te'le:tá*).

8 Tudi *'mie:š, 'nie:t* in *'ri:et*.

9 Tudi *'luo:nec*.

10 Tudi *gos'ti:na*.

11 Tudi *g'rö:nt*.

12 Tudi *druži:na*.

<i>ie:</i>	< * <i>ɛ̄-</i>		<i>g'lie:žŋ</i> = gleženj, <i>žie:min</i> , ¹³ Red/Imn <i>'cie:re</i> in <i>'cie:rkē</i> , ¹⁴ Ted <i>'cie:rkō</i> in <i>'cie:r</i> ‘hči’; 1ed <i>'mie:lem</i> = meljem, 3ed <i>k'lje:ple</i> ;
	< *-ē	redko v enozložnicah	1ed <i>'tie:m</i> = žrem;
	< umično naglašenega *e		<i>'zie:na</i> , <i>'tie:ta</i> , <i>'sie:stra</i> ; <i>'cie:lō</i> ~ <i>'cie:lō</i> , <i>'die:blo</i> , <i>'sie:dlo</i> , <i>s'tie:gnō</i> ‘stegno’, <i>'tie:le</i> , <i>'cie:sŋ</i> , <i>'zie:lōt</i> , Red <i>'mie:kle</i> ; nedol <i>'nie:sti</i> , 1ed <i>'nie:sem</i> , <i>'rie:čem</i> , 3ed <i>'nie:se</i> , <i>'pie:če</i> ; del -l ž ed <i>s'pie:kla</i> , <i>'nie:sla</i> , <i>'rie:kla</i> ;
	< ē	po umiku naglasa	<i>g'rie:da</i> , <i>'pie:ta</i> ; prid ž <i>'mie:xka</i> = mehka, <i>'tie:ška</i> = težka;
	< *-č̄		<i>'zie:t</i> , <i>'vie:č̄</i> , ¹⁵
	< *-ī		ž <i>'mie:š</i> , <i>'nie:t</i> , <i>'rie:t</i> ‘zadnjica’; ¹⁶ prid m <i>'sie:t</i> ;
	< *-đ̄		<i>'rie:n</i> , <i>'mie:xŋ</i> , <i>'vie:s</i> ;
	< *-đ̄-		<i>s'nie:xa</i> ‘snaha’, <i>'mie:ša</i> , ¹⁷ na <i>'tie:še</i> = na tešče; prid m <i>'lie:xe:k</i> = lahek, <i>'vie:šk̄i</i> = vaški, 1ed <i>'zie:mem</i> , 1dv <i>'zie:mema</i> , 3ed: <i>'gie:ne</i> ‘ganiti’, <i>pre'mie:kne</i> ;
	< *-đ̄		<i>'die:š</i> = dež, <i>'pie:s</i> = pes, <i>'tie:š</i> = tešč, <i>'vie:s</i> = ves; ¹⁸
	< umično naglašenega *o		<i>s'tie:ber</i> = steber, <i>'cie:ber</i> , <i>š'kie:gn</i> ‘skedenj’, <i>'pie:klō</i> ‘pekel’, <i>s'tie:za</i> , <i>'die:skā</i> , <i>'mie:gla</i> ; Med <i>'vie:s</i> ; prid m <i>'tie:mnj</i> = temen;
	< *-č̄	po umiku naglasa z zadnjega kratkega zloga	<i>'die:kle</i> = dekle;
	< *-đ̄-	v položaju pred m	<i>'tie:me</i> , ¹⁹ b' <i>rie:men</i> ;
	< *-ē	redko v enozložnicah	<i>'die:t</i> = ded, x' <i>rie:n</i> = hren, <i>'sie:m</i> ‘sèm’;
	v izposojenkah		<i>c'vie:k</i> ‘žebelj’, <i>k'mie:t</i> , <i>k'rie:mpl</i> = krempelj, <i>'pie:per</i> ‘paper’, <i>'rie:tkvicā</i> , <i>š'tie:pix</i> ‘vodnjak’;
<i>ē:</i>	< *-č̄-		<i>'že:min</i> , ²⁰ <i>'me:la</i> = melja ‘moka’ (Jakop v SLA 3.3: 171), Red <i>'če:re</i> , ²¹ <i>p'erje</i> ; del -l m ed <i>'ne:sō</i> ;
	< *-č̄-		<i>'dě:tela</i> , <i>s're:ča</i> , <i>pók'lę:kutj</i> = poklekniti;
	< *ē	po umiku naglasa	del -l m ed <i>k'lę:čaō</i> ;
	< *-đ̄		<i>'dě:n</i> = dan, prid m <i>bó'lę:n</i> in (po analogiji) prid ž <i>bó'lę:ná</i> ;
	v izposojenkah		<i>p'le:t</i> ‘pleteno ogrinjalo’;

¹³ Tudi *'že:min*.

¹⁴ Tudi *'če:re*.

¹⁵ Tudi *'vę:č̄*.

¹⁶ Tudi *'mi:š*, *'ni:t*, *'ri:t*.

¹⁷ Tudi *'me:ša*.

¹⁸ Toda *'vöñ* ‘ven’, *'vöñé* ~ *'vüñé* ‘zunaj’.

¹⁹ Tudi *'tę:me*.

²⁰ Tudi *'žie:min*.

²¹ Tudi *'cie:re*.

<i>e:</i>	< *ē	'pe:č, 'le:t = led, 'me:t, pa'pe:ō = pepel, ve'če:r, ve'če:rja, zna'me:je = znamenje, č've:la = čbela 'čebela' ²² , je'se:n, 'še:st, Red i'me:na, prid m le'se:n, sne'že:n, prid ž ve'se:la;
	< *ē-	'ze:le = zelje, 'se:dŋ = sedem, Imn dek'l'e:te 'dekle', ne'be:se (Rmn ne'be:s, Mmn v ne'be:sax), ne'be:škj, t're:ké = tretji, f'če:re 'včeraj';
	< *ē̄	i'me:, 're:p, vre'me: ²³ 'pe:tek, 'pe:t, de've:t, de'se:t, 'pe:deset, de've:deset, ve:čj = večji; Ied 've:žem, g'le:dam, p'le:šem, p're:dem, 3ed 'ze:be, del -l m ed 'ze:ō 'vzeti', s'pe:t;
	< *ē̄-	'je:tre 'jetra', Red te'l'e:ta;
	< umično naglašenega *e za j	'je:sen 'jēsen', 'je:dŋ 'en, eden';
	< *ē̄ ob r v primeru	v're:sje;
	< *ē̄ ob r v v primerih	're:pa, 've:vareca = veverica;
	v izposojenkah	kómbi'ne:ža, p're:diga = pridiga, p're:dežnjčā = predižnica 'prižnica', 'še:ka ~ 'še:ká = Šeka 'ime krave po barvi', šek're:t 'stranišče', š'te:ŋge ²⁴ 'stopnice', 'ce:kmešter = cehmešter 'cerkveni ključar', 'me:žner = mežner 'mežnar, cerkovnik', pr'ce:sijā = procesija, 'že:gnaže 'blagoslov, zegnanje (farni praznik)', 'te:x ²⁵ 'ogrinjalo';
<i>e:i</i>	< *ē̄	s'me:ix, 'me:ix, g're:ix, s'ne:jk = sneg, 'le:is, k'le:it, b're:ik = breg, m'le:iko = mleko, g'je:izdō = gnezdo, Ied s 'de:ilō, d're:ivjō = drevo, d'le:itō ²⁶ = dleto, č're:ida, s're:ida, re:js, 're:jsn, 're:jbóx, ²⁷ s've:jča, z've:žzda, s'te:inā, 'pe:isek, 'le:jsjek = lešnjak 'lešnik', pón'de:ilek, pól'le:itje, 'me:jsnc = mesec 'mesec, luna', 've:iter = veter, v're:ime, ²⁸ č're:jsjā 'česnja', b're:iskvá, be'se:ida, 'pe:istó 'pesto (leseni del kolesa, skozi katerega gre os)', prid m: s'le:ip, 'le:ip, vñ're:itj 'umreti', otp're:itj;
	< *ē̄-	b're:iza, 'ce:ista, ne've:ista, sm're:ika, st're:ixa, 'pe:ina, 'de:ikla, Ied s 'le:itjó, 'me:istó, kó'le:inó in kó'le:ina, ²⁹ po'le:inó in po'le:ina, že'le:izo, p'le:iva, 've:ijā; 'se:ime ~ 'se:imen, ne'de:ila = nedelja, s've:ider = sveder, k'le:ije = klešče, Red o're:ixa, 'de:ilatj, 're:izaté, 'se:ikatj, po've:idatj, ži've:itj, se'de:itj, tr'pe:itj = trpeti, smar'de:itj = smrdeti, m'le:itj, ž're:itj, 'je:istj;
	< *đ- v položaju pred prehodnim j	prid m 'pe:isjé 'pasji', 3ed 'pe:ixne 'pahniti';
	v izposojenkah	d're:ita = dreta, 'le:ider 'usnje', Imn te'l'e:ige 'jarem';

²² Tudi f'če:la.²³ Tudi v're:ime.²⁴ Tudi š'te:ŋge.²⁵ Tudi 'tix:x.²⁶ Tudi ž d'le:ita.²⁷ Tudi tre'bū:ix ~ tre'bu:x.²⁸ Tudi v're:ime.²⁹ Pri nekaterih sam. srednjega spola se kaže tendenca po feminizaciji, npr. Ied kó'le:inó in kó'le:ina, po'le:inó in po'le:ina, d're:ivjó in d're:ivjá, č're:ivjó in č're:ivjá, 're:bró in 're:brá itd.

<i>a</i> ³⁰	< *ā-	<i>k'la:dovec</i> ‘kladivo’, <i>'pa:lca</i> = palica, <i>'pa:met</i> , <i>ž'ga:jyké</i> ‘žganci’, <i>'ja:goda</i> , ³¹ Omn <i>z 'va:mj</i> ‘vi’;
	< *-ā	<i>b'rat</i> ; prid m <i>zd'rarf</i> , <i>p'raf</i> ;
	< *a	<i>v</i> položaju pred <i>j</i> ³² <i>m'laj</i> ; <i>ed'najst</i> , <i>dva'na:jst</i> , <i>pet'na:jst</i> , <i>d'va:jstj</i> ; 2mn vel <i>'dajte</i> ;
	< *-t̪l skupaj z r	del -l m ed <i>'da:r</i> = <i>drl</i> , <i>c'va:r</i> = <i>cvrl</i> , <i>v'ma:r</i> = <i>umrl</i> , <i>'ža:r</i> = <i>žrl</i> ;
	v izposojenkah	<i>'ajn'spanik</i> ‘jarem za enega vola’, <i>c'va:jspanik</i> ‘jarem za dva vola’, <i>'ma:lca</i> ‘malica’, <i>'šajba</i> ‘šipa’, <i>'najgle</i> ‘nagelj’, <i>'xa:ntóx</i> in <i>'a:ntóx</i> ‘brisacá’, <i>š'ma:ryce</i> = šmarnice, <i>š'pa:jza</i> = špajza ‘shramba’, <i>'ta:užnj</i> = tavžent ‘tisoč’;
<i>ā</i> :	< *ā-	<i>'lā:s</i> , <i>'pā:s</i> , <i>g'lā:n</i> = <i>dlan</i> , <i>g'rā:t</i> , <i>p'rā:x</i> , <i>v'rā:t</i> , <i>mōž'gā:nj</i> , <i>p'lā:st</i> ³³ ‘kopica sena’, <i>'ō:tā:vā</i> , <i>x'rā:st</i> , <i>k'rā:l</i> = kralj, <i>kō:vā:č</i> , <i>z̄l'dā:r</i> , <i>kō:mā:r</i> , <i>d'vā:</i> , <i>'ā:pnō</i> , <i>b'rā:da</i> ~ <i>b'rā:da</i> , <i>t'rā:vā</i> , <i>g'lā:vā</i> , <i>p'lā:xtā</i> ‘rjuha’, <i>'pā:zdūxā</i> = <i>pazduha</i> , <i>x'lā:pec</i> , <i>pā:ječ</i> , <i>'zā:jc</i> , <i>'zā:jkla</i> , <i>Imn pótre:pā:lyce</i> ‘trepalnica’, <i>'sā:jjyke</i> ‘saní’, <i>v'rā:te</i> , <i>ob'lā:čnō</i> ‘oblačno’, <i>dō:mā:t</i> , prid m: <i>m'lā:t</i> , <i>m'lā:jši</i> , <i>bō:gā:t</i> , 1ed <i>'dā:m</i> ;
	< *-ā-	<i>'gā:ber</i> = gaber, <i>'kā:sj</i> = kašelj, <i>'pā:rkj</i> = parkelj, Red <i>b'rā:ta</i> , <i>'kā:ča</i> , <i>m'lā:ka</i> , <i>z̄ā:ba</i> , <i>mā:ti</i> , <i>mā:ma</i> , <i>mā:čoxa</i> , <i>k'rā:vā</i> , <i>g'lā:kā</i> = dlaka, <i>bā:ba</i> , <i>s'kā:la</i> , <i>k'nā:la</i> ‘tnalo’, <i>'jā:bukō</i> ~ <i>'jā:buka</i> ~ <i>'jā:pkā</i> ‘jabolko, jablana’, <i>lo'bā:žō</i> = lobanja, <i>'mā:čkā</i> , <i>s'lā:mā</i> , <i>rā:nā</i> , <i>pā:jčōvna</i> = pajčevina, <i>s'rā:jca</i> , <i>'jā:goda</i> , ³⁴ 1ed/Imn <i>'jā:jce la'gā:tj</i> , ³⁵ <i>kle:pā:tj</i> , <i>'dā:tj</i> , <i>s'pā:tj</i> , <i>o'rā:tj</i> , <i>pótko:vā:tj</i> ~ <i>pótko:vā:tē</i> , <i>sme'jā:tj</i> se, <i>'kā:</i> ‘kaj’;
	< *-ā	<i>'gā:t</i> = gad, <i>g'rā:x</i> ;
	< *ž v primeru	<i>'tā:st</i> ;
	v izposojenkah	<i>x'lā:če</i> , <i>'kā:ncj</i> ‘prižnica’, <i>'mā:ykł</i> ~ <i>'mā:ytl</i> ‘plašč (ženski)’, <i>'pā:jp</i> ‘fant’, <i>š'tā:la</i> = štala ‘hlev’, <i>mōd'rā:s</i> , ³⁶ <i>ž'nā:bla</i> ‘ustnice’, <i>'ü:kłc</i> ~ <i>xā:kłc</i> ‘kljuka pri verigi’, <i>k'rā:ncj</i> ‘venec’, <i>'vā:ga</i> , <i>š'tā:jyga</i> = štanga ‘oje’, <i>z̄lā:xta</i> , <i>g'rā:bj</i> = graben ‘soteska’, <i>'jā:žykkā</i> ‘kikla, krilo’, <i>'fā:jmešter</i> ‘župnik’, <i>š'pā:rxerkt</i> ‘štedilnik’, <i>'jā:žjek</i> = fašnjak ‘pušť’; Red <i>kus'tā:jā</i> ‘kostanj’;

30 Rojs (1966: 20–21) obravnava [ā:] kot prosto različico brez jasne distribucije. Ker zbrano gradiivo izkazuje razlike v distribuciji po izvoru, je izvor [ā:] v FO predstavljen posebej, smiselnost takega prikaza bi lahko potrdila šele nova terenska raziskava na obsežnejšem gradivu.

31 Kot dvojnica z ā: tudi *'jā:goda*.

32 Lahko kot dvojnice z ā:, npr. *ed'nā:jst*, *d'vā:jstj*.

33 Tudi *kō'pi:ca*.

34 Kot dvojnica z a: tudi *'ja:goda*.

35 Tudi *'lā:gatj*.

36 Tudi *'muɔ:dres* po umiku naglasa z zadnjega kratkega zaprtega zloga.

<i>o:u</i>	< * <i>ō</i>		'bo:uk = bog, 'ro:uk = rog, p'l'o:ut, ³⁷ z'vo:un, 'po:ule = polje, za'po:uvet = zapoved, si'r'o:uta = sirota, vz'no:užje, s'fo:ura 'sora', Imn d'ro:uže, s'to:u = sto, 'no:us, 'no:uxt = noht, 'no:uč, 'mo:uč, 'ko:ust, s'no:učj = simoči, pro'so:u = proso, se'no:u, ne'bo:u, dre'vo:u, le'po:u; ³⁸
	< * <i>ō-</i>		'ko:uža = koža, 'vo:ula = volja, 'xo:ija, 'o:usnj = osem, š'ko:uda, š'ko:urža ³⁹ = skorja, su'bo:uta;
	< * <i>ō̄</i>		d'ro:uk = drog, 'po:ut = pot, 1ed s'to:upam, 'mo:uš = mož, x'l'o:ut = hlod, 'go:uška, 'ro:ubec, 'po:upek, 'zo:up = zob, 'ro:uka; ⁴⁰
	< * <i>ō̄-</i>		'go:uba, 'to:uča; ⁴¹
< * <i>ō̄</i>	po umiku novega cirkumfleksa (Furlan 2005: 407, op. 3)		'go:usanca = gosenica; ⁴²
< * <i>o</i>	po umiku novega cirkumfleksa		'o:uka = oka 'oko';
< * <i>ī̄</i>			'žo:una; prid m 'do:užn;
< * <i>ī̄-</i>			'so:uzå, Imn 'so:uze, ⁴³ 'so:unce;
v izposojenkah			'xo:ustijå, 'ško:up = škopa, 'šo:ušter 'čevljar', 'bo:utra; ⁴⁴
<i>o:</i>	< * <i>o</i>	po umiku novega cirkumfleksa	'o:lavič 'vnuka (druga otava);
	v izposojenkah		š'vo:ger 'svak', 'lo:jteršek = lojtršček 'lojtrni voz' (prim. Gostenčnik v SLA 3.2: 252);

37 Tudi *og'rā:jā*.38 Nekatere dvojnlice so naglasne, npr. *dre'vo:u* (tudi *d're:ivō*), *le'po:u* (tudi *'le:ipo*).39 Tudi *š'ko:ržā*.40 Govor pozna tudi različice z ozkim monoftongom: 'mo:š, x'l'o:t, 'go:ska, 'ro:bec, 'po:pek, 'zo:p, 'ro:kå (po analogiji tudi *no:gå* ~ *ho:ygå*).41 Tudi *'go:bå, 'tø:ča*.42 Tako tudi v prekmurskih govorih krajev Grad (SLA T398) *'go:usenca* (kot tudi *go'l'o:up*, *k'ro:uk*), Gornji Perovci (SLA T399) *'go:usenca* (kot tudi *go'l'o:up*, *k'ro:uk*), Križevci (SLA T400) *'go:usanca* (kot tudi *'zo:uf* = zob, *'po:upak*), Žetinci (SLA T414) *'go:usanca* (kot tudi *go'l'up*), kot tudi v ostalih govorih prekmurskega narečja, poleg tega pa med drugimi tudi v bizejškem govoru Bistrice ob Sotli (SLA T345) *'go:sanca* (prim. Gostenčnik 2022: 113). Za koroške govore prim. tudi Pronk 2007.43 Tudi *'šo:zå, 'šo:ze*.44 Toda *'buq:ter* 'boter'.

<i>ø:</i>	< * <i>q̥</i>	<i>k'rq̥:k</i> = krog, <i>k'lq̥:p</i> , <i>p'r̥q̥:t</i> , <i>r̥q̥:p</i> = rob, <i>'s̥q̥:t</i> = sod, <i>'go:bec</i> , <i>o'tr̥q̥:bj</i> , <i>g'o'l̥o:p</i> , <i>'v̥o:g̥l</i> = vogel, <i>'m̥o:š̥</i> = <i>mož</i> , <i>x'l̥o:t</i> = hlod, <i>'go:iska</i> , <i>'r̥o:bec</i> , <i>'p̥o:pek</i> , <i>'z̥o:p</i> = <i>zob</i> , <i>'r̥o:kā</i> ; ⁴⁵ <i>'d̥o:ga</i> , <i>'go:bā</i> , <i>'t̥o:ča</i> ; ⁴⁶ <i>'d̥o:ta</i> , <i>'n̥o:ša</i> ; ⁴⁷ <i>'v̥o:jsk</i> = vosek, <i>g'n̥o:j</i> ; <i>'m̥o:r̥je</i> , <i>t'v̥o:r</i> ; ⁴⁸
[ɔ:]	< * <i>q̥</i> ob <i>j</i>	Oed s <i>kust'jō:j</i> , <i>peč'jō:j</i> , <i>ves'jō:j</i> , <i>nuč'jō:j</i> , <i>karv'jō:j</i> ~ <i>krv'jō:j</i> 'kri';
	< * <i>o</i> ob <i>j</i>	<i>n̥i'cō:j</i> = nocoj;
	< * <i>o</i> ob <i>r</i>	<i>'t̥o:rk</i> ⁴⁹ = torek, <i>'gó:rfstaž̥e;j̥e</i> 'velika noč';
<i>uo:</i>	< *- <i>o</i>	<i>g'ruo:p</i> = grob, <i>'kuo:j̥</i> = konj, <i>'nuo:š</i> = nož, <i>'kuo:š̥</i> , <i>k'ruo:p</i> , <i>st'r̥uo:p</i> , <i>p'r̥uo:č̥</i> ;
[uo:]	< * <i>o</i> -	<i>'nuo:ša</i> , ⁵⁰ prid m <i>'duo:ber</i> , 1ed: <i>'nuo:sim</i> , <i>p'r̥uo:sim</i> , <i>'xuo:dim</i> ;
	< umično naglašenega * <i>o</i>	<i>'uo:da</i> , <i>'kuo:za</i> , ⁵¹ <i>'guo:ra</i> , <i>'buo:žič</i> , <i>'kuo:sec</i> , <i>'kuo:nec</i> , <i>'luo:nec</i> , <i>c'l̥uo:rek</i> , <i>le'nuo:ba</i> , <i>'kuo:tiʃ</i> = kotel, <i>'uo:rex</i> , <i>'uo:sa</i> , <i>'uo:knó</i> , <i>'uo:knó</i> = okno, prid m <i>'buo:ži</i> , prid že še'ruo:ka, <i>'guo:r̥e</i> in <i>'guo:r̥e</i> , <i>'duo:l</i> in <i>'duo:lé</i> , del -l že ed <i>'buo:la</i> 'bosti'; <i>'luo:j</i> , <i>t'vuo:r</i> ; ⁵²
	< * <i>o</i>	<i>'uo:trok</i> = otrok, 1ed <i>'uo:tprem</i> , ⁵³
	po umiku naglasa z zadnjega kratkega zaprttega zloga	<i>'muo:šké</i> = moški; prid m <i>'muo:tiʃ</i> = moten; <i>'nuo:ter</i> = noter;
	< * <i>q̥</i>	<i>st'r̥uo:k</i> ;
	< *- <i>q̥</i>	<i>'buo:ter</i> , <i>k'nuo:f</i> 'gumb', <i>'muo:št</i> , <i>'kuo:staj</i> = kostanj, <i>'uo:rgle</i> ; <i>š'kuo:f</i> ;
v izposojenkah		

45 Govor pozna tudi različice z diftongom: *'mo:uš*, *x'l̥o:ut*, *'go:uska*, *'ro:ubec*, *'po:upek*, *'z̥o:up* =
zob, *'r̥o:uka* (po analogiji tudi *'n̥o:gå* ~ *'n̥o:ugå*).

46 Tudi *'go:uba*, *'to:uča*.

47 Tudi *'nuo:ša*.

48 Tudi *t'vuo:r*.

49 Tudi *'tu:rk*.

50 Tudi *'n̥o:ša*.

51 Tudi *'ko:za*.

52 Tudi *t'v̥o:r*.

53 Tak odraz zaradi protetičnega *v-*.

<i>ü:</i>	< * <i>ū</i>	'lū:č, 'vū:š, k'lū:č = ključ, k'lū:čanca, kle'bū:k, me'xū:r, ⁵⁴ t'rū:plō ⁵⁵ 'trup (život)', dū:ša, g'rū:škā 'hruška', vū:zda = uzda, lū:kjā = luknja, sū:ša, Imn vū:ste 'usta', p'lū:če 'pljuča', prid m: g'lū:x, sū:x, d'rū:gega;
	< * <i>ū-</i>	Red 'kū:pa, k'rū:xa, k'lū:kā = kljuka, mū:xa, sū:kjā = suknja, jū:žna = južina 'kosilo', bū:kva 'bukev' (Red bū:kve), v'jū:trō 'zjutraj';
	v izposojenkah	'bū:rkle = burklje, kū:ga ~ kū:gā, fū:reš 'koline', fū:rtóx 'predpasnik', kū:xjā = kuhinja, tū:mf = tumf 'tolmun', t'rū:gā ~ t'rū:gā = truga 'krsta', g'rū:n ⁵⁶ 'kmetija', Imn štū:mfē 'nogavice', prid m 'pū:klast ~ pū:klāst 'grbast';
<i>u:</i>	< * <i>ū</i>	'ku:kafca = kukavica, o'lu:pek, 1ed 'lu:pim 'lupiti'; v'nuzk;
	< *-i	'vu:k, ⁵⁷ prid m 'du:k = dolg, 1ed 'tu:čem 'tolči';
	< *-j-	'bu:xa (Red 'bu:xe), Red 'pu:xa, prid ž 'du:ga, 'pu:na;
	< *-j	'pu:n;
	v izposojenkah	'lu:ster 'lesteneč, svečnik';
<i>a:r</i>	< *-i in *-j-	'pa:rst = prst, ča:rf = črv, za:rt = žrd, sa:ršen = sršen, ga:rm = grm, ka:rst = krst, če'tartek, va:rba = vrba, ma:rzlcá = mrzllica, smrt 'sa:rce, ga:rlo 'grlo', sa:rna = srna, pa:rse 'prsi', 'da:rve 'drva'; prid m 'ta:rt = trd, ča:rnj = črni; del -l m mn v'ma:rlj = umrli;
<i>ə:</i>	< *-i	'kō:p = kup, jō:k = jug 'južni veter, odjuga', p'lō:k 'plug, k'rō:x = kruh, ⁵⁸ f'kō:p = vkup 'skupaj', tō: = tu.

⁵⁴ Tudi me'xi:r.⁵⁵ Tudi t'rū:plō.⁵⁶ Tudi g'rō:nt in kme'ti;jā.⁵⁷ Tudi 'vazuk.⁵⁸ Tudi k'rū:x ~ k'rux:x.

3.3.1.2 Nenaglašeni samoglasniki

issln.	Gradivo	
<i>i [j]</i>	< * <i>iK</i> <i>्</i> < * <i>’VKiK</i> < *- <i>i</i> < * <i>uKV</i>	<i>i'me:</i> , <i>zi'dâ:r;</i> <i>ži've:itj;</i> <i>t'râ:nik</i> = travnik, <i>že:nin</i> , <i>'o:tâvič</i> ‘vnuka (druga otava)’, <i>'buq:žič</i> , <i>p'râ:šič</i> ; <i>'ajnšpanik</i> ‘jarem za enega vola’, <i>c'vajšpanik</i> ‘jarem za dva vola’, 1ed <i>'xuq:dim</i> ; Med <i>'kuq:jî</i> , Odv <i>'kuq:jâmî</i> ‘konj’, <i>kó'ko:ušâmî</i> ; Imn m <i>f'ti:čj</i> , <i>môz'gá:nj</i> , <i>s'tâ:rešj</i> , <i>k'râ:lj</i> = kralji; Med <i>tre'bûxj</i> , Omn <i>ót'ruo:kamj</i> , <i>p'lü:čâmj</i> , <i>re;brâmj</i> , <i>s'tâ:rešamj</i> , <i>vü:xâmî</i> ; <i>'de:ilatj</i> , <i>pe'lâ:tj</i> , <i>p'lâ:čatj</i> , <i>p'le:itj</i> , 2ed vel <i>pr'nje:si</i> , <i>'nie:lj</i> , <i>žie:ri</i> ; del -l m mn <i>'nie:slj</i> = nesli, <i>v'ma:rlj</i> = umrli, <i>ži've:ilj</i> ; Imn <i>v'iši:</i> ‘us’; ⁵⁹ Rmn <i>l'i:di</i> : ‘ljudje’, Mmn <i>l'i:de:ix</i> , Omn <i>l'i:dmi</i> ; <i>si'ši:tj</i> ~ <i>si'ši:tj</i> , <i>d'ši:te</i> ;
<i>e</i>	< * <i>eK</i> <i>्</i> < * <i>’KeK</i> < *- <i>e</i> < * <i>eKV</i>	<i>me'so:u</i> , ⁶⁰ <i>pet'na:jst</i> , Mmn <i>pes'te:ix</i> ‘pest’; <i>me'xi:r</i> ~ <i>me'xi:r</i> , <i>les'ni:ka</i> , <i>le'nuq:ba</i> , <i>le'vi:ca</i> , <i>ple'ni:ca</i> , <i>res'ni:ca</i> , <i>se'no:u</i> ; prid m <i>le'se:n</i> , <i>sne'žem</i> ; <i>se'de:itj</i> , <i>ce'di:itj</i> , <i>sme'jâ:itj</i> se;
	< * <i>’VKeK</i> < *- <i>e</i> < * <i>’KeK</i>	<i>'so:set</i> (tudi <i>'so:uset</i>), <i>'uo:rex</i> ; <i>'pa:met</i> ;
	< *- <i>a</i> v primeru < * <i>ə</i> v priponah <i>*-ac</i> , <i>*-ək</i>	<i>'tie:le</i> = tele, <i>v're:ime</i> , ⁶¹ <i>'se:ime</i> , ⁶² Imn ž: <i>ž'lî:ce</i> , <i>č've:le</i> = čebela ‘čebela’, Red ž: <i>'sie:stre</i> , <i>b'râ:de</i> , <i>'zi:me</i> , <i>g'lâ:ve</i> ; <i>be'se:ida</i> , <i>pše'ni:ca</i> ~ <i>še'ni:ca</i> , <i>če'ta:rtek</i> , <i>pete'lî:n</i> , ⁶³ <i>de've:t</i> , <i>de'se:t</i> , <i>ed'hajst</i> ‘enajst’;
	< * <i>iKV</i> v primeru	prid m Red <i>'lie:xkega</i> , 1ed: <i>'na:jdem</i> ‘najti’, <i>'nie:sem</i> ‘nesti’, <i>'zie:mem</i> ‘vzeti’, 2ed <i>'nie:se:š</i> ;
	< * <i>a</i> v položaju za <i>ž</i> < * <i>ń</i>	<i>'ze:le</i> ~ <i>'ze:ile</i> = zelje, <i>'lü:bje</i> , <i>vz'no:užje</i> , <i>zna'me:že</i> = znamenje, <i>š'ti:rje</i> , 3ed <i>'nie:se</i> ‘nesti’, 2mn vel <i>'nie:site</i> ; <i>le'si:ca</i> = lisica;
		<i>'go:bec</i> , <i>g'rû:ševec</i> in <i>'te:pukev</i> ‘sadjevec, hruškovec’, <i>x'lâ:pec</i> , <i>'kuq:neć</i> , <i>'kuo:sec</i> , <i>k'rî:vec</i> ‘severni veter’, <i>'ro:bec</i> ‘robec, ruta’, <i>ž're:ibec</i> , <i>stu:die:neć</i> = studenec; <i>'mo:užek</i> ~ <i>'mo:žek</i> ‘ledvice’, <i>'bi:ndek</i> ‘žepni nož’, <i>pe:žsek</i> = pesek, <i>če'tartek</i> , <i>'pe:tek</i> , <i>o'lû:pek</i> , <i>mar'tinček</i> , <i>'po:pek</i> (tudi <i>'po:upek</i>), <i>pi:šek</i> ‘pišče’, <i>ši:žek</i> = šinjak ‘tilnik’, <i>v'po:udnek</i> ‘opoldne’, <i>z'mar'lek</i> in <i>zm'la:dek</i> ‘pomlad’, prid m <i>'lie:xek</i> ‘lahek’;
		<i>m'râv'li:žek</i> = mravljinjak ‘mravljišče’, <i>'vi:teržek</i> = viternjak ‘oprtni koš’, <i>kókóši:žek</i> = kokošnjak ‘kurnica’, <i>'jâ:buček</i> = jabolčnjak ‘sadjevec, jabolčnik’, <i>č've:užek</i> = čbelnjak, <i>'fâ:žjek</i> = fašnjak ‘pust’;

59 Tudi *'vü:šj*.

60 Tudi *'mie:sö*.

61 Tudi *vre'me*.

62 Tudi *'se:imén*.

63 Tudi *kó'ko:ut*.

<i>a</i> [a]	< * <i>aKV</i>	<i>za:po:u</i> ^v <i>vet</i> = zapoved, <i>zna:me:j</i> e = znamenje, <i>ka'di:h</i> ča = kadilnica ‘kadilo’, <i>pla:n</i> i: <i>na</i> , <i>dva'na:j</i> st;
	< * ¹ V <i>KaK</i>	Mmn: <i>na 'ni:tax</i> , <i>pr 'mi:šax</i> ; <i>'dā:vatj</i> , <i>'de:latj</i> ‘delati’, <i>'kā:latj</i> ‘cepići drva (na drobno)’, <i>'le:itatj</i> , <i>p'lūrvatj</i> , <i>po've:idatj</i> = povedati, <i>'re:izatj</i> = rezati, <i>'se:ikatj</i> , <i>s'kā:katj</i> , <i>s're:čatj</i> , <i>s'to:upatj</i> , <i>'žā:jgatj</i> ~ <i>'žā:jgatj</i> = žagati; 1ed <i>g'le:dam</i> ‘gledati’, 2ed vel <i>'de:jlaj</i> ‘delati’;
	< *- <i>a</i>	<i>'ro:kā</i> (tudi <i>'ro:ukā</i>), <i>res'ni:ca</i> , Red/Idv <i>'kuo:j</i> å ~ <i>'kuo:j</i> ा, Idv <i>'luo:ncā</i> ;
	< * ¹ V <i>KēK</i>	<i>'go:usanca</i> = gosenica; <i>'vi:datj</i> , <i>'ve:idati</i> ;
	< * <i>r</i>	<i>obar'vi:</i> = obrvi, Red <i>kar'vi:</i> (tudi <i>'karvij</i>) ‘kri’; <i>smar'de:itj</i> ‘smrdeti’, 3ed <i>gar'mi:</i> ‘grmeti’;
<i>ó</i> [ø]	< * <i>oKV</i> ⁶⁴	<i>gó:spo'ldija</i> , <i>kó'ko:u</i> š, <i>kó'ko:ut</i> = kokot ‘petelin’, <i>kó'pi:tó</i> (tudi ž <i>kó'pi:ta</i>), <i>kó're:je</i> = korenje, <i>kó'pi:ca</i> , <i>kó'ri:tó</i> , <i>kó'vá:č</i> , <i>móz'gá:nj</i> , <i>ógr'ájjá</i> , <i>ópxaljí:ló</i> = obhajilo, <i>pó'ti:ca</i> ; <i>dó'má:</i> , prid <i>bó'lén</i> in (po analogiji) <i>bó'lé:ná</i> ‘bolan, bolna’, <i>kó'si:tj</i> ‘kositi’, <i>ló'vi:tj</i> , <i>pótikó:vá:tj</i> , <i>zvó'ni:tj</i> , 3ed <i>zvó'ni:</i> ;
	< * ¹ V <i>KoK</i>	<i>'ná:xót</i> , <i>'ja:gódá</i> ~ <i>'já:gódá</i> , <i>'má:čóxa</i> = mačoha;
	< *- <i>o</i>	<i>stó:pá:ló</i> = stopalo; 1dv ž, 1mn <i>m'lá:timó</i> ; <i>'cie:lq</i> ~ <i>'cie:ló</i> , <i>'die:blq</i> , <i>'sie:dlq</i> , <i>s'tie:gnq</i> = stegno;
	< * ¹ V <i>KqK</i>	<i>'zie:lót</i> = želod, Oed ž z <i>b'rá:dój</i> , <i>k'rá:vój</i> , <i>'li:pój</i> , <i>'mi:zój</i> , <i>'zie:nój</i> , <i>žli:cój</i> , prid ž Oed <i>vi'suo:kój</i> ;
	< *- <i>o</i>	Ted: <i>'ro:kó</i> ~ <i>'ro:ukó</i> , <i>k'rá:vó</i> , <i>'mę:ló</i> = meljo ‘moka’, <i>žli:có</i> ; 3mn <i>m'lá:ti:jó</i> ;
	< *- <i>él</i> /*- <i>əl</i> /*- <i>al</i> /*- <i>il</i> v del - <i>l</i> m ed	<i>'ne:só</i> ‘nesti’, <i>c've:ó</i> ‘cesti’, <i>m'líe:ó</i> , <i>k'le:ó</i> ‘kleti’, preklinjati, <i>'je:ó</i> ‘jesti’, <i>'ze:ó</i> ‘vezeti’, <i>p're:ó</i> ‘presti’, <i>'ná:šó</i> ‘najti’, <i>'vi:daó</i> ‘videti’, <i>'ve:idaó</i> ‘vedeti’, <i>ži've:ó</i> , <i>x'te:ó</i> ‘hoteti’, <i>'tarpaó</i> ‘trpeti’; <i>'dá:o</i> ‘dati’, <i>'de:jlao</i> ‘delati’, <i>k'lé:čáo</i> ‘klečati’, <i>k'lie:paó</i> ‘klepati’, <i>'lá:gaó</i> ‘lagati’; ⁶⁵ <i>ló'vi:ó</i> ‘loviti’; <i>'pe:ixnó</i> ‘pahnit’; <i>'nu:so</i> ‘nositi’, <i>m'lá:tó</i> ‘mlatiti’;
	< v priponi *- <i>əl</i> /*- <i>əl</i>	<i>'pie:kló</i> ;
<i>ü</i>	< * <i>uKV</i>	1ed: <i>kü'pi:jem</i> , <i>kü'pu:vlem</i> ;
	< * ¹ V <i>KuK</i>	<i>'pa:zdi:xa</i> = pazduha;
<i>u</i>	< * <i>uKV</i>	<i>dru'ži:na</i> , <i>lu'pi:j</i> e = lupinje ‘lupina’, <i>stu'die:nec</i> ;
	< * <i>oKV</i> ⁶⁶	<i>ku'si:ca</i> = koščica ‘splošno ime za sadne koščice’, <i>su'bo:uta</i> , Imn/Rmn <i>kus'ti</i> ; Omn <i>kust'mi</i> ; Imn/Rmn <i>nu'či</i> , <i>u'či</i> ;

64 Kot dvojnica k *u* (*kó'ši:ca* ~ *ku'ši:ca*).

65 Pri glagolih z deležniki na *-*al*/*-*él* (tudi po naglasnem umiku).

66 Kot dvojnica k *ó*.

<i>l</i>	< <i>l</i> po onemitvi ponaglasnega <i>i</i> med soglasnikoma	'ma:ržlcā = mrzlica;
	< v priponi *-əl/*-əl	'kâ:šl = kašelj, pr'jâ:tł = prijatelj, 'kuo:tł = kotel;
	v izposojenkah na *-Kəl< nem. -el/-ol	'â:kłc ~ 'xâ:kłc 'kljuka pri verigi', 'kâ:ncł 'prižnica', 'krâ:ncł 'venec', 'k'rie:mpl, 'mâ:ŋkł ~ 'mâ:ntł 'plašč (ženski)', 'na:jgłc 'nagelj', 'pâ:rkł = parkelj, 'ž'varcł = žvarcelj 'tanka deska';
<i>r</i>	< <i>r</i>	pr'gi:še = prgišče, Oed s <i>kryv'jó:j</i> ~ <i>karyv'jó:j</i> 'kri'; tr'pe:iti = trpeti, 3ed <i>tr'pi:</i> = trpi,
	po onemitvi vokala v položaju KrVK	b'rđâ:vi:cā = bradavica, pr'ce:sijâ = procesija, pr'jâ:tł = prijatelj; Mmn <i>pr'mi:šax</i> , 2ed vel <i>pr'nje:si</i> ;
[ŋ]	< <i>n</i> po onemitvi ponaglasnega <i>i</i> v položaju <i>KnK</i>	'no:ušnca = nosnica, 'pe:rycā = pernica 'blazina čez celo posteljo', p're:dežnca 'prižnica', ka'di:ljca 'kadilo', kó:pi:šnca 'robidnica (črna malina)', 'so:uňnca, 'bü:čnca, pód'ru:žnca, s've:jičnca = svečnica, po:u'no:čnca = polnočnice, s'marňce, pót're:pá:ljce 'trepalnice', del -l: je 'ma:rknł, 'pe:ixnla, 'pe:ixnłi, vz'di:gnli, 'pe:ixnłi, pòk'lę:kntj, s'tę:gntj se, vz'di:gntj, 2mn vel <i>vz'di:gntje</i> ;
	< <i>n</i> po onemitvi ponaglasnega <i>e, ə</i> v položaju <i>Kən</i>	'cie:sn, 'ke:dn̩ = teden, lü'be:izn̩ = ljubezen, 'se:dñdeset; prid m: 'do:užn̩ = dolžen, 'muo:tn̩ = moten, 're:isn̩ = resen, 'ži:fčn̩ = živčen;
	redko v izposojenkah na *-Kən- < nem. -en/-ən-	'ta:yžn̩ = tavžent 'tisoč';
	< *ń v položaju -Kəń	g'lie:žn̩ = gleženj;
	< *m po onemitvi ponaglasnega <i>ə</i> v položaju <i>Kəm</i>	'se:dn̩ = sedem, 'o:usn̩ = osem, 'o:ušn̩deset = osemdeset, 1ed 'sŋ̩ 'biti', 'ni:sŋ̩ 'ne biti';
[m]	< <i>m</i> po onemitvi ponaglasnega <i>e</i> in <i>i</i> med soglasnikoma	'se:jm̩ = sejem 'semenj'.

3.3.2 Konzonantizem

Soglasniki so nastali iz enakih izhodiščnih splošnoslovenskih soglasnikov (Logar 1981: 32), poleg tega pa še:

3.3.2.1 Zvočniki

	Izvor	Gradivo
<i>n</i>	< *ń kot ohranitev rinezma	<i>g'lie:žŋ</i> = gleženj; 'me:jsyc = mesec 'mesec, luna' (prim. Ramovš 1924: 103–104);
<i>J</i>	< *ń < *ń < *-nbj-/*-nbj-	<i>mrâv'li:žek</i> = mravljinjak 'mravljišče', 'ši:žek' = šinjak 'tilnik', 'čre:žjá' = češnja, <i>ogji:še</i> = ognjišče, 'lú:kjá' = luknja, 'sú:kjá' = suknja, 'jájyká' = kikla, krilo', 'čre'pi:já' = črepinja, 's'vi:já' ⁶⁷ <i>lo'bá:já</i> = lobanja, 'kuo:ž' = konj, R/Ted 'kuo:žá' 'konj', 'ji:vá' = njiva, zaim m Ded 'je:mó ~ je:mu, Ted 'je:ga, Oed že:ži:m 'on'; kó're:je = korenje, <i>ka'me:žje</i> ⁶⁸ 'kamenje', 'se:žje' = sanje, <i>vog'li:je</i> = ogljinje 'ogljje', <i>zna'me:žje</i> 'znamenje';
<i>l</i>	< *l < *IV < primarna skupina *dl/*tl < *-l- < *-lbj-/*-lbj-	<i>k'lú:č</i> = ključ, <i>k'lú:ká</i> = kljuka, <i>m'râ:vílâ</i> , <i>m'râv'li:žek</i> = mravljinjak 'mravljišče', 'zie:mla', <i>vo:ula</i> = volja, 'mç:la' = melja 'moka' ((Jakop v SLA 3.3: 171), <i>s'te:ila</i> = stelja, 'dç:tela', <i>po:ule</i> = polje, <i>ne'de:ila</i> = nedelja, ' <i>po:jstla</i> = postelja, Imn <i>p'lú:če</i> 'pljuča', <i>k'râ:l</i> = kralj, Imn <i>k'râ:lj</i> , <i>pe'lâ:tj</i> = peljati; Imn <i>vi:lice</i> = vilice; del -l ž ed: <i>p're:la</i> = predla, 'je:ila' = jedla, 'c've:la' = cvetla, ' <i>buo:la</i> = bodla; 'ze:le' ~ 'ze:ile', ' <i>po:jstla</i> = postelja;
<i>r</i>	v skupini *črě-, žrě-	<i>čre:žjá</i> 'češnja', 'čre:žvá' 'čрева'; 'žre:žbec', Imn 'žrie:pcj' 'žrebe';
<i>v</i>	< kot proteza pred *u- < *y- < *um- v sklopu *um- < *b	'vü:xa' = uha 'oho', 'vü:š' = uš, 'vü:ste' 'usta', 'vü:zda' = uzda; <i>vm're:itj</i> = umreti, 1ed <i>v'mi:ram</i> , del -l m <i>v'ma:r</i> , del -l m mn <i>v'ma:rlj</i> = umrli; <i>pót'vo:ujé</i> ⁶⁹ = podvoje 'podboj' (Jakop v SLA 2.2: 85);
<i>j</i>	< *ń < *ń < *-nbj-/*-nbj- v primerih s včasih pred s, š, g prehodnim j in b v položaju pred nk/ng	<i>góspó'dija</i> , 'kuo:staj' = kostanj, ⁷⁰ <i>kus'tâ:já</i> = kostanja, 3ed <i>na'pejja</i> = napenja; <i>b'ri:je</i> = brinje, <i>pe'če:je</i> = pečenje; ' <i>po:jstla</i> = postelja, ' <i>vo:jsk</i> = vosek, <i>p'la:ji:š</i> = plašč, ' <i>o:jgn</i> = ogenj, ' <i>na:gglc</i> 'nagelj', 'žá:jgatj' ~ 'ža:jgatj', ' <i>p'ajjp</i> 'fant'; ' <i>sâ:jjke</i> 'sani', 'ši:vajjká', 'ž'ga:jñké' 'žganci', ' <i>pi:sajjká</i> 'pirhi', <i>p'la:jñká</i> , 's'tâ:jñga'.

67 Tudi *s'vi:ža* in *s'vi:já*.68 Tudi *ka'me:žje*.69 Tudi *pót'bô:ujé*.70 Toda *o:jgn* 'ogenj' in *š'kie:gñ* 'skedenj'.

3.3.2.2 Nezvočniki

	Izvor	Gradivo
<i>k</i>	$< t$ v skupini <i>tl</i>	Red 'mie:kle, k'le: = tla, Mmn <i>k'le:ix</i> 'tla'; 'mi:kł = mitel 'vmesna notranja stena v hiši', 'ma:ŋkł' 'plašč (ženski)';
	v skupini <i>tn</i>	<i>k'ná:la</i> 'tnalo';
	$< t'$	'ke:dŋ = teden, t're:ké = tretji;
<i>g</i>	$< d$ v skupini <i>dl</i> v skupini <i>dn</i>	<i>g'lá:n</i> = dlan, <i>g'lá:kå</i> = dlaka; <i>š'kie:gn</i> 'skedenj';
<i>f</i>	$< *v$ pred nezvenečimi nezvočniki in v izglasju	Imn <i>f'ti:ičj</i> , <i>'ku:kafca</i> , <i>'uq:fca</i> ~ <i>'q:fca</i> = ovca, <i>'ža:ŋŋklájkå</i> 'tesarska sekira', <i>'gó:rfsťa:jě:je</i> 'velika noč', prid m <i>'ži:fčŋ</i> , <i>fče:re</i> 'včeraj', <i>f'kraj</i> 'proč', <i>f'se:</i> ; <i>'ba:rſ</i> = brv, <i>'ča:rſ</i> = črv, <i>zd'rſ</i> ; <i>p'rſ:f</i> , Rmn <i>'kuo:tłóf</i> ~ <i>'kuo:tluſ</i> , <i>s'tá:rešóf</i> , <i>'zo:ubof</i> , <i>c're:if</i> , <i>K'rí:žóf</i> 'se;jŋ, <i>fpi:tj</i> = vpiti, <i>f'si:ritj</i> se = usiriti se;
<i>š</i>	$< *šč$ $< s$ pred <i>k</i> $< *$ <i>s</i> v soglasniški skupini <i>sk-</i>	<i>'kü:šer</i> = kuščar, <i>ku'ši:ca</i> = koščica (splošno ime za sadne koščice), <i>og'ji:še</i> = ognjišče, <i>pi:še</i> = pišče, <i>p'la:jš</i> = plašč, <i>pr'gi:še</i> = prgišče, <i>topo'ri:še</i> ; Imn <i>k'le:je:še</i> = klešče, prid m <i>'tie:š</i> = tešč, <i>'lü:šitj</i> = luščiti, 3ed <i>t'jši:</i> = tišči, 1ed <i>i:šem</i> = iščem; <i>š'kie:gn</i> 'skedenj'; <i>š'ko:ŋrjá?!</i> = skorja (prim. Ramovš 1924: 293).

3.3.3 Prozodija

Fonetično dolgi naglašeni zložniki so odrazi naglašenih issln. $*\bar{V}$, sekundarno tudi naglašenih issln. $*\hat{V}-$ in issln. $*-\hat{V}$. Govor pozna vse splošnoslovenske naglasne spremembe (umik na prednaglasno dolžino, pomik cirkumfleksa na naslednji zlog, nastanek novega cirkumfleksa), od nesplošnoslovenskih pa umik na prednaglasno kračino (*'kuo:zå* ~ *'kɔ:za*, *'sie:stra*) in nadkračino (*'mie:gla*). Vsi novonaglašeni samoglasniki so dolgi.

Naglasno mesto v besedi je podobno kot v izhodiščnem sistemu, le da so zlogi, ki so v njem bili pred naglašenimi kratkimi zadnjimi zlogi, sedaj naglašeni (*'žie:na*, *'kuo:zå* ~ *'kɔ:za*, *'mie:gla*). Naglasni umik s cirkumflektirane zadnje dolžine ni izvršen (v celoti): *'mie:só*, *'vü:xa* 'uhó', *'o:uka*, *'le:ipó* (toda *ne'bo:u*, tudi *me'so:u*), pač pa je pogosta morfolinizacija naglasa (npr. *'sa:rce*, Med *'sa:rcj*).

71 Tudi *š'ko:ŋrjá?*.

3.3.4 Izguba glasov

ø	< *i	v položaju KiK	'jü:žna = južina 'kosilo'; 2mn vel vz'di:gpte = vzdignite;
		v pripomoni -ica v *K-ica	'pa:lca, 've:vareca = veverica, 'go:usanca = gošenica, 'ma:rzlcâ = mrzlica, 'kisalca = kislica, 'ku:kafca = kukavica, k'pi:šnca 'robidnica', žni:derca 'šivilja'; 'no:usycâ, kl'li:čanca, 'zi:danca 'klet za shranjevanje krompirja', s've:čnca, p're:dežycâ 'prižnica', 'so:unčnca, 'bü:čnca, pôd'rú:žnca, Imn š'ma:rjce, 'vi:lce = vilice;
< *e		v pripomoni *-ec	'zâ:jc = zajec;
< *ə		v položaju Kən/ KənK/ Kəl/Kək	'cie:sŋ, 'ke:dŋ = teden, lü:ber:izŋ = ljubezen, 'se:dŋ, 'o:usŋ, prid m 'do:užŋ = dolžen, 'muo:tŋ = moten, 're:jsŋ = resen, ži:ččŋ; 1ed 'ni:sŋ 'ne biti', sy; 'me:jsŋc = mesec 'mesec, luna', (-ŋc < *-ənc < *-enc < *-ec); 'ka:ncl 'prižnica', k'râ:ncl 'venec', 'ka:šl = kašelj, k'rie:mpl = krempelj, 'pâ:rkł = parkelj, 'tô:rk ⁷² = torek;
< *-l		v položaju za soglasnikom v del -l m ed (< *-t'l)	'da:r = drl 'dreti', c'va:r = cvrl 'cvreti', v'ma:r = umrl 'umreti', ótpa:r = odprl 'odpreti', ža:r = žrl 'žreti';
n	< vn-		'trâ:nik = travnik;
s	< vs-		'sâ:k in 'sâ:kj = vsak(i), 'se:jsveti = vsi sveti;
d	< td		'pe:deset, 'še:zdeset, de've:deset.

4 SKLEP

Govor kraja Dobovec pri Rogatcu (kot tudi Slivnice pri Celju, Jakop 2022) izkazuje definicijske lastnosti južnoštajerske narečne ploskve južne slovenščine. Zanj je značilna sekundarna podaljšava večine issln. kratkih naglašenih zložnikov v zadnjem besednem zlogu. Govor v naglašenih zlogih zato ne pozna kolikostnih nasprotij.

Sistem dolgih naglašenih samoglasnikov je monoftongično-diftongičen. Stopenja samoglasniške redukcije je srednja. Onemenvajo predvsem nenaglašeni visoki samoglasnikih; npr. i v položaju ob zvočnikih: 'jü:žna = južina 'kosilo', k'lü:čanca, 'zi:danca 'klet za shranjevanje krompirja'. Preglasa za funkcionalno mehkimi soglasnikij (< i, n), l (< ī) ter č, ž, š govor ne pozna (npr. Oed s kó:vâ:čóm, Dmn 'kuo:žóm, Rdv 'kuo:žój). Zaradi popolne onemitve nekaterih nenaglašenih samoglasnikov ob zvočnikih /l/, /m/ in /n/ nastanejo zlogotvorni zvočniki /l̩/, /m̩/ in /n̩/, npr. k'râ:nc̩l 'venec', 'mâ:ŋk̩l ~ 'mâ:ŋtl 'plašč (ženski)', 'kuo:t̩l, 'najglc 'nagelj', ž'varc̩l = žvarcelj 'tanka deska'; 'se:jŋ̩ = sejem 'semenj'; 'so:unčnca, 'pe:rŋc̩a 'blazina čez celo posteljo', kó:pi:šnca 'robidnica (črna malina)'; pôk'lé:kŋt̩j, s'te:gŋt̩j se; 'cie:sŋ̩, 'ke:dŋ̩ = teden; g'lie:žŋ̩ = gleženj.

⁷² Tudi 'tu:rk.

V govoru Dobovca pri Rogatcu je manj redukcij kot v govorih Slivnice pri Celju (Jakop 2022: 89–106) in v govoru Šentvida pri Grobelnem (Jakop 2003: 365–380); oblike *m'le:iko*, *na 'vie:sj*, *'ži:tó* itd. so primerljive z oblikami bližnjega srednještajerskega govora Šmarja pri Jelšah (Orožen, 1981): *m'la:iku*, *'vo:knu*, *v 'vie:si*, *'že:itu*, medtem ko je v zahodnejšem šentviškem govoru več redukcij: *m'la:ik*, *('v)o:kŋ*, *na 've:s*, *'že:it*, prav tako v še zahodnejšem slivniškem: *m'le:ik*, *'uo:kŋ*, *na 'vie:s*, *'že:it* itd. Za zahodnejši del srednještajerskih govorov je torej značilna večja vokalna redukcija kot za vzhodnejši del tega narečja.

Manj redukcij je tudi pri pred- in ponaglasnih samoglasnikih (npr. *i*) pri glagolih: *g'rā:bijt*, *'lū:šitj* ‘ružiti (koruzo)’, *'ži've:itj* (Sliv. *g'rā:pt* ‘grabiti’, *'lu:ušt* ‘ružiti (koruzo)’, *'ži've:jt* ‘živeti’); 1dv *'vi:dima*, 2mn *'vi:dite* ‘videti’, *m'lā:tite* ‘mlatiti’, 3mn *'ži:vi:jo*, del -*l* ž ed *'kü:pjla* = kupila, *'tū:lila* = tulila (Sliv. 1dv *'vi:jdma*, 2mn *'vi:itte* ‘videti’, *m'lā:tte* ‘mlatiti’, 3mn *'ži:ijo* = živijo, del -*l* ž ed *'ku:upla* = kupila, *'tu:ylla* = tulila).

Vsem tem govorom je skupna tudi izguba izglasnega *-u* (< *-il, *-ěl, *-el, *-əl, *-ɿl) > Ø v deležnikih na -*l* m ed (šentviško *je 'xō:t* ‘hoditi’, *na're:t* ‘narediti’, *'na:š* ‘najti’, *'na:js* ‘nesti’, *p'ri:ž* ‘priti’, *'re:ik*, *'va:rk* ‘vreči’, *'ma:k* ‘morati, moči’, šmarsko *p'ri:ž* ‘priti’; slivniško *'na:š* ‘najti’, *'pe:ik* ‘peči’, *'re:ik*, *'ne:js* ‘nesti’, *'nuo:s* ‘nositi’, *'mo:uk* ‘morati, moči’, *'mua:r* ‘umreti’, *ot'pa:r* ‘odpreti’, *'da:r* ‘dreti’, *c'va:r* ‘cvreti’, *'ža:r* ‘žreti’, dobovško pa *'da:r* ‘dreti’, *c'va:r* ‘cvreti’, *v'ma:r* ‘umreti’, *ot'pa:r* ‘odpreti’, *'ža:r* ‘žreti’ (tj. le pri del -*l* m ed < *-ɿl), sicer pa imajo deležniki -*l* m ed končnico -*o*: *'nuo:só* ‘nositi’, *'ne:só* ‘nesti’, *x'te:ó* ‘hoteti’ itd. Tudi v bizejškem govoru kozjansko-bizejškega narečja štajerske narečne skupine kraja Bistrica ob Sotli (Gostenčnik 2022a: 3.3.1.2) je izguba izglasnega *-u* izkazana le pri del -*l* m ed < *-ɿl, tj. *'dɔr* ‘dreti’, *v'mɔr*, *ot'pɔr* (sicer *'vi:do*, *'lu:vo* ‘loviti’, *'ne:so*, *'na:šo* itd.).

Soglasniški sistem so sooblikovali naslednji razvoji: (1) mehčani *l̄* je otrdel v *l* (*p'lū:če* ‘pljuča’, *'ze:le* ‘zelje’); (2) mehčani *ń* je za samoglasniki prešel v nazalizirani *ž* (*ń > j: *čre'pi:já* ‘črepinja’, *s'vi:já* ‘svinja’, *'lū:kjá* = luknja); (3) skupini *čré-*, *žré-* sta ohranjeni (*čre:ijšá* ‘češnja’, *čre:ivá* ‘čревa’); (4) skupina *šč* se je asimilirala v *š* (*šč* > *š*: *k'le:ijše* ‘klešče’, *ku:ši:ca* ‘koščica’, *'tie:š* = tešč, *na 'tie:še* = na tešče).

Govor ima številne (zlasti glasoslovne) dvojnlice (včasih morda tudi zaradi nepoenotenega zapisa pri istem leksemu), npr. ž *'mi:š* ~ *'mie:š*, *'ni:t* ~ *'nie:t*, *'ri:t* ~ *'rie:t*; *s'vi:já* ~ *s'vi:ja* ~ *s'vi:já*, dvojnici za -*è* (*'vie:č* ~ *'ve:č*) in dvojnici za *ō in *-*ø*, npr. *'mo:š* ~ *'mo:uš*, *'tɔ:ča* ~ *'to:uča* (Sliv. le monoftong *'mo:š* in *'tɔ:ča*). Nekatere dvojnlice so naglasne, predvsem pri nedoločnikih glagolov, npr. *'lå:gati* ~ *la'gå:tj* ‘lagati’, pa tudi pri samostalnikih in drugih besednih vrstah, npr. *mód'rå:s* ~ *'muo:dres*, Red *'ko:ustj* ~ *ku'sti:*, *'mie:só* ~ *me'so:u*, *d're:ivó* ~ *dre'vo:u*, *'le:ipo* ~ *le'po:u*. Zapisovalec Jurij Rojs piše (1966): »Zdi se mi, da bi bilo nemogoče zapisati tipično govorico Dobovca, ker pravzaprav ni strnjenega naselja, tudi

prebivalci so pomešani iz različnih krajev, tako da je možno en isti glas spregovoriti v več različicah.«

Na podlagi vseh teh odrazov in številnih (sistemskeh) dvojnic lahko sklepamo, da gre v osnovi za srednještajerski govor, prehoden s kozjansko-bizeljskim na eni strani in haloškim na drugi strani.

KRAJŠAVE IN KRATICE

D = dajalnik; **del** = deležnik; **Dob.** = Dobovec; **ed** = ednina; **dv** = dvojina; **I** = imenovalnik; **issln.** = izhodiščni splošnoslovenski; **K** = konzonzant/soglasnik; **m** = moški spol; **M** = mestnik; **mn** = množina; **nem.** = nemško; **O** = orodnik; **prid** = pridevnik; **R** = rodilnik; **s** = srednji spol; **SLA** = Slovenski lingvistični atlas; **Sliv.** = Slivnica; **sln.** = slovensko; **T** = tožilnik; **T000** = točka; **V** = vokal/samoglasnik; **vel** = velelnik; **zaim** = zaimek; **ž** = ženski spol; **1** = 1. oseba; **2** = 2. oseba; **3** = 3. oseba

LITERATURA IN VIRI

- Furlan 2005** = Metka Furlan, Iz primorske leksike, *Annales* 15.2 (2005), 405–410.
- Gostenčnik 2022a** = Januška Gostenčnik, Fonološki opis govora kraja Bistrica ob Sotli (SLA T345), *Jezikoslovni zapiski* 28.2 (2022), 107–123.
- Gostenčnik 2022b** = Januška Gostenčnik, Fonološki opis govora kraja Večeslavci (SLA T397), *Jezikoslovni zapiski* 28.2 (2022), 125–149.
- Gostenčnik – Kenda-Jež 2023** = Januška Gostenčnik – Karmen Kenda-Jež, Fonološki opis govora kraja Gomilica (SLA T392), *Jezikoslovni zapiski* 29.2 (2023), 287–313.
- Gostenčnik – Kenda-Jež – Kumin Horvat 2022** = Januška Gostenčnik – Karmen Kenda-Jež – Mojca Kumin Horvat, Ogröžena narečja v slovenskem jezikovnem prostoru, *Jezikoslovni zapiski* 28.2 (2022), 75–87.
- Gostenčnik 2023** = Januška Gostenčnik, Fonološki opis govora kraja Kapele (SLA T349), *Jezikoslovni zapiski* 29.2 (2023), 267–285.
- Horvat 2004** = Simona Horvat, *Leksika in živalski pregovori v žetalskem govoru, diplomsko delo*, Univerza v Mariboru, Pedagoška fakulteta, 2004.
- Jakop 2003** = Tjaša Jakop, Fonološki opis šentviškega govorja, *Jezikoslovni zapiski* 9.1 (2003), 113–127.
- Jakop 2010** = Tjaša Jakop, Srednjesavinjsko in srednještajersko narečje ter celjski pogovorni jezik, v: *Vloge središča: konvergenca regij in kultur*, ur. Irena Novak-Popov, Ljubljana: Zveza društv Slavistično društvo Slovenije, 2010 (Zbornik Slavističnega društva Slovenije 21), 120–129.
- Jakop 2011** = Tjaša Jakop, Glasoslovne in oblikoslovne posebnosti šentviškega govorja, v: *Globinska moč beside: zbornik ob 80-letnici red. prof. dr. Martine Orožen*, ur. Marko Jesenšek, Maribor: Filozofska fakulteta, Mednarodna založba Oddelka za slovanske jezike in književnosti, 2011 (Zora 80), 360–369.
- Jakop 2022** = Tjaša Jakop, Fonološki opis Slivnice pri Celju (T331), *Jezikoslovni zapiski* 28.2 (2022), 89–106.
- Logar 1981** = Tine Logar, Izhodiščni splošnoslovenski fonološki sistem, v: *Fonološki opisi srpskohrvatskih/hrvatskosrpskih, slovenačkih i makedonskih govora obuhvačenih opšteslovenskim lingvističkim atlasom*, Sarajevo: Akademija nauka i umjetnosti Bosne i Hercegovine, 1981 (Posebna izdaja LV, Odjeljenje društvenih nauka 9), 29–33.
- Orožen 1981** = Martina Orožen, Fonološki opis za kraj Šmarje pri Jelšah (OLA 18), v: *Fonološki opisi srpskohrvatskih/hrvatskosrpskih, slovenačkih i makedonskih govora obuhvačenih opšteslovenskim lingvističkim atlasom*, Sarajevo: Akademija nauka i umjetnosti Bosne i Hercegovine, 1981 (Posebna izdaja LV, Odjeljenje društvenih nauka 9), 157–163.

- Prevolšek 2016** = Marjeta Prevolšek, *Kmetijsko izrazje v žetalskem govoru*, diplomsko delo, Univerza v Ljubljani, Pedagoška fakulteta, 2016.
- Pronk 2007** = Tijmen Pronk, The retraction of the neocircumflex in the Carinthian dialects of Slovene (on Ivšić's retraction), v: *Tones and Theories: Proceedings of the International Workshop on Balto-Slavic Accentology*, ur. Mate Kapović – Ranko Matasović, Zagreb: Institut za hrvatski jezik i jezikoslovje, 2007, 171–183.
- Ramovš 1924** = Fran Ramovš, *Historična gramatika slovenskega jezika II: konzonantizem*, Ljubljana: Učiteljska tiskarna, 1924.
- Rigler 1963** = Jakob Rigler, Pregled osnovnih razvojnih etap v slovenskem vokalizmu, *Slavistična revija* 14.1–4 (1963), 25–78.
- Rigler 1986** = Jakob Rigler, *Razprave o slovenskem jeziku*, Ljubljana: Slovenska matica, 1986.
- SLA 1.2** = Jožica Škofic idr., *Slovenski lingvistični atlas 1: Človek (telo, bolezni, družina) 2: komentarji*, ur. Jožica Škofic, Ljubljana: Založba ZRC, ZRC SAZU, 2011 (Jezikovni atlasi).
- SLA 2.2** = Jožica Škofic idr., *Slovenski lingvistični atlas 2: kmetija 2: komentarji*, ur. Jožica Škofic – Matej Šekli, Ljubljana: Založba ZRC, ZRC SAZU, 2011 (Jezikovni atlasi).
- SLA 3.2** = Jožica Škofic idr., *Slovenski lingvistični atlas 3: kmetovanje 2: komentarji*, ur. Jožica Škofic – Matej Šekli – Nina Pahor, Ljubljana: Založba ZRC, ZRC SAZU, 2023 (Jezikovni atlasi).
- Šekli 2018** = Matej Šekli, *Tipologija lingvogenet slovanskih jezikov*, Ljubljana: Založba ZRC, ZRC SAZU, 2018.
- Škofic 2024** = Jožica Škofic, Fonološki opis govora kraja Zibika (SLA T334), *Jezikoslovni zapiski* 30.1 (2024), 173–194.

SUMMARY

A Phonological Description of the Local Dialect of Dobovec pri Rogatcu (SLA Data Point 339)

This article presents the basic phonological and accentual characteristics and a phonological description of the local dialect of Dobovec pri Rogatcu (SLA data point 339), which is part of the Srednještajersko (Middle Styrian) dialect in the Styrian dialect group. It describes the general phonological, phonetic and accentual features of this dialect. The phonological description of this local dialect is based on dialect material collected by Jurij Rojs for the Slovenian Linguistic Atlas (SLA) in 1966. The material was written in the old Ramovš's transcription and has been transcribed into the modern Slovenian phonetic transcription for the purpose of this article.

The local dialect shows the defining characteristics of the southern Styrian dialect base of southern Slovenian. Synchronously, it is part of the Srednještajersko (Middle Styrian) dialect in the Štajersko (Styrian) dialect group (with some features of Kozjansko–Blejsko dialect on the one hand, and the Haloško dialect of the Pannonian dialect group on the other). It does not exhibit quantitative or qualitative oppositions in stressed syllables because this local dialect is characterized by secondary lengthening of stressed syllabic nuclei in final syllables that were originally short in the vowel system. In long vowels, many systematic doublets or different reflexes coexist in the system, such as *ie:/ɛ:/e:* for **è-* (*g'lie:žŋ*, *'žie:nin* ~ *'žɛ:nin*, *'mɛ:la* ‘moka’, *'se:dŋ*), *o:u/ɔ:/uɔ:* for **ò-* (*'ko:uža*, *'dɔ:ta*, *'no:ša* ~ *'nuo:ša*, *p'ruo:sim*), and *u:/o:u* for **l̥-* and **l̩-* (*'vu:k*; *'bu:xa* vs. *'zo:uña*; *'so:uzâ*).

IZ SVETOVALNIC

**SIMON ATELŠEK — TANJA FAJFAR — MATEJA JEMEC TOMAZIN — JERA SITAR —
MOJCA ŽAGAR KARER**

POBUDE ZA TERMINOLOŠKE INTERVENCIJE V TERMINOLOŠKI SVETOVALNICI

COBIS: 1.01
[HTTPS://DOI.ORG/10.3986/JZ.30.1.10](https://doi.org/10.3986/JZ.30.1.10)

Prispevek obravnava terminološke intervencije, ki so jih predlagali uporabniki Terminološke svetovalnice na *Terminologišču*. Analiza je pokazala, da so glavni razlogi za terminološko intervencijo vsebinsko neustrezeni termin, deloma ali v celoti prevzeti termin, pre-dolgi termin in politično nekorektni termin. Pri utemeljevanju odgovorov v svetovalnici je bilo največkrat uporabljeno terminološko načelo ustaljenosti, ki mu sledita terminološko načelo vsebinske ustreznosti in terminološko načelo gospodarnosti.

Ključne besede: terminologija, terminološko svetovanje, terminološka intervencija, uporabniki terminologije, terminološka načela

Initiatives for Terminological Interventions in the Terminology Consulting Service

The article deals with terminological interventions suggested by users of the Terminology Consulting Service on the *Terminologišče* website. The analysis shows that the main reasons for terminological interventions are an inappropriate term with regard to the content of a concept, the foreign origin of a term, a term consisting of too many words and a politically incorrect term. The terminological principle of consistency was most frequently used to justify the answers, followed by the terminological principle of content adequacy and the terminological principle of economy.

Keywords: terminology, terminology consulting, terminological intervention, terminology users, terminological principles

---

Simon Atelšek ■ ZRC SAZU, Inštitut za slovenski jezik Frana Ramovša, Ljubljana ■ simon.atelsek@zrc-sazu.si ■ <https://orcid.org/0000-0002-4225-7213>

Tanja Fajfar ■ ZRC SAZU, Inštitut za slovenski jezik Frana Ramovša, Ljubljana ■ tanja.fajfar@zrc-sazu.si ■ <https://orcid.org/0000-0001-9410-7076>

Mateja Jemec Tomazin ■ ZRC SAZU, Inštitut za slovenski jezik Frana Ramovša, Ljubljana ■ mateja.jemec-tomazin@zrc-sazu.si ■ <https://orcid.org/0000-0003-4053-1570>

Jera Sitar ■ ZRC SAZU, Inštitut za slovenski jezik Frana Ramovša, Ljubljana ■ jera.sitar@zrc-sazu.si ■ <https://orcid.org/0009-0006-2659-6166>

Mojca Žagar Karer ■ ZRC SAZU, Inštitut za slovenski jezik Frana Ramovša, Ljubljana ■ mojca.zagar-karer@zrc-sazu.si ■ <https://orcid.org/0000-0001-5302-1663>

Prispevek je nastal v okviru programa P6-0038, ki ga financira ARIS.

1 Uvod

Ena^{*} od glavnih značilnosti terminologije je, da je vsaj do neke mere dogovorna. To pomeni, da se termin, ki iz različnih razlogov ni več ustrezен, lahko tudi zamenja. Do novega poimenovanja je mogoče priti na različne načine. Eden od njih je, da se uporabnik s predlogom terminološke intervencije obrne na Terminološko svetovalnico, ki deluje na spletušču *Terminologišče* in v kateri pet terminologov skupaj pripravlja odgovore na terminološka vprašanja.

V prispevku bomo najprej na kratko orisali delovanje Terminološke svetovalnice, nato pa bomo natančneje opredelili terminološko intervencijo in si ogledali nekaj primerov, ki so opisani v tuji in domači literaturi. Sledi analiza vprašanj, ki so jih uporabniki poslali v Terminološko svetovalnico in vsebujejo pobudo za terminološko intervencijo. Z analizo bomo preverili, kako pogosto uporabniki dajo pobudo za terminološko intervencijo in katere razloge navedejo zanjo.

Hkrati bomo analizirali tudi odgovore na prejeta terminološka vprašanja, ki vključujejo pobudo za terminološko intervencijo, s čimer želimo ugotoviti, kako pogosto smo pobudo potrdili ali zavrnili in s katerimi terminološkimi načeli smo svojo odločitev utemeljili.

2 TERMINOLOŠKA SVETOVALNICA NA SPLETIŠČU TERMINOLOGIŠČE

Terminološka svetovalnica je bila vzpostavljena leta 2013 na *Terminologišču*,¹ spletnem mestu Terminološke sekcije (zdaj Oddelka za terminologijo) Inštituta za slovenski jezik Frana Ramovša ZRC SAZU, in od takrat naprej terminološko svetovanje poleg izdelave terminoloških slovarjev predstavlja eno od dveh glavnih dejavnosti oddelka. Terminološko svetovanje smiselno dopoljuje izdelavo terminoloških slovarjev, pri čemer je obema dejavnostma skupno, da se odzivata na potrebe uporabnikov terminologije. Terminološko delo v svetovalnici bi lahko opredelili kot *ad hoc terminologijo*, ker gre za obravnavo enega pojma in ne celotnega pojmovnega sistema stroke, pri čemer je v središču zanimanja en termin ali manjša skupina terminov, v vsakem primeru pa praviloma zelo specifična terminološka težava uporabnika, ki želi dobiti hitro in verodostojno rešitev (Fajfar – Žagar Karer 2023: 370–371).

S terminološkim svetovanjem smo se sodelavci oddelka ukvarjali tudi že pred vzpostavitvijo Terminološke svetovalnice, a je šlo navadno za individualne odgovore, ki niso bili javno objavljeni in zato niso bili dostopni širšemu krogu uporabnikov. Z vzpostavitvijo Terminološke svetovalnice smo natančno določili postopek odgovarjanja na terminološka vprašanja, pri čemer je pomembno predvsem to, da je vsak odgovor skupinsko delo petih terminologov in da so odgovori

¹ <https://isjfr.zrc-sazu.si/sl/terminologisce>.

v anonimizirani obliki objavljeni na *Terminologišču*. Uporabnik terminološko vprašanje zastavi preko spletnega obrazca, v katerem posreduje osnovne podatke o pojmu, tugejezičnih terminih in morebitnih že obstoječih poimenovalnih rešitvah v slovenščini.

Delo v Terminološki svetovalnici je organizirano tako, da se za pripravo odgovora na vsako terminološko vprašanje določi odgovorni terminolog (T_1); na tem mestu se enakovredno izmenjuje vseh pet terminologov. Postopek odgovarjanja je sestavljen iz sedmih korakov (Žagar Karer – Fajfar 2023: 83). Teči začne, ko uporabnik zastavi terminološko vprašanje. V drugem koraku odgovorni terminolog (T_1) določi rok za pripravo mnenja ostalim terminologom (T_2, T_3, T_4, T_5), ki v tretjem koraku napišejo svoja mnenja, pri čemer uporabijo tiskane in spletne vire, tako terminološke kot splošnojezikovne, strokovna besedila, po potrebi pa se posvetujejo tudi s strokovnjaki s posameznega področja (Fajfar – Žagar Karer 2023: 373). V četrtem koraku odgovorni terminolog (T_1) prejeta mnenja uskladi, doda svoje in pripravi osnutek odgovora. V petem koraku osnutek odgovora pregledajo in komentirajo ostali štirje terminologi (T_2, T_3, T_4, T_5). V šestem koraku odgovorni terminolog (T_1) na podlagi komentarjev pripravi končni odgovor in ga, ko ga potrdijo vsi terminologi v skupini, po e-pošti pošlje uporabniku. Počaka še na morebiten povratni odziv uporabnika, potem pa v sedmem koraku končni odgovor objavi na *Terminologišču*.² S sprotnim objavljanjem vprašanj in odgovorov nastaja zbirka avtentičnih problemov uporabnikov terminologije, ki lahko služi tudi kot gradivo za jezikoslovne raziskave.

Naloga terminološkega svetovanja je reševati terminološke probleme, ki se pojavljajo na različnih strokovnih področjih. Zdi se, da je težava v osnovi vedno enaka; uporabnik želi vedeti, katero je ustrezno poimenovanje nekega pojma (Žagar Karer – Fajfar 2023: 78). Prepoznamo lahko dva najpogostejša tipa vprašanj, ki prihajajo v Terminološko svetovalnico. V prvo skupino sodijo vprašanja, pri katerih uporabnik pozna angleški termin in ga zanima, kateri je najprimernejši slovenski ustreznik, v drugo pa tista, pri katerih uporabnik izbira med več slovenskimi poimenovanji in sprašuje, katero je za določen pojem najustreznejše (Žagar Karer – Fajfar 2023: 89). Med vprašanji v Terminološki svetovalnici pa so tudi takšna, pri katerih se uporabniki iz različnih razlogov ne strinjajo z že uveljavljenim terminom ali podvomijo o njegovi ustreznosti. V teh primerih v svetovalnici pretehtamo, ali je terminološka intervencija utemeljena ali ne. V nadaljevanju se bomo posvetili teoretični opredelitvi terminološke intervencije in navedli nekaj tujih in domačih primerov, ki so bili obravnavani v literaturi.

---

² 15. 3. 2024 so bili objavljeni 603 odgovori.

3 TERMINOLOŠKA INTERVENCIJA

Terminološka intervencija označuje pojav, ko se v rabi ustaljeni termin zamenja z novim, ki naj bi pojem označeval primerneje. Da bi zamenjava termina lahko uspela, mora biti terminološka intervencija vsebinsko utemeljena, verjetnost njenega uspeha pa se bistveno poveča, če je pravočasna. Zelo pomembno je tudi, da jo podpre zadosten del stroke, v kateri se obravnavani termin uporablja primarno. Vsebinska utemeljenost terminološke intervencije pomeni, da je pobuda zanjo dana, ker termin, ki se uporablja najpogosteje, pojem označuje nenatančno ali celo neustrezno, zaradi česar je lahko dvoumen in zavajajoč. Do terminološke intervencije lahko pride npr. v primeru citatnega termina, ki naj ga sčasoma nadomesti jezikovnokulturno primernejši termin, ali pa v primeru, ko se vsebina pojma dopolni ali spremeni, zaradi česar termin, ki jo je označeval dotlej, ni več primeren. Pravočasnost je pomemben dejavnik zato, ker je uspešnost terminološke intervencije večja, če do pobude za zamenjavo termina pride, preden je ta ustaljen ali celo razširjen na sorodnih strokovnih področjih. Podpora primarne stroke pa zagotavlja, da bo predlagani termin zaživel v rabi. Če torej pobudo za terminološko intervencijo dajo posamezniki, ki delujejo v strokah, v katerih se obravnavani termin ne uporablja primarno, primarna stroka pa je ne podpre, terminološka intervencija ne more uspeti. Zato je s terminološko intervencijo neločljivo povezan terminološki dogovor, s katerim se strokovnjaki poenotijo glede najprimernejšega poimenovanja za določen pojem. Terminološki dogovor je torej pomemben tako pri poimenovanju novih pojmov kot pri terminoloških intervencijah.³

Čeprav se terminološke intervencije dogajajo v terminologijah vseh strok, so med odmevnjšimi gotovo intervencije v kontekstu politično korektne terminologije.⁴ V tuji literaturi tako lahko preberemo, da naj bi bil angleški termin *patient* (slv. *pacient*) na področju raziskovanja duševnega zdravja manj primeren, saj se od vključenih v raziskovalni projekt ne pričakuje, da so trenutno registrirani pacienti v psihiatrični ustanovi. Predlog novega termina, ki je bil med osebami, sodelujočimi v raziskavah, najbolje sprejet, je bil *people with lived experience*⁵ (Hawke – Sheikhan – Rockburne 2023: 1381–1382).

Omenimo tudi primer s področja računalništva, na katerem sta sporna postala angleška termina *whitelist* (slv. *beli seznam*) in *blacklist* (slv. *črni seznam*).

³ Natančneje o terminološkem dogovoru v Žagar Karer 2018: 236–237.

⁴ Tudi v Terminološki svetovalnici smo odgovarjali na nekaj tovrstnih pobud, gl. npr. odgovore *Starejša oseba* (<https://isjfr.zrc-sazu.si/sl/terminologisce/svetovanje/starejsa-oseba>), *Rejništvo* (<https://isjfr.zrc-sazu.si/sl/terminologisce/svetovanje/rejnistro>), *Varovanec* (<https://isjfr.zrc-sazu.si/sl/terminologisce/svetovanje/varovanec>), *Invalid* (<https://isjfr.zrc-sazu.si/sl/terminologisce/svetovanje/invalid>).

⁵ Slovensko poimenovanje bi lahko bilo *oseba z živetimi izkušnjami*, za katero sicer nismo našli potrditve, se pa uporablja dvobesedno poimenovanje *živeta izkušnja*, ki ima v *Korpusu znanstvenih besedil OSS* (<https://www.clarin.si/ske/#dashboard?corpname=oss10>) 140 zadekov.

National Cyber Security Centre v Združenem kraljestvu je v blogovskem zapisu sporočil, da so ju nadomestili z jasnejšima in manj dvoumnima terminoma *allow list*⁶ in *deny list* (Emma W 2020). Podobno je z angleškima terminoma *master* (slv. *gospodar*) in *slave* (slv. *suženj*), ki prav tako sodita na področje računalništva in sta v začetku 21. stoletja postala sporna zaradi povezave s suženjstvom. V okviru sistema za upravljanje spletnih vsebin Drupal in Redis sta bila kot ustrezní zamenjavi za omenjena termina potrjena angleška termina *primary* in *replica* (McKenzie 2019), spletni portal *GitHub* pa je termin *master* zamenjal z *main* (Cimpanu 2020). V kontekst politično nekorektne terminologije sodi tudi pobuda za terminološko intervencijo, ki je aktualna v ZDA, s katero naj bi se angleški termin *marijuana* (slv. *marihuana*) zamenjal s terminom *cannabis* (slv. *konoplja*). Potreba po menjavi je utemeljena z argumentom, da *konoplja* ni negativno konotirano poimenovanje, kar velja za *marihuano*, s katero so povezani rasni stereotipi. Ko je ameriška vlada v začetku 20. stoletja konopljo prepovedala, je z izbiro poimenovanja latinskoameriškega izvora rastlino povezala z množičnim mehiškim preselevanjem in jo s tem označila za povzročiteljico številnih bolezni (MacDonald 2023: 4).

Predstaviti velja še kanadski primer razprave o primernosti angleškega termina *visible minority* (slv. *vidna manjšina*), ki označuje osebe, z izjemo kanadskih staroselcev, ki ne pripadajo beli rasi ali niso bele polti. Ta termin, ki je aktualen samo v Kanadi, se uporablja v vseh zveznih javnih službah. Zaradi pomanjkanja natančnosti naj bi predstavljal oviro za učinkovito reševanje socialno-ekonomskih vrzeli različnih etničnih skupin, poleg tega se z njegovo rabo prikrijejo in zmanjšajo razlike med manjšinskimi skupinami in njihovimi različnimi izkušnjami (Nicol – Osazuwa 2022). Nezadostno natančnost so nekateri avtorji očitali tudi angleškemu terminu *infertility* (slv. *neplodnost*) (Habbema idr. 2004). Termin namreč zajema stanja od popolne neplodnosti do (skoraj) normalne plodnosti, zato naj bi bila njegova enotna uporaba zavajajoča.

V slovenskem prostoru so o terminoloških intervencijah pisali npr. Fajfar in Žagar Karer (2016), Škornik (2020), Pečovnik (2020) in Jurša Potocco – Plevnik (2023). Fajfar in Žagar Karer (2016) predstavljata poskus jezikoslovca Jožeta Toporišiča, da bi ustaljene termine *terminologija*, *termin* in *terminološki slovar* nadomestila neprevzeta poimenovanja *strokovno izrazje* oz. samo *izrazje*, *izraz* in *izrazni slovar*. Skleneta, da terminološka intervencija ni uspela, kot razlog pa navajata ustaljenost terminov, ki naj bi bili zamenjani, in dejstvo, da terminološke intervencije ni podprt večji del strokovne skupnosti (Fajfar – Žagar 2016: 62–63). Škornik (2020: 76) analizira rabo terminov *zrakoplov* in *letalnik* na

⁶ Za angleške termine, ki so rezultat terminološke intervencije, za katero v slovenščini ni bilo prepoznanega razloga (npr. menjava *črnega seznama* zaradi povezave z rasizmom), slovenska poimenovanja niso navedena, ker ne obstajajo.

vojaškem področju in ugotavlja, da *zrakoplov* sicer ni neustrezen termin, hkrati pa tudi, da je *letalnik* resen kandidat za njegovo zamenjavo.⁷ Z razmerjem med obema terminoma se ukvarja tudi Pečovnik (2020: 22–25), ki izpostavlja še primer terminološke intervencije, s katero je bil *usmerjevalec združenih ognjev* zamenjan s *kontrolorjem združenih ognjev*. Jurša Potocco in Plevnik (2023: 114, 115) pišeta o terminih s sestavino *telesni* v kineziološki terminologiji ter med drugim predlagata uporabo termina *gibalna aktivnost* namesto *telesna aktivnost*, kar ute-meljujeta z vsebinskimi argumenti, saj naj bi pridevnik *gibalni* bolje označeval vsebino pojma (zavestno krčenje skeletne mišice z namenom premikanja telesa ali telesnih delov). Omenimo še en primer, in sicer termin *žrtev* s področja nasilja nad ženskami in otroki. Avtorice Horvat, Lešnik Mugnaioni in Plaz (2007: 17) opozarjajo, da mu strokovna javnost vse odločneje očita zamejenost in neustreznost, saj označuje nekoga, ki trpi, je pasiven in se ne more upreti povzročitelju nasilja, dejansko pa ravno ta oseba razvije izredno moč, iznajdljivost in strategije preži-vetja. Kot primernejši poimenovanji izpostavljajo *preživila/preživelci* in *oseba z izkušnjo nasilja*, pri čemer poudarjajo, da sta ob nenatančni rabi obe poimenovanji lahko razumljeni dvoumno. Frangež idr. (2015) pa razpravljajo o terminologiji na področju spolnega izkoriščanja otrok, natančneje o terminološki intervenciji pri terminu *child pornography* (slv. *otroška pornografija*), ki se uporablja tudi v splošnem jeziku. Pobudo utemeljujejo z argumentom, da bi bil termin lahko zavajajoč za nestrokovnjake, ki zaradi pomena besede *pornografija* v splošnem jeziku (kjer ta seveda ne vključuje otrok) ne bi prepoznali resnosti kaznivega dej-a-nja, ki ga pojem označuje. Kot ustrezna zamenjava je bil predlagan termin *child sexual exploitation material* (slv. *posnetki spolnega izkoriščanja otrok*) (Frangež idr. 2015: 295).

Izpostavili smo nekaj primerov pobud za terminološke intervencije, ki so ute-meljene z različnimi argumenti. Razprava, katere od omenjenih pobud so upra-vičene in katere ne, presega namen tega prispevka. Prav tako njegovi avtorji ne moremo ugotoviti, katere terminološke intervencije so uspele oz. v kolikšni meri so uspele.⁸ Zato se bomo v prispevku osredotočili na pobude za terminološke intervencije, ki so prispele v Terminološko svetovalnico v celotnem obdobju nje-nega delovanja, ter preverili, ali smo jih potrdili ali zavnili.

⁷ Na vprašanje o ustreznosti *letalnika* smo odgovarjali tudi v Terminološki svetovalnici (gl. raz-delek 4.3).

⁸ Smiselnost in uspešnost terminološke intervencije namreč lahko potrdijo le strokovnjaki, ki uporabljajo termin, za katerega je bila dana pobuda za terminološko intervencijo.

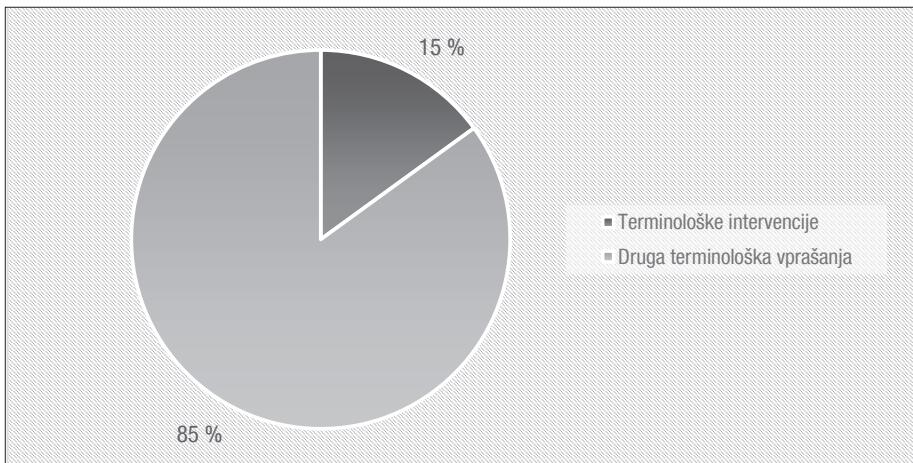
4 ANALIZA POBUD ZA TERMINOLOŠKO INTERVENCIJO

Za potrebe analize smo pregledali vsa vprašanja, poslana v Terminološko svetovalnico med avgustom 2013 in novembrom 2023, ter odgovore nanje. V nadaljevanju smo preverili, kolikšen delež med vsemi zastavljenimi vprašanji predstavljajo vprašanja, v katerih je dana pobuda za terminološko intervencijo, ali spraševalci z željo po zamenjavi ustaljenega termina predlagajo tudi poimenovanje, ki naj bi ga nadomestilo, posebno pozornost pa smo namenili tudi utemeljitvam potrditev ali zavrnitev pobud za terminološko intervencijo.

V prvi fazi smo torej izmed vseh vprašanj prepoznali tista, ki vsebinsko sodijo v analizo. V njih je moral spraševalec jasno izraziti nestrinjanje z veljavnim terminom, pri čemer je lahko svoje nestrinjanje argumentiral in tudi predlagal novo poimenovanje, prosil za izbiro najprimernejšega izmed več predlaganih novih poimenovanj ali pa preverjal, ali so pomisleki o neustreznosti termina smiseln, in prosil za mnenje terminologov.

4.1 Terminološka vprašanja s pobudo za terminološko intervencijo

V analizo je bilo zajetih 589 vprašanj, ki smo jih v Terminološko svetovalnico prejeli v obdobju desetih let – med avgustom 2013 in novembrom 2023. Želja po terminološki intervenciji je bila izražena v 87 vprašanjih, kar predstavlja 15 % vseh zastavljenih vprašanj. Delež pobud za zamenjavo ustaljenega termina potrjuje, da je poimenovalni sistem posamezne stroke načeloma stabilen in da so pobude za zamenjavo razmeroma redke. Če spremljamo število pobud za terminološko intervencijo po posameznih letih, ne opazimo statistično pomembne razlike, število tovrstnih vprašanj se giblje med pet in deset na leto. Izstopata leti 2020 in 2021, ko smo zabeležili po dvanajst pobud. Graf 1 prikazuje razmerje med terminološkimi vprašanji, v katerih je bila izražena pobuda za terminološko intervencijo, in vsemi drugimi terminološkimi vprašanji, ki so v Terminološko svetovalnico prispela v obdobju 2013–2023.

Graf 1: Vprašanja s pobudo za terminološko intervencijo in druga terminološka vprašanja med letoma 2013 in 2023

4.1.1 Razlogi za terminološko intervencijo

Uporabniki, ki so v Terminološko svetovalnico poslali vprašanje s pobudo za terminološko intervencijo, so zanjo imeli različne razloge, kar je prikazano na grafu 2. Spraševalci so najpogosteje izrazili pomisleke o vsebinski ustreznosti sestavin termina, in sicer kar v 36 primerih (41 %). Eden od spraševalcev je ob novem pre-vodu tujih tehničnih smernic nasprotoval novemu poimenovanju *požarna voda*⁹ za vodo, ki ostane na požarišču po končanem gašenju, in želel, da podpremo dotej uporabljeni termin *gasilna voda*, ki pa označuje tudi vodo, namenjeno gašenju. Pričakovani razlogi za menjavo termina so tudi jezikovnokulturni pomisleki, saj je kar 17 pobud (19 %) takšnih, v katerih so spraševalci iskali pomoč zaradi prevzete besede kot sestavine termina. Nekateri med njimi so predlagali zamenjavo z domačim poimenovanjem (npr. namesto *biotske raznovrstnosti*¹⁰ je spraševalec predlagal poimenovanje *raznoživost*), drugi pa so preverjali, ali je uveljavljeni prevzeti termin *emisija*¹¹ res treba zamenjati z domačim *izpustom v zrak*. Vprašanja, ki so vsebovala pobude za terminološko intervencijo, so se v petih primerih (6 %) dotknila tudi politične korektnosti poimenovanj, npr. za poimenovanja oseb v kasnejšem življenjskem obdobju je spraševalec izrecno poudaril, da sta poimenovanji *starejši ljudje*¹² in *starejši odrasli*, ki sta se začeli uveljavljati kot najprimernejši, s sociološkega vidika neustrezni, ker te osebe označujeta kot homogeno skupino,

⁹ Gl. odgovor *Požarna voda*, <https://isjfr.zrc-sazu.si/sl/terminologisce/svetovanje/pozarna-voda>.

¹⁰ Gl. odgovor *Biotska raznovrstnost*, <https://isjfr.zrc-sazu.si/sl/terminologisce/svetovanje/biotska-raznovrstnost>.

¹¹ Gl. odgovor *Emisija*, <https://isjfr.zrc-sazu.si/sl/terminologisce/svetovanje/emisija>.

¹² Gl. odgovor *Starejša oseba*, <https://isjfr.zrc-sazu.si/sl/terminologisce/svetovanje/starejsa-oseba>.

čeprav to niso. Posebno skupino predstavljajo tista vprašanja, v katerih spraševalci iščejo krajše poimenovanje od obstoječega, in sicer v štirih vprašanjih (5 %). Problematičnost dolgega opisnega poimenovanja je v svojem vprašanju izpostavil spraševalec, ki je iskal krajše poimenovanje za *pristop, ki upošteva spoznanja o travmi*.¹³

V 13 vprašanjih (15 %) so omenjeni drugi razlogi za menjavo termina, ki ne tvorijo enovite skupine. Med drugim se je pojавil pomislek o besedotvorni pravilnosti termina, npr. namesto termina *javor rebra*¹⁴ je spraševalec predlagal po njegovem mnenju ustreznejše poimenovanje *javor rebrač*, saj je les tega javorja rebrast, zato bi bila ustreznejša tvorjenka z obrazilom *-ač*. Prav tako je bila problematizirana časovna aktualnost termina, in sicer v zvezi s terminom *odškodbeni način*,¹⁵ ker je spraševalec *odškodbo* našel le v zgodovinskih slovarjih. Med razlogi se je pojavilo tudi mnenje, da določen termin sploh ni potreben, kar je npr. izpostavil spraševalec, ki je menil, da je termin *risoroman* odveč, ker za isti pojem že obstaja termin *strip*.¹⁶ Enega od spraševalcev je zanimalo, ali se različne vrste *lubadarjev* še smejo poimenovati s skupnim imenom *podlubniki*, čeprav se je spremenila taksonomska razvrstitev in *podlubniki* niso več samostojna družina.¹⁷ Več spraševalcev se je na Terminološko svetovalnico obrnilo s predlogom, naj se izbere poimenovanje, ki je bolj »pravilno« od že uveljavljenega, pri čemer so spraševalci to večinoma dodatno utemeljili, včasih pa iz vprašanj ni bilo razvidno, zakaj naj neko poimenovanje ne bi bilo »pravilno«.¹⁸

V dvanajstih vprašanjih (14 %) spraševalci niso navedli nobenega razloga za zamenjavo termina oz. so samo izrazili svoje nestrinjanje. Tako je npr. spraševalec predlagal zamenjavo termina *optični bralnik* z enobesednim poimenovanjem *optibralnik*.¹⁹

¹³ Gl. odgovor *Travmo upoštevajoči pristop*, <https://isjfr.zrc-sazu.si/sl/terminologisce/svetovanje/travmo-upostevajoci-pristop>.

¹⁴ Gl. odgovor *Javor rebrač*, <https://isjfr.zrc-sazu.si/sl/terminologisce/svetovanje/javor-rebras>.

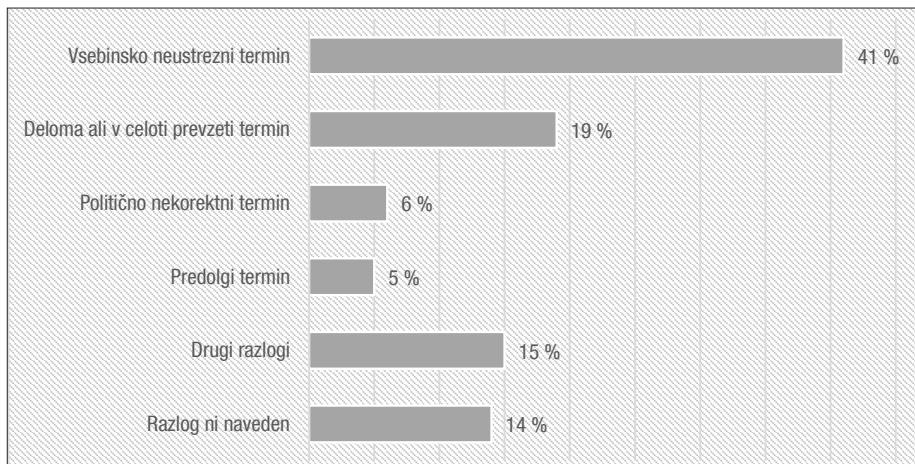
¹⁵ Gl. odgovor *Odškodbeni način*, <https://isjfr.zrc-sazu.si/sl/terminologisce/svetovanje/odskodbeni-nacin>.

¹⁶ Gl. odgovor *Risoroman*, <https://isjfr.zrc-sazu.si/sl/terminologisce/svetovanje/risoroman>.

¹⁷ Gl. odgovor *Podlubniki*, <https://isjfr.zrc-sazu.si/sl/terminologisce/svetovanje/podlubniki>.

¹⁸ Z željo po bolj »pravilni« ali celo najbolj »pravilni« možnosti v jeziku se srečujejo tudi jezikoslovci, ki odgovarjajo na jezikovna vprašanja uporabnikov v Jezikovni svetovalnici (prim. Dobrovoljc 2023: 317–339).

¹⁹ Gl. odgovor *Optično prebrani dokument*, <https://isjfr.zrc-sazu.si/sl/terminologisce/svetovanje/opticno-prebrani-dokument>.

Graf 2: Razlogi za terminološko intervencijo

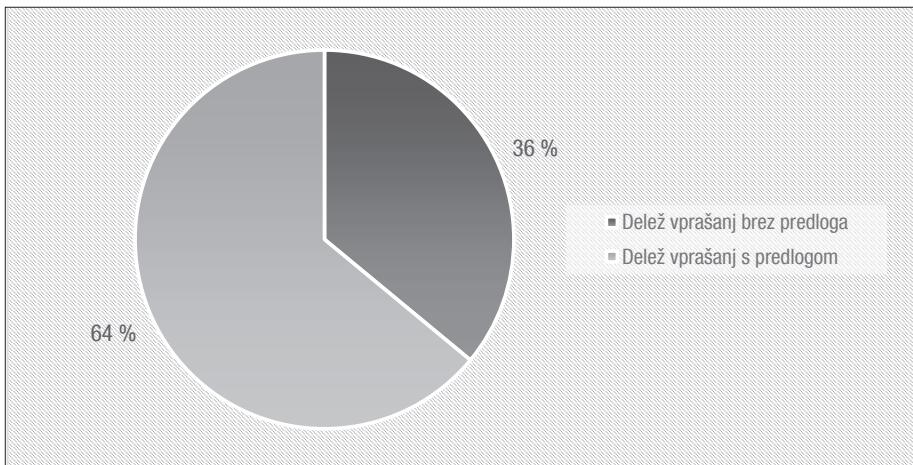
4.2 Vprašanja s predlogom ustreznejšega termina

V nadaljevanju analize smo preverjali, kako pogosto so spraševalci poleg pobude za terminološko intervencijo podali tudi predlog novega termina, s katerim bi nadomestili obstoječega. To se je zgodilo v 56 odgovorih (64 %). Tako je npr. spraševalec termin *starizem*,²⁰ ki označuje stereotipiziranje, zapostavljanje in diskriminiranje starejših ljudi, označil kot neustrezen, ker se obrazilo *-izem* običajno ne pripenja na domače osnove, poleg tega pa je menil, da bi lahko bilo poimenovanje zavajajoče z vidika vsebine pojma, tj. da označuje odobravanje starega in ne zavračanja starega. Namesto njega je predlagal termin *staromrzništvo*, ki se je v nekaterih krogih že uporabljal za označevanje obravnavanega pojma. V 31 vprašanjih (36 %) pa so spraševalci sicer izrazili mnenje, da obstoječi termin iz različnih razlogov ni ustrezen, a niso predlagali novega termina. Tako je npr. spraševalec za angleški termin *rear facing car seat*, ki označuje otroški avtosedež, nameščen tako, da otrok gleda v nasprotno smer vožnje, navedel, da se v slovenščini uporabljata ustreznička *nazaj obrnjeni avtosedež* in *avtosedež, obrnjen v nasprotni smeri vožnje*. Za oba ugotavlja, da sta preveč opisna, ustreznejšega termina pa ne predlaga. V Terminološki svetovalnici smo po preučitvi problema in upoštevanju izraženih pomislekov predlagali termin *vzvratni avtosedež*.²¹

Graf 3 prikazuje delež vprašanj, v katerih spraševalec poleg pobude za terminološko intervencijo predlaga tudi poimenovanje, ki naj bi nadomestilo tisto, ki se že uporablja, oz. takega predloga ne poda.

²⁰ Gl. odgovor *Starizem*, <https://isjfr.zrc-sazu.si/sl/terminologisce/svetovanje/starizem>.

²¹ Gl. odgovor *Vzvratni avtosedež*, <https://isjfr.zrc-sazu.si/sl/terminologisce/svetovanje/vzvratni-avtosedeze>.

Graf 3: Pobude terminoloških intervencij s predlogom ustreznejšega termina in brez njega

4.3 Pobude za terminološko intervencijo, ki smo jih podprli ali zavrnili

Preverili smo tudi, kako pogosto smo pobudo za terminološko intervencijo podprli oz. zavrnili. Od 87 pobud smo v 33 primerih (38 %) ocenili, da bi terminološka intervencija lahko bila uspešna, in smo jo podprli. Od tega smo v enajstih (13 %) primerih potrdili spraševalčev predlog. Tako smo npr. podprli predlog letalske stroke, da se termin *zrakoplov*, ki označuje vse vrste naprav za letenje po zraku, zamenja s terminom *letalnik*.²² V stroki se kot argument za menjavo termina naj-pogosteje navaja razlika med plovbo in letenjem, ki se v fizikalnem smislu razlikujeta. V 22 (25 %) primerih pa smo predlog novega poimenovanja oblikovali v Terminološki svetovalnici, ker spraševalec ni navedel predloga ali pa predlog ni bil v skladu s katerim izmed terminoloških načel. Tako smo npr. za angleški termin *dating violence*, ki označuje obliko nasilja v partnerskih odnosih, predlagali termin *zmenkarsko nasilje*²³ namesto zvezne *nasilje med zmenkanjem*, ki jo je kot obstoječo poimenovalno rešitev navedel spraševalec.

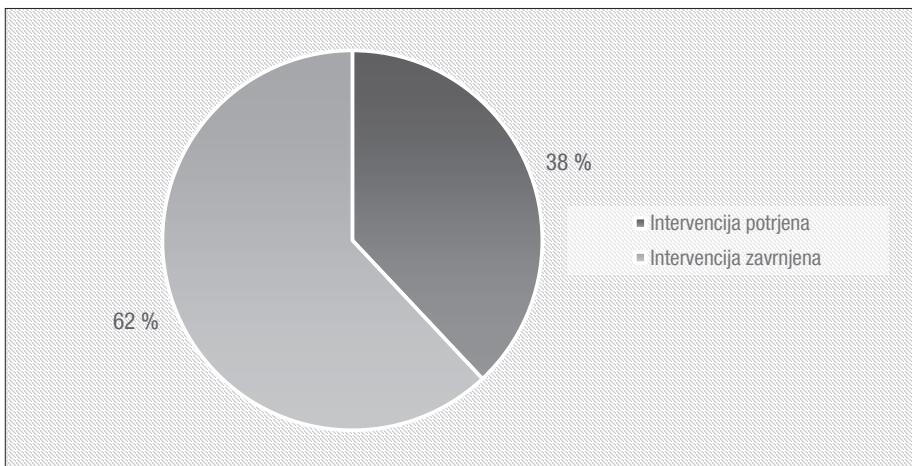
V 54 primerih (62 %) smo pobudo za terminološko intervencijo zavrnili. Tako smo npr. odsvetovali menjavo termina *strelec*,²⁴ ki v košarki označuje igralca, ki doseže določeno število točk na tekmi. Spraševalec je kot razlog za pomislek glede ustreznosti termina navedel vsebino pojma, saj košarkarji ne streljajo, temveč mečejo na koš.

Delež pobud za terminološko intervencijo, ki smo jih potrdili ali zavrnili, je prikazan na grafu 4.

²² Gl. odgovor *Letalnik*, <https://isjfr.zrc-sazu.si/sl/terminologisce/svetovanje/letalnik>.

²³ Gl. odgovor *Zmenkarsko nasilje*, <https://isjfr.zrc-sazu.si/sl/terminologisce/svetovanje/zmenkarsko-nasilje>.

²⁴ Gl. odgovor *Strelec*, <https://isjfr.zrc-sazu.si/sl/terminologisce/svetovanje/strelec>.

Graf 4: Delež pobud za terminološko intervencijo, ki smo jih podprli ali zavrnili

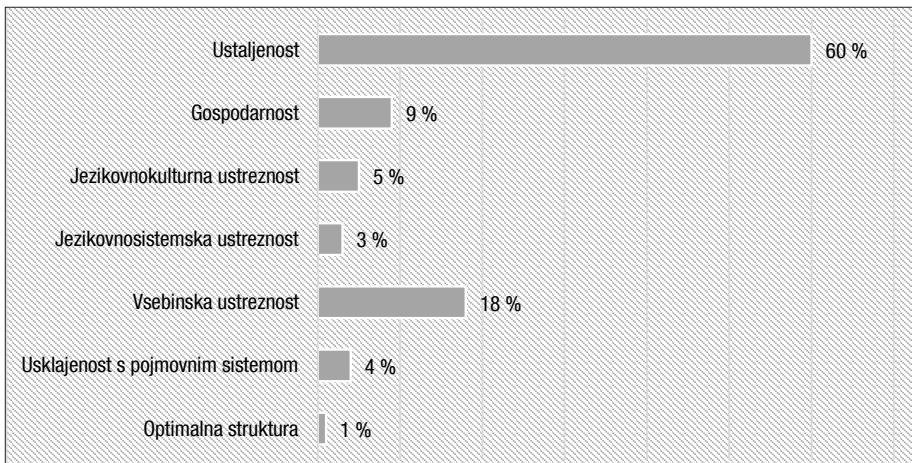
4.4 Utemeljitve potrditev ali zavrnitev terminološke intervencije

Da bi spraševalcu in zainteresirani skupnosti uporabnikov posredovali verodostojen odgovor, ga vedno utemeljimo s terminološkimi načeli, in sicer s temeljnimi terminološkimi načeli (ustaljenost, gospodarnost, jezikovnosistemsko ustreznost, jezikovnokulturna ustreznost) in drugimi terminološkimi načeli (vsebinska ustreznost, usklajenost s pojmovnim sistemom, optimalna struktura).²⁵

V tem razdelku smo preverili, katera terminološka načela smo uporabili v odgovorih na vprašanja s pobudo za terminološko intervencijo in kako pogosto. Iz analize izhaja, da smo odgovor najpogosteje utemeljili z enim terminološkim načelom, in sicer v 74 primerih, kar predstavlja 85 % vseh odgovorov. V desetih primerih (12 %) smo odgovor utemeljili z dvema terminološkima načeloma, v treh primerih (3 %) pa s tremi terminološkimi načeli.

Analiza pogostosti posameznih terminoloških načel v pregledanih odgovorih kaže tudi, da smo se pri utemeljevanju odgovorov na terminološka načela sklicevali 103-krat. V skupini temeljnih terminoloških načel smo najpogosteje uporabili terminološko načelo ustaljenosti, in sicer v 62 primerih (60 %). V devetih primerih (9 %) smo uporabili načelo gospodarnosti, v petih primerih (5 %) načelo jezikovnokultурne ustreznosti, v treh primerih (3 %) pa načelo jezikovnosistemsko ustreznosti. Od drugih terminoloških načel smo najpogosteje uporabili načelo vsebinske ustreznosti, in sicer v 19 primerih (18 %), načelo usklajenosti s pojmovnim sistemom v štirih primerih (4 %), načelo optimalne strukture pa v enem primeru (1 %). Pogostost uporabljenih načel je prikazana na grafu 5.

²⁵ Za natančnejše razmerje med njimi gl. Fajfar – Žagar Karer 2023: 374–383.

Graf 5: Pogostost uporabe posameznega terminološkega načela v utemeljivah potrditev ali zavrnitev pobud za terminološko intervencijo

V odgovorih smo najpogosteje uporabili terminološko načelo ustaljenosti, praviloma v primerih, ko smo pobudo za terminološko intervencijo zavrnili. To je pričakovano, saj je za menjavo ustaljenega termina, ki omogoča neovirano strokovno sporazumevanje, potreben dober razlog, ki je največkrat povezan z vsebinsko ustreznostjo. V primerih, ko smo terminološko intervencijo podprli, smo to pogosteje utemeljili z drugimi terminološkimi načeli, med katerimi izstopa gospodarnost (sedemkrat smo jo uporabili v primerih, ko smo intervencijo podprli, le dvakrat pa v primerih, ko smo jo zavrnili). Tudi načelo jezikovnokultурne ustreznosti je pogosteje uporabljeno v primerih, ko smo pobudo za intervencijo podprli (v štirih primerih, le enkrat pa v primeru, ko smo intervencijo zavrnili, in še takrat v kombinaciji z ustaljenostjo). Po drugi strani pa je načelo vsebinske ustreznosti precej bolj enakovredno porazdeljeno – devetkrat smo ga uporabili, ko smo pobudo zavrnili, desetkrat pa, ko smo jo potrdili. Uporaba tega načela tako pri potrditvah kot zavrnitvah pobud za terminološke intervencije ne preseneča, saj bi vsebinsko ustreznost lahko opredelili kot nadnačelo. Gre za to, da je vsebinska ustreznost inherentna lastnost učinkovitega termina (Fajfar – Žagar Karer 2023: 382). Analiza termina z vidika njegove primernosti za označevanje določenega pojma je zato pri odločanju, ali se termin menja ali ne, smiselna oz. celo nujna.

Načelo ustaljenosti smo uporabili npr. v odgovoru *Stresni test*,²⁶ v katerem smo pobudo za terminološko intervencijo zavrnili. Spraševalec je v vprašanju izpostavil, da termin pojma ne označuje vsebinsko ustrezeno, saj pri njem ne gre za test, ki bi povzročal stres. Po pregledu gradiva smo ugotovili, da je termin *stresni*

²⁶ Gl. odgovor *Stresni test*, <https://isjfr.zrc-sazu.si/sl/terminologisce/svetovanje/stresni-test>.

test v bančništvu ustaljen, poleg tega pa gre za stalno besedno zvezo, v kateri vrstni pridevnik *stresni* izključuje morebitne interpretacije, da gre za teste, ki povzročajo stres. To pomeni, da pridevnika *stresni* kot sestavine termina ne moremo razumeti dobesedno (torej kot ‘*test, ki povzroča stres*’). Zaradi tega smo menili, da terminološka intervencija ni utemeljena. Načelo gospodarnosti pa smo npr. uporabili v odgovoru *Tekočinska biopsija*,²⁷ v katerem smo podprli pobudo za terminološko intervencijo. Spraševalec je v vprašanju poudaril, da strokovnjaki menijo, da termin *tekoča biopsija* vsebinsko ni ustrezen. Dodal je, da se pojavlja tudi dalje poimenovanje *biopsija telesnih tekočin*. V odgovoru smo se strinjali, da bi pri poimenovanju morali izhajati iz tekočine, vendar smo namesto tribesednega termina *biopsija telesnih tekočin* predlagali dvobesednega *tekočinska biopsija*, ki je bolj gospodaren, po našem mnenju pa še vedno dovolj natančno označuje pojmom.

5 UGOTOVITVE

Analiza vseh vprašanj, ki so bila poslana v Terminološko svetovalnico od začetka njenega delovanja, je pokazala, da so vprašanja, v katerih je izražena pobuda za terminološko intervencijo, relativno redka, saj predstavljajo le 15 % vseh vprašanj. Vseeno pa to pomeni, da uporabniki Terminološko svetovalnico razumejo tudi kot mesto, kamor lahko pošljejo pobudo za terminološko intervencijo.

Pobudo za intervencijo uporabniki v konkretnih primerih utemeljujejo z različnimi argumenti. Čeprav smo vsakega od 87 obravnavanih primerov terminoloških intervencij obravnavali kot poseben problem, lahko izluščimo glavne razloge za terminološko intervencijo – največkrat uporabniki navajajo vsebinsko neustreznost termina (41 %), sledijo deloma ali v celoti prevzeti termin (19 %), politično nekorektni termin (6 %) in predolgi termin (5 %). V 64 % vprašanj s pobudo za terminološko intervencijo je spraševalec dal tudi svoj predlog za zamenjavo termina, v preostalih vprašanjih pa je samo izrazil nestrinjanje z obstoječim terminom in ni predlagal ustrenejšega.

Od 87 pobud smo terminološko intervencijo podprli v 38 %. Relativno visok odstotek zavrnjenih pobud za intervencijo (62 %) kaže na to, da je ustaljenost v terminologiji zelo pomembna. Predloga za menjavo ustaljenega termina, ki po našem mnenju ni dovolj tehtno utemeljen, ne podpremo. Pri tem je pomemben dejavnik tudi stopnja ustaljenosti termina – če je pobuda za intervencijo dana v času, ko je termin že dolgo ustaljen, ima precej manjše možnosti za uspeh, kot če je dana pravočasno. Prav tako je uveljavitev konkretne terminološke intervencije

---

²⁷ Gl. odgovor *Tekočinska biopsija*, <https://isjfr.zrc-sazu.si/sl/terminologisce/svetovanje/tekocinska-biopsija>.

v končni fazi odvisna od njene sprejemljivosti za strokovno skupnost, v kateri se termin uporablja.

Pri presojanju, ali je terminološka intervencija upravičena, si pomagamo s temeljnimi terminološkimi načeli (ustaljenost, gospodarnost, jezikovnosistem-ska ustreznost, jezikovnokulturna ustreznost) in drugimi terminološkimi načeli (vsebinska ustreznost, usklajenost s pojmovnim sistemom, optimalna struktura). Največkrat smo uporabili eno terminološko načelo, včasih pa tudi dve ali več. V analiziranem gradivu je izrazito izstopalo načelo ustaljenosti (v 60 % primerov), relativno pogosto je bilo uporabljeno tudi načelo vsebinske ustreznosti (v 18 % primerov). Tretje po vrsti je bilo načelo gospodarnosti (v 9 % primerov), ostala načela so bila uporabljena manjkrat.

6 ZAKLJUČEK

V prispevku smo obravnavali terminološke intervencije, za katere so dali pobudo uporabniki Terminološke svetovalnice. Ta je v času svojega delovanja od leta 2013 postala referenčno mesto za vprašanja o slovenski terminologiji, kar dokazuje konstanten pritok terminoloških vprašanj. Vprašanja uporabnikov so večinoma vezana na pomoč pri poimenovanju novih pojmov ali na izbiro najustreznejšega termina izmed več že obstoječih. Manjši del – natančneje 15 % – vprašanj pa vsebuje pobudo za terminološko intervencijo. Med razlogi zanjo so uporabniki najpogosteje navedli vsebinsko neustrezni termin, sledi deloma ali v celoti prevzeti termin, redkeje pa politično nekorektni termin in predolgi termin.

Terminološka intervencija je potrebna v primeru, ko termin, ki je v rabi ustavljen, pojma iz različnih razlogov ne označuje (več) ustrezeno. Ker je ustaljene terme načeloma težko menjati, je zelo pomembno, da za menjavo termina obstajajo res tehtni razlogi. Analiza je pokazala, da večina pobud za menjavo ustaljenega termina (62 %) po preučitvi problema po našem mnenju ni bila dovolj prepričljivih, da bi terminološko intervencijo podprli. Tudi v primerih, ko smo ocenili, da je konkretna terminološka intervencija smiselna in potrebna, je treba poudariti, da ima ta precej več možnosti za resnično uveljavitev v primeru, ko ima tudi podporo strokovne skupnosti. To pomeni, da se mora s potrebnostjo intervencije in sprejemljivostjo predloga strinjati velik del strokovne skupnosti. Terminološka načela, ki jih tudi sicer uporabljamo pri terminološkem svetovanju, svojo funkcijo dobro opravljajo tudi v primerih, ko gre za terminološke intervencije. Kot najbolj relevantna so se v analizi pričakovano izkazala načelo ustaljenosti, načelo vsebinske ustreznosti in načelo gospodarnosti.

Da bi se v strokah učinkovito sporazumevali, je potreben relativno stabilen terminološki sistem, pri čemer je bistveno, da se ustaljenih poimenovanj ne menja brez dobrega razloga. Ker pa se ves čas pojavljajo novi pojmi (poleg tega se lahko

spremenijo tudi obstoječi pojmi), se včasih pojavi tudi potreba po terminološki intervenciji. Vsak tak primer je treba dobro preučiti in premisliti, nato pa sprejeti odločitev, ali je zamenjava termina smiselna oz. potrebna ali ne. Pri tem lahko uporabnikom terminologije pomagamo tudi sodelavci Terminološke svetovalnice.

LITERATURA

- Cimpanu 2020** = Catalin Cimpanu, GitHub to replace ‘master’ with ‘main’ starting next month, *ZDNET*, 19. september 2020, <https://www.zdnet.com/article/github-to-replace-master-with-main-starting-next-month/>.
- Dobrovoljc 2023** = Helena Dobrovoljc, Jezikovna svetovalnica Inštituta za slovenski jezik po desetih letih delovanja (2012–2022), *Jezikoslovni zapiski* 29.2 (2023), 317–339.
- Emma W 2020** = Emma W, Terminology: it's not black and white, *National Cyber Security Centre*, 30. april 2020, <https://www.ncsc.gov.uk/blog-post/terminology-its-not-black-and-white>.
- Fajfar – Žagar Karer 2016** = Tanja Fajfar – Mojca Žagar Karer, Jože Toporišič in terminološka terminologija, v: *Toporišičeva obdobja*, ur. Erika Kržišnik – Miran Hladnik, Ljubljana: Znanstvena založba Filozofske fakultete, 2016 (*Obdobja* 35), 57–64.
- Fajfar – Žagar Karer 2023** = Tanja Fajfar – Mojca Žagar Karer, Ad hoc terminologija: analiza uporabe terminoloških načel v Terminološki svetovalnici na Terminologišču, *Slavistična revija* 71.4 (2023), 369–384.
- Frangež idr. 2015** = Danijela Frangež – Anton Toni Klančnik – Mojca Žagar Karer – Bjørn-Erik Ludvigsen – Jarosław Kończyk – Fernando Ruiz Pérez – Mikko Veijalainen – Maurine Lewin, The Importance of Terminology Related to Child Sexual Exploitation, *Revija za kriminalistiko in kriminologijo* 66.4 (2015), 291–299.
- Habbema idr. 2004** = J. D. F. Habbema – J. Collins – H. Leridon – J. L. H. Evers – B. Lunenfeld – E. R. teVelde, Towards less confusing terminology in reproductive medicine: a proposal, *Human Reproduction* 19.7 (2004), 1497–1501, <https://doi.org/10.1093/humrep/deh303>.
- Hawke – Sheikhan – Rockburne 2023** = Lisa D. Hawke – Natasha Y. Sheikhan – Faith Rockburne, Lived experience engagement in mental health research: recommendations for a terminology shift, *Health Expectations* 26 (2023), 1381–1383, <https://onlinelibrary.wiley.com/doi/epdf/10.1111/hex.13775>.
- Horvat – Lešnik Mugnaioni – Plaz 2007** = Dalida Horvat – Doroteja Lešnik Mugnaioni – Maja Plaz, *Psihosocialna pomoč ženskam in otrokom, ki preživljajo nasilje: priročnik*, Ljubljana: Društvo SOS telefon za ženske in otroke, 2007.
- Jurša Potocco – Plevnik 2023** = Barbara Jurša Potocco – Matej Plevnik, Najpogostejsi termini s pridnjivkom telesni v slovenski kinezioološki terminologiji in njihovi angleški ustrezni, *Slovenski jezik – Slovene Linguistic Studies* 15 (2023), 107–129.
- MacDonald 2023** = Taylor MacDonald, A Weed by Any Other Name: Culture, Context, and the Terminology Shift from Marijuana to Cannabis, *Drug Enforcement and Policy Center* 62 (2023), 1–13, https://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=4322694.
- McKenzie 2019** = Cameron McKenzie, Master-slave terminology alternatives you can use right now, *TechTarget*, 12. februar 2019, <https://www.theserverside.com/opinion/Master-slave-terminology-alternatives-you-can-use-right-now>.
- Nicol – Osazuwa 2022** = Julia Nicol – Beverly Osazuwa, Race and Ethnicity: Evolving Terminology, *HillNotes*, 31. januar 2022, <https://hillnotes.ca/2022/01/31/race-and-ethnicity-evolving-terminology/>.
- Pečovnik 2020** = Tina Pečovnik, Sodobni trendi v slovenski vojaški terminologiji / Contemporary trends in Slovene military terminology, *Sodobni vojaški izzivi / Contemporary military challenges: znanstveno-strokovna publikacija Slovenske vojske*, 22.1 (2020), 15–28, <https://dk.mors.si/Dokument.php?id=1992&lang=slv>.

Škornik 2020 = Vanesa Škornik, (Ne)utemeljenost terminološke intervencije pri terminu zrakoplov / Un-/justified terminological intervention in the use of Slovene equivalents for the term aircraft, *Sodobni vojaški izzivi / Contemporary military challenges: znanstveno-strokovna publikacija Slovenske vojske* 22.1 (2020), 59–78, <https://dk.mors.si/Dokument.php?id=1995>.

Žagar Karer 2018 = Mojca Žagar Karer, Upoštevanje terminoloških načel v terminografski praksi, *Slavistična revija* 66.2 (2018), 235–249.

Žagar Karer – Fajfar 2023 = Mojca Žagar Karer – Tanja Fajfar, Terminological problems of terminology users: analysis of questions in terminological counselling service on the Terminologišče website, *Terminology* 29.1 (2023), 78–102.

SUMMARY

Initiatives for Terminological Interventions in the Terminology Consulting Service

The article deals with terminological interventions proposed by users of the Terminology Consulting Service on the *Terminologišče* website. A terminological intervention is the act of replacing an established term with a new term that more appropriately denotes the concept. An analysis reviewed 589 questions submitted to the Terminology Consulting Service between August 2013 and November 2023 and the answers to these questions. The initiative for terminological interventions was expressed in eighty-seven questions, which corresponds to 15% of all questions asked. The most common reasons given by users for terminological intervention were an inappropriate term with regard to the content of a concept, the foreign origin of a term, a term consisting of too many words, and a politically incorrect term. The analysis also checked how often users suggested a new term to replace an existing one. This happened in fifty-six cases (64%), whereas in thirty-one questions (36%) users did not suggest a new term. It also looked at how often the initiative for terminological intervention was supported or rejected. Of the eighty-seven initiatives, in thirty-three cases (38%) it was felt that the terminological intervention could be successful and it was supported, and in 54 cases (62%) it was opposed. The answers to the terminological intervention initiatives were based on the basic terminological principles of consistency, economy, language-system adequacy, and language-cultural adequacy, as well as other terminological principles of content adequacy, coordination with the conceptual system, and optimal structure. The principle of consistency was used most frequently (in 60% of cases), and the principle of content adequacy was used relatively often (in 18% of cases). In third place was the principle of economy (in 9% of cases), whereas the other terminological principles were used less frequently. Efficient specialized communication requires a relatively stable terminological system. It is important that established terms not be changed without good reason. However, new concepts may emerge, and existing concepts may change. In such cases, terminological intervention is required. For replacement of a term to be successful, the terminological intervention must be justified; for example, if the term does not adequately denote the concept. The likelihood of the intervention being successful increases if it is proposed in good time. It is also very important that the intervention be supported by a sufficient proportion of experts in the subject field in which the term in question is primarily used.

Ocene in poročila

TJAŠA JAKOP

SLOVENSKI ISTRSKI LINGVISTIČNI ATLAS (SiLA) 1: VREMENSKE RAZMERE, GEOMORFOLOGIJA, OBIČAJI IN INSTITUCIJE, TELO IN BOLEZNI (2024)

COBISS: 1.19
[HTTPS://DOI.ORG/10.3986/JZ.30.1.11](https://doi.org/10.3986/JZ.30.1.11)

Suzana Todorović, *Slovenski istrski lingvistični atlas 1: vremenske razmere, geomorfologija, običaji in institucije, telo in bolezni*, Koper: Libris – Osrednja knjižnica Srečka Vilharja, 2024, 774 str.

Dr. Suzana Todorović (1979) že več kot desetletje zelo intenzivno in sistematično raziskuje slovenska in beneška istrska narečja v Istri. Rezultati njenih raziskav so objavljeni v več znanstvenih monografijah: *Narečno besedje piranskega podeželja* (2014), *Šavrinsko in istrsko* (2016), *Narečna raznolikost v okolini Kopra* (2017), *Raznovrstnost narečnih govorov na Koprskem* (2018), *Istro beneščina v krogu drugih jezikov in govorov v slovenskih obmorskih krajih* (2019), *Narečje ter ljudsko glasbeno in plesno izročilo v Dekanih z oklico nekoč in danes* (2020), *Narečje, življenje in hišna imena v treh istrskih krajih* (2021). Pripravila je tudi tri atlase istrskobeneškega narečja: *Istrskobeneški jezikovni atlas severozahodne Istre 1, 2 in 3* (2019, 2020 in 2022), kjer je v dvanajstih raziskovalnih točkah (devetih istrskobeneških, kjer je materni jezik danes še redkih starih prebivalcev izključno istrska beneščina, in v treh istrskoslovenskih, t. i. kontrolnih točkah) na 1541 jezikovnih kartah predstavila bogato narečno gradivo.

Pred nami pa je že nov atlas – nova monografija te pronicljive in plodne raziskovalke ter poznavalke istrskih narečij. Tokrat je v atlas s pomenljivo kratico SiLA (za *Slovenski istrski lingvistični atlas*) zajela območje govora slovenskega istrskega narečja v Istri, v vaseh, ki se razprostirajo (od zahoda proti vzhodu) od neposrednega zaledja Kopra, Izole, Pirana in Ankarana do Kraškega roba ter (od severa proti jugu) približno od severnega roba Istre v Italiji do slovensko-hrvaške meje. V atlas je vključenih trideset raziskovalnih in kontrolnih točk na območju slovenske, hrvaške in italijanske Istre. 22 krajev oz. raziskovalnih točk sodi v slovensko istrsko govorno območje (po abecednem vrstnem redu: Abitanti, Bertoki, Boršt, Črnotiče, Dekani, Dragonja, Gračišče, Gradin, Krkavče, Mačkolje (v Italiji), Marezige, Nova vas nad Dragonjo, Podgorje, Pomjan, Puče, Rakitovec, Sveti Anton, Šared, Škofije, Šmarje, Tinjan in Zazid), sedem krajev (kontrolnih točk)

pripada istrskobeneškemu jezikovnemu arealu (Bertoki, Izola, Koper, Piran, Sečovlje, Buje (na Hrvaškem), Milje (v Italiji), kontrolna točka Kućibreg (na Hrvaškem) pa sodi v čakavsko istrsko govorno območje. Večino krajev je avtorica popisala prvič, za pet od njih (to so Dekani, Podgorje, Krkavče, Pomjan in Rakitovec) pa je v petdesetih letih 20. stoletja po vprašalnici za *Slovenski lingvistični atlas* (SLA) gradivo zbral in popisal dialektolog Tine Logar, saj so del mreže SLA.

Nova znanstvena monografija – prva v nizu slovenskih istrskih jezikovnih atlasov – predstavlja izbrano besedje iz semantičnih polj vremenske razmere, geomorfologija, običaji in institucije ter človeško telo in bolezni. Zaradi velikega obsega zbranega besedja bodo jezikovne (leksikalne) karte objavljene v ločenih publikacijah (avtorica načrtuje še dve). Jezikovne karte (vseh je 569) kažejo, da meja slovenskega istrskega narečja, ki na dosedanjih kartah slovenskih narečij sega do morja, ne ustreza narečni oz. jezikovni stvarnosti: slovenski šavrinski in rižanski govor namreč nikoli nista bila materni jezik avtohtonega prebivalstva obalnih mest in krajev.

Avtorica (kot že v monografiji *Šavrinsko in istrskobeneško besedje na Piranskem* iz leta 2015) tudi v novi monografiji ponovno predлага, da se s karte slovenskih narečij izključi (oz. posebej označi) istrskobeneški jezikovni areal, ki vključuje kraje Kolomban, Ankaran, Koper, Izola, Piran, Strunjan in Sečovlje z bližnjo okolico. Narečno dvojezične kraje, kot so Cerej, Premančan, Hrvatini, Kampel, Bertoki in Dragonja, pa vanj – zaradi (so)obstoja slovenskega narečja – lahko umestimo (v teh krajih namreč obstajata obe narečji, zato jih avtorica obravnava kot istrskoslovenske točke atlasa in obenem kot kontrolne (istrskobeneške) točke). Zahodno mejo slovenskega narečja v Istri bi bilo zato ustreznее postaviti po črti Cerej–Hrvatini–Bertoki–Kampel–Šared–Dragonja in ne vse do morja. Na novi *Karti slovenskega istrskega narečja*, ki ima oporo v terenskih raziskavah in poglobljenem proučevanju istrskih govorov, avtorica na novo določi območje šavrinskega in rižanskega podnarečja.

V uvodnih poglavijih (*Uvod, Jezikovna podoba slovenskega dela Istre skozi čas, Raziskovanje slovenskega istrskega narečja in njegovi prikazi na jezikovnih zemljevidih*) je razložen fenomen t. i. slovenskega istrskega narečja v slovenski Istri. Sledita poglaviji *Nova dialektološka spoznanja* ter *Opis geolingvistične raziskave in predstavitev narečnega gradiva*, v katerih avtorica razloži, kako je potekala določitev meje med istrskoslovenskim in istrskobeneškim jezikovnim arealom. Opirajoč se na dejansko stanje na terenu in upoštevajoč zgodovinske podatke o poselitvi Istre je bila posebno pozorna na narečno dvojezične kraje, kjer soobstajata obe istrski narečji – slovensko in italijansko. Temu sledijo še poglavja *Raziskovalne točke in čas raziskave, Kartografski prikaz narečnega izrazja* ter *Namesto zaključka, nadaljevanje*; slednje napoveduje nadaljnje zvezke atlasov SiLA. Čisto na koncu je avtorica dodala še stvarno in imensko kazalo ter kazalo jezikovnih kart.

Prikazano kartirano gradivo odraža preteklo in sedanje stanje narečij v slovenski Istri, ki ga že stoletja sooblikujeta dve narečji z različno genezo. Areal nam nakazuje

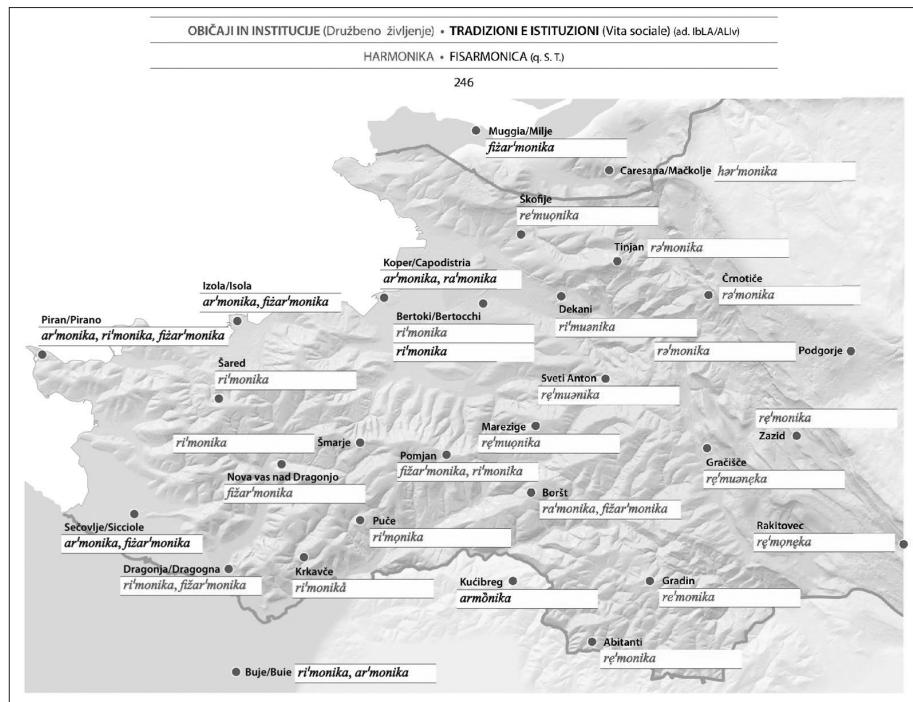
že samo besedišče na kartah: mejna točka Milje ima npr. romanski oz. istrskobeneški izraz za oblak (*'nuvolo'*), medtem ko v vseh ostalih krajih najdemo slovanskega oz. slovenskega (npr. Škofije *ub'lak*, Tinjan *uob'lak*, Bertoki *ob'lak*, Krkavče *ub'lák*, Abitanti *ob'lák*, Rakitovec *ub'lak*), v obalnih mestih (npr. v Kopru) pa spet najdemo istrskobeneški leksem *'nuvolo'*. Za pomen ‘roka’ imamo v mejni točki Milje npr. romanski oz. istrskobeneški izraz (*man*), v ostalih krajih slovanski oz. slovenski leksem (npr. Škofije *'ručka*, Tinjan *'roka*, Bertoki *'roka* in *man*, Krkavče *'roká*, Abitanti *'rōka*, Rakitovec *'rōka*), v obalnih mestih (npr. v Kopru) pa pričakovani istrskobeneški leksem *man*. Za pomen ‘ustnica’ imamo v mejni točki Milje npr. romanski oz. istrskobeneški izraz (*'labro'*), v ostalih krajih slovanski oz. slovenski (ali iz nemščine prevzeti) leksem (npr. Škofije in Tinjan *'šuopca*, Sveti Anton *ž'nablá*, Šmarje *mu'zon*, Krkavče *'čynkå*, Abitanti *t'ropce* (mn.), Rakitovec *t'roboc*), v dvojezičnih krajih istrskobeneški in istrskoslovenski izraz (npr. Bertoki *ž'nabel* in *'labro'*), v obalnih mestih (npr. v Kopru) pa istrskobeneški leksem *'lavro* oz. *'labro'*.

Zbiranje narečnega gradiva, njegova znanstvena obravnava in objavljanje so na jezikovno in narečno mešanih področjih še posebej pomembni, saj se tu narečja in jeziki spreminjajo hitreje ali celo tonejo v pozabo oz. izumirajo. Istrskobeneško narečje je z množičnim izseljevanjem avtohtonega romanskega mestnega prebivalstva po koncu druge svetovne vojne izgubilo kar 90 odstotkov svojih govorcev, za današnja slovenska istrska narečja pa avtorica ugotavlja, da je zanje značilno postopno opuščanje značilnosti posameznih narečnih govorov, in opozarja na izginjanje (zadnjih) narečnih govorcev, zato je bilo raziskovanje pogosto zelo zahtevno. V *Uvodu* (str. 9–10) zapiše: »Z doslednim in kontinuiranim raziskovanjem smo zaradi tega že zeli zapisati še ohranjene narečne posebnosti. V prihodnjih desetletjih bomo zagotovo priča stapljanju oziroma poenotenju posebnosti posameznih narečnih različkov v splošnejšo rižansko in šavrinsko varianto, kasneje pa morda celo v enotnem slovenski istrski pogovorni jezik. Njegova obravnava bo najverjetneje predmet sociolingvističnih raziskav, dialektologij pa se bomo povečali zlasti analizi v preteklosti zbranega dialektološkega gradiva.«

Monografija je zaradi področja raziskovanja omenjenega predela slovenske Istre jezikoslovno zanimiva tako za slovensko kot tudi za sosednji hrvaško in italijansko (romansko) jezikoslovje (atlas je obogaten tudi z italijanskimi prevodi kart in slovensko-italijanskim seznamom vprašanj), zlasti dialektologijo in leksikologijo. Potencialni bralci so tako jezikoslovci, dialektologi in drugi strokovnjaki humanističnih ved kot tudi laična javnost: vsi, ki jih zanimajo avtohtonji govorji v obravnavanih istrskih krajev (Krkavče, Boršt, Nova vas nad Dragonjo, Padna, Sveti Peter, Dragonja, Sečovlje, Strunjan, Tinjan, Koper, Izola, Piran, Dekani, Hrvatini, Škofije, Bertoki, Puče, Sveti Anton, Šared, Pomjan, Buje in Milje) in (istrska) narečja naplno.

V torek, 27. 2. 2024, je bila v Pretorski palači v Kopru predstavitev prvega zvezka atlasa *SiLA*, pri katerem je sodelovala tudi urednica in recenzentka Tjaša

Jakop, nastop pa so obogatili še številni narečni govorci in glasbenik Marino Kranjc s svojim petjem in igranjem na harmoniko (gl. jezikovno karto »harmonika« spodaj). Dvorana je bila kljub dopoldanski uri polna; približno polovica občinstva je bila iz vrst informantov, narečnih govorcev, brez katerih, kot je povedala avtorica, te monografije ne bi bilo. Naslednji zvezek atlasa bo po besedah avtorice izšel kmalu.

Slika 1: Jezikovna karta za leksem *harmonika* (SiLA, karta št. 246)

JUBILEJI

ALENKA JELOVŠEK

»KDOR ČAS SVOJ PRAV OBRNE, SE S ČEDNOSTJO OGRNE«: OB ŽIVLJENJSKEM JUBILEJU DR. JOŽICE NARAT

COBISS: 1.25

[HTTPS://DOI.ORG/10.3986/JZ.30.1.12](https://doi.org/10.3986/JZ.30.1.12)

11. februarja (rojstni dan si deli npr. s Thomasom Alvo Edisonom, Stankom Bloudkom in državo Vatikan) je okrogli življenjski jubilej, sedemdeseto obletnico rojstva, praznovala jezikoslovka in upokojena sodelavka Sekcije za zgodovino slovenskega jezika dr. Jožica Narat.

Svoje prvo življenjsko obdobje je preživelova v osrčju Štajerske, ob reki Dravi. Rodila se je leta 1954 v Mariboru, kjer je leta 1972 maturirala, njen domači kraj pa je bila vas Zrkovci, ki ji je pozneje jezikoslovni spomenik postavila v prispevku *Oblikoslovne lastnosti krajevnih imen: Zrkovci* (2004). Njena prva zaposlitev je bila v takratni Službi družbenega knjigovodstva, a »uka žeja« (pa ne »golj’fiva kača«) jo je odpeljala v Ljubljano, kjer se je vpisala na študij slovenskega jezika in primerjalne književnosti na Filozofski fakulteti – izbira, ki je odražala njeno ljubezen do slovenskega jezika ne samo z vidika njegove strokovne obravnave, temveč tudi z vidika književnosti kot njegovega najbolj žlahtnega izraza. Študij je zaključila leta 1982 z diplomskima nalogama, od katerih je zlasti slovenistična (*Izpeljava pridevnikov pri Juriju Dalmatinu in Štefanu Kuzmiču (Matejev evangelij)*) nakazala temeljni temi, s katerima se bo ukvarjala v prihodnosti: slovenski knjižni jezik 16. stoletja in knjižna prekmurščina.

Po študiju se je najprej zaposnila kot referentka v zunanji trgovini v Leku, nekaj časa je bila knjižničarka na osnovni šoli in nato na dveh srednjih šolah poučevala slovenski jezik, preden se je oktobra 1985 zaposnila kot raziskovalna asistentka v takratni Komisiji za historične slovarje slovenskega jezika na Inštitutu za slovenski jezik Frana Ramovša, ki se je nato preimenovala v Sekcijo za zgodovino slovenskega jezika, in se tam začela strokovno ukvarjati s knjižnim jezikom slovenskih protestantov.

Leta 1987 je sodelovala na mednarodnem znanstvenem simpoziju z referatom *Izrazi za ‘učenec’ pri slovenskih protestantskih piscih* (izšlo v *III. Trubarjevem zborniku*, 1996), dve leti zatem pa je zaključila magistrski študij iz zgodovine

ALENKA JELOVŠEK ■ ZRC SAZU, Inštitut za slovenski jezik Frana Ramovša, Ljubljana ■ alenza.jelovsek@zrc-sazu.si ■ <https://orcid.org/0000-0003-3818-096X>

slovenskega knjižnega jezika na Filozofski fakulteti v Ljubljani z magistrsko nalogo *Sinonimi v jeziku Jurija Dalmatina (izvor, pomenske in stilistične funkcije)*. Sopomenskost v starejši knjižni slovenščini je predstavljala v več prispevkih (npr. *Samostalniške besednozvezne sopomenke v Dalmatinovi Bibliji* (1991), *Vzorčni prikaz obsežnejših sopomenskih skupin iz Pleteršnikovega slovarja* (1998), *Sopomenke v Pleteršnikovem slovarju* (1998)). Pomenoslovno temo je nadaljevala tudi v svoji doktorski disertaciji *Semantika samostalnika v jeziku Jurija Dalmatina in Jurija Japla* (1999).

Leta 1991 je bila izvoljena za raziskovalno sodelavko v Sekciji za zgodovino slovenskega jezika, v tem letu se je strokovno izpopolnjevala tudi na Inštitutu za češki jezik v Pragi. Poleg pripravljalnih del za *Slovar jezika slovenskih protestantskih piscev 16. stoletja* je kot pregledovalka in leksikografska svetovalka sodelovala pri *Računalniškem slovarčku* (1993).

Od junija 1993 je v skladu s sprejetimi določili predelovala in preurejala *Slovar stare knjižne prekmurščine* dr. Vilka Novaka, kar je reaktiviralo njeno zanimanje za prekmurski knjižni jezik, ki se je odražalo že v njeni diplomske nalogi. O tej temi, zlasti v povezavi s starejšimi slovenskimi slovarji, je napisala več prispevkov, npr. *Oznaka ogr. v Pleteršnikovem Slovensko-nemškem slovarju: ob Oblakovi opazki v Archivu 1893* (1998); *Mesto prekmurščine v Murkovi slovarjih* (1999); *Cafove prekmurske besede v Pleteršniku* (2005); *Kuharjeva prekmurska priredba Janežič-Sketove slovnice* (2007); prekmurščino je obravnavala tudi v povezavi z delom p. Stanislava Škrabca (*Prekmurščina v delih p. Stanislava Škrabca*, 1999), raziskala pa je tudi njegovo rabo poimenovanja Kranjci in njegov odnos do dela Sebastijana Krelja (*Kranjci in kranjsko v delih p. Stanislava Škrabca*, 2002; *Sebastijan Krelj v Škrabčevih očeh*, 2006).

V okviru rednega dela Sekcije za zgodovino slovenskega jezika je sodelovala pri popisu biblijskega besedja v delih slovenskih protestantov (*Wortschatz der slowenischen Bibelübersetzungen des 16. Jahrhunderst*), ki je leta 2006 izšel v monumentalni monografiji v okviru zbirke *Biblia Slavica*, pri pripravi *Beseda slovenskega knjižnega jezika 16. stoletja* (2011, od 2014 tudi na portalu Fran) in pri prvi knjigi *Slovarja slovenskega knjižnega jezika 16. stoletja* (2021, spletna izdaja 2022), ki je bil uvrščen v izbor dosežkov Odlični v znanosti 2022. Pomemben je tudi njen izčrpni pregled besedoslovnih raziskav jezika slovenskih protestantov (*Slovenski knjižni jezik 16. stoletja v luči besedoslovnih raziskav*, 2009), ki ga je ob petstoti obletnici Trubarjevega rojstva pripravila za posebno številko *Slavistične revije* (*Trubarjeva številka*, SR 56.4/57.2). Za portala *Slovenske slovnice in pravopisi* in *Corpus de textes linguistiques fondamentaux* je prispevala opis slovnice Petra Dajnka *Lehrbuch der Windižchen Sprache*.

Svoje jezikoslovno znanje je izkazovala tudi zunaj službenih okvirov. Na Dolenjskem, kjer si je ustvarila dom, se je aktivno vključila v lokalna kulturna

prizadevanja in sodelovala pri več projektih, ki so predstavljali lokalno jezikoslovno in kulturno zgodovino, npr. pri turističnem vodniku *Lepote in zanimivosti Grosupljega in okolice* (1995) in monografiji *Kočevar ima samo eno domovino = Götscheabar hot lai oin Hoimöt* (2014), leta 2002 je za *Zbornik občin Grosuplje, Ivančna Gorica, Dobropolje* predstavila jezik Jakličevih narodopisnih povesti, dejavno pa je sodelovala tudi pri pripravi Šmarskega simpozija (2003), na katerem je predstavila jezikoslovca Janeza Nepomuka Primca; prispevek je izšel v jubilejni monografiji *Šmarska knjiga* leta 2007. Primcu je posvečen tudi njen prispevek *Elementi slovaropisja v Primčevih delih* (2005). Njeno aktivno ukvarjanje z različnimi jezikoslovci, njihovim delom in kulturnim vplivom ter široka kulturna razgledanost sta jo proti koncu delovne dobe ponesla v nove vode: kot področna urednica za jezikoslovje in prevajalstvo se je leta 2016 pridružila ekipi, ki pripravlja *Novi Slovenski biografski leksikon*, in v tej vlogi deluje še danes.

Jožice pa ne odlikuje le živo zanimanje za jezik in jezikoslovje, temveč tudi izredno pretanjen občutek za pravilnost in predvsem lepoto slovenske besede, ki ga izkazuje kot dejavna lektorica. Skozi desetletja je pomagala izboljšati in izpiliti besedila ne samo svojim priateljem in kolegom, temveč tudi številnim avtorjem monografij z najrazličnejšimi področji, najraje pa je lektorirala literarne tekste, saj je ljubezen do lepe besede vedno zaznamovala njeno življenje. To kažejo tudi igrivi naslovi nekaterih njenih znanstvenih člankov (npr. *Lisica, lisjak sta pila tobak*, 2002; *Življenje besed v Bibliji: od nog do glave*, 2007). Njena kulturna zanimanja pa niso omejena samo na literarno področje, ampak je široko razgledana po vseh lepih umetnostih ter redno spremlja sodobno kulturno produkcijo. S svojim entuziazmom za kulturo je za pogled izza jezikoslovnih okopov navdihovala tudi svoje sodelavce, ki z rdečico na obrazu priznavamo, da smo od njene upokojitve spet preveč zanemarili ta področja duhovnega razvoja.

Pomembno vlogo je Jožica odigrala tudi pri uvajanju mlajših sodelavcev v slovarske delo. Zlasti je bilo dragoceno njeno usmerjanje na relevantno strokovno literaturo (po sistemu »ne daj človeku ribe, nauči ga, da jo ujame sam«) ter razpravljanje o niansah pomenov besed in kulturnih okoliščinah, v katerih so bile rabljene, ki nam je odpiralo širši pogled na delo pri zgodovinskem slovarju. Še pomembnejši pa je morda bil njen življenjski zgled: vedno je znala negovati odnose s številnimi priatelji, ki jih je pridobil v različnih življenjskih obdobjih, si vzeti čas tako zanje kot za svojo družino, nikoli pa ni zanemarila niti svoje osebne rasti. Zato ji ob življenjskem jubileju želimo, da bi še naprej ohranjala svoje radoživo zanimanje za vse, kar je na tem svetu lepega, in da bi preživelha še veliko lepih trenutkov v družbi ljudi, ki so ji blizu.

V SPOMIN

HELENA DOBROVOLJC

IN MEMORIAM AKAD. JANEZ OREŠNIK (12. DECEMBER 1935 – 1. APRIL 2024)

Cobiss: 1.04

[HTTPS://DOI.ORG/10.3986/JZ.30.1.13](https://doi.org/10.3986/JZ.30.1.13)

Prvega aprila 2024 je svojo ustvarjalno življenjsko pot sklenil akademik Janez Orešnik, jezikoslovec, doktor germanskega jezikoslovja, redni profesor nemškega primerjalnega jezikoslovja in redni profesor splošnega jezikoslovja, od leta 1987 član Slovenske akademije znanosti in umetnosti (SAZU), od leta 1993 pa tudi Evropske akademije znanosti in umetnosti; ob tem tudi prejemnik nagrade Sklada Borisa Kidriča (1987), zlatega znaka za zasluge Republike Slovenije (2004) in Zoisove nagrade za življenjsko delo na področju jezikoslovja (2007). Po upokojitvi je bil imenovan še za zaslužnega profesorja Univerze v Ljubljani (2011).

Janez Orešnik je svojo znanstveno pot posvetil preučevanju jezikov, ki so ga navduševali že od začetka šolanja na klasični gimnaziji Poljane v Ljubljani. V več-delni biografski skici *Moj stik z jeziki in z jezikoslovjem*, ki jo je objavljala v reviji *Jezikoslovni zapiski* (2017–2019), je obdobje svojega jezikoslovnega prebujanja v dijaških letih simpatično zarisal s spominom: »Kot pravo razsvetljenje me je nekega dne preblisnilo, da je na videz netvorjena beseda *razum* sestavljena iz *raz* in *um*. Še danes pomnim, da me je preblisk o *razumu* spreletel med hojo po mestu, natančneje pred glavno pošto.« Kot je sam poudarjal, je na njegovo jezikoslovno usmeritev odločilno vplivalo izposojanje knjig iz knjižnice ameriškega konzulata v Zagrebu, natančneje že drugo delo, ki si ga je izposodil kot dijak – monografija *Jezik (Language, 1933)* Leonarda Bloomfielda, utemeljitelja ameriške razvojne poti strukturalizma oz. distribucionalizma. Jezikoslovje je kmalu postal zvezda stalnica njegovega vsakdanjika in ga je vodilo v študij indoevropske istiske in anglistike na ljubljanski filozofski fakulteti, kjer je v letih 1957 in 1958 uspešno zagovarjal obe diplomi. Že v času študija je iskal tudi novih, drugačnih pristopov in pogledov na jezik, kot jih je bil deležen do tedaj.

Zavzetost za jezikoslovje, zmožnost skromnega življenja in želja po izpopolnjevanju svojega znanja in poznavanja vedno novih jezikov – zlasti v času študija in bivanja na Danskem – so ga pripeljale do priprave disertacije o islandskem

---

Helena Dobrovoljc ■ ZRC SAZU, Inštitut za slovenski jezik Frana Ramovša, Ljubljana ■

helena.dobrovoljc@zrc-sazu.si ■ <https://orcid.org/0000-0003-2368-4161>

glagolu. Razgledani doktorski študent je že ob prvem srečanju pridobil strokovno zaupanje svojega mentorja, islandskega jezikoslovca in pesnika Jóna Helgasona, ki ga je navdušil z interpretacijo Prešernove pesmi *O, Vrba*. »Profesor mi je bil od tega trenutka do konca svojega življenja naklonjen, od njega sem bil deležen vse potrebne strokovne pomoči in smel sem mu zaupati svoje strokovne težave in želje,« je zapisal v spominih. Ko se je leta 1961 vrnil v Ljubljano in postal asistent na oddelku za germanske jezike, je disertacijo z naslovom *Menjava sprege v zgodovini islandskega glagola* še izpopolnjeval in jo leta 1964 uspešno zagovarjal. V prvem desetletju po zagovoru doktorata se je z objavljanjem številnih znanstvenih prispevkov mednarodno uveljavil kot primerjalni jezikoslovec indoevropeist, specializiran za severnogermanske jezike. Mladega jezikoslovca je navduševal vsak vir dodatne jezikoslovne védnosti, obiskoval je knjižnice, antikariate in odkupoval knjižnice jezikoslovcev ter si tako pridobil relevantno znanstveno literaturo, hkrati pa si je prizadeval, da je bil seznanjen z aktualnimi raziskavami.

V središče njegovega jezikoslovnega interesa je spontano vstopila želja po preučevanju delovanja naravnega jezika, univerzalnih »jezikovnih mehanizmov«, neodvisno od jezikoslovja in od jezikoslovnih dogоворов, ki so se mu zdeli vse premalo raziskovalno premišljeni in preizprašani. Spoznanje, da je jezik mogoče preučevati tudi s perspektive matematične logike, ga je pripeljalo na navdušujoča predavanja matematika Nika Prijatelja. Od zgodovinskoprimerjalnega jezikoslovja se je vse pogosteje oziral h generativni jezikovni teoriji Noama Chomskega, ki jo je slovenskim jezikoslovcem poljudno in šolsko nazorno prvič predstavil s prispevkom *Vabilo k preučevanju transformacijske generativne slovnice* (1967). V njem je kontrastivno prikazal razlikovanje med izhodišči zgodovinske slovnice, po katerih je vsako jezikovno pravilo »diahronično«, in med izhodišči nove teorije, ki zmore ovrednotiti vse jezikovne enote, tudi tiste, ki kljub funkcionalni učinkovitosti nimajo »(znanih) ‚prednikov‘«. Svoje navdušenje nad tvorbeno slovnico je znanstveno uveljavil ob izpopolnjevanju na Harvardu, kjer je nastala študija, v kateri je z vso zahtevano filološko natančnostjo preveril izbrane glagolske oblike v zgodovinskih virih in argumentirano problematiziral jezikoslovne mite o govorenji islandščini, ki naj bi bila po prepričanju jezikoslovcev precej manj regionalno in socialno variantna kot drugi evropski jeziki. Prelomna študija *On some weak preterite subjunctives of otherwise strong verbs in Modern Icelandic*, ki je izšla na Švedskem leta 1971 in velja v jezikoslovju za nepreseženo, ni bila edina. V nadalnjih letih je objavil več razprav o islandščini, ki so spremenjale dotedanje predpostavke. Nič čudnega torej ni, da je bila ta plat znanstvenega dela profesorja Orešnika deležna posebnega priznanja leta 1985 z odločitvijo nemškega založnika (Buske Verlag) o ponatisu njegovih dvanajstih esejev o sodobni islandščini v posebni monografiji z naslovom *Studies in the Phonology and Morphology of Modern Icelandic: a Selection of Essays*. Urednik Pétursson je delo pospremil z

željo, da bi izdaja širšemu krogu jezikoslovcev približala Orešnikovo »pionirsко delo«, s katerim je »odprl novo stran v študiju sodobne islandščine z raziskovanjem nekaterih fonetičnih/fonoloških procesov, ki so živi v vsakdanjem govoru« (1985).

Ob opisanih raziskovalnih uspehih, ki jih je dosegel z metodološkimi inovacijami pri preučevanju sodobne islandščine, se je še ne štiridesetletni jezikoslovec začel ukvarjati tudi z materinščino. Že kot prevajalec izbranih jezikoslovnih poglavij v enciklopediji *Komunikacije in jezik*, ki je izšla leta 1970 kot ena od knjig v seriji *Sodobna ilustrirana enciklopédia* založbe Mladinska knjiga, se je trudil angleško poljudnoznanstveno besedilo o jeziku približati slovenski publikui, ki je tako mimogrede izvedela, da je slovenski izraz *Nemci* treba razumeti dobesedno – zaradi nerazumevanja germanskih zavojevalcev so jih Slovani namreč opisovali kot »neme« ali »negovoreče«; ali pa, da smo Slovenci domačo besedo *mošnja* zamenjali za turški *žep*, ki je k nam prišel prek južnoslovanskih jezikov (Sposojenke, str. 66–67). V tem času je bil skupaj s Francem Jakopinom in Mitjem Skubicem pritegnjen v skupino strokovnjakov pri Delavski univerzi v Ljubljani, ki je leta 1971 pripravila *Jezikovni priročnik za napovedovalce*; na videz nepomembna in skromna ciklostirana izdaja prinaša prve podrobne napotke bralcem slovenskega radia za glasovno prevzemanje imen iz slovanskih, romanskih in germanskih (ter ugrofinskih) jezikov v knjižno slovenščino.

Slovenščina je bila glavni predmet profesorjevega raziskovanja, tudi ko je deloval (sprva) kot konzultant ameriškega tvorbenega jezikoslovca Davida Perlmutterja pri študijah slovenskega naslonskega niza, nato pa tudi kot soavtor obsežne študije o navezovalnem tožilniku v slovenščini *Language particular rules and explanation in syntax* (1973), ki velja za prvo tvorbeno študijo o slovenski skladnji. V obdobju sodelovanja s Perlmutterjem in že prej je bil Orešnik povabljen v projektno skupino Inštituta »Jozef Stefan«, za katero je izdelal več raziskovalnih poročil, povezanih z možnostjo formaliziranja naravnih jezikov za potrebe njihove strojne obdelave, tj. *O aksiomatski teoriji naravnih jezikov* (1970), *O t. i. omejitvah v formalizirani slovnici naravnih jezikov* (1972) in *Razlaganje sintaktičnih posebnosti* (1973, v sodelovanju s Perlmutterjem), skoraj dve desetletji za tem je svoja razmišljanja predstavil tudi v razpravi *Računalniško prepoznavanje slovenske skladnje* (1989).

V osemdesetih in devetdesetih letih 20. stoletja je bilo Orešnikovo znanstveno delovanje nadvse plodno – v ugledni tuji znanstveni periodiki je objavljal razprave o glasovnih premenah v islandščini, o islandski narečni razčlenjenosti, o klitikah v germanskih jezikih, s svojimi kratkimi motivacijskimi prispevkvi o slovenski slovnici pa je v slovenskih revijah spodbujal zlasti k razmisleku o raziskovalno podhranjeni problematiki. Samo v študijskem letu 1984/85 je v *Jeziku in slovstvu* objavil pet prispevkov – *Slovenske breznaglasnice se vedejo predvsem kot*

proklitike, O desnem izpustu proklitično-enklitičnih naslonk, O desnem prilastku v slovenščini, O naslonskem nizu v knjižni slovenščini, O slovenskem glagolskem načinu. V devetdesetih letih je začel objavljati tudi monografije, v katerih si je opazno prizadeval za uveljavitev slovenskega jezikoslovnega izrazja na področjih glagolskega vida (*Slovenski glagolski vid in univerzalna slovnica*, 1994) in udeleženskih vlog (*Udeleženske vloge v slovenščini*, 1992).

Jezikoslovje ga je navduševalo in mu postavljalo izzive, ki jih je vztrajno sprejemal – tudi z lastno različico teorije naravnosti; eno prvih variant teorije je spoznal pri Williju Mayerthalerju in Wolfgangu U. Dresslerju, nato je razvijal lastno v diahrono orientiranih raziskavah s skupino študentov na ljubljanski filozofski fakulteti (Karmen Teržan Kopecky, Teodorjem Petričem, Frančiško Trobevšek Drobnak in Aljo Ipvacic Oštir), kasneje pa jo je izpopolnjeval tudi sinhrono z drugimi doktorskimi študenti in ženo Varjo. Teorijo, ki jo je poimenoval slovenska teorija jezikovne naravnosti, je na predavanjih vedno uvedel z danes vsem dobro poznano formulo teorije naravnosti, ki se glasi nekako takole: vsak govorec ima nezavedno uzaveščen oziroma delno celo gensko določen sistem jezikovnih pravil, na podlagi katerih tvori jezikovne zgradbe. Te jezikovne zgradbe so glede na potek govorjenja ali glede na kodiranje za človeške možgane bodisi lažje bodisi težje. V naravnem jezikoslovju je kot bolj naravno opredeljeno tisto, kar je za možgane lažje. Raziskovanje zaznamovanosti oz. neenakovrednosti dveh jezikovnih enot – npr. zgradb na morfosintaktični ravni, oblik na oblikoslovni ravni – je hkrati tudi preizkušanje zmožnosti jezikovnega napovedovanja jezikovnih procesov. Tu se teorija tesno navezuje na Fregejevo matematično načelo kompozicionalnosti, po katerem je mogoče pomen celote »izračunati« iz pomena njenih sestavnih delov. Preizkušanje »zmogljivosti« teorije je, kot se je izražal njen oče, jezikoslovca osrečevalo ne le s konkretno potrditvijo delovanja teorije, temveč je že samo iskanje in opisovanje jezikovnih dvojnic ter okoliščin njihovega pojavljanja pogosto pokazalo na problematične vrzeli v opisu jezika, zaradi katerih jih v teoriji sploh ni bilo mogoče obravnavati. Tudi ob pregledu slovenskega gradiva se je izkazalo, da ima, kot je profesor sam zapisal v predgovoru k svoji zadnji monografiji *Naravna skladnja* (2015), slovenska slovnica pri temeljnih vprašanjih splošnega jezikoslovja kakih 400 do 500 strani premalo. Univerzalna merila teorije (nekatera od njih je profesor kasneje opustil) ponujajo vidik, s katerega bi bilo treba pregledati večino jezikovnih pojavitv v naravnem jeziku, preden se lotimo njihovega opisovanja.

Pogosto neuspešno je uveljavljal ločnico med knjižnim in naravnim jezikom: dogovorni knjižni jezik vzdržujemo in ga uporabljamo pri branju v posebnih komunikacijskih položajih, ki zahtevajo nedvoumnost in večjo stopnjo formalnosti, naravnega pa uporabljamo kar se da sproščeno v vseh drugih okoliščinah, saj z vsakim govornim dejanjem tudi sami uresničujemo predmet svojega raziskovanja.

Zadnjih pet monografij profesorja Orešnika, ki so izhajale v obdobju 1999–2015, je tako posvečenih slovenski teoriji jezikovne naravnosti: *Krepke in šibke dvojnice v skladnji* (1999), *A predictable aspect of (morpho)syntactic variants – Predvidljiv vidik (obliko)skladienskih dvojnic* (2001), *Naturalness in (morpho)syntax: English examples – Jezikovna naravnost v (obliko)skladnji* (2002), *Diachronic natural syntax: directionality of change – Diahrona naravna skladnja: smeri sprememb* (2013), *Naravna skladnja* (2015).

Profesor Orešnik pri iskanju svojega jezikoslovnega »grala« ni izpuščal priložnosti za strokovni pogovor – tako dopisno, v svoji bogato razvejani socialni mreži jezikoslovcev z vsega sveta, kot tudi na strokovnih srečanjih. Do konca življenja so bila vrata njegovega kabineta široko odprta vsem. Njegovi doktoranti, magistranti in diplomanti smo bili sprejeti s toplo naklonjenostjo, spodbujal je sleherno strokovno radovednost, človeško iskrenost, poslušal o profesionalnih tegobah, tudi blago nasprotoval in nikoli pristajal na neenakovredno obravnavo »enakih pojavov«. Svojo mentorsko in konzultacijsko vlogo je vedno znova predajal tudi kot zapuščino in obvezo vsem, ki stopajo po tej poti.

Z obnovitvijo delovanja ljubljanskega lingvističnega krožka leta 1964, ob selitvi fakultete na Aškerčeve ulico, je najprej postal njegov redni član, kasneje pa neutrudni in tudi kritični *spiritus agens*. Ob dvajsetletnici delovanja krožka je namreč zapisal: »Z doseženim ne smemo biti zadovoljni. V krožku še vedno ne poteka sprotno medsebojno obveščanje o jezikoslovnih znanstvenih novostih.« (*Ob dvajsetletnici lingvističnega krožka filozofske fakultete v Ljubljani*, 1974) Predvsem zaradi želje po spoznavanju novega je, dokler mu je zdravje dopuščalo, svoje jezikoslovno znanje izpopolnjeval na univerzah v København, Reykjaviku in na Harvardu ter bil gostujuči raziskovalec in predavatelj tudi v Madridu, na Cambridgeu, v Uppsalni, Leipzigu, na Dunaju, v Celovcu, Salzburgu in Berlinu; zlasti bivanje v Zagrebu ga je zblížalo tudi s profesorjem Katičićem, ki je bil kasneje ocenjevalec njegove doktorske disertacije. Na ljubljanski filozofski fakulteti je bil pobudnik ustanovitve nove smeri Splošno jezikoslovje v okviru Oddelka za indoevropsko primerjalno jezikoslovje in staro orientalistiko (zdaj Oddelek za primerjalno in splošno jezikoslovje); v devetdesetih letih je dal tudi pobudo za uvedbo jezikovnega svetovanja (pod vplivom monografije *Uradi za jezik v Skandinaviji*, 1995), ki so ga pod njegovim mentorstvom izvajali študenti splošnega jezikoslovja in ob katerem so se vizionarsko izoblikovala merila demokratičnega svetovanja ter vključevanja laične javnosti v razmisleke o knjižnem jeziku kot družbenem dejstvu, ki jim skušamo slediti tudi danes. Tudi v razpravi o jeziku znanosti na SAZU si je prizadeval za jezikovne in jezikovnopolitične standarde, ki bi razlike med ljudmi manjšali in ne poglabljali. V razpravah o spolno enakopravnri rabi jezika je bil zagovornik etike, ki je samoumevna sestavina človeškega delovanja, zato je ni treba – kakor je nekoč zapisal sam – »razstavljalati na srebrnem pladnju«. Kot

akademik z več kot 35-letnim članstvom v SAZU je v svoji ustanovi videl krovno institucijo nacionalnega pomena ter je lojalno in dobronamerno opozarjal, da ne sme postati zgolj klub enako mislečih, ampak naj v svojih stališčih simbolno in z dejanji zrcali pluralnost družbe, ki jo predstavlja.

V zadnjem desetletju je bil akademik Janez Orešnik sodelavec ožjega sestava Pravopisne komisije pri SAZU in ZRC SAZU. Spoznali smo ga kot spoštljivega sogovornika z vizijo kodifikacije, ki bo upoštevala demokratizacijo knjižnojezikovne norme in jezikovno raznolikost, hkrati pa kot zavzetega zagovornika razprav, v katerih naj prevlada moč strokovnega argumenta in konsenza. V komisiji je dosledno uveljavljal vodilo: »Naredimo, kot mislimo, da je za naše uporabnike najboljše.« V skrbi za laičnega uporabnika ali vse, ki knjižno slovenščino šele usvajajo, je bil tako vedno branilec poenostavitev, a hkrati tudi postopnosti sprememb, saj jezikoslovje ne sme »prehitevati živih potekov v jeziku«. Počasi, a vztrajno so njegovo sodelovanje žal zasenčile zdravstvene tegobe. Pravopisno poglavje, pri katerem se je še posebej avtorsko angažiral, pravila za prevzemanje iz danščine, je bilo prav aprila 2024 predstavljeno v javni razpravi kot eno od poglavij nastajajočih pravopisnih pravil.

Profesor Janez Orešnik je bil vzor jezikoslovca, vdanega svojemu delu, ter učenjaka s širokim in poglobljenim znanjem, ki se je v slovensko jezikoslovno zgodovino zapisal ne le s svojimi znanstvenimi in organizacijskimi sposobnostmi, temveč predvsem kot osebnost in Človek ...

Noben človek ni *Otok*, povsem sam zase;
 vsak človek je kos *Celine*, del kopne zemlje;
 če *Morje* odplavi grudo prsti, je *Europe* manj,
 prav tako, kakor da je bil *Rtič*,
 prav tako kakor da je bilo posestvo tvojih prijateljev in tvoje lastno;
 ob smrti vsakega človeka je mene manj, zakaj vključen sem v *Človeštvo*:
 In zato nikdar ne pošiljaj spraševat, komu zvon zvoni: zvoni tebi.

John Donne (1573–1631)

HALID BULIĆ

IN MEMORIAM PROF. DR. SENAHID HALILOVIĆ (1958–2023)

COBISS: 1.04
[HTTPS://DOI.ORG/10.3986/JZ.30.1.14](https://doi.org/10.3986/JZ.30.1.14)

V Sarajevu je 24. aprila 2023 po kratki bolezni nenadoma preminil ugledni bosanski jezikoslovec Senahid Halilović, redni profesor Filozofske fakultete Univerze v Sarajevu in redni član Akademije znanosti in umetnosti Bosne in Hercegovine.

Rodil se je v Tuholju pri Kladnju, kjer je tudi končal osnovno šolo. Gimnazijo je zaključil v Kladnju leta 1975, dvoletno Pedagoško akademijo pa leta 1977 v Tuzli. Diplomiral je na Filološki fakulteti v Beogradu leta 1980. Na isti fakulteti je leta 1985 zagovarjal magistrsko nalogo z naslovom *Govor Muslimana Tuholja (okolina Kladnja)*. Leta 1990 je na isti ustanovi uspešno zagovarjal doktorsko disertacijo *Govorni tipovi u međuriječju Neretve i Rijeke dubrovačke*. V času doktorskega študija je bil leta 1989 na specializaciji na Humboldtovi univerzi v Berlinu. Po kratkotrajnem delu na Gimnaziji v Kladnju in na Radiu Brčko v letih 1981 in 1982 se je zaposlil na Jezikovnem inštitutu v Sarajevu, kjer je od 1982 do 1994 deloval kot asistent ter nato kot znanstveni asistent raziskovalec in znanstveni sodelavec. Potem je poučeval na Filozofski fakulteti Univerze v Sarajevu, kjer je deloval od leta 1994 do konca svojega življenja. Leta 2003 je postal redni profesor. Najdlje je poučeval dialektologijo in urbano dialektologijo, sociolinguistiko, normo, jezikovno kulturo in pravopis.

Objavil je osem avtorskih in pet soavtorskih knjig ter več kot sto znanstvenih in strokovnih člankov. Nekatere njegove knjige so bile izdane večkrat. Večji del njegovega opusa ima velik pomen za razvoj bosnistike od zgodnjih devetdesetih let.

V besedilu se osredotočamo na Halilovićevo delo na področju dialektologije in standardizacije bosanskega jezika ter na njegovo mednarodno jezikoslovno udejstvovanje.

Od začetka jezikoslovne kariere se je profesor Halilović zanimal za raziskovanje narečnih govorov. To najbolje izpričujeta njegova magistrska in doktorska naloga, ki sta bili pozneje izdani tudi kot monografiji: *Govor Muslimana Tuholja (okolina Kladnja)* (*Bosanskohercegovački dijalektološki zbornik VI*, Institut za jezik, Sarajevo, 1990, 249–358) in *Govorni tipovi u međuriječju Neretve i Rijeke*

Halid Bulić ■ Univerza v Sarajevu, Filozofski fakultet ■ halid.bulic@ff.unsa.ba ■

 <https://orcid.org/0000-0002-4779-5571>

dubrovačke (*Bosanskohercegovački dijalektološki zbornik VII*, Institut za jezik, Sarajevo, 1996), ter številna objavljena dela. Med delovanjem na Inštitutu za jezik v Sarajevu se je ukvarjal predvsem z raziskovanjem bosansko-hercegovskih ljudskih govorov v okviru projekta *Bosanskohercegovački dijalekatski kompleks*. Več kot deset let je bil urednik revije *Bosanskohercegovački dijalektološki zbornik*, uredil je tri njegove številke: knjige VIII in IX (2002) ter knjigo X (2012). Haličev prispevek k dialektologiji v Bosni in Hercegovini se kaže tudi v tem, da je bil mentor pri številnih magistrskih delih in doktorskih disertacijah, posvečenih dialektologiji.

Profesor Halilović je s svojimi deli o govoru Sarajeva v različnih časovnih obdobjih prispeval k razvoju urbane dialektologije v Bosni in Hercegovini. Deli *Podaci o našem jeziku u Ljetopisu Mula Mustafe Bašeskije (Književni jezik, XX.3–4, Sarajevo, 1991, 189–197)* in *Sarajevski govor do kraja XX stoljeća* (objavljeno v knjigi *Govor grada Sarajeva i razgovorni bosanski jezik*, Slavistički komitet, Sarajevo, 2009, ki jo je Halilović izdal v soavtorstvu z Ilijasom Tanovićem in Amelo Šehović), sta posvečeni preučevanju urbane dialektologije.

Kot nekakšna krona Halilovičevega dialektološkega dela je leta 2021 izšel *Bosanskohercegovački lingvistički atlas I: fonetika* (dostopen na: https://slavistic-kikomitet.ba/Bosanskohercegovacki_lingvisticki_atlas.pdf), ki so ga poleg Haliloviča podpisali še trije sodelavci. V *Atlasu* so poudarjene zasluge velikega števila sodelavcev, ki so prispevali k njegovemu nastanku, od terenskih raziskovalcev, ki so izpolnjevali vprašalnike, do sodelavcev, ki so klasificirali in digitalizirali građivo ali sodelovali pri tehnični pripravi knjige. Profesor Halilović je pri pripravljanju *Atласa* povabil k sodelovanju tudi slovenske strokovnjake. Ena izmed recenzentk *Atlasa* je bila tudi dr. Jožica Škofic, raziskovalka iz Dialektološke sekcijske Inštituta za slovenski jezik Frana Ramovša. Pri pripravi *Atlasa* so mu s tehničnimi in strokovnimi nasveti pomagali dr. Peter Weiss in slovenski dialektologi, ki sodelujejo pri *Slovanskem lingvističnem atlasu*.

Zadnja Halilovičeva knjiga o dialektologiji, *Bosanskohercegovački govorovi krajem XIX stoljeća* (Slavistički komitet, Sarajevo, 2023), je izšla po avtorjevi smrti.

Za sodobno lingvistično bosnistiko in bosanski jezik je še posebej pomembno Halilovičovo delo na področju standardizacije bosanskega jezika. V domači in mednarodni javnosti je najbolj znan kot avtor knjige *Pravopis bosanskoga jezika* (KDB Preporod, Sarajevo, 1996). Po omenjenem delu je objavil *Pravopis bosanskoga jezika: priručnik za škole* (Dom štampe, Sarajevo, 1999), ki je izšel v več izdajah. Tudi ta priročnik je leta 2005 v Novem Pazarju (Srbija) izdal Center za bošnjaške študije. Drugo, bistveno spremenjeno izdajo knjige *Pravopis bosanskoga jezika* je leta 2017 izdal Slavistički komitet v Sarajevu. Na podlagi tega dela je Halilović pripravil tudi *Školski pravopis bosanskoga jezika*, ki je izšel pri isti založbi leta 2019.

Leta 2000 je Halilović v soavtorstvu z Dževadom Jahićem in Ismailom Palićem izdal knjigo *Gramatika bosanskoga jezika* (Dom štampe, Zenica), ki je znatno prispevala k stabilizaciji norme bosanskega jezika in njegovi mednarodni prepoznavnosti.

Ob tej priložnosti velja omeniti tudi Halilovićevo leksikografsko delo. Skupaj z Ismailom Palićem in Amelo Šehović je avtor slovarja *Rječnik bosanskoga jezika* (Filozofski fakultet, Sarajevo, 2010), z Amro Halilović pa je uredil *Bosansko-slovenski rječnik / Bosansko-slovenski slovar* (Slavistički komitet, Sarajevo – Kulturno-izobraževalni zavod Averroes, Ljubljana, 2014). Leta 2018 je objavil *Školski rječnik bosanskoga jezika*, ki ga je izdal Slavistički komitet v Sarajevu.

Večina omenjenih knjig profesorja Halilovića je imela velik mednarodni odmev in je prispevala k prepoznavnosti bosanskega jezika v tujini.

Profesor Halilović je sodeloval na več mednarodnih jezikoslovnih srečanjih in ob različnih priložnostih predaval na številnih jezikoslovnih in slavističnih centrih v tujini. Gostoval je na univerzah in inštitutih v Avstriji, Belorusiji, Makedoniji, Nemčiji, Rusiji, na Češkem, Hrvaškem, Slovaškem, Norveškem, v Sloveniji, na Švedskem in tudi v ZDA. Bil je član uredniškega odbora *Vseslovanskega lingvističnega atlasa* Mednarodnega slavističnega komiteja (Moskva) in član uredniškega odbora revije *Socjolingwistyka* (Krakov).

Halilovićev najpomembnejši organizacijski prispevek k prepoznavnosti in uveljavitvi bosanskega jezika v mednarodnem jezikoslovju je bila ustanovitev Slavističnega komiteja Bosne in Hercegovine leta 2008 in njegova vključitev v Mednarodni slavistični komite istega leta. Slavističnemu komiteju Bosne in Hercegovine je profesor predsedoval od njegove ustanovitve do leta 2021. V tem obdobju je bil komite dvakrat organizator Bosanskohercegovskega slavističnega kongresa (2011 in 2015).

V letih 2006 in 2007 je profesor Halilović vodil Microsoftov projekt prevarjanja računalniške terminologije iz angleščine v bosančino. Vodil je tudi mednarodno skupino strokovnjakov, ki je leta 2013 izdala prvi popolni prevod *Biblije* v bosanski jezik.

Halilovićeva knjiga *Gnijezdo lijepih riječi: pravilno – nepravilno u bosanskom jeziku* (Libris, Sarajevo), ki je prvič izšla leta 1997, je doživela več izdaj. Knjiga je posvečena ozaveščanju o pomenu jezikovne kulture in je namenjena predvsem otrokom.

Kolegi se bodo profesorja Halilovića spominjali kot odličnega organizatorja, zanimivega in učenega sogovornika ter nesebičnega svetovalca in mentorja. Z njegovo smrtjo je jezikovna skupnost Bosne in Hercegovine izgubila dragocenega člana, toda njegova dela bodo za vedno ostala vpeta v temelje sodobne bosnistike.

Navodila avtorjem

Jezikoslovni zapiski so revija Inštituta za slovenski jezik Fra- na Ramovša ZRC SAZU, slovenska znanstvena **jezikoslovna revija, ki izhaja dvakrat na leto**. Poleg delavcev inštituta so k sodelovanju vabljeni tudi drugi domači in tuji raziskovalci slovenskega in drugih slovenskih jezikov. Uredništvo k pisanju posebej spodbuja mlade raziskovalce in raziskovalke.

Največji obseg člankov je ena avtorska pola, tj. 16 strani s po 30 vrsticami, za razprave po dogovoru z uredništvom tudi več. Poročila naj bi obsegala do 5, recenzije, predstavitve ali kritike jezikoslovnih del pa do 10 strani. Izvirna besedila je treba oddati uredništvu v programu Word in v pisavi Times New Roman ali 00 ZRCola (velikost 10 pik); ta je priporočena za posebne jezikoslovne znake, dobiti pa jo je mogoče v okviru zastonjskega vnašalnega sistema ZRCola na spletni strani <http://ZRCola.zrc-sazu.si>. Besedila naj bodo oddana v elektronski obliki po e-pošti, tistim s posebnimi jezikoslovnimi znaki pa naj bo priložena tudi datoteka v obliki PDF.

Vsi prispevki imajo na začetku slovenski in angleški izvleček s po do 5 vrsticami in do 5 ključnimi besedami. Povzetek pri razpravah in člankih v obsegu do 15 vrstic je pri slovenskih prispevkih objavljen v angleščini, pri neslovenskih prispevkih pa v slovenščini; oddate ga lahko v jeziku prispevka. Pri navajanju objav v literaturi naj se avtorji po možnosti ravnajo po prejšnjih objavah v Jezikoslovnih zapiskih.

Prispevke preberejo člani uredniškega odbora, ki članek in razprave praviloma tudi recenzirajo. Pri dvojnem slepem recenzirjanju sodelujejo tudi zunanjí recenzenti. Priporočila in popravki članov uredniškega odbora ozira recenzentov so posredovani avtorjem, da jih upoštevajo.

Uredniški odbor Jezikoslovnih zapiskov si pri pripravljanju revije želi čim širšega sodelovanja. Zato poziva sodelavce in bralce revije ter vse zainteresirane, da pošljajo svoje predloge in mnenja v zvezi z obliko in vsebino revije ter z delom uredniškega odbora. Objavljeni bodo v rubriki Odmevi.

Jezikoslovni zapiski 30.1 (2024)

ISSN 0354-0448

Razprave in članki

Miha Sušnik Razvoj ujemalnih tipov samostalnikov srednjega spola v slovenščini

Dejan Gabrovšek Položaj naslonskega niza v vezniškem stavku v slovenski zloženi povedi

Ivana Matas Ivanković – Goranka Blagus Bartolec Prijedložno-padežni izrazi u koordinaciji u hrvatskome

Branimir Belaj – Darko Matovac O kognitivnim temeljima distribucije i alternacije prijedloga *u* i *na* u hrvatskome jeziku

Nikolina Hršak – Ines Carović Glasnik /v/ između aproksimanta i frikativa u kajkavskom govoru Jurjevca

Mitja Trojar Ustaljevanje slovenske jezikoslovne terminologije v slovenščinah 1768–2017

Novica Vujović Zakonski osnovi in filološka argumentacija u prilog zaštiti crnogorskih govorov

Slovenski govor na vzhodnem robu (3)

Jožica Škofic Fonološki opis govora kraja Zibika (SLA T334)

Tjaša Jakop Fonološki opis govora kraja Dobovec pri Rogatcu (SLA T339)

Iz svetovalnic

Simon Atelšek – Tanja Fajfar – Mateja Jemec Tomazin – Jera Sitar – Mojca Žagar Karer Pobude za terminološke intervencije v Terminološki svetovalnici

Ocene in poročila

Tjaša Jakop *Slovenski istrski lingvistični atlas (SiLA) 1: vremenske razmere, geomorfologija, običaji in institucije, telo in bolezni* (2024)

Jubileji

Alenka Jelovšek »Kdor čas svoj prav obrne, se s čednostjo ogrne«: ob življenskem jubileju dr. Jožice Narat

V spomin

Helena Dobrovoljc In memoriam akad. Janez Orešnik (12. december 1935 – 1. april 2024)

Halid Bulić In memoriam prof. dr. Senahid Halilović (1958–2023)

ISSN 0354-0448

9 770354 044012